

Giới thiệu Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ

Truyện Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ nói về Trầm Úy Lam là một con cóc không nơi nương tựa, trong thôn xóm ai cũng biết.

Ngày đó, bộ đội đặc chủng xuất ngũ đến thôn, ở nhờ nhà Trầm Úy Lam.

Đêm hôm trước khi người đàn ông phải rời khỏi, trong phòng Trầm Úy Lam truyền đến tiếng kêu thảm thiết. . .

Ngày hôm sau, Trầm Úy Lam đỏ mắt cùng người đàn ông rời khỏi thôn!

Kỳ thực đó chính là truyện hay về con cóc được cầm thú nuôi lớn. . .

So với truyện ngôn tình của tác giả Thiên Ái Mạch Sinh Nhân thì Diễm Phu Nhân cũng được xem là tác phẩm có nội dung nổi bật, mời các bạn cùng thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cách thành phố G rất xa, có một sơn thôn nhỏ, người trong thôn không tiếp xúc với bên ngoài, mỗi người đều thật thà chất phác, khuôn mặt luôn tươi cười xán lạn. Nhưng trong thôn có một ngôi nhà khá rách nát, là nơi ở của một cô bé mồ côi, cô bé không thích nói chuyện, chỉ có đôi mắt to đen nhìn thấy ai cũng tỏ vẻ chớp chớp, thấy có người khóc cô cũng khóc theo, thấy người khác cười cô cũng cười, hỏi cô bé muốn đi đâu, cô dùng tay chỉ chỉ nơi mình muốn đến rồi cười ha hả chạy đi.

Không có ai nghe được cô bé nói chuyện, nhưng mọi người trong thôn đều gọi cô là Úy Lam.

Cô bé mỗi lần nghe thấy “Trầm Úy Lam” chỉ nhẹ gật đầu. Cho dù khuôn mặt cha mẹ cô đã quên, nhưng không thể ngay cả tên họ mình cũng không biết. Một cô bé lẻ loi, sống dựa vào tiền trợ cấp của chính phủ và tiếp tế của người dân trong thôn, tuy không khá giả gì, nhưng chỉ cần không ra khỏi thôn, cô cũng không bị đói chết.

Năm Trầm Úy Lam bảy tuổi, lẽ ra cô bé phải vào trường tiểu học trong thôn như mấy đứa trẻ cùng tuổi, nhưng Úy Lam vẫn ở nhà, giáo viên tốt bụng thấy Úy Lam đáng thương, nên cũng kéo cô đến trường, an bài một chỗ ngồi trong lớp cho cô, Trầm Úy Lam mặc dù nghe không vào, nhưng lại rất thích thú với tiếng phở thông lưu loát dễ nghe của giáo viên.

Người trong thôn chủ yếu nói tiếng địa phương, Trầm Úy Lam vốn không thích nói chuyện, vậy mà vừa mở miệng lại dùng tiếng phở thông trả lời. Trong thôn này có mấy người nói được tiếng phở thông lưu loát. Mấy đứa nhỏ đều hâm mộ Úy Lam vô cùng.

Khi Trầm Úy Lam sắp học xong tiểu học, mặc dù thành tích không tốt, nhưng không có giáo viên nào trách mắng cô, Úy Lam giống như người suy dinh dưỡng, thân hình gầy trơ xương, quan hệ với các bạn trong trường lại không tốt, người lương thiện thì cười với cô, người ác ý lại khinh thường đánh cô một trận. Lúc đầu cô có không đề phòng bị đánh suốt, sau đó biết chạy như điên để né tránh. Trầm Úy Lam không muốn đi học, đọc sách thật đáng sợ, rất nhiều người bắt nạt cô.

Khi Trầm Úy Lam mười hai tuổi, theo lý đã vào trung học, nhưng do không có tiền, cô bé đóng cửa, suốt ngày nhốt mình trong nhà, ngẫu nhiên cũng sẽ có vài người đến xem cô, hoặc tiếp tế đồ ăn cho cô.

Trong thôn cũng có người kết hôn sớm, nên khi Trầm Úy Lam mười lăm tuổi, bà mối bèn đến tìm cô.

Trầm Úy Lam nhìn bà mối Trương, gương mặt khó hiểu, cô chẳng biết kết hôn là cái gì, vì sao đến nói với cô, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, cô đẩy bà mối Trương đi ra ngoài, nói “Không lấy, không lấy”

Giọng cô bé này thật thanh thúy dễ nghe, bà mối Trương đành đen mặt quay về, nghĩ cũng phải, Trầm Úy Lam tuổi vẫn còn nhỏ. Trong thôn tiếp đón một người đàn ông lạ mặt, bộ dáng cao ngất, khuôn mặt anh tuấn, khiến rất nhiều cô gái chưa lấy chồng trong thôn bị mê hoặc. Trầm Úy Lam đứng ở gần đó, bèn lên đi theo phía sau, nghe các cô gái bàn tán.

“Bộ đội đặc chủng đó!”

“Giải ngũ!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói bên thôn khác có người bị thương “

“ Bị thương à? “

“ Ủ đúng vậy “

“ Chỗ nào? “

“ Không coi áo, mình làm sao biết được!”

Trầm Uyên Lam cười thâm, nhón chân nhìn lên người đàn ông phía trước. Trầm Uyên Lam không biết anh lớn lên có đẹp mắt hay không, nhưng vừa nhìn thấy cô bỗng khóc, âm thanh còn vang vọng, trường thôn nhất thời giật tím mặt, trừng mắt nhìn Trầm Uyên Lam.

Đây là công binh, không đồng ý đưa đón, tự mình về nhà, sớm nhận được chỉ đạo từ bên trên, để cho thôn tiếp đãi đảng hoàng, ai ngờ con nhóc Trầm Uyên Lam lại khóc lóc om xòm. Thấy người đàn ông liếc mắt một cái, Uyên Lam bị dọa sợ, xoay người chạy về nhà.

Người đàn ông cao lớn uy vũ nhìn theo bóng dáng nhỏ gầy của cô bé, một đoạn cổ trắng bóng đập vào mắt anh, sau đó cúi đầu nhìn cánh tay màu đồng của mình, thật không thể so bì...

Người đàn ông đi theo trường thôn vào trong, ở nhà thôn trường dùng xong cơm chiều. Trường thôn đang buồn bực, ở thôn này ngoại trừ nhà Uyên Lam, mấy nhà khác thật không có phòng trống để cho vị này ở tạm. Suy nghĩ một lát ông cũng quyết định “Đi nhà Uyên Lam vậy “ đúng là có nghèo một chút, nhưng tốt xấu gì vẫn có chỗ ngủ nha!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đường nhỏ trong thôn buổi tối không có đèn đường, tối thui, trường thôn cầm theo đèn pin, chiếu thẳng về hướng đông của thôn đi tới. Trường thôn lau mồ hôi trên trán, nhà của Uyên Lam thật là xa nha!

Trầm Uyên Lam vừa ăn xong bát cơm nguội lạnh, bỗng nghe tiếng trường thôn gõ cửa

“ Uyên Lam, mở cửa “

Thôn trường đối với Uyên Lam rất tốt, cô biết điều đó, nên vội vàng chạy ra, vui vẻ mở cửa, cánh cửa cũng quá cũ nát, âm thanh kẽo kẹt vang lên, làm người đàn ông có phần thương cảm.

“ Uyên Lam “ Trường thôn xoa xoa đầu cô, hai mắt Uyên Lam to tròn chớp chớp, hết nhìn trường thôn lại nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh.

Người đàn ông cao một mét tám sáu, so với người trong thôn cao hơn rất nhiều, Uyên Lam ngược đầu lên nhìn, ở trong mắt cô, đây là một người khổng lồ.

Trường thôn cười nói “ Trong thôn không còn phòng trống, nhà con thì dư phòng, cho chú này ở lại mấy ngày được hay không?”

Chú? Trường thôn cũng hơi xấu hổ, người đàn ông này mới hai mươi sáu tuổi, còn Uyên Lam mười lăm, lẽ ra ở tuổi này trong thôn đều gọi là anh, nhưng người này... trường thôn không biết làm sao, ho khan một tiếng.

Uyên Lam cúi đầu, lúc sớm đã gặp qua người đàn ông này, anh ta lớn như vậy, khỏe như vậy, nhìn vào liền biết không phải người tốt. Người trong thôn đa số đen sì, nhưng người này... đen không đen, trắng không trắng, màu da thật kỳ quái! Uyên Lam tò mò quan sát anh một lúc, hàng mi dày rậm, đen tuyền nhìn thật khác đàn ông trong thôn, còn cái mũi...thật là cao nha, người trong thôn đều tẹt lết.

Người đàn ông cũng quan sát cô bé phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn, tuy rằng cơ thể không đủ dinh dưỡng, da có hơi vàng, nhưng ánh mắt kia, tròn xoe, hai con ngươi đen lấp sáng long lanh, tuy còn nhỏ, nhưng cũng thật có ý tứ.

“ Uyên Lam! “ Trường thôn kêu lên một tiếng.

Uyên Lam phục hồi tinh thần, chỉ chỉ vào hai gian phòng trong nhà, rồi chỉ một gian, lại chỉ về phía mình, chỉ gian còn lại, lắc lắc đầu không có ai ở, nhưng bên trong chỉ đặt một tấm ván mỏng manh làm giường. Mùa đông trời rất lạnh, trường thôn quên nghĩ tới vấn đề này.

Người đàn ông hồ hững nói “ Tôi không sao cả “ Anh chỉ về phía ba lô của mình, nó chứa rất nhiều quần y giữa ẩm.

Trường thôn nói thêm vài câu, rồi hẹn “ Ngày mai tôi sẽ đưa chút chăn lại đây” nhìn người đàn ông gật đầu, trường thôn liền cứ vậy rời đi.

Úy Lam nhìn người đàn ông, rồi chạy nhanh về phòng mình, khoá cửa lại. Cửa như vậy có khoá hay không, có gì khác biệt, người đàn ông quan sát nhà Úy Lam một vòng, rách nát, chẳng còn chỗ nào tốt cả, Úy Lam ở phòng bên trái, bên phải là chỗ ngủ của anh. Người đàn ông mặc quần áo thật dày lên người, để giữ ấm, đeo ba lô lên đi vào phòng ngủ của mình.

Phòng ngủ? Người đàn ông cười thầm, bên trong chỉ có một tấm ván giường, ngay cả chăn cũng không có. Một cái bàn gỗ màu đen cũ kĩ nằm trơ trọi, người đàn ông không muốn đặt ba lô lên đó, tuy tro bụi không phải rất nhiều, nhưng cũng thật dơ, anh cảm thấy cực kỳ ghét bỏ. Úy Lam trốn trong phòng không hé răng tiếng nào, nhìn cái chăn mình đang đắp, chăn của cô rất mỏng, nhưng đã nhờ nó vượt qua bao nhiêu mùa đông rét lạnh, cô lại nhìn về phía ngăn tủ cũ nát, bên trong kỳ thực còn một cái chăn, rất dày, nhưng mà...bà mỗi nói, cô cái gì cũng không có, nhưng muốn làm cô dâu vẫn phải cần có chăn đệm.

Một lúc sau, người đàn ông đến gõ cửa phòng Úy Lam, cô ngồi dậy nhìn chằm chằm qua khe cửa hẹp. Gõ một lúc lâu, thấy cô bé bên trong không trả lời, người đàn ông đành phải nói.

“Toilet ở đâu?” “Anh đã đi tìm xung quanh, căn bản không có.

Úy Lam ngẩn người, toilet? Bởi vì nhà cô cách chỗ đi vệ sinh rất xa, mỗi đêm cô chỉ để một cái thùng gỗ nhỏ dùng để đi tiểu, đại tiện thì giải quyết vào ban ngày. Úy Lam đứng dậy, ra mở cửa, ngẩng đầu dùng đôi mắt to tròn nhìn người đàn ông rồi nói.

“Toilet rất xa.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Úy Lam thật thích nhìn người đàn ông này mặc trang phục quân đội, cao lớn tráng kiện, từ xưa đến giờ đàn ông trong thôn đều thấp bé, gầy nhom, hẳn là chú này so với người thường phải lợi hại hơn rất nhiều.

Người đàn ông gật đầu “Dẫn tôi đi”

Úy Lam nhúu mày, thấp giọng nói “Bên ngoài lạnh lắm”

Lúc này người đàn ông mới chú ý đến căn phòng của cô bé, ở giữa phòng có đốt đồng lửa nhỏ, căn bản chẳng đem lại tác dụng gì, trên giường còn có cái chăn rất mỏng, chưa chắc dày bằng bộ quân phục anh mặc trên người, đột nhiên anh có chút thương cảm cho hoàn cảnh của cô. Anh đem cửa mở lớn, thấy bên trong còn nuôi rất nhiều gà vịt, cô bé này có vẻ rất lười, không chịu dọn dẹp phân trong chuồng, mùi hôi thúi xộc lên mũi, về mặt anh tràn đầy ghét bỏ, quay đầu nhìn Úy Lam nói

“Dẫn tôi đi”

Cô bé đành phải vớ chiếc áo nhàn nhúm khoác lên người cầm theo đèn pin bước đi. Cô bé thật nhỏ, người đàn ông vừa nghĩ vừa nhìn theo dáng người của cô, cô có thể làm con anh cũng được. Nhưng anh vẫn còn trẻ, sao có con lớn như vậy chứ, nghĩ đến con anh có chút mong chờ, cố gắng trở về thành phố G sớm, liên kết hôn, thì có thể lập tức sinh con.

Anh mắc tiểu đến bụng căng lên, vật nam tính cũng cương cứng, lại thêm ý nghĩ lấy vợ sinh con, cự vật càng cứng thêm vài phần, anh hít thở sâu đem những xao động trong lòng ép xuống. Mấy năm trong quân đội, anh nín đến sắp hỏng! Đành chờ lúc ra khỏi thôn này....anh thật mong đợi, nhưng phải cố thêm vài ngày nữa xe mới tới đón anh.

Cơ thể Úy Lam run lợi hại, lạnh muốn chết! Cô đưa ngón tay chỉ về phía nhà gỗ có cửa khép hờ cách đó không xa, chính là nhà vệ sinh.

“Chỗ đó, chú đi đi” Úy Lam vừa nhảy lên nhảy xuống vừa nói.

Một mùi tanh tươi khó ngửi bay tới, còn chưa bước vào anh đã chịu không được. Ánh đèn pin theo động tác của cô lóe lóe, chiếu vào mắt anh, người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt cô bé, dưới ánh trăng thật trắng nõn nà, khuôn mặt vì lạnh ửng đỏ, đáng yêu cực kỳ. Trưởng thôn từng nói, cô bé này hình như có chút ngây ngốc. Ngốc, sao anh lại không nhìn ra điểm ngốc của cô?

Úy Lam quay người đi nói “Chú không đi, tôi về nhà đó”

Đối với cô bé không thích nói chuyện như Úy Lam, vậy mà hôm nay lại cùng người đàn ông xa lạ này nói nhiều như vậy. Người đàn ông xoay người, nhìn nhà vệ sinh trước mặt, anh nhăn mũi, đành bỏ qua chỗ đó tìm một gốc cây gần đây vậy.

Anh đem khóa quần kéo xuống, lấy ra vật nam tính bị nén căng đầy, thoải mái xả ra. Úy Lam đứng chờ có chút không kiên nhẫn, chưa đợi đến lúc người đàn ông đi ra, cô đã chạy về nhà.

Anh mỉm cười nhìn cô chạy đi mất, thăm thán nhẹ, đúng là cô bé ngốc.

Đêm nay, người đàn ông thật khó ngủ, trời lạnh không nói, không khí xung quanh còn mang theo mùi hôi khó ngủ, đã vậy còn có chuột, không biết con chuột này chui ra từ chỗ nào, mang theo mùi thum thum như thịt thối, thật kinh tởm, nó cứ chạy tới chạy lui trong phòng tìm thức ăn, có vẻ như rất đói bụng. Nhà cũng không có điện đóm gì, hoàn cảnh ủa cô bé này cũng thật thảm hại. Hai gian phòng cách nhau một tấm vách mỏng manh, bên kia có động tĩnh gì anh đều biết rất rõ, ngay cả khi cô bé hô hấp sâu cạn thế nào anh cũng dễ dàng nghe thấy.

Nửa đêm cô bé dậy đi tiểu, chạy đến một góc gần đó, kéo quần xuống, lại tụt quần lót nhỏ, lộ ra cặp mông trắng trẻo, ngồi xỏ lên cái thùng, tiếng nước chảy ra nhẹ nhẹ. Người đàn ông vênh tai nghe ngóng, trong lòng run lên từng hồi, bên đó vang lên tiếng gì?

Dòng nước rất nhỏ, va chạm với thùng gỗ, âm thanh vang lên khe khẽ, nhưng đối với người đàn ông trưởng thành, lại nhìn rất lâu như anh, nghe vào tai rất có lực hấp dẫn.

Anh đại khái đã đoán được đó là tiếng gì, nở nụ cười xấu xa, không biết khe hở kia hẹp đến cỡ nào, mà tiếng nước tiểu lại nhỏ xíu yếu xiu như vậy ....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sáng sớm hôm sau, người đàn ông hất xi một cái rồi bước ra khỏi phòng, thấy trên bàn để vài cái bánh bao, đây là thức ăn do một bác gái ở gần đây mỗi ngày đều đem đến tiếp tế cho cô.

Người đàn ông nhìn chung quanh nhà, hỏi “ Rửa mặt? “

Úy Lam chỉ vào cái thùng lớn trong góc “ Đàng kia “

Người đàn ông ngăn người, nhỏ nhẹ hỏi “ Không phải có ống nước sao? “

Ống nước? Úy Lam nhìn đường ống nước ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì tức giận, hừ một tiếng, trả lời cộc lốc “ Trời lạnh, ống nước đóng “

Người đàn ông hít mắt chăm chú nhìn cô, mới lớn, mà tính khí thật nóng nảy. Úy Lam không thèm nhìn anh, cầm cái bánh bao rồi trốn vào trong phòng. Người đàn ông đành dùng nước trong thùng rửa mặt, vào mùa đông rét lạnh như vậy quả thật rất tệ, lấy bàn chải và kem đánh răng từ trong ba lô ra, rồi nhìn lại bàn chải đánh răng của cô bé, thờ dài, đúng là cái nhà này chỗ nào cũng xài không được, ngay cả bàn chải đánh răng cũng vậy, người đàn ông nhanh tay vệ sinh cá nhân, sau đó gặm bánh bao lót dạ. Giữa trưa, trưởng thôn mang theo chân bông tới, đứng ngoài gọi lớn

“ Này cậu ... ”

Lúc này anh đang ở trong phòng đập chuột, mồ hôi lấm tấm, nghe tiếng trưởng thôn, đứng dậy đi ra ngoài. Trưởng thôn nhìn anh, rồi như chợt nhớ, chạy tới đem ống nước mở ra, lại chạy đi nhà bếp nhóm lửa. Con nhóc Úy Lam này rất lười, ghét nhất là nhóm bếp, huống hồ tiền điện thật mắc, Úy Lam không có khả năng chi trả...

Trưởng thôn cùng người đàn ông hợp sức đem con chuột giết chết, vứt ra bên ngoài, mới thấy Úy Lam từ cửa phòng ló đầu ra, vui vẻ hỏi “ Giết được con chuột? “

Người đàn ông nhìn Úy Lam, môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhỏ xinh xắn, cười đến khóe mắt cong cong, trong đầu anh nảy ra ý nghĩ, nếu cô bé sinh ra trong thành phố, nói không chừng được nuôi rất tốt. Thấy đến giờ dùng cơm, trưởng thôn cứng rắn lôi kéo người đàn ông cùng Úy Lam đến nhà mình, Úy Lam chỉ dám gà vịt trong phòng nói

“ Con không đi, con phải ở đây...”

Trưởng thôn trừng cô một cái “ Lát trở về”

Thân thể nhỏ bé của cô bị lôi đi, người đàn ông bước đi phía sau, nhìn không được bật cười. Khó lắm trong thôn mới xuất hiện một người đàn ông cao lớn tuấn tú, cho nên dân tới không ít các cô gái chưa chồng kéo đến nhà trưởng thôn, có cả Tôn Hiểu Tuyết vừa đẹp người đẹp nết, mới mười tám tuổi, đã học xong cấp hai, hiện giờ đang giúp đỡ việc nhà nông cho gia đình, đáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, đặc biệt rất trắng, đàn ông trong thôn đều thầm thương trộm nhớ Tôn Hiểu Tuyết, bất quá mẹ Tôn Hiểu Tuyết đều khinh thường không để vào mắt, hiện giờ bỗng nhiên xuất hiện một bộ đội đặc chủng, mẹ Tôn Hiểu Tuyết bảo cô cứ mặt dày đeo bám, nếu có thể theo người đàn ông đó trở về thành phố, đối với con là chuyện vô cùng tốt.

Tôn Hiểu Tuyết mười tám tuổi, cùng với Trầm Úy Lam mười lăm tuổi, so về số tuổi cũng không kém nhau bao nhiêu, nhưng so về dáng người, thật kém xa. Tôn Hiểu Tuyết cao một mét bảy, hai chân vừa thẳng vừa dài, tuy rằng bị quần áo che bớt phần nào, nhưng vẫn nổi bật trong đám người, mái tóc cô đen dài, rất khác so với người trong thôn.

Người đàn ông liếc qua một cái, liền dừng lại trên người Tôn Hiểu Tuyết, quả thật rất đẹp, nhìn xuống phía dưới, hai chân trắng nõn nà, đàn ông ai lại không thích chứ. Các cô gái đứng phía sau, cũng bắt đầu hâm mộ Úy Lam, đàn ông đẹp trai như vậy, vì sao lại ở trong nhà nó!

Úy Lam đi vào trong nhà, nhìn một bàn đầy thức ăn, con dâu trưởng thôn còn giết cả gà đãi khách. Cô lại nhớ tới bầy gà nhà mình, bà trước khi mất đã nói qua, trong nhà chỉ có mấy con gà con vịt, nhất định phải nuôi cho tốt, để chúng nó ấp thật nhiều gà con vịt con, như vậy Úy Lam mới không chết đói, Úy Lam luôn nhớ kỹ lời bà, nên ai cũng đừng mơ động vào gà vịt của cô.

Con dâu trưởng thôn hết nhìn Úy Lam, lại nhìn người đàn ông cười nói “ Chắc đói bụng rồi, mau vào dùng cơm “

Đúng là Úy Lam rất đói bụng, người đàn ông cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, anh ngồi lên ghế, cầm quét bàn thức ăn trước mặt, cắn nuốt từng ngụm lớn, kể bên anh, Úy Lam có chút từ tốn, chậm rãi ăn từng miếng một. Anh nheo mắt nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn đang nhai nuốt của cô, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ - cô bé này không thích hợp sống ở nông thôn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ở nhà thôn trưởng đến khi trời tối, Úy Lam có chút không yên, muốn trở về nhà, trưởng thôn thấy vậy định đứng lên đưa tiễn, người đàn ông liền xua tay.

“ Không cần, tôi công cô bé trở về là được ”

Úy Lam cảm thấy lời nói này có chút khác thường, kéo góc áo người đàn ông nói “ Không cần đâu “

Trưởng thôn xuyt một cái, ngăn lại lời cô nói, sau đó răn dạy “ Úy Lam, phải biết lễ phép “

Người đàn ông gật gù đầu, ngồi xổm xuống, nói với Úy Lam đang ở phía sau “ Leo lên “

Lưng người đàn ông thật rộng, nhìn vào cũng rất thoải mái, Úy Lam không nghĩ ngợi lung tung nữa mà bò lên, hai tay bắt lấy cổ anh, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng nói “ Về nhà thôi “

Trưởng thôn có chút ngượng ngùng vỗ vỗ đầu “ Làm phiền cậu! “

Người đàn ông lắc đầu, công trên lưng cô bé Úy Lam nhẹ tênh, từng bước đi về nhà. Con đường trở về không dài cũng không ngắn, nhưng với thể lực cường tráng của người đàn ông cũng không đáng bao nhiêu.

Úy Lam tựa đầu trên lưng người đàn ông, căn bản không chút buồn ngủ, hai chân mảnh khảnh cọ cọ trên người anh, rồi mở miệng hỏi

“ Chú tên gì? “

Người đàn ông ngẩn người, hơi thở nóng hổi của cô bé phun lên tai anh, có chút ngứa ngáy khó chịu, chộc người ta muốn phạm tội. Cô bé nhìn thật gầy, nhưng áp trên lưng lại rất mềm mại, công đến cả người anh cũng thoải mái theo.

Người đàn ông quay đầu nhìn cô, bắt gặp một đôi mắt to tròn đen láy, Úy Lam có chút chần chờ nói “ Không muốn trả lời “

Người đàn ông cũng không nói chuyện, bước đi có phần nhanh hơn. Úy Lam bắt đầu có chút mệt mỏi, dựa sát vào lưng người đàn ông, hai chân không nhìn được đong đưa tới lui, trên đùi anh bị cô đá trúng rất nhiều nhưng anh không lên tiếng, Úy Lam đành mặc kệ, nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ.

Tôn Hiểu Tuyết đứng cách đó không xa, nhìn người đàn ông công Trầm Úy Lam trên lưng. Anh cũng nhìn thấy Tôn Hiểu Tuyết, nhưng anh vốn không quen biết cô gái này, tự nhiên sẽ không cùng cô chào hỏi, một đường đi thẳng về phía trước. Tôn Hiểu Tuyết hít một hơi sâu, cầm đèn pin trong tay, chạy theo người đàn ông nói

“ Đường tối, tôi đưa hai người đi “

Người đàn ông đứng lại, Trầm Úy Lam cũng mở mắt ra, nhìn Tôn Hiểu Tuyết rồi nói “ Tôi cũng có đèn pin “

Mặt Tôn Hiểu Tuyết đỏ lên vì xấu hổ, cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Người đàn ông trả lời “ Không cần “ Dứt lời, anh tiếp tục công Úy Lam đi về nhà, để lại Tôn Hiểu Tuyết đứng im tại chỗ, mắt có chút hồng.

Người đàn ông dừng lại bên cạnh nhà vệ sinh để giải quyết vấn đề sinh lý, Úy Lam đem hai lỗ tai bịt lại, lùi lại một khoảng khá xa, tiếng đi tiểu thật đáng ghét...

Người đàn ông quay trở ra, Úy Lam có chút ghét bỏ nhìn anh, anh cũng trừng mắt lại cô, Úy Lam lại hỏi

“Chú tên gì?”

Người đàn ông nhướn mày nói “Hỏi cái này làm gì?”

Úy Lam mím môi, hừ một cái nói “Chú ở nhà của tôi, phải nói”

Tuy lời nói không dễ nghe, nhưng khuôn mặt cực kỳ ngây thơ, anh cảm thấy rất thích, nhất là cái miệng anh đào nhỏ nhắn chu ra...

“Tăng Trạ” Anh đáp lại một câu, sau đó lườm cô một cái “Đi”

Úy Lam dậm chân “Đi không được”

Tăng Trạ xoay người, ngồi xuống nói “Nhanh” rồi thở dài, trời hôm nay lạnh quá.

Úy Lam leo lên, trong lòng ước ao, giá mà nhà mình có một con ngựa. Tăng Trạ vừa về nhà, chuyện đầu tiên là đi đun nước, bếp đã có sẵn lửa, phải nấu thật nhiều nước, anh muốn lau người. Úy Lam nhìn anh đi tới đi lui chuẩn bị, cũng vội vàng nói

“Tôi cũng muốn”

Tăng Trạ ngăn người chốc lát, rồi không thèm để ý đến cô. Úy Lam tiến lên nắm góc áo anh nhẹ nhàng nói

“Chú, tôi cũng muốn”

Chú...Tăng Trạ quay đầu đi, có gọi anh là cha anh cũng chẳng quan tâm, Úy Lam mặt có chút hồng nói “Trên người tôi ngứa...”

“Tự làm lấy” Tăng Trạ bước đi, đem nước nóng dòi đến phòng mình, cởi bỏ quần áo. Úy Lam vẫn lẻo đẻo vào theo, nhìn người đàn ông trước mặt nửa thân trên trần trụi, màu da khỏe mạnh, thân hình cân đối, nhất là mấy khối cơ trên ngực thật hấp dẫn chết người.

Úy Lam là một cô bé đơn thuần, trong suy nghĩ ngây ngô của cô chỉ đang thắc mắc, bộ ngực của chú ấy, có giống bộ ngực của cô hay không? Nghĩ như vậy, Úy Lam bèn lấy ngón tay, chọc chọc vào ngực nhỏ của mình, lại chạy tới trước mặt Tăng Trạ dùng ngón tay chọc lên ngực anh, rất cứng, thì ra ngực hai người không giống nhau ....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tăng Trạ giật mình hoảng hốt, vội vàng đẩy Úy Lam ra, trừng mắt nói “Đi ra ngoài”

Úy Lam trưng ra vẻ mặt ủy khuất, cô chỉ muốn có nước ấm lau người. Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, trái tim anh mềm nhũn, chỉ ra cửa rồi nói “Ra ngoài, chờ tôi tắm xong sẽ nấu nước cho em”

“Thật vậy?” Úy Lam ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh.

Kỳ thực cô bé này không ngốc chút nào, chỉ là...thiếu chút nhạy bén! Tăng Trạ anh tự nhận mình chẳng phải người tốt lành gì, lại đang đói khát như vậy, nếu đã đưa đến miệng bỏ qua mới lạ! Tăng Trạ lại nhìn vào đôi mắt trong veo của cô bé, dục vọng trong anh bành trướng, anh cảm thấy thèm ăn.

Tăng Trạ gật đầu nói “Ừ”

Úy Lam ngoan ngoãn nghe lời, trở về phòng mình chuẩn bị, cô đem quần lót sạch sẽ lấy ra, do nhà rất nghèo, dù ở thời điểm đang phát dục, cô cũng không có áo ngực để mặc. Nhưng Úy Lam là cô bé có hiểu biết, cảm thấy nếu để hai đỉnh đồ hồng trước ngực lộ ra bị người khác nhìn thấy sẽ rất xấu hổ, cô đành mặc thật nhiều áo bên trong.

Quần áo đều là cũ nát, nhưng vẫn được cô thường xuyên giặt sạch, dù không có xà bông hay bột giặt cô vẫn rất muốn tắm rửa.

Trong phòng, Tăng Trạ lấy khăn lau thân trên một lần, sau đó đem quần cởi, lộ ra hai chân thon dài rắn chắc, hết sức gợi cảm, anh nhanh chóng chà xát, rồi chuyển qua vùng nam tính thần bí, anh là người yêu thích sạch sẽ, hôm qua không tắm cả đêm anh đã rất khó chịu. Úy Lam đem quần áo chuẩn bị xong, đứng trước cửa phòng đợi Tăng Trạ, vô tình nhìn thấy cặp mông săn chắc của anh. Úy Lam mặt không đỏ, tim không đập mạnh, hết sức bình tĩnh đánh giá người đàn ông phía trước, thì ra nhiều chỗ không giống nhau!

Tăng Trạm có chút cuồng cuồng sợ cô đẩy cửa bước vào, anh nhanh chân mặc quần lót vào, khoác lên người bộ quần áo sạch sẽ, đúng là bị cô bé này dọa sắp chết.

Tăng Trạm đi ra, khó chịu nói “ Em làm gì thế? “

“ Chờ chút tắm xong “ Ủy Lam trả lời, vẻ mặt thẳng thắn thành thật, trong tay còn đang ôm quần áo.

Tăng Trạm lườm Ủy Lam một cái, lập tức bung bồn nước đi đổ, sau đó đi đun nước mới. Ủy Lam ngồi một bên chờ đợi, kỳ thực cô mới tắm hôm kia, trên người không phải rất dơ, nhưng có người nấu nước sẵn cho, cô phải biết tận dụng, cô nhìn mặt Tăng Trạm, thấy anh có vẻ không vui, rất đáng sợ, bất giác anh quay đầu nhìn mình, cô bày ra nụ cười thật tươi đáp lại anh.

Tăng Trạm bị nụ cười của cô dọa sợ, đồ ngốc! Đúng là rất ngốc!

Nhưng không thể phủ nhận, đôi mắt của cô bé thật đẹp, rất mê hoặc. Nước rất nhanh nấu xong, anh bung vào phòng cho cô, quan sát một vòng xung quanh, quả thật rất nghèo, cái gì cũng chẳng có. Trong góc phòng có đặt một cái thùng, cô bé dùng để đi tiểu, cả phòng ngay cả một cái cửa sổ thông gió cũng không, không khí hỗn tạp rất nhiều mùi kỳ quái, mùi nước tiểu, còn có...một chút mùi hương thiếu nữ.

Ủy Lam nhìn Tăng Trạm ra khỏi phòng, liền đem cửa đóng lại, cởi hết quần áo trên người xuống, thì thầm “ Lạnh muốn chết! “

Ủy Lam ngồi xồm xuống vắt khô cái khăn nhỏ, hướng trên cơ thể từng chỗ một chà lau. Tăng Trạm đang ở trong phòng, nghe tiếng vắt nước tòm tòm bên kia vọng lại, bỗng thấy mắc tiểu, anh lấy áo khoác mặc vào chuẩn bị ra ngoài, vừa bước đến cửa phòng Ủy Lam anh mới phát hiện, trên tấm ván gỗ có một khe hở rất lớn, chỉ liếc mắt vào đã nhìn rõ tình huống bên trong.

Thật trắng...tám lưng gầy yếu loã lồ của Ủy Lam đập vào mắt anh, xương bướm xinh đẹp mê người, đột nhiên Ủy Lam cúi người xuống vắt khăn, lộ ra cặp mông mông tròn nhỏ trắng nõn. Tăng Trạm nhìn tay mình, rồi lại nhìn cô, có chút so sánh, làm sao có thể trắng đến như vậy...

Cô bé này sống ở nông thôn, vậy mà da thịt vừa trắng lại vừa mềm mại.

Ủy Lam rửa ráy xong, cũng không phát hiện cách một khe hở, có một đôi mắt đang chăm chú nhìn coi, cô nghiêng người với tay lấy quần áo. Hai ngực nho nhỏ vừa mới phát dục, trong ánh sáng mờ ảo, trắng trẻo non mềm, theo cử động của cô đang đưa nhè nhẹ, trên đầu ngực là hai khoả anh đào, sắc hồng ướt át, làm anh chỉ muốn cắn một cái, xem có chảy ra mật ngọt hay không? Tăng Trạm có chút quay cuồng.

Bởi vì trời lạnh, Ủy Lam cũng không cho anh coi trộm được lâu, vội vàng đem quần áo mặc vào, sau đó chui vào trong chăn. Bởi vì động tác Ủy Lam rất nhanh, anh chỉ còn được thấy mái tóc xoã tung của cô, những lọn tóc thật đẹp, nhẹ nhàng uốn lượn. Thật tốt! Anh nhìn chiếc quần lót nhỏ nằm trên mặt đất, trong đầu bỗng có một ý tưởng, anh giờ tay gõ gõ cửa.

Ủy Lam nhìn về phía cánh cửa nói “ Ừ “

“ Tắm xong chưa? ” Tăng Trạm hỏi .

“ Rồi! ” Âm thanh Ủy Lam thật nhỏ, cả người giấu trong chăn.

Tăng Trạm lại thấp giọng nói “ Tôi đem nước đổ dùm em “

Ủy Lam thật cao hứng, với sức của cô phải bê chậu nước này ra ngoài thật không dễ chút nào, vui vẻ đồng ý “ Vâng “

Tăng Trạm đẩy cửa bước vào, thấy cô bé giấu cả người trong chăn, không khỏi có chút thất vọng, anh mới nhìn được một chút, quan trọng là, phía dưới anh còn chưa được xem đó.

Anh thật sự rất muốn biết, một cô bé nhỏ xíu như Ủy Lam, vào thời điểm phát dục, phía dưới sẽ như thế nào, chẳng biết có lông hay không? Anh tiếc nhìn cái quần lót trên mặt đất, rồi bung chậu nước ra ngoài.

Ủy Lam chớp chớp mắt, nhìn theo bóng Tăng Trạm, thầm nghĩ, chú này thật sự là người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ủy Lam đang ngủ rất say sưa, gần như chẳng có trở mình. Nhưng bên kia, Tăng Trạm nhắm mắt hoài vẫn không cách nào đi vào giấc ngủ. Rõ ràng cô bé không xài cái gì, vì sao lại thơm như vậy? Mùi hương thơm ngát quần quanh chớp mũi anh, từng chút khơi dậy dục vọng trong anh, Tăng Trạm chậm rãi ngồi dậy, khoác thêm áo ngoài, bước đến trước cửa phòng Ủy Lam.

Cánh cửa này, một chút tác dụng cũng không có. Tầng Trạm đem cánh cửa di động về bên phải, sau đó lại đẩy mạnh, một tiếng ' cạch ' vang lên cửa dễ dàng mở ra, cô bé vẫn ngủ rất say, cả người trón trong chăn.

Tầng Trạm không biết vì sao mình muốn vào đây, càng không biết mục đích vào đây để làm gì. Chỉ biết nhẹ nhàng tiến vào, lén la lén lút ...

Trong bóng tối, cái gì cũng không thấy rõ, anh bước lại gần, chỉ nhìn thấy cái trán của cô. Tầng Trạm ngồi xuống giường, tay hơi vươn ra, Úy Lam bỗng nhiên xoay người quay mặt về phía anh. Tầng Trạm rất muốn bật đèn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh cứ vậy giơ tay, vuốt ve vàng trán tròn bóng, mịn màng, cảm xúc cực kỳ tốt.

Cô bé có chút nhũ mảy, lâu lâu một tiếng, lại xoay người. Tầng Trạm nín thở, lại tiếp tục rón rén, duỗi tay mò vào trong chăn của Úy Lam, bên trong thật ấm áp, anh lưu luyến không muốn rời, nghiêng người thêm chút nữa, bàn tay mò lên mông cô. Tim anh nhảy bang bang, trong lòng hoảng loạn, đáng chết, rốt cuộc anh định làm cái gì? Không chút nghĩ ngợi anh cấp tốc rút tay ra, đứng lên bước ra khỏi phòng Úy Lam.

Cảm xúc căng mềm trên tay vẫn còn, anh ngồi xuống giường, móc cục vật ra dùng tay tự giải quyết. Lúc trước chỉ biết nếu không giải quyết vấn đề sinh lý thì thật khó chịu, bây giờ mới biết có phụ nữ bên người lại không được chạm vào càng khó chịu hơn rất nhiều ...

Ngày hôm sau Úy Lam dậy sớm, đem tóc cột lại, cầm lấy bánh bao bắt đầu ăn, liền nhìn thấy Tầng Trạm đi ra, trải qua chuyện tối qua, Úy Lam nhận định Tầng Trạm là người tốt, vội vàng cầm lấy bánh bao chạy tới đưa cho anh nói

“ Chú, ăn đi “

Tầng Trạm mỉm môi, bánh bao này rất khó nuốt, chỉ là trong ba lô của anh cũng chẳng có thứ gì ngon, nếu không anh nhất định sẽ đưa cho cô ăn. Tầng Trạm cầm lấy bánh bao, ngồi xuống một bên. Úy Lam bụng lý sữa đưa tới trước mặt anh, bĩu môi nói

“ Trường thôn đem tới, để cho chú uống “

Tầng Trạm nhớ, hình như trường thôn có nói cô bé Úy Lam này không thích trò chuyện, vậy mà lúc này...nói cũng không ít. Úy Lam ngơ ngác nhìn ly sữa, trong ký ức của cô, cô đã từng uống qua một lần, thật muốn uống thử một ngụm, chỉ một ngụm thôi cũng được.

Tầng Trạm nhìn về mặt thềm thường của cô nói “ Em uống đi “

Nói xong anh lại cúi đầu im lặng nhìn bánh bao trong tay mình. Úy Lam trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn anh, lại nhớ tới lời nói của trường thôn ' chú ấy đang bị thương, cần phải bổ sung dinh dưỡng, con không được uống lên '

Úy Lam lắc đầu nói “ Trường thôn nói, nhất định phải đưa cho chú uống “

“ Kêu em uống thì em cứ uống “ Tầng Trạm nghiêm khắc nói, đầu cũng không ngẩng lên.

Bị anh nạt nộ, Úy Lam có chút khó chịu, cắn môi đứng lên, hai tay run run, chú vì sao đối với cô dữ dằn như vậy. Qua một lúc sau, Tầng Trạm mới ngược đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Úy Lam, cô khóc, nhìn nước mắt của cô trong lòng anh bỗng mềm nhũn, đưa tay nhéo nhéo má cô, nhẫn nại, tròn bóng, mềm mại, dù là tơ lụa tốt nhất cũng không bằng, bởi làn da cô còn rất ẩm áp.

“ Tôi không thích uống sữa “ Tầng Trạm nhẹ giọng trả lời.

Úy Lam bị anh nhéo thật không thoải mái, lùi một bước, kết quả đụng phải cái ghế, ngã về phía sau.

“ Á “ Úy Lam kêu một tiếng, ly sữa hất lên người cô, một mảnh ướt nhẹp. Tầng Trạm nắm lấy cổ tay gầy yếu của cô kéo lại, để cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn ly sữa chỉ còn một nửa, lại nhìn phần ngực ướt đầm của cô, mang theo vị sữa ...bây giờ anh phát hiện thật ra sữa cũng là thứ tốt ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Úy Lam rất đau lòng, hết nhìn ly sữa, lại nhìn vùng ngực ướt đầm của mình, oa một tiếng, thương tâm khóc lớn...Tầng Trạm nheo mắt nhìn Úy Lam, thật kiềm chế lắm anh mới không đem cô hất ra. Tầng Trạm đón lấy ly sữa trong tay Úy Lam, lại đẩy cô đứng lên, Úy Lam quay đầu nhìn anh, hai tay xoa xoa nước mắt trên mặt.

Tầng Trạm tiếp tục gặm bánh bao, thấy cô im lặng đứng nhìn, anh chỉ vào ly sữa nói “ Coi như tôi đã uống một nửa, phần còn lại cho em “

Úy Lam cũng không cự tuyệt, cầm lấy nửa ly sữa còn lại, chạy vào trong phòng. Chỉ có vền vền nửa ly sữa mà cô uống một tiếng đồng hồ mới xong. Lúc Tầng Trạm bước vào, Úy Lam đã uống xong, nhưng vạt áo cô vẫn còn một chút ẩm ướt, anh ngửi được mùi hương thoang thoang, hương thơm thiếu nữ xen lẫn hương sữa ngọt ngào, thật đặc biệt!

Úy Lam đứng dậy, đem cái ly đưa cho Tăng Trạ, anh mỉm cười, không biết mình trở thành bảo mẫu từ khi nào. Giữa trưa, Tăng Trạ đem điện thoại đi động đi sạc điện, lúc trở về dừng lại trên đường gọi điện thoại

Đầu bên kia là người anh em cùng Tăng Trạ vào sinh ra từ, xuất ngũ đã được một năm, hai người cùng góp vốn mở công ty. Chờ đến khi Tăng Trạ xuất ngũ, sẽ đến đồn cảnh sát công tác, vị trí cụ thể...có trời mới biết.

“Trạ” “Đầu dây bên kia vang lên âm thanh nịnh nọt nói “Thực xin lỗi nha, phải mất vài ngày nữa mới có thể đến đón cậu” Vụ việc còn chưa xử lý xong, anh không muốn sai người khác đi đón bạn chí cốt của mình, đợi anh đem mọi việc sắp xếp ổn thỏa, sau đó đi đón Tăng Trạ cũng không muộn.

Tăng Trạ cau mày, nhàn nhạt đáp “Ừ” “Kỳ thật anh còn muốn ở lại ít ngày .

Đầu kia cười nói “Tốt, lần này có lỗi với cậu, trở về mình sẽ bồi thường” “Lời nói mập mờ trên đầu.

Tăng Trạ bên này chỉ cười cười, rồi ấn nút tắt.

Úy Lam ngồi trên bậc thềm, thấy Tăng Trạ trở về, cô vui vẻ chạy tới “Chú chưa có đi?” “Úy Lam cao hứng, cô có chút quyền luyến người chú tốt bụng này.

Tăng Trạ gật đầu.

Úy Lam xấu hổ, không biết có nên nói cho Tăng Trạ nghe hay không, cô cúi đầu thì thầm “Tôi tưởng chú đã đi rồi”

Tăng Trạ đứng lại, hơi bất ngờ nhìn Úy Lam đang cúi đầu, sau đó nói sang chuyện khác “Em tên gì?” Anh chỉ nghe mọi người gọi Úy Lam

Úy Lam ngẩng đầu vui vẻ nói “Úy Lam, Trạ Úy Lam”

Tăng Trạ gật đầu, tên rất hay, anh bước vào trong nhà, Úy Lam bèn đi theo, trong suy nghĩ ngây thơ của cô, Tăng Trạ vừa cho sữa vừa nấu nước cho cô lau mình, hẳn là người rất tốt. Tăng Trạ lục tìm trong ba lô của mình, phát hiện một hộp bánh quy, còn có thịt bò khô, anh không thích ăn mấy thứ này, nhưng do người bạn cứ nằng nặc bỏ vào. Thấy Úy Lam đứng ngay cửa phòng, anh vẫy vẫy tay gọi “Vào đây”

Úy Lam vội vàng chạy lại, Tăng Trạ đem bánh và thịt khô cho cô nói “Ăn đi”

Úy Lam ngần người, nhìn chằm chằm vật trong tay anh, nhìn rất ngon, cô nhận lấy, không chút phòng bị ngồi lên giường anh, đem bao xé mở, cắn một miếng thịt khô thật lớn. Hơi cứng, có chút cay, vừa thơm vừa ngon. Úy Lam rất thích, quay đầu nhìn anh cười thật tươi nói “Ăn ngon lắm!” “Nói xong liền sát lại anh, ôm một cái.

Mùi hương thiếu nữ tiến vào trong khoang mũi Tăng Trạ, anh cúi đầu, nhìn thấy cái cổ trắng mịn của Úy Lam lộ ra, rất nhắn nhủ, rất gầy yếu, anh thật muốn cúi xuống cắn thử một cái, xem có để lại dấu hay không. Úy Lam ngồi ăn hết sức từ tốn, còn Tăng Trạ lại chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô chậm rãi nhai nuốt, Úy Lam không cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm đang quan sát mình, chờ đến khi ăn xong miếng cuối cùng cô quay qua Tăng Trạ hỏi

“Chú là người thành phố?”

Tăng Trạ gật đầu.

Úy Lam cảm thấy mát mắt, tại sao mình là người nông thôn, cô có chút buồn buồn xoa mặt, phát hiện trên đôi môi đỏ hồng dính chút thịt vụn, Tăng Trạ nhìn không được giờ tay nắm lấy bàn tay Úy Lam, nhìn chằm chằm miếng thịt bò vụn thấp giọng nói

“Cho chú ăn thử có được hay không?”

Úy Lam liền hào phóng gật đầu, đưa mảnh vụn đến trước môi anh “Ừ” “Tăng Trạ hé miệng, cắn lấy vụn thịt trong tay cô nhai nuốt. Anh bỗng phát hiện, thì ra thịt bò khô ăn ngon như vậy.

“Trong thành phố đều có bán mấy thứ này sao?” Úy Lam chưa bao giờ bước ra khỏi thôn, nên có chút tò mò hỏi.

Tăng Trạ cảm thấy hứng thú, đưa tay vuốt nhẹ đầu cô, nói “Ừ, có bán”

“Con nít ở thành phố đều được đi học sao?” Úy Lam buồn tui, quay đầu nhìn Tăng Trạ hỏi.

Ánh mắt Úy Lam mang theo chút u buồn, thật đẹp, rất mê hoặc, nhìn đến lòng anh ngứa ngáy. Tăng Trạ bỗng nảy ra một ý định xấu xa, anh nói “Đúng vậy”

Dứt lời anh đem mặt sát lại gần cô, âm thanh dịu dàng dụ dỗ “Em muốn đi học không?”

Úy Lam gật gù đầu, hai tay bắt lấy cánh tay anh nói “Muốn, Úy Lam muốn”

“Vậy em muốn sống ở thành phố không?” Tăng Trạ lại nghiêng người, chậm chạp nói tiếp “Học trong thôn không tốt bằng học trong thành phố đâu”

“Úy Lam không còn người thân, Úy Lam chỉ có một mình” Dứt lời, Úy Lam bật khóc, cô khóc không ngừng, nước mắt từng giọt lăn dài trên má, hết sức đáng thương. Tăng Trạm vươn tay, ôm cô vào lòng, thân thể cô thật nhỏ, anh đưa tay sờ sờ, do trời mùa đông Úy Lam mặc rất nhiều áo, nên không thể cảm nhận được bàn tay xấu xa kia ở trên người cô trượt tới trượt lui.

Tăng Trạm hạ giọng, nói lời mê hoặc “Chú có thể cho em tiền đọc sách”

Úy Lam cao hứng, hai tay ôm chặt lấy anh vui vẻ hỏi “Có thật vậy không?”

“Ừ, nhưng mà, chú có một điều kiện” Tăng Trạm nói tiếp.

Úy Lam ngẩng đầu về mặt bình tĩnh, hai mắt trong suốt sáng lấp lánh nhìn anh. Tăng Trạm hít sâu một hơi, thầm nghĩ ánh mắt như vậy trách sao người ta không nhìn được.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Điều kiện gì?” Úy Lam ngồi thẳng lưng, chăm chú nhìn Tăng Trạm.

Tăng Trạm háat cằm về phía phòng cô nói “Buổi tối, tôi muốn ngủ phòng em”

Úy Lam chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi nói “Có điều, tôi không thể ngủ cùng với chú”

Trong lòng Tăng Trạm có chút thất vọng, cô bé này còn biết cách bảo vệ bản thân, đành nói tiếp “Tôi ngủ bên kia, em ngủ bên này”

Úy Lam khoanh tay, bất mãn trừng mắt nhìn Tăng Trạm, chú này chẳng những muốn cướp phòng mà còn muốn đoạt luôn cái giường của mình. Tăng Trạm nhìn về mặt tức giận của cô, nhàn nhạt nói “Tôi trở về thành phố một mình vậy”

Úy Lam ngây người, cắn môi, ôm lấy cánh tay Tăng Trạm lắc lắc “Được rồi, chú cứ ngủ bên đó, tôi ngủ bên này...”

Tăng Trạm hừ một tiếng, để mặc cô bé ôm cánh tay anh.

Chạng vạng, Úy Lam cho gà vịt ăn xong, rồi bung cái thùng thật lớn trở lại nhà bếp, thân thể nhỏ bé gầy yếu, anh không khỏi thất mãc, cô nuôi nhiều gà vịt như vậy, sao không giết một con bồi bổ cho mình. Anh đã một ngày chưa ăn thịt, cũng rất thèm, bèn chậm rãi đi qua, từ trên cao nhìn chằm chằm đàn gà vịt trong chuồng.

Úy Lam từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Tăng Trạm đứng trước chuồng gà, chẳng biết anh định làm gì?

Cô chạy tới gọi “Chú...”

Tăng Trạm quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói “Có muốn ăn gà nướng không?”

Úy Lam cũng muốn ăn gà nướng, nhưng tuyệt đối không phải là gà nhà cô, Úy Lam do dự hỏi “Chú có sao?”

Tăng Trạm chỉ vào chuồng gà, Úy Lam nhìn theo ngón tay anh, rất không vui, cô bước lên trước ngăn cản

“Không được có ý đồ với chúng nó”

Còn sợ anh chưa hiểu rõ, cô đẩy đẩy anh, la lớn “Không được, không được, tuyệt đối không được”

Tăng Trạm hít mắt, không phải chỉ mấy con gà thôi sao.

“Tại sao?” Tăng Trạm hỏi cô, khí lực cô bé quá nhỏ đẩy cả buổi cũng chẳng ăn thua.

“Đó là đồ cưới của tôi, là đồ cưới đó” Úy Lam trừng mắt nhìn anh, có chút mặt mũi thở hổn hển.

Tăng Trạm liếc nhìn về phía chuồng gà, rồi bỗng quay người tránh đi, Úy Lam vẫn dùng sức đẩy về phía trước, rơi vào khoảng không, té xuống đất, đầu gối hơi đau. Tăng Trạm mặc kệ, trong lòng anh đang suy tính, xem ra mấy con gà vịt này rất quan trọng nha, giống như nắm bắt được điểm yếu của người khác, anh nở nụ cười xảo trá, xoay người vào trong.

Đêm nay Tăng Trạm sẽ ngủ ở phòng Úy Lam, nằm trên giường cô, đắp chăn của cô, còn dùng chung cái thùng đi tiểu đê trong góc. Cô cực kỳ khó chịu,

liên tục lắc đầu lớn tiếng nói

“Không được, không được dùng chung “

Uý Lam xách thùng nước tiểu đi qua phòng còn lại.

Đêm nay Tăng Trạh không ngủ được, phòng bên kia Uý Lam cũng ngủ thật khó ngủ, cô tập được một thói quen tốt, mặc kệ xảy ra chuyện gì, buổi tối phải ngủ thật ngon, vậy mà hôm nay, trời đã khuya như vậy, cô vẫn không cách nào ngủ được, Uý Lam ngồi dậy, chạy tới cửa phòng Tăng Trạh, vừa gõ cửa vừa hỏi

“Chú, chú ngủ chưa?”

Tăng Trạh ngồi dậy, nhìn Uý Lam nhẹ nhàng đi vào phòng, không biết cô lại muốn cái gì.

“Chú, tôi nằm bên kia không ngủ được “ Uý Lam nghĩ sao nói vậy, trời thật lạnh, cô chui vào trong chăn, miệng lầm bầm “ Lạnh muốn chết “

Cơ thể nhỏ bé trốn trong chăn, quay đầu nhìn anh nói “ Chú, tôi không vào thành phố cùng chú nữa, chú đi một mình đi “

Tăng Trạh liếc mắt nhìn cô, hỏi hận? Anh thần nhiên nằm xuống, rồi nói một câu “ Không có cửa đâu “

Uý Lam giải thích “ Tôi không qua bên kia ngủ đâu “

“Tôi cũng không đi “ Tăng Trạh kéo chăn, dùng thân hình to lớn chèn ép cô, Uý Lam cũng nắm lấy chăn, dùng thân thể nhỏ nhắn chen lại, rất nhanh cơ thể nhỏ bé bị thân thể to lớn ôm lấy.

Uý Lam nhắc lại “ Chú, tôi không qua bên kia đâu “

Ôm cơ thể nhỏ nhắn mềm mại trong ngực, Tăng Trạh cảm thấy cả người lâng lâng vui sướng, anh tách hai chân ra, kẹp lấy hai đùi thon gọn tinh tế của cô, ấn vào bộ phận đang rục rịch ở giữa.

Trong đêm tối đen, giọng anh khàn khàn vang lên “ Ấm áp không?”

Tuy rằng bị kẹp rất không thoải mái, nhưng trên người chú quả thật rất ấm, hai tay Uý Lam đặt trên ngực anh nói “ Chú ...”

Tăng Trạh nhẹ nhàng đáp “ Ừ “

“ Buông tôi ra...” Giọng nói cô tràn đầy ỷ khuất.

Tăng Trạh có chút khó chịu, vòng tay qua eo nhỏ của Uý Lam, đem cô xiết chặt vào lòng. Anh nói “ Chú rất lạnh “

“ Buông ra...” Âm thanh Uý Lam nghẹn ngào, nước mắt tràn mi, từng giọt rơi xuống ngực anh.

Dục vọng như bị thiêu đốt, âm thanh nức nở càng làm anh hưng phấn, cự vật giữa hai chân phồng lớn, chống lên bụng nhỏ của cô. Nội tâm đang kêu gào, anh vậy mà lại đi khi dễ một cô bé. Uý Lam khóc không được, kêu cũng không xong, cô bị loại cảm giác bất lực này dẫn dắt muốn điên lên, nước mắt chảy không ngừng.

Tăng Trạh có chút mất khống chế, dùng tay giữ lấy ót Uý Lam, cúi đầu, hôn lên gò má của cô. Anh luôn tự nói với chính mình - anh chỉ khát nước, muốn uống nước, vừa hay sẵn có nước mắt ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nghe tiếng khóc nhỏ nhỏ, lâu lâu nức lên nghẹn ngào của Uý Lam, Tăng Trạh cảm thấy mình sắp không trụ nổi, thú tính trong anh không ngừng bùng phát, nó muốn xông ra ngoài, rõ ràng anh chỉ khát nước, mà bây giờ...

Tay anh chậm rãi tiến vào áo cô, vuốt ve làn da bóng loáng. Uý Lam cảm thấy sau lưng hơi lạnh, rồi một bàn tay ấm áp mò vào, sờ qua sờ lại, thật nhột. Cơ thể Uý Lam vận vẹo né tránh, nhìn anh nói " Chú...nhột "

Tăng Trạh lè lưỡi liếm lên mặt Uý Lam, chiếc lưỡi nóng rục nhẹ nhàng ma sát làm cô sợ hãi, cô lập tức đẩy đẩy anh ra hết lên

" Không cần "

Uý Lam muốn dùng chân đá anh, nhưng chân cô đã bị anh kẹp chặt, căn bản không cách nào nhúc nhích. Uý Lam cực kỳ hoảng sợ, liên tục vùng vẫy, khóc rống lên.

Tằng Trạm không để ý đến tiếng khóc của Uý Lam, tay anh vói vào quần cô, lần xuống cặp mông căng tròn, xoa nắn, cảm xúc mềm mại đàn hồi, rất tốt...anh không biết có phải bất kỳ cô bé nào cũng non mềm giống như vậy hay không.

"Chú..." Uý Lam rất muốn ngồi dậy, nhưng người đàn ông trước mặt đã giữ chặt người cô.

Trong bóng tối, một đôi mắt đen loé sáng nhìn cô chăm chăm, âm thanh dịu dàng dụ dỗ "Chỉ cần em ngoan ngoãn, sẽ rất thoải mái"

Uý Lam có chút khó hiểu, tại sao lại thoải mái?

Cô lập tức lắc đầu "Uý Lam không cần thoải mái"

Tằng Trạm nhéo mông Uý Lam, mông vừa tròn vừa mềm, chỉ cần một bàn tay đã bao gần hết cặp mông nhỏ của cô. Anh không những muốn nhéo mông cô, còn muốn sờ lên khe nhỏ phía dưới, anh cũng chỉ đơn thuần thắc mắc, muốn biết khe nhỏ đó có hình dạng thế nào, rốt cục có bao nhiêu nhỏ, đúng vậy, lý do hết sức đúng đắn. Nghĩ như vậy Tăng Trạm liền cúi đầu liếm lên mặt cô.

Chú thật đáng ghét, vì sao cứ liếm, rồi sờ, còn nhéo cả mông cô. Uý Lam bị lưỡi anh liếm láp đầy mặt, rất khó chịu, Tăng Trạm bỗng dừng động tác hôn liếm, nắm lấy vòng eo của Uý Lam có chút kinh hoàng, tinh tế gầy yếu đến vậy, chậm rãi đem cơ thể nhỏ bé ép chặt lên cơ thể mình.

Trên bụng bị vật cứng rắn chọc vào, Uý Lam cảm thấy khó chịu, dùng tay đẩy đẩy lồng ngực cứng rắn của Tăng Trạm nói "Chú, tôi không lạnh, chú đừng ôm sát như vậy"

Tằng Trạm ngẩn người, cô bé còn chưa biết anh muốn làm gì sao.

"Mấy tuổi?" Tăng Trạm hỏi cô.

Uý Lam nhỏ giọng nói "Uý Lam mười lăm"

Mười lăm...Tằng Trạm nhắm mắt lại, đắm chiêu suy nghĩ, cô bé mới mười lăm, còn anh đã hai mươi sáu, có muốn tiếp tục hay không đây...

"Chú, tôi buồn ngủ..." Uý Lam xoay xoay người, cố thoát khỏi lồng ngực rộng lớn của anh.

Tằng Trạm gật gật đầu, cũng không làm tiếp cái gì, có điều bản thân anh hiện giờ rất khó chịu. Cuối cùng anh đã tìm được hướng đi, cô bé này anh chắc chắn muốn, nhưng bây giờ...còn chưa tới lúc, tốt nhất đem cô vào trong thành phố, nuôi lớn thêm chút nữa rồi hẵng ăn.

Tằng Trạm càng nghĩ càng hưng phấn, cự vật cũng phấn chấn thêm mấy phần, chọc vào bụng Uý Lam hơi đau, cô trưng ra khuôn mặt uất ức, nhỏ giọng thì thầm

"Chú, chú đừng chọc tôi nữa"

Tằng Trạm bật cười, cúi đầu dùng vầng trán cọ cọ khuôn mặt cô, thấp giọng trả lời "Chú rất khó chịu"

"Nơi nào khó chịu?" Uý Lam lo lắng hỏi, dù gì chú cũng công cô, còn nấu nước tắm cho cô, đem con chuột trong phòng đập chết, còn cho Uý Lam đồ ăn ngon. Uý Lam nắm chặt cánh tay Tăng Trạm nói "Vậy chú ngồi dậy được hay không?"

Tằng Trạm lắc đầu "Tôi cũng muốn cử động, nhưng mà rất đau"

"Nghiêm trọng như vậy?" Đôi mắt Uý Lam ngập nước, lo lắng nhìn Tăng Trạm.

Tằng Trạm nắm lấy tay cô hỏi "Uý Lam biết thổi nhẹ không?" Anh dùng phương pháp đơn giản nhất lừa gạt cô bé ngây thơ thuần khiết.

Uý Lam gật gật đầu, ý bảo mình biết, rồi chu môi thổi phù phù lên gò má anh.

Anh bị cô thổi đến vui vẻ sáng khoái, hài lòng xoa xoa đầu cô nói tiếp

"Tôi vẫn rất đau, em có thể thổi phù phù xuống dưới một chút"

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Úy Lam gật đầu, hỏi: " Nơi nào?"

Tăng Trạm lúi kéo tay của Úy Lam, đặt lên giữa hai chân mình. Trời mùa đông rất lạnh, Tăng Trạm mặc một chiếc quần quân nhân khá dày, nhưng vật nam tính phía trong vẫn hùng dũng oai vệ ngẩng cao đầu, bị bàn tay Úy Lam chạm vào, nó còn nhúc nhích như ' chào hỏi '

" Quái vật..." Úy Lam kinh ngạc la lên.

Tăng Trạm híp mắt nhìn cô chăm chăm.

" Nếu thật sự khổ sở như vậy, tôi đi lấy dao." Cắt nó đi sẽ không còn khó chịu! Nó còn có thể động đậy...Chú ấy cắt giấu nó làm gì? Tăng Trạm khó thờ tới công tâm, anh đè tay Úy Lam ấn xuống phần đang nhô lên ở đằng quần .

" Cắt, về sau Úy Lam sẽ khó chịu cả đời." Tăng Trạm cúi sát bên tai Úy Lam thì thầm.

Úy Lam có chút khó hiểu, không phải chú chỉ muốn thôi thôi sao? Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng bỏng, cô muốn rút tay về, nhưng bị bàn tay to lớn bao lấy nhẹ nhàng mà sát cựa vật đang phồng lớn .

" Tại sao phải khổ sở?" Úy Lam hỏi.

" Nó làm cho chú khó chịu, nhưng sẽ làm Úy Lam thật thoải mái. ..." Người đàn ông cười xấu xa, cách lớp áo sơ mi của cô gái, nhắm ngay đỉnh ngực nhỏ nhô kia liếm một ngụm. Tăng Trạm không phải muốn khi dễ Úy Lam, nhưng ở trên người cô bé anh không cách nào kiềm chế...Loại dục niệm đáng khinh này, quả thực càng ngày càng bành trướng!

" Ừ!" Úy Lam ngu ngơ gật gật, vẫn không nghĩ ra đành hỏi tiếp " Nhưng mà, vì sao lại có thể cho Úy Lam thoải mái?"

Úy Lam cúi đầu, ở trong bóng tối nhìn chăm chăm vật đang nhô lên giữa hai chân Tăng Trạm, nhỏ giọng hỏi " Chú, chỗ đó dùng để đi tiểu sao? "

Tăng Trạm rất muốn nói đúng, nhưng vẫn chỉ mỉm môi cổ gắng nhịn cười, dù sao cũng là dùng đến để làm em.

" Không phải." Tăng Trạm thân nhiên đáp lời, vuốt vuốt đầu Úy Lam nói tiếp " Thôi vù vù cho tôi đi "

Úy Lam ừ một tiếng, trượt xuống dưới háng người đàn ông, cách lớp quần quân nhân thoải vù vù. Quần quân nhân quá dày, khiến cho người đàn ông không có cảm giác gì, trong bóng tối cảm thấy cô gái nhỏ này đặc biệt đáng yêu, người đàn ông ổn định lại tâm tình, dục vọng bùng mãnh như vậy cũng phải nhịn xuống. Úy Lam ra sức thôi, bị một cổ mùi hương kì dị xộc lên mũi, Úy Lam kè mặt lại gần, cẩn thận ngửi ngửi, tiếp theo lập tức đứng dậy, nằm qua một bên, vật đó còn có mùi! Úy Lam có chút ghét bỏ quay lưng về phía anh.

Tăng Trạm cũng không so đo, cứ như vậy ngủ qua một đêm. Người Tăng Trạm thật sự rất ấm áp, Úy Lam cả một buổi tối đều đem chân hướng giữa hai chân Tăng Trạm cọ cọ. Nguyên bản anh không có thói quen ngủ cùng người khác, nhưng không thể trốn tránh cũng đành mặc kệ cô bé.

Hai thân thể ngày càng dính chặt, Tăng Trạm đưa tay mò vào trong áo Úy Lam, xoa xoa da thịt mềm mại phía sau lưng của cô. Úy Lam nguyên bản không có thói quen, nhưng thật ấm áp, cô cũng không phản đối.

Lúc Úy Lam tỉnh lại Tăng Trạm vẫn còn đang ngủ, chân nhỏ của cô bị hai chân anh kẹp lại, Úy Lam giật giật chân ra, Tăng Trạm bỗng nhiên mở mắt, tỉnh lại, không có ý tốt nheo nheo eo nhỏ của cô. Úy Lam uất ức, hai mắt lại đỏ...

Tăng Trạm buông cô ra, còn rất nhiều thời gian.

Biết Tăng Trạm muốn ăn thịt, Úy Lam đem gà vịt trông coi thật kỹ, quyết không để anh đụng vào. Theo thường lệ, trưởng thôn mỗi ngày đều bắt Tăng Trạm cùng Úy Lam đi nhà ông ăn cơm, ban ngày đi, buổi tối trở về. Buổi tối Úy Lam không chịu đi đường, mỗi lần như vậy Tăng Trạm luôn công cô về. Cô bé ngại thơ không chút đề phòng, luôn bị bàn tay ma quỷ sờ nắn mông nhỏ, bởi vì cồng cô trên lưng, nên anh chưa tìm được cơ hội tập kích bộ ngực nhỏ, cảm nhận được hai khối căng mềm dán trên lưng, anh bèn xóc xóc cơ thể nhỏ nhắn phía sau, để ngực cô ma sát lên vùng lưng rộng lớn của mình, cô hừ nhẹ một cái, cũng không phát hiện ra ý đồ bất chính của anh.

Tăng Trạm muốn đi tiểu, Úy Lam đứng đợi gần đó, bỗng dưng có chuột từ bụi cỏ chui ra, Úy Lam hoảng sợ, quay người lại, đèn pin chiếu lên người Tăng Trạm đang đứng tiểu, Úy Lam kinh ngạc " Á " một tiếng, thì ra là nó!

Úy Lam tức giận nói " Chú còn nói nó không phải dùng để đi tiểu "

Tăng Trạm cảm thấy xấu hổ vì bị lật tẩy, im lặng không trả lời cô. Nhưng Úy Lam cứ nín lấy vấn đề này nói luôn mồm, Tăng Trạm không nhịn nổi, đành đổi đề tài, hỏi " Em đã bao lâu không tắm rửa hả? "

" Gì?" Úy Lam ngẩn người, hai tay vẫn ôm chặt cổ anh.

" Hỏi " Tăng Trạm vừa nhìn con đường tối đen phía trước, vừa cố để không bật cười nói.

Úy Lam mặt đỏ, giọng nhỏ như muỗi kêu trả lời “ Không có nha, hôm kia, mới tắm ” Nói xong cô còn cúi đầu hít hít trên người mình, nơi nào hôi chứ ...

Tầng Trạm vẫn dùng giọng điệu chắc chắn nói với Úy Lam " Đúng là rất hôi "

Úy Lam uất ức, ngập ngừng hỏi " Tôi trở về tắm liền... chú nấu nước nóng cho tôi được không ?"

" Ừ." Tầng Trạm gật đầu, tiếp tục dùng tay xoa bóp mông cô.

" Phía sau lưng em đồ mồ hôi nhiều như vậy, tắm sạch được không?" Thốt ra lời nói trái lương tâm, anh vẫn có chút mong chờ câu trả lời của cô.

Úy Lam hết sức thành thật nói " Đúng là tắm không sạch phần lưng."

Tầng Trạm nhếch miệng cười " Tôi chà lưng cho em "

" Kì lưng..." Úy Lam vội vàng gật đầu đồng ý, trong thôn đũa nhỏ đều có người thân kì lưng, nhưng cô không có, nay đã có chú, thật tốt.

Úy Lam cười hớn hở khen " Chú, chú thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hai người về đến nhà, Úy Lam ngồi một bên nhìn Tầng Trạm loay hoay nấu nước, lòng tràn ngập vui mừng. Tầng Trạm bỏ thêm củi, để lửa cháy bùng lên, lại chạy đi xách nước đổ thêm vào. Úy Lam ngồi cạnh đồng lửa, cực kỳ ấm áp, lâu lâu lại giơ hai tay nhỏ bé về phía ánh lửa hơi hơ.

Đội nước nấu xong, Tầng Trạm bê thùng gỗ cùng chậu nhỏ vào phòng cho cô, sau đó lại đi ra bê nồi nước nóng đổ vào thùng. Úy Lam tươi cười hớn hở chạy theo, Tầng Trạm có chút thương cảm trong lòng, nhà cô bé thật nghèo, ngay cả ấm đun nước cũng không có.

Anh nhìn Úy Lam, nhẹ giọng hỏi " Bình thường muốn uống nước em làm thế nào? "

Úy Lam nở nụ cười, vui vẻ nói " Em ít khi uống nước "

Tầng Trạm nhú mày, không vui hỏi " Vậy lúc khát phải làm sao? "

Úy Lam chỉ về phía thùng gỗ nói " Thì có nước lạnh, ngẫu nhiên cũng đi nhà người khác uống "

Anh thờ dài, cô bé nói chỉ vài dịp ngẫu nhiên mới được uống nước tử tế, Tầng Trạm có chút đau lòng, một cô bé như vậy, chỉ cô đơn một mình, làm thế nào có thể sống tới bây giờ. Anh giơ tay捏 má cô, dịu dàng nói " Về sau tôi sẽ chăm sóc cho em, đồng ý không? "

Úy Lam ngẩn người, khoé mắt đỏ lên, ngược đầu chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, cho tới bây giờ chưa ai nói sẽ chăm sóc cho cô, càng không có ai đối với cô tốt như vậy. Úy Lam còn chưa trả lời, trong đầu Tầng Trạm đã bắt đầu hỏi hặn, chăm sóc? Về thành phố G, anh sẽ có rất nhiều phụ nữ, cô bé còn nhỏ như vậy ăn chẳng được, lại không thể cưới về.

Tầng Trạm tưởng cô sẽ gật đầu đồng ý, nhưng chỉ thấy Úy Lam cắn môi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu " Tôi có thể tự chăm sóc tốt bản thân mình "

Vừa nhìn vào đôi mắt long lanh tự tin của cô, anh lại muốn phạm tội. Úy Lam chỉ về phía cửa rồi nói với Tầng Trạm " Chú ra ngoài đi, lúc cần kì lưng tôi sẽ gọi "

Tầng Trạm gật đầu đáp ứng, rồi đi ra. Úy Lam khoan khoái tắm rửa, Tầng Trạm còn đưa cho cô cục xà phòng, đem xà phòng xoa loạn lên người, cơ thể tràn đầy hương vị thơm mát. Tầng Trạm ngồi đợi bên ngoài, cảm nhận từng trận mùi hương bay ra, trước đây cảm thấy không thích mùi hương trên xà phòng, nhưng hiện giờ ... Trong lòng xao động, anh cố gắng kiềm chế, ngồi yên chờ đợi cô bé gọi mình.

Một lúc sau, Úy Lam thấy trên người hoàn toàn sạch sẽ, mới đứng dậy lau người, đem quần mặc vào, cầm lấy áo che ngực xong mới lên tiếng gọi " Chú "

Tầng Trạm mỉm môi, hồi hộp bước vào phòng.

Úy Lam đưa lưng về phía anh, quần mặc thật tốt, che đi cặp mông nhỏ, trước ngực cũng bị che chắn rất kỹ càng, anh nhĩ nhìn được vùng lưng trắng nõn, mịn màng, một cô bé ít uống nước sao da có thể đẹp tới như vậy.

" Em mặc như vậy tôi làm sao chà lưng được " Tầng Trạm ngồi xổm phía sau lưng Úy Lam, cầm lấy cái khăn mặt cô đưa, thật ra lưng cô rất sạch sẽ, cần bàn không cần tẩy rửa. Càng nhìn càng đẹp, Tầng Trạm khẽ nuốt nước bọt, giơ tay ra, đặt lên vai cô.

Uý Lam lắc đầu, không đồng ý nói "Được mà, chú cứ chà lên lưng là xong "

Tằng Trạh bao biện " Như vậy quần em sẽ ướt "

Uý Lam nhanh chóng trả lời " Không sao "

" Sẽ bị cảm " Tăng Trạh tiếp tục biện hộ.

Uý Lam lại cứ lắc đầu " Sẽ không.."

Anh có chút bất đắc dĩ, đành đem khăn nhúng nước, sau đó không cần vắt liền chà lên lưng cô.

" Á..." Uý Lam kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi nhìn anh mắh " Đầy nước rồi ..."

Nước trên lưng cô đều chảy xuống dưới quần, ướt đẫm. Tăng Trạh cười xấu xa, cực kỳ hài lòng, ai biết cô bé này không nghe lời, xứng đáng bị như vậy. Nước không chỉ chảy xuống ướt quần Uý Lam, còn vắn đầy lên ngực cô, Uý Lam rất tức giận, hai mắt trừng lớn nhìn anh.

" Sớm biết chú ngốc như vậy tôi đã không nhờ rồi " Uý Lam dùng ngón tay chỉ vào trước ngực của mình nói tiếp " Chú xem, ướt hết rồi, chú ngu muốn chết "

Bỏ qua vẻ mặt vắn vẹo hết trắng rồi xanh của Tăng Trạh, Uý Lam giặt lấy chiếc khăn trong tay anh. Mắt anh nhìn vào hai điểm nhỏ nổi lên trước ngực Uý Lam, quần áo dù hơi mỏng lại dính nước nhưng vẫn nhìn không ra màu sắc của hai khoả anh đào.

Tăng Trạh lại nuốt nước bọt, nắm lấy cắh cô nói " Đồ ngốc này " Sao cô có thể khờ đến như vậy...thật sự trên đời có người ngốc như cô sao? Là thật, hay đang giả vờ? Anh thật sự rất muốn biết, anh liền giờ tay ôm lấy eo cô, vắn lên người.

Uý Lam bị anh nói là đồ ngốc cực kỳ tức giận, dùng tay dắh dắh lên lưng anh, chân thì đá loạn vào ngực anh nói " Chú ngốc, chú mới là đồ ngốc "

Tăng Trạh bước tới bên giường thả cô xuống, lưng Uý Lam đập lên ván giường có chút đau, anh vươn tay đem chiếc áo đang che trước ngực của cô kéo đi, lộ ra một cơ thể như bạch ngọc, do vừa rồi bị ướt có phần bóng bóng. Trời thật lạnh, Uý Lam run run ngồi dậy, hai tay ôm lấy bụng mình nghẹn ngào

" Lạnh..."

Bạn đang đọc truyện *Cắh Thú Nuôi Nhóh Cô Gái Nhó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: TrangQA830810

" Tôi ôm em sẽ không lạnh nữa " Tăng Trạh nở nụ cười xấu xa, lộ ra hàm răng trắng sáng, trong đêm đen càng tăng thêm vẻ tà ác.

Uý Lam giặt mình nhìn anh, đem hai tay che lên phần ngực trần trụi, ngập ngừng nói " Chú, đứng lên ..."

Tăng Trạh không để ý lời Uý Lam nói, cúi đầu nhìn theo đôi tay nhỏ nhắn đang che dắh hai trái đào căng mềm, anh còn chưa nhìn kỹ màu sắc trên đầu ngực đó, nghĩ xong anh giờ tay kéo tay cô ra. Uý Lam thật sự nổi giận, chú rất quá đáng, tại sao lại có hành động xấu hổ như vậy, cô dùng tay tát mạnh lên mặt anh nói " Chú muốn làm gì? Đồ khốn! "

Tăng Trạh bị ăn một bạt tay, với sức lực của cô vốn không thể làm đau anh, huống hồ da thịt anh rất dày, anh cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, tự nói với bản thân, cô bé vẫn còn nhỏ, không nên làm quá đoạ cô bỏ chạy, nhưng cũng phải trừng phạt cô một chút. Khuôn mặt anh trở nên hung dữ, ánh mắt sắc bén nhìn cô chắh chắh.

Uý Lam bị anh nhìn đến toàn thân run run, nhỏ giọng nắh nắ " Chú...chú đứng lên đi ..."

" Em muốn bị ăn đòn sao? " Tăng Trạh hỏi xong, thẳng người ngồi lên giường, nắm lấy eo Uý Lam, đặt cô nằm sắh trên đùi mình, rồi đem quần cô tuột xuống, lộ ra chiếc quần lót nhỏ nhắn đang che lại cặp mông trắng nõn.

Tăng Trạh cảm thấy thật nhỏ, anh đưa tay mình áp lên mông Uý Lam ước lượng, đúng thật là chỉ một bàn tay đã bao gắh hết cặp mông của cô. Anh kéo luôn quần lót nhỏ xuống, bàn tay to lớn vỗ bốp bốp vào mông cô, lời nói nghiêm khắc

" Xem lần sao còn dám đánh người hay không? "

Anh giống như một người cha đang răn dạy con gái. Tuy bị đánh đau nhưng Úy Lam không khóc, từ nhỏ nhìn thấy mấy đứa trẻ xung quanh ai cũng có cha mẹ dạy dỗ, còn bản thân chỉ suốt ngày thui thủi một mình, rốt cục bây giờ đã có chú dạy dỗ mình, Úy Lam cảm thấy rất vui. Tăng Trạh đánh đến cái thứ ba thì Úy Lam bật khóc, quả thật chú đánh rất đau, cô nắm lấy quần anh nắc lên nói

" Chú..đau quá.."

Tăng Trạh cũng kịp phản ứng dừng lại động tác, cũng do cảm xúc trên tay quá tuyệt vời, nên anh quên mất khí lực bản thân có bao lớn, có chút đau lòng nhìn xuống cô bé, lại nhìn về phía cặp mông đỏ ửng, đầu tay màu đỏ kết hợp với làn da trắng mịn màng thật đẹp, cũng thật mê hoặc.

Đến khi kịp ý thức bản thân đang làm gì, thì đầu anh đã cúi xuống ở trên mông cô vừa hôn vừa liếm, tiếp đó anh đưa lưỡi liếm xung quanh vùng da bị đánh đến đỏ bưng của cô. Úy Lam cảm thấy trên mông lạnh lạnh, ướt ướt, thật thoải mái, cô nhỏ giọng hỏi " Chú đang bôi thuốc cho Úy Lam sao?"

Cô muốn xoay đầu lại nhìn, bỗng bị bàn tay to lớn đè lại, giọng Tăng Trạh dịu dàng vang lên " Ngoan, nằm yên để chú bôi thuốc "

Ồ, chú thật chu đáo, nhanh như vậy đã bôi thuốc cho cô. Úy Lam nhích nhích cái mông nhỏ giọng nói " Chú có thể mạnh một chút, bôi như vậy thật nhột "

Tăng Trạh cười cười, giờ tay nắm lấy hông cô, tay còn lại đặt lên mông cô, tiếp đó dùng hai ngón tay tách phần khe hở giữa hai mông rồi nhìn vào. Úy Lam bị động tác của anh hù dọa, cảm giác nguy hiểm dâng lên, cô bắt đầu giãy dụa. Anh chỉ muốn nhìn một chút, xem khe thịt kia có bao nhiêu nhỏ, bao nhiêu hẹp, biết đâu nó có thể chứa được anh, nhưng trong phòng chỉ có ánh lửa leo lét, ngoài một mảnh hồng tươi, căn bản chẳng nhìn thấy gì.

Úy Lam lớn tiếng hỏi " Chú đang làm gì vậy? "

Tăng Trạh thờ dãi, thôi bỏ qua vậy, dù sao thời gian còn nhiều...vội lại anh đã biết chắc chắn bản thân mình muốn có cô, anh tiếc nuối vuron ngón trỏ, tại khe thịt đỏ hồng nhẹ nhàng sờ một cái. Anh lại cúi đầu tiếp tục trên mông cô liếm láp.

Úy Lam sợ hãi, cả người run rẩy.

Qua một hồi lâu, anh mới để cho Úy Lam kéo quần lên. Úy Lam yên lặng trốn vào chăn, chỉ nói " Tôi ngủ "

Tăng Trạh gật đầu, cũng nằm xuống cùng cô. Úy Lam ở trong chăn nhanh chóng mặc áo vào, dù bị người đàn ông bên cạnh liên tục cọ cọ lên người, cô cũng không dám né tránh, chớp chớp mắt nhìn lên trần nhà tối đen suy nghĩ - thì ra chú đối với mình cũng chẳng tốt đẹp gì.

Sau một đêm cẩn thận suy xét, cô đã rút ra được kết luận, không cần đi thành phố, không nên theo chú đi thành phố sống. Úy Lam biết hành động tối qua của chú là sai trái, không phải cô không sợ hãi, không phải cô không muốn hết lên...nhưng cô thật sự sợ chú, Úy Lam còn biết chỗ đó phải giấu kín, không để bất kỳ người đàn ông nào sờ vào.

Sáng sớm hôm sau, Úy Lam thức dậy nhìn anh nói " Tôi không đi thành phố với chú nữa "

Cô đem áo ngoài mặc vào rồi nói tiếp " Về sau, chú không cần ngủ cùng tôi "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: TrangQA830810

Cái gì? Anh không nghe lầm đó chứ, cô bé không muốn đi cùng với anh.

Tăng Trạh mím môi, nhìn cô chăm chăm, đột nhiên hỏi " Tại sao?"

Úy Lam cúi đầu, nhỏ giọng đáp " Bởi chú là người xấu "

Úy Lam là cô bé ngây thơ, không biết che giấu, trong lòng nghĩ gì cô sẽ thành thật nói ra, từ nhỏ cô đã quen dùng thái độ như vậy đối với mọi người xung quanh, yêu hay ghét đều rõ ràng.

Tăng Trạh liếc nhìn cô bé đang cúi đầu đứng trước mặt mình, trong lòng có chút tức giận, anh giờ tay nắm lấy vai Úy Lam, lực đạo hơi mạnh, cô cảm thấy vai đau nhói, hoảng sợ muốn hét lớn lên, cô luôn cho rằng chú là người tốt, vậy mà lúc này.

Nghĩ tới đây Úy Lam nhìn không được khóc rống lên, âm thanh đứt quãng nghẹn ngào " Chú...buông ra..đau..."

Lúc này đầu óc Tăng Trạm đang đắm chìm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, không rửa mặt nhiều, lại không hay đánh răng, nhưng sao cô bé vẫn sạch sẽ, đáng yêu như vậy...răng trắng, khuôn mặt cũng trắng, nếu đem vào thành phố nuôi thật tốt, như vậy qua vài năm nữa nhất định lớn lên sẽ rất đẹp.

Nhưng mà, như thế nào nuôi đây? Nhận nuôi đơn thuần? Tăng Trạm lập tức bỏ qua ý nghĩ này, anh vốn không phải loại người lương thiện, tâm anh chưa bao giờ đơn thuần.

Bao dưỡngغه tồm? Vậy chỉ cầu hoan ái, không cần lo lắng cảm xúc của cô bé, nhưng như vậy anh lại có chút không đành lòng.

Nuôi nhốt đáng khinh? Ừ có lẽ nhốt lại trước, chậm rãi nuôi từ từ rồi hẵng ăn...

Nhanh chóng nghĩ xong, sắc mặt Tăng Trạm bỗng trở nên dịu dàng, bỏ tay đang nắm trên vai Úy Lam xuống, âm thanh nhẹ nhàng tràn đầy khổ sở nói "Tôi là người xấu sao?"

Tiếp theo anh đưa tay vỗ vỗ lưng Úy Lam, đôi mắt ẩn chứa nhu tình nhìn cô nói "Chú sai lầm ở đâu Úy Lam cứ nói, chú sẽ lập tức sửa đổi, có được hay không?"

Úy Lam kinh ngạc nhìn vào mắt Tăng Trạm, sao chú lại thay đổi nhanh như vậy? Tuy lúc này có chút khác lạ, nhưng nhìn chú như vậy quả thực rất đẹp nha! Úy Lam cũng như đa số những cô bé khác, rất dễ bị vẻ ngoài đẹp đẽ, cùng lời nói dịu dàng đánh lừa, cô làm sao có thể hiểu được tâm tư và thủ đoạn của một người trưởng thành có bao nhiêu đáng sợ.

"Về sau..." Úy Lam né tránh bàn tay to lớn đang vỗ trên lưng mình ấp úng nói "...không được ngủ chung với tôi "

Cô luôn sống khép kín bao nhiêu năm nay, chưa từng được ai dạy dỗ, mãi tới tối hôm quacô mới ý thức được, không nên cùng đàn ông ngủ chung giường, càng không thể để đàn ông chạm vào cơ thể mình.

Tăng Trạm thu tay, âm thanh nhỏ nhẹ nói "Tôi biết rồi "

Một ngày này trôi qua hết sức bình yên, Tăng Trạm không làm ra bất kỳ hành động vượt rào nào, hầu hạ Úy Lam đâu vào đấy, trường thôn mang cho hai người chút thịt heo, anh liền xung phong đi nấu đồ ăn, nhìn thức ăn ngon dọn sẵn cùng thái độ ân cần của Tăng Trạm, rất nhanh Úy Lam lại thấy chú cũng không phải người xấu ...

Chờ dùng bữa xong, Tăng Trạm liền tắt bếp đi chuẩn bị thức ăn cho đám gà vịt trong chuồng. Đợi tới khi trời tối, anh lại nấu nước cho cô lau người, tiếp đó tận tình đem phòng ốc dọn dẹp một lần, vất vả cả ngày, anh còn tự ý dời về phòng cũ ngủ, luôn tự nhủ trong lòng, ráng nhịn chút thôi sau đó...sẽ nếm được vị ngon ngọt.

Ngày hôm nay thực sự rất tốt, nếu mỗi ngày đều được như vậy thì còn gì bằng, Úy Lam nghĩ thầm trong bụng, chỉ là, không có chú nằm kế bên quả thật rất lạnh.

Tăng Trạm cứ duy trì công việc như vậy liên tiếp ba bốn ngày sau, rốt cục nhận thấy Úy Lam đã hoàn toàn tin tưởng mình, anh mới buông lời lừa gạt "Úy Lam, em cùng tôi trở về thành phố, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt "

Đôi mắt Úy Lam tròn to, quan sát thật kỹ khuôn mặt anh, không phát hiện ra điều bất thường, cô lại hỏi "Tại sao chú tốt với tôi như vậy?"

Tăng Trạm dùng lời nói thâm tình kèm theo giọng điệu dịu dàng giải thích "Một mình em sống ở đây cũng chẳng dễ dàng gì, tôi cũng không có cha mẹ, biết cuộc sống một thân một mình có bao nhiêu đau khổ "

Tăng Trạm lại bước tới gần Úy Lam, đưa tay vuốt ve vàng trán lán nệm của cô bé nói tiếp "Tôi chỉ hy vọng em được sống tốt hơn "

Ánh mắt anh chan chứa tình thương, dường như sắp chảy ra nước, Úy Lam ngược nhìn anh, cảm thấy thật rung động, làm cho người ta hết sức an tâm, chú sẽ luôn như vậy chứ? Úy Lam cầm lấy tay Tăng Trạm nói "Chú, chú đừng khóc mà"

Tăng Trạm ngậy người, lẽ nào...anh diễn quá sâu.

Tăng Trạm giơ tay lau lau khóe mắt khô ráo, thương cảm nói "Ừ, không khóc "

Úy Lam gật gù đầu, nói "Vậy Úy Lam sẽ đi với chú, sau này Úy Lam cùng chú sẽ sống thật tốt cùng với nhau " Úy Lam nắm lấy quần áo anh, nhỏ giọng nói thêm "Úy Lam sẽ cố gắng học..."

Úy Lam không nói tiếp, bởi cô cũng không chắc mình có học tốt được hay không.

Tăng Trạm có chút bối rối trong lòng, anh lại đi lừa gạt một cô bé ngoan ngoãn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: TrangQA830810

Úy Lam đã đồng ý đi cùng Tăng Trạm về thành phố, anh cũng gặp trưởng thôn nói qua chuyện này, ông gật gật đầu, vẻ mặt vui mừng, còn nói trong thành phố rất tốt, biết đâu lại trị hết bệnh ngốc cho Úy Lam.

Mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, anh cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nên không chút dè chừng, nhưng anh đối với cô bé vẫn ân cần như thường lệ.

Nhận thấy ngày mai có thể lên xe rồi đi, anh rất mong đợi đem cô về sống cùng nhà với mình, buổi sáng sau khi cho đám gà vịt ăn xong, nhìn thấy Úy Lam đang thu dọn quần áo, nhìn đồng hồ cũ nát, Tăng Trạm ghét bỏ nói "Đi vào thành phố, tôi sẽ mua đồ mới cho em."

Úy Lam chớp mắt, nghe lời đáp "Vâng."

Tăng Trạm mỉm cười hài lòng, không khỏi trầm nghĩ, may mắn mà mình dẫn cô bé đi, nếu không qua hai năm nữa, sẽ có người khác cưới cô, lúc đó thân thể còn bị kẻ đó chạm vào...anh thích cô sạch sẽ như vậy, nuôi nhốt từ từ dùng.

Tăng Trạm tâm tình cực tốt, vẻ mặt luôn mỉm cười vui vẻ, Úy Lam cũng rất ngoan ngoãn nghe lời anh, không mang theo bất kỳ vật gì.

Ngày hôm sau, Tăng Trạm đêm chiều nhìn đồng hồ 'đồng cưới' của Úy Lam, cả một bầy thật nhiều nha, vậy mà cô không ăn một con. Suy nghĩ hồi lâu, anh thấp giọng hỏi cô

"Úy Lam, về sau em định xử lý đám gà vịt này thế nào?"

Úy Lam ngây ngô cười nói "Chờ tôi lấy chồng sẽ đem chúng theo."

Còn mang theo, Tăng Trạm có chút đau đầu sờ sờ chớp mũi, chưa kể còn...mẹ nó, muốn lấy thằng nào làm chồng hả? Cái gì lưu lại làm đồ cưới...có nước đem cả nhà thú không chịu nổi thì có. Úy Lam cũng đột nhiên nghĩ ra

"Đúng vậy, tôi đi thì ai nuôi chúng nó."

Úy Lam lúng túng, bắt lấy tay Tăng Trạm gấp gấp nói "Chú, tôi không đi nữa."

Không đi...mơ tưởng, Tăng Trạm dứt khoát trả lời "Không được."

Úy Lam bật khóc, nước mắt từng giọt rơi xuống, tha thiết hỏi "Nhưng còn chúng nó phải làm sao?"

Tăng Trạm mỉm cười, cúi sát bên tai Úy Lam thì thầm "Ăn chúng."

Đây chính là đồ cưới của cô, giống như mạng sống vậy, cô nguyện để chúng chết già cũng chưa từng dám ăn một miếng, Úy Lam liếc nhìn anh, giọng cương quyết

"Không được."

Sợ anh chưa rõ, cô còn đặc biệt nhấn mạnh "Chú muốn ăn, từ phi ăn tôi trước."

Tăng Trạm thật thích nghe câu này thốt ra từ cái miệng xinh đẹp nhỏ nhắn, hơn nữa còn hy vọng cô lặp lại nhiều nhiều một chút, ăn cô là chuyện sớm muộn gì cũng làm, tới lúc đó...thật không biết có bao nhiêu ngon ngọt, nghĩ tới đây anh nhếch miệng cười thật tươi.

Buổi chiều Úy Lam đi đến nhà trưởng thôn nhờ ông nuôi dùm đám 'đồng cưới', trước khi về trưởng thôn còn đưa cho cô ly sữa nhờ bưng về cho Tăng Trạm, chờ Úy Lam trở về.

Úy Lam đưa ly sữa cho Tăng Trạm, anh phát tay bảo cô cứ uống. Úy Lam ngồi một bên từng từng ngậm nhấp ly sữa, Tăng Trạm phút chốc lại liếc nhìn cô một cái, đợi tới khi thời cơ tới, mới nhin không nổi, tiến về phía cô nói

"Cho tôi uống thử."

Úy Lam miệng há to, kinh ngạc nhìn anh nói "Hết rồi, sao chú không nói sớm."

Úy Lam còn lơ ly sữa trống không lắc qua lắc lại trước mặt anh.

Tăng Trạm cười cười trả lời "Vẫn còn." Nói xong anh ôm lấy eo cô, hé miệng đem đôi môi anh đào thấm ướt vị sữa ngậm lấy, đầu lưỡi vờn ra liếm một vòng quanh khóe môi ướt át, thật ngọt, lại còn có vị tươi ngon, mềm mịn.

"A..." Úy Lam một mảnh mơ hồ, đôi mắt to tròn lớn "Chú...chú..."

Tằng Trạm cũng chỉ liếm liếm, không làm gì thêm, nhưng Úy Lam không thích chút nào, chờ chiếc lưỡi ẩm ướt dừng lại, trở vào trong miệng, thấy anh còn muốn hé miệng liếm tiếp, Úy Lam bỗng tức giận nhe răng ra cắn vào môi anh, phụt chốc tình cảnh lại đảo ngược buồn cười...cô bé ăn lại miệng anh, không, phải nói là cắn môi đúng.

Còn đem miệng mình mở to hết mức, để môi anh nằm gọn trong đó, dùng hàm răng trắng sáng giữ chặt lấy, không chút thương tiếc...làm cho một người đàn ông trưởng thành như anh đau muốn rơi lệ!

Về mặt Tăng Trạm hơi tái, trên miệng còn hiện rõ một vết thương, hình dấu răng! Tăng Trạm cho rằng do mình vô lễ với cô, mới bị cô cắn lại trừng phạt, nhưng không phải, vì sau đó cô còn dùng giọng điệu vô cùng ngay thẳng nói

" Chú dám liếm tôi, tôi dám cắn chú "

Tằng Trạm cuối cùng đã thông suốt, cô bé này ngốc thật, ngốc đến tận xương tủy luôn. Tăng Trạm tức giận khó thở, đôi môi khiêu gợi của anh nha, nếu để lại sẹo thì sao...

Anh buồn bực quay về phòng, đóng cửa nhốt mình trong đó, chờ tới đêm tối anh sẽ cho cô biết thế nào là khi dễ, đúng vậy, cứ đợi đó!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: TrangQA830810

Úy Lam nằm trên giường, trong lòng bắt đầu hồi hận, lẽ ra không nên đồng ý đi cùng với chú ấy, dù không được đến trường nữa cũng đâu có sao. Xung quanh quá mức yên tĩnh, Úy Lam có chút sợ hãi, cả người trốn trong chăn chỉ chừa ra đôi mắt chăm chú nhìn về phía cửa.

Trong đầu Tăng Trạm bây giờ toàn là dư vị đôi môi nhỏ nhắn của Úy Lam, thật non mềm, anh muốn mỗi ngày đều được nhắm nháp, mỗi ngày phải hưng hăng ngậm vào trong miệng cắn mút chơi đùa, còn cả bộ ngực sữa nhỏ bé kia, răng nuôi thêm vài năm đợi nó căng tròn, không biết sẽ tuyệt đến thế nào. Cô bé không muốn đi với anh sao? Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng dùng mớ.

Thời điểm nửa đêm, Tăng Trạm rón rén đi đến cửa phòng Úy Lam, anh cũng biết hiện giờ mình còn ở trong thôn, không nên liều lĩnh, bất quá ...anh chỉ vào xem, sờ sờ vài cái thôi.

Cánh cửa bị đẩy ra, Úy Lam hoảng sợ bật dậy, trừng mắt nhìn Tăng Trạm lớn tiếng hỏi " Chú vào đây làm gì?"

Tằng Trạm bị giọng nói đột ngột vang lên của Úy Lam hù dọa, dùng tay vỗ vỗ lên vị trí trái tim, nhẹ nhàng nói " Tôi chỉ vào xem...xem em có đắp kín chăn hay không "

Úy Lam nghi ngờ nhìn anh nói " Đắp kín, chú ra ngoài được rồi "

Tằng Trạm vẫn đứng bất động ở cửa, trong phòng tối đen không ai nhìn rõ mặt ai.

" Tôi có mấy câu muốn nói với em " Tăng Trạm vừa nói vừa đi vào phòng, không biết do chợt dạ, hay xấu hổ vì bị cô bắt gặp, mà bước chân anh loạng choạng đụng vào góc bàn, trên đùi truyền tới từng trận đau nhói.

Úy Lam vòng tay ôm ngực mình, sợ sệt lên tiếng " Chú ra ngoài đi "

Tằng Trạm bỏ qua lời cô, trực tiếp ngồi lên giường, giờ tay bắt lấy cánh tay Úy Lam, kéo cả cơ thể nhỏ nhắn của cô ôm vào trong ngực. Úy Lam kinh hoàng la hét, nắm tay nắm bụm bụm vào lồng ngực rắn chắc của anh.

" Chú...buông ra..." Giọng Úy Lam lạnh lạnh thét lên.

Tằng Trạm dùng tay bịt miệng cô nói " Không được la hét "

Úy Lam nước mắt tràn mi, ú ớ gật gật đầu.

" Miệng tôi thật đau " Tăng Trạm kể lể, đem đầu vùi vào ngực Úy Lam, để phần trán rộng lớn áp trên bộ ngực sữa lăn qua lăn lại.

" Chú ..." Úy Lam bị ấn đến khó chịu dè dặt nói " Tôi không muốn đi thành phố với chú nữa "

Tằng Trạm ngẩng đầu, nhìn cô hỏi " Tại sao? " Cô bé này cứ liên tục thay đổi chủ ý.

" Không đi " Úy Lam cảm thấy chú rất đáng sợ, dĩ nhiên không muốn ở cùng một chỗ với chú.

" Chắc chắn không đi?" Tăng Trạm lập lại.

Úy Lam kiên quyết gật đầu nói " Ừ, không đi "

Tăng Trạm nhếch mép lộ ra nụ cười ma quỷ, âm thanh thân nhiên trầm thấp vang lên " Em không đi với tôi, vậy cùng tôi không có bất kỳ quan hệ gì, giờ tôi lập tức đi nướng gà ăn " Dù sao, anh cũng đang thèm thịt.

Úy Lam cho rằng Tăng Trạm nói đùa, vẫn khẳng khái nói " Không đi "

Tăng Trạm cũng không nói gì thêm, đứng dậy đi thẳng ra ngoài, trên người anh có sẵn dao nhỏ, rất tiện, anh bước tới chuồng gà, thật hời, có chút ghét bỏ, anh vươn tay nắm ngay một con, xách lên. Âm thanh của đám gà kêu loạn trong đêm tối đặc biệt rõ to, Úy Lam vội vàng đứng dậy lao nhanh ra ngoài.

Tăng Trạm dùng dao nhỏ cứa một nhát lên cổ con gà, máu phun ra xối xả, Úy Lam vừa đi ra liền thấy ngay cảnh tượng này, run rẩy, sợ hãi, kinh hoàng, cô hét lên thảm thiết. Tăng Trạm bỏ ngoài tai tiếng kêu khóc vang trời của cô, đem con gà chết queo vút trên đất, tiếp đó giơ tay bắt thêm con mới, đặt dao lên cổ nó rồi nhìn cô đe dọa.

" Em đi với tôi, tôi sẽ không giết nó, nếu em không đi, tôi đem toàn bộ đám gà vịt trong chuồng giết hết " Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt anh, lộ ra một đôi mắt cực kỳ dữ tợn tà ác.

Hai chân Úy Lam mềm nhũn, cơ thể run run té ngã xuống đất, vừa khóc vừa nói " Chú là đồ khốn khiếp "

Giết một con là đủ, Tăng Trạm cũng không muốn làm quá, nhưng để cho cô bé trước mặt ngoan ngoãn hơn, đành phải giết luôn con này, tay anh cứa mạnh, máu tươi tiếp tục phun ra, rơi đầy trên mặt đất, anh lớn giọng từng tiếng hỏi " Có đi hay không?"

Úy Lam cảm thấy muốn ói, dùng hai tay che miệng lại. Tăng Trạm nở nụ cười thật tươi, khuôn mặt trở nên khát máu, vút con gà trên tay xuống đất, vừa định quay về phía chuồng, Úy Lam liền lập tức nói

" Tôi đi, tôi đi, chú đừng đụng đến đồ cưới của tôi "

Tăng Trạm hài lòng mỉm cười, lời nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều " Em nếu đổi ý không đi, tôi sẽ tiếp tục giết chúng "

Úy Lam khóc lóc gật gật đầu " Đi, đi, tôi đi "

Tăng Trạm nấu nước đem hai con gà chết nhỏ lông, còn rửa qua rửa lại mấy lần, sau đó nhóm lửa nướng gà, dù sao ngày mai cũng đi rồi, phải rán ăn cho hết. Úy Lam ngồi im một bên, ánh mắt đại ra, mặc cho Tăng Trạm loay hoay hết nấu rồi nướng

Tăng Trạm nhìn cô bé, giọng điệu dịu dàng an ủi " Em trở về thành phố với tôi, mỗi ngày đều có thức ăn ngon, còn về phần đồ cưới, sau này tôi chuẩn bị cho em "

Nghe được anh nói không cần lo chuyện đồ cưới, Úy Lam có chút buông lỏng, nhìn về phía anh đáp " Ừ "

Úy Lam ăn 'đồ cưới' của mình, còn nhìn về phía người giết 'đồ cưới' của mình mỉm cười.

Tâm tình Tăng Trạm tốt hẳn lên, vui vẻ chờ trời sáng, bạn của anh sắp tới đón.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Thành phố G cách thôn này khá xa, nên từ sáng sớm, Tăng Trạm đã dắt Úy Lam đến chào từ biệt trưởng thôn, Úy Lam không ngừng dặn dò trưởng thôn nhớ chiếu cố đám gà vịt của mình. Trưởng thôn cười vui vẻ xoa đầu cô nói

" Đi đến nhà chú ở phải cố gắng học tập "

Khoé mắt Úy Lam đỏ hoe, nhẹ giọng đáp " Dạ "

Trưởng thôn tiếp tục căn dặn " Phải biết ngoan ngoãn nghe lời chú "

Đáy lòng Tăng Trạm nói thầm đúng đúng, lúc nào cũng phải nghe lời anh.

Lúc này một chiếc xe việt dã đã đợi sẵn, Tăng Trạ mở cửa cho Uý Lam ngồi sau, còn bản thân ngồi kế bên ghế tài xế, Cao Nhấ quay đầu quan sát Uý Lam, về mặt tràn đầy thích thú.

"Trời, sao lại có cô bé mềm mại trắng nõn đây?" Tuy là dân thôn quê, nhưng cô bé này quả thật rất đẹp mắt, giống như một con búp bê.

Tăng Trạ liếc nhìn Cao Nhấ một cái, nhấn mạnh "Lo lái xe của cậu đi "

Uý Lam quay đầu nhìn lại phía sau, thôn xóm dần mất hút, trong lòng thương cảm, không biết lần này rời đi là đúng hay sai? Cao Nhấ lái xe rất nhanh, đường quê lại đất đá gồ ghề, cơ thể nhỏ nhắn của Uý Lam liên tục xóc nảy, làm cô cực kỳ khó chịu, nhưng hành trình này phải hai tiếng mới xong Uý Lam nghiêng người nằm xuống đệm xe, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cao Nhấ liếc nhìn cô bé ngồi sau qua kính chiếu hậu, thấp giọng hỏi Tăng Trạ " Cô bé này là ai?"

Tăng Trạ bâng quơ đáp " Không phải chuyện của cậu "

Cao Nhấ hiểu ra đôi chút, nhỏ giọng trách Tăng Trạ " Cô bé nhỏ như vậy, cậu nhấ chứa nổi cậu không " Cao Nhấ từng thấy qua chỗ nam tính của Tăng Trạ, kích cỡ không phải bình thường, đứa nhỏ kia vóc người ốm yếu, lại còn chưa trưởng thành, làm sao đi vào?

Tăng Trạ không vui nhìn Cao Nhấ, hiện giờ chưa được, nhưng nuôi thêm mấy năm sẽ được thôi.

Tăng Trạ đành lái qua vấn đề khác " Như thế nào, mọi việc ổn chứ? " Anh đang nói tới công ty hai người cùng nhau mở.

Cao Nhấ gạt đầu, đầy tự tin nói " Dĩ nhiên, có Cao Nhấ đây, thì có gì không được chứ " Dứt lời anh còn nói thêm " Cậu còn nhớ Nghê Như không?"

Nghê Như? Là người đã theo đuổi anh ba năm, lúc đó anh còn bận việc học nên đã từ chối. Tăng Trạ gạt đầu nói " Có biết "

" Hiện giờ đang làm ở công ty chúng ta " Cao Nhấ nói tiếp " Xinh đẹp hơn trước rất nhiều, nếu cậu tới làm ở công ty thì sẽ là thư ký của cậu, còn giờ...là thư ký của mình " Cao Nhấ đúng là có hứng thú với Nghê Như, chỉ là cô gái đó không chịu chấp nhận anh thôi.

Tăng Trạ ừ hừ đáp lời, anh cũng không quá quan tâm.

" Ba của cậu, chẳng chức như điều gặp gió " Cao Nhấ nhìn Tăng Trạ cười cười, giọng giễu cợt " Bây giờ đã là tổng tham mưu "

Tăng Trạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đầy lòng khinh bỉ, tư lệnh sao, trong mắt của anh không đáng một xu, anh chỉ muốn một điều duy nhất - trả thù ông ta.

" Chú..." Xe chạy được bốn mươi phút, Uý Lam ngồi dậy, hai tay vịn lên lưng ghế trước mặt, mệt mỏi gọi Tăng Trạ. Tăng Trạ quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch, và vẻ suy yếu của cô, chắc không phải bị say xe đi?

Ánh mắt Tăng Trạ nhu hoà, ân cần hỏi thăm cô " Như thế nào?"

Uý Lam bụm miệng, thì thào " Tôi khó chịu, tôi không thể...tôi muốn xuống xe "

Cao Nhấ xuyên qua kính chiếu hậu ngắm cô, khuôn mặt xinh đẹp, âm thanh nhẹ nhàng, chỉ là...tên Tăng Trạ này khẩu vị thật nặng, Cao Nhấ đánh cái rùng mình, nói với Tăng Trạ " Chắc là say xe rồi "

Tăng Trạ gạt đầu, Cao Nhấ đem xe tấp vào lề, Tăng Trạ leo xuống phía ghế sau, ngồi kế bên cô bé, gơ hai tay ra nói " Nằm trong lòng tôi sẽ thoải mái hơn "

Uý Lam không chút nghĩ ngợi tiến vào lòng ngực Tăng Trạ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên người anh, hai tay ôm cổ anh thật chặt. Tăng Trạ ấn mở cửa sổ, để cho Uý Lam dễ thở hơn. Cao Nhấ ngồi yên quan sát hai người, có chút giật mình, Tăng Trạ mà anh biết có bao giờ đối với phụ nữ tốt như vậy, Cao Nhấ tiếp tục lái xe, rất nhanh chạy vào đường cao tốc, lướt đi êm ái. Uý Lam trong lòng ngực ấm áp của Tăng Trạ cũng nhanh chóng đi vào giấc ngủ sâu.

Tăng Trạ ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang ngủ say, cúi xuống hôn lên má cô, lại nhìn cái miệng anh đào đỏ hồng đang hé mở, môi anh lại tìm xuống.

" Khụ...khụ..." Đúng lúc này Cao Nhấ ho khan mấy tiếng nhắc nhở anh.

Tăng Trạ liếc về phía Cao Nhấ, sao đó xoay mặt cô bé hướng vào ngực mình, đây là của anh, ai cũng đừng mơ tưởng tới, cảm thấy như vậy cũng chưa an toàn, Tăng Trạ dùng cơ thể cao lớn của mình vây chặt cô lại, kín cổng cao tường...muốn nhìn cũng đừng hòng. Cao Nhấ nhìn hành động ấu trĩ của bạn mình thờ dài, anh không có hứng thú với bé gái nhà

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tiền, Tăng Trạm không thiếu, đều là do người khác đút lót, mặc kệ là hắc đạo hay bạch đạo, anh chưa bao giờ từ chối, anh muốn đem bản thân mình bôi thật đen, cho dù ngồi tù, hay thậm chí mất mạng cũng chẳng sao cả, miễn sao kéo theo được lão già đó chôn cùng.

Lão già đó dĩ nhiên là ba của anh - Tăng Hải.

Lúc Tăng Hải nhận chức tư lệnh quân khu, liền nâng đỡ đứa con trai là Tăng Trạm, đưa anh nhập ngũ. Nhưng Tăng Trạm cũng có tính toán riêng của mình, anh chỉ ở trong quân đội ngày người vài năm với mục đích rèn luyện thân thể, không mưu cầu thăng quan tiến chức, phải để cho Tăng Hải thất vọng hoàn toàn.

Việc Tăng Trạm căm thù ba mình, phải bắt đầu kể từ chuyện gia đình anh. Tăng Hải là một người đàn ông bạc tình, mặc cho người mẹ của anh yêu ông tha thiết, sẵn sàng có thai mong náu giữ được ông, vì cái thai ông miễn cưỡng kết hôn. Nhưng người vợ gia cảnh tầm thường, dùng cả đứa con cũng không trói buộc được chồng mình, năm Tăng Trạm tám tuổi, Tăng Hải liền đề nghị ly hôn để cưới con gái bộ trưởng bộ hậu cần, quân hôn mà đưa ra tòa án ly hôn sẽ bị chỉ trích và ảnh hưởng xấu đến thanh danh, nhưng Tăng Hải có đủ năng lực đem vấn đề dàn xếp ổn thỏa, cũng không tạo nên bất kỳ ảnh hưởng nào lên con đường thăng tiến của ông.

Mẹ Tăng Trạm sinh bệnh nằm liệt giường, ông chưa bao giờ nhìn đến, năm Tăng Trạm mười tuổi, mẹ anh mãi mãi ra đi...từ lúc đó trong lòng Tăng Trạm, chỉ có thù hận.

Ở khu đô thị xa hoa, Tăng Trạm có một căn nhà gần hai trăm mét vuông, trang hoàng tiện nghi đầy đủ, anh cũng chẳng nhớ do ai tặng mình. Chiếc xe việt dã dừng lại dưới lầu, Cao Nhắm quay đầu đầy ẩn ý nhìn Tăng Trạm, Tăng Trạm lại tỏ vẻ như không biết gì, chỉ nói " Cậu về đi "

Cao Nhắm liếc nhìn bạn mình một cái rồi nói " Vậy mai mình đến tìm cậu "

Úy Lam đứng trước công ngõ ngắc ngằng đầu nhìn tòa cao ốc, ở trong thôn, ngôi nhà cao nhất chỉ có hai tầng, còn chỗ này.

Tăng Trạm nắm tay Úy Lam ân cần hỏi " Có lạnh không?"

Úy Lam hai tay run run gật đầu " Lạnh quá " Tăng Trạm dùng bàn tay to lớn của mình bao bọc đôi tay lạnh lẽo của cô, dắt Úy Lam đi thẳng vào trong.

Anh dẫn cô bước vào thang máy, trong đó còn có vài người, Úy Lam hoảng sợ vội vàng ôm chặt lấy anh run giọng nói " Chú..."

Mọi người trong thang máy đều nhìn chằm chằm Tăng Trạm, còn anh thì bận vỗ về an ủi cô

" Chút xíu là đến nơi thôi "

Úy Lam đang rất khó chịu, ngồi trên xe đã cố nhìn không ỏi ra, chẳng lẽ bây giờ ỏi trong này. Khi thang máy dừng lại ở tầng ba mươi mốt, Úy Lam thật muốn khóc, vì sao nhà của chú lại ở tầng cao nhất chứ, Tăng Trạm nắm tay Úy Lam kéo vào nhà, nhìn về mặt kính ngạo, miệng há to của cô, anh bật cười vui vẻ. Úy Lam sợ sệt nhìn các loại đồ vật hoa mỹ quý giá bày biện bên trong, buồn rầu nói " Tôi muốn về nhà, chú cho tôi về được không?"

Tăng Trạm vuốt tóc cô nhẹ giọng nói " Từ từ sẽ quen thôi "

Khuôn mặt Úy Lam trắng bệch vì mệt mỏi, vàng trán lấm tấm mồ hôi, nhìn cực kỳ đáng thương. Tăng Trạm nhìn không nổi hôn lên má cô, dịu dàng nói " Bây giờ tắm rửa trước, sau đó ăn cơm " Lại nhìn bộ quần áo trên người cô, đúng là phải vứt đi mới được.

Tăng Trạm gọi cho dì Tôn, người luôn chiều cố anh bấy lâu, nhờ mua quần áo cho Úy Lam Tăng Trạm mang cô vào phòng tắm, hết nhìn vòি hoa sen lại nhìn bồn tắm, chắc cô bé không biết sử dụng vòi sen, nên anh mở nước trong bồn, quay qua hỏi cô.

" Muốn tôi giúp không?"

Úy Lam đang quan sát xung quanh, mắt trừng to nhìn về phía bồn tắm lớn, nhiều nước như vậy...chắc rất thoải mái, cô lắc lắc đầu nói " Không cần "

Tăng Trạm gật đầu, chỉ về phía cánh cửa nói " Tôi không khóa cửa, cần gì em cứ gọi " Lờn vừa dứt anh bước thẳng ra ngoài, đem cửa khép hờ lại.

Úy Lam đưa lưng về phía anh, vui vẻ đem quần áo cởi ra, cô không hề biết bên ngoài có người đàn ông cách khe cửa hẹp đang rình coi. Tâm tình vui sướng nhìn bồn nước ấm áp trước mặt, cô hớn hờ bước vào ngâm mình. Tăng Trạm đứng im thương thức trong chốc lát cũng xoay người trở về phòng sắp xếp đồ đạc.

Rất nhanh dì Tôn đã đem quần áo anh nhờ mua tới, Tăng Trạm bước ra nhận lấy túi lớn túi nhỏ cầm vào trong, dì Tôn còn có chuyện muốn nói với anh, nhưng anh ngăn lại, dì đành đi trở về. Tăng Trạm hài lòng nhìn đồng quần áo, vừa ấm, vừa xinh đẹp, dì Tôn thật chu đáo, ngay cả quần áo lót cũng chuẩn bị đầy đủ.

Úy Lam tắm xong, bất chợt nhớ ra mình không mang quần áo vào thay, hết sức rầu rĩ không biết phải làm sao, thì nghe tiếng gõ cửa và giọng Tăng Trạm vang lên

" Tôi đem quần áo cho em đây "

Úy Lam ngược xuống nhìn cơ thể trần truồng của mình, nói vọng ra ngoài " Chú để bên ngoài đi, lát tôi ra lấy "

Tăng Trạm cực kỳ ngay thẳng, để quần áo trước cửa, rồi bước đi. Úy Lam lau khô thân thể, ló đầu ra khỏi cửa, nhanh tay cầm lấy quần áo rồi rút vào trong, nhìn cái áo lót màu trắng trên tay, Úy Lam có chút bối rối, thật ra cô chưa thấy qua bao giờ, cho nên mặc như thế nào làm sao cô biết ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Úy Lam kéo qua kéo lại một hồi, thẳng đến khi hai luồng ngực ửng đỏ, nhất là hai đỉnh phía trên bị chà sát càng thêm đỏ rực, cô đã mất rất nhiều sức lực cũng không cách nào mặc vào được. Úy Lam nhìn mớ quần áo hỗn độn trên đất, có lẽ cô đã sai rồi, áo này mặc bên ngoài mới đúng, nghĩ vậy cô vội vàng cầm quần áo lên, đem từng món mặc vào tươm tất, sau đó gọi với ra ngoài.

" Chú ơi "

Tăng Trạm đang đi ra từ một phòng tắm khác, cả người vừa tắm xong còn mang theo hơi nước ẩm ướt, phía dưới được quấn qua loa bằng chiếc khăn tắm, nghe tiếng cô gọi, anh bước về phía cửa hồi.

" Có chuyện gì?"

Tay Úy Lam cầm hai cúp áo ngực, cách lớp áo giữ ấm, ấn lên phần ngực nhô ra của mình, hướng về phía cánh cửa nói " Chú giúp tôi một chút "

Tăng Trạm đứng bên ngoài nhếch miệng cười, nhẹ giọng hỏi " Vậy tôi vào được không?"

Úy Lam nhanh chóng đáp lại " Được "

Tăng Trạm đi vào, nhìn thấy cảnh tượng một cô bé chân trần ngồi xỏm trên mặt đất, đầu tóc ướt sũng, quần áo khá gọn gàng, ngoại trừ phần trước ngực đang treo lủng lẳng cái nội y màu trắng, anh cắn môi cố ngăn mình bật cười, cơ thể run run từng trận.

Úy Lam ngược đôi mắt long lanh nhìn anh, đáng thương nói " Chú, mặc không được..."

Tăng Trạm trong lòng ngứa ngáy, ngồi xỏm xuống sau lưng cô, điều chỉnh âm thanh hết sức nhẹ nhàng nói " Áo nhỏ này mặc bên trong, nên phải cởi áo ngoài ra trước "

Úy Lam quay đầu nhìn anh, nghi hoặc hỏi " Há?"

Tăng Trạm vuốt vuốt tấm lưng gầy yếu của cô, dịu dàng nói " Đem áo ngoài cởi ra, sau đó tôi dạy em cách mặc nội y "

Úy Lam vẫn chưa tin anh, cố hỏi lại lần nữa " Có thật là mặc như vậy không?"

Tăng Trạm gật đầu đầy khẳng định, tiếp theo trung ra bộ mặt tội nghiệp nói " Tôi đói quá, em mặc nhanh lên còn đi ăn cơm "

Úy Lam lúc này mới nhìn rõ nửa thân trên trần trụi của chú, kinh ngạc, xen lẫn hoảng sợ, cô nhích người lui âm thanh dứt quãng " Vậy chú...hay chú ra ngoài trước...lát tôi lại gọi "

Tăng Trạm nhìn cô, thành thật nói " Tôi sẽ không nhìn "

Úy Lam đành quay lại, lập tức đem áo ngoài cởi ra, lại nhanh tay dùng hai mảnh áo nhỏ chụp lên ngực. Riêng Tăng Trạm từ lúc cô xoay lên, hai mắt anh vẫn chăm chú dán vào cơ thể nhỏ bé trước mặt, phần lưng trắng nõn sáng bóng, và dường như anh còn nhìn thấy thấp thoáng đầu ngực, rất nhỏ, mềm mại, đỏ hồng...anh nuốt nước bọt, nếu anh mất một cái không biết nó có dựng đứng lên...

Úy Lam lên tiếng kéo lại suy nghĩ miên man " Xong rồi "

Tăng Trạm giờ tay chậm rãi giúp cô mặc vào, ngón tay lướt nhẹ qua làn da trắng sáng, thật mịn, thật nhẵn nhụi.

" Có vừa không?" Tăng Trạm vừa vuốt tóc cô vừa hỏi.

Úy Lam nhìn chiếc áo nhỏ đang bao trọn bộ ngực mình, không khỏi thắc mắc, sao tự nhiên lại lớn ra? Chỉ là hình như hơi bó chặt, nhưng dù sao cũng bảo vệ được phần ngực, Úy Lam vui vẻ mặc áo ngoài vào, mỉm cười nhìn Tăng Trạ nói " Cảm ơn chú "

Tăng Trạ nở nụ cười hài lòng, còn không quên hôn lên má Úy Lam một cái, yêu thương nói " Tôi dắt em ra ngoài ăn cơm "

Úy Lam ngây người, bỗng nắm lấy cánh tay anh áp úng " Tôi...không muốn đi vào chỗ kia " Chỗ kia cô nói đến chính là thang máy, cô thật sự rất khó chịu khi ở trong đó.

Tăng Trạ chiều theo ý cô, đi ra ngoài gọi điện thoại đặt món ăn. Tăng Trạ nhìn theo cô bé đang cầm khăn lau tóc từ phòng tắm bước ra, xinh đẹp, non nớt, ngây thơ dự đoán người khác chà đạp...nhưng phải ráng nhịn, chờ bộ ngực dường to thêm một chút, cặp mông cũng căng tròn, và cả khe hở kia nữa. Tăng Trạ chỉ cho Úy Lam cách dùng máy sấy tóc, cùng các vật dụng trong nhà, Úy Lam chỉ vào ti vi hớn hờ khoe.

" Tôi biết cách dùng ti vi " Tuy chỉ nhìn qua một lần duy nhất nhưng cô vẫn nhớ cách dùng.

Lấy đồ điều khiển bấm mở, sau đó quay đầu nhìn anh có phần đắc ý " Tôi thông minh không?"

Tăng Trạ nịnh nọt " Ủ, thật giỏi "

Bữa ăn phong phú nhanh chóng được giao tận nhà: Thịt bò, gan ngỗng, thịt gà, còn có cả món cua..Úy Lam lần đầu được ăn nhiều món ngon như vậy liên tục gật đầu nói " Ngon quá!"

Buổi tối Tăng Trạ chỉ vào một gian phòng ngủ nói " Tôi và em ngủ trong này"

Úy Lam ngạc nhiên, tròn mắt nhìn anh, hỏi lại " Tôi và chú? Sao có thể được "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Tăng Trạ chỉ tay vào chiếc giường duy nhất trong phòng nói " Trong nhà chỉ có một cái giường thôi "

Căn nhà rộng lớn như vậy, sao chỉ có một chiếc giường, Úy Lam không tin chạy đi phòng khác xem thử, Tăng Trạ đuổi theo giữ cô lại nói " Em phải ngủ trong phòng này "

Úy Lam khó hiểu quay đầu nhìn anh hỏi " Tại sao?"

Tăng Trạ giọng nói kiên quyết " Tôi nói ngủ ở đâu thì ngủ ở đó "

Nhìn vẻ mặt cố chấp của anh, Úy Lam chẳng dám cãi lại, đành nhẹ giọng thương lượng " Tôi có thể ngủ trên đất, cũng có thể ngủ chỗ này..." Dứt lời cô chỉ vào cái ghế sofa.

" Buổi tối tôi ngủ một mình thật cô đơn" Về mặt Tăng Trạ buồn, thốt ra lời than thở.

Úy Lam chăm chú nhìn Tăng Trạ, cảm thấy anh thật tội nghiệp, cũng là người có số phận mờ côi giống mình. Úy Lam còn hiểu rất rõ cảm giác lẻ loi trống vắng, một mình cô độc trong đêm dài.

Úy Lam liền ngoan ngoãn nghe lời " Nếu chú cô đơn, tôi có thể ngủ cùng "

Chưa đợi Tăng Trạ kịp hoan hô trong lòng cô đã nói thêm " Chú ngủ trên giường đi, còn tôi trải nệm ngủ dưới đất "

Tăng Trạ đành gật đầu đồng ý. Hôm nay Úy Lam ngồi xe không quen nên rất mệt mỏi vừa nằm xuống liền ngủ say, Tăng Trạ nằm trên giường hai mắt mở to, nhìn chằm chằm bóng dáng gầy yếu đang ngủ dưới sàn, khoé miệng cong lên, mỉm cười vui vẻ, anh cố nhắm mắt, lần qua lộn lại vẫn không ngủ được, mùi hương thơm ngát của thiếu nữ tràn đầy dự hoặc, xộc vào mũi anh, chạy thẳng vào tim, kích thích tim đập dồn dập hơn máu nóng tập trung về một bộ phận, đang không ngừng phồng lớn cứng rắn đến đau nhức...Đêm dài như vậy, nếu cố nhịn có khi lại hỏng?

Tăng Trạ chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng bước xuống, tiến lại gần cô bé đang ngủ say, không biết khe nhỏ hẹp như vậy, có chứa được anh hay không?

Con sói xám đang rất đói bụng, giờ trước mặt nó là con nhím anh cũng đem gai nhỏ sạch, hướng chi, đây còn là một con thỏ nhỏ chọc người ta chà đạp. Tăng Trạ gơ tay sờ lên phần lưng gầy yếu, Úy Lam bỗng chốc xoay người đối mặt với anh, tay anh lần theo tấm lưng mịn màng thẳng tới vùng ngực non mềm bất quá lại đụng phải áo lót...anh bức bối hừ nhẹ, giằng hai chân leo lên người Úy Lam, để thân thể cao lớn của mình đè lên cơ thể nhỏ bé của cô.

Cả người bị đè nặng, bụng còn bị một vật cứng rắn chổng vào, Uý Lam hé miệng hít thở "Ừ..m"

Tằng Trạm nhanh chóng cúi đầu điên cuồng ngậm lấy đôi môi anh đào, cắn mút, cảm giác thật mềm mại, anh tiếp tục đưa lưỡi trượt vào trong khoang miệng cô, tìm kiếm đầu lưỡi ấm nóng, khuấy đảo, trôi trượt, không ngừng hút lấy nước bọt ngọt ngào nuốt vào bụng. Uý Lam đứng là ngủ rất sâu, bị anh hôn môi cũng không tỉnh lại.

Cảm thấy hôn đủ, Tăng Trạm luyến tiếc dứt ra, rồi lại cúi xuống hôn thêm vài cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Uý Lam, tầm mắt dời xuống phần ngực mới nhú. Nếu giờ cởi áo ngoài, lại cởi nội y cô bé sẽ tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Nhẹ nhàng đem áo ngủ vén lên, nhìn đến áo ngực màu trắng bên trong, anh gợn tay định đẩy lên phía trên, nhưng tay đưa ra lại có chút do dự, làm như vậy liệu có....Tằng Trạm rút tay về, đắm chiều suy nghĩ, dù gì...cũng đã đem về nhà.

Đã muốn ăn cô còn bày ra bộ dạng mềm lòng này làm gì, hừ đã quyết tâm nuôi cho tốt rồi ăn, cần gì phải suy nghĩ chỉ cho mệt.

Tằng Trạm lần nữa đưa tay tới, đem áo ngực của Uý Lam đẩy lên trên, hai luồng thịt trắng hồng cứ vậy nhảy ra, dùng đưa liên hồi, xung quanh tối đen càng làm nổi bật bầu ngực sáng bóng mê người, nhìn qua thật co dãn đàn hồi, tuy có chút nhỏ nhưng chịu khó xoa bóp mỗi ngày, hút hút thật nhiều sẽ to nhanh thôi.

Uý Lam bỗng nhiên nhúc nhích người, Tăng Trạm giật mình hoảng sợ, gợn tay quệt mồ hôi trên trán, ánh mắt thật sâu chăm chú đánh giá bộ ngực Uý Lam, trừ bỏ nhỏ, trừ bỏ non mềm, cũng chẳng có gì đáng nói, nếu gặp một người đàn ông trưởng thành lão luyện tình trường, nhìn vào cũng không dậy nổi chút ham muốn, nghĩ tới đây anh có chút chột dạ, không lẽ mình biến thái. Hít mạnh một hơi, anh đưa bàn tay to dùng Chop lên ngực cô.

Cô bé chưa phát dục, cơ thể thì gầy yếu không có bao nhiêu thịt, sờ vào cũng không thoải mái như tưởng tượng, Tăng Trạm bèn dùng tay nắm trọn luồng thịt trước ngực Uý Lam, để đầu ngực nhô lên trên, tiếp theo anh cúi đầu xuống há miệng ngậm lấy đỉnh hồng nhạt, hút mạnh, không những mềm mại còn thật thơm, đầu lưỡi trượt vòng quanh đỉnh ngực mịn màng, dùng môi day nhẹ, âm thanh mát chặc chặc vang lên trong đêm tĩnh mịch. Cô bé phía dưới khẽ nhíu mày khó chịu, hé miệng rên khẽ một tiếng lại chìm vào giấc ngủ.

Tốt quá, không có phản ứng gì - Tăng Trạm thờ dài nhẹ nhõm.

Anh tiếp tục động tác xoa bóp, vừa gặm vừa hút, rồi lại liếm mút, Uý Lam tuy ngủ rất say nhưng do bị đè nặng mà sinh ra phản ứng, cong đầu gối đá lên trước, vừa vặn đụng ngay vào giữa hai chân anh, Tăng Trạm xuyết xoa - đau quá ..

Anh híp mắt, có chút ý muốn trả thù, cúi đầu cắn lên đầu nhũ hoa non nớt, Uý Lam lập tức gợn tay phản ứng, Tăng Trạm cười cười né đầu ra, bàn tay nhỏ nhắn của cô chụp lên ngực mình, xoa nắn đầu ngực bị cắn đau.

Một cô bé gợn tay nắm lấy đầu ngực mình vừa xoa xoa vừa rên ừm ừm, thật có lực sát thương đối với Tăng Trạm, anh cực kỳ hài lòng, thầm nghĩ nên chú trọng dạy dỗ cho tốt, sau này lên giường sẽ rất sung sướng nha. Ngón tay mảnh khảnh nhéo tới xoa lui một lúc liền thoải mái buông lỏng, Tăng Trạm Chop lấy thời cơ liền há miệng ngậm lấy viên nhũ mà bàn tay nhỏ bé mới bỏ ra, một tay lặn xuống cặp đầy đặn xoa nắn, người cô bé tuy nhìn gầy nhưng mộng thật săn chắc căng mọng, anh duỗi một ngón tay tìm đến chỗ giữa hai mộng chui vào...

Ngực bị hút đã khó chịu, hiện tại còn bị sờ động nhỏ phía dưới..Uý Lam rất không thoải mái hừ một cái, môi mấp máy muốn chửi.

"Đồ chó đẻ khốn kiếp "

Gi? ...còn biết chửi bậy? Tăng Trạm ngẩn người, rút tay lui về phía sau, có chút lú lờ, không biết học được từ đâu? Đúng là nhìn không ra nha, anh chăm chú nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của Uý Lam, cuối cùng cũng đành chào thua trước cô, vươn tay vọt vào trong quần ngủ, móc ra cự vật đang ục đùng ngóc đầu, nhếch miệng cười ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tăng Trạm nhích người tới, cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Úy Lam bao lấy cự vật nóng bỏng của mình...cảm giác thật tuyệt, anh hơi dùng sức xiết chặt tay lại, vội vàng chuyển động lên xuống không ngừng.

"Ừ..."

Tăng Trạm bật ra tiếng rên đầy thỏa mãn, cặp mông săn chắc đung đưa nhanh chóng. Trong lòng Tăng Trạm âm thầm tự nhủ, anh không phải loại người bi ối, càng không phải là đồ chó đẻ khôn khiếp, đúng vậy, tất cả là do Úy Lam, do cô luôn dùng đôi mắt to tròn long lanh trong suốt mê hoặc anh. Thật tình ngay từ đầu anh chỉ có một chút, một chút xiu để mắt tới cô bé mà thôi! Là do cô, cô không nên xuất hiện lúc anh tắm rửa, càng không nên xảy ra va chạm thân thể với anh, cho dù chỉ dùng ngón tay chọc chọc lên ngực anh cũng không được...mọi sai lầm đều bắt đầu từ cô, còn vừa lừa gạt vừa làm nũng bắt anh cống, cống cũng không sao, nhưng cô lại cố ý dùng ngực cọ cọ lên lưng anh, anh là người đàn ông sinh lý bình thường, lại nhìn liên tiếp mấy năm, nên sinh ra dối khát là lẽ đương nhiên. Giờ mà được ăn luôn cô bé thì tốt quá!

Tăng Trạm vẫn liên tục luật động, ở trên bàn tay thuần khiết của Úy Lam làm chuyện dơ bẩn hèn mọn. Tăng Trạm thở dài, phải nuôi bao lâu nữa mới ăn được đây? Anh đang chìm trong dục vọng hưng phấn, tinh thần thoải mái, thờ dốc từng hồi, đột nhiên Úy Lam mở mắt, cảm nhận trong tay đang nắm vật gì đó vừa cứng vừa nóng, bị bàn tay thô to bao lấy di chuyển lên xuống rất kỳ quặc. Úy Lam chớp mắt, cố nhìn rõ cảnh tượng phía trước, thì thấy chú đang tụt quần xuống, dùng chỗ để đi tiểu nhét vào tay cô, hơn nữa áo ngoài và nội y của cô đều bị kéo lên trên.

Tăng Trạm bị đôi mắt to tròn đen láy của Úy Lam nhìn đến, liền muốn bắn ra, nhưng cố gắng kiềm lại, ngưng động tác trên tay, chăm chú nhìn cô.

Úy Lam hừ nhẹ nói: "Chú muốn đi tiểu?"

Tăng Trạm không chút nghĩ ngợi trả lời "Ừ "

Úy Lam tức giận, bật người ngồi dậy, giật bàn tay trở về mắng "Chú điên rồi, đó là tay tôi không phải thùng nước tiểu, chú cút đi "

Cặp ngực vẫn còn lồ lộ, theo động tác bật dậy của Úy Lam, nảy lên liên tục, nhất là hai đỉnh vú đỏ hồng còn dính một ít nước bọt trong suốt, trong đêm tối càng tăng thêm phần bóng loáng ướt át...anh trừng mắt nhìn chăm chăm, miệng thì dịu dàng nhận lỗi.

"Ừ, tôi xin lỗi, về sau không coi tay em thành thùng nước tiểu nữa "

Úy Lam liếc nhìn anh, giọng giọng hăm dọa "Nếu chú còn như vậy, tôi sẽ tiểu lại vào miệng chú "

Tăng Trạm chưa kịp tiểu hóa hết lời Úy Lam nói, thì một cái gối đã đập vào mặt anh "Chú còn không biết xấu hổ nhìn hoài "

Tăng Trạm nở nụ cười lưu manh, trong lòng hí hửng, tiểu vào miệng mình cũng rất tốt nha! Không phải cũng từ cái khe mềm mại bé xiu kia chảy ra sao, bắt quả anh kiên định nhìn cô gật đầu hứa.

"Về sau tôi sẽ không làm như vậy " Anh nhanh tay đem quần kéo lên, cúi đầu hôn má cô một cái nói "Ngủ đi "

Về sau cùng lắm thì không dùng tay, chuyển qua dùng miệng, coi thử em còn dám mở miệng mắng chửi người khác hay không...ráng nhìn một chút vậy, từ từ rồi dùng...Úy Lam rất mệt mỏi, nội y bị đẩy lên càng thoải mái hơn, nó cứ nịt lại hai bên ngực thật khó chịu, có lẽ do bản thân cô bất giác đẩy lên, nghĩ xong cô kéo áo lại nằm xuống ngủ tiếp.

Tăng Trạm thấy cô ngây ngô như vậy, cũng cực kỳ hài lòng nhắm mắt đi ngủ.

Ngày hôm sau, Tăng Trạm dẫn Úy Lam đi mua đồ ăn ngon, nhưng cô bé sống chết cũng không chịu vào thang máy, hai người đành đi thang bộ, nhưng từ tầng ba mươi một đi xuống...anh không sao, nhưng Úy Lam...nhìn thấy cả người cô mồ hôi ướt đẫm, anh đau lòng suy nghĩ - có lẽ nên đòi qua ở biệt thự. Đến ngày thứ ba, cuối cùng Úy Lam đành chấp nhận đi thang máy, vừa bước vào trong, cô liền ôm chặt lấy Tăng Trạm, vui đầu vào trong lòng anh môi mấp máy.

"Chú, tôi sợ..."

Tăng Trạm trưng ra bộ mặt tươi cười hôn hờ ôm chặt cô bé trong ngực mình. Máy người xung quanh cúi đầu xấu hổ, tự hỏi bản thân, bộ mặt mình đáng sợ vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Dắt Úy Lam đi một vòng xung quanh tòa nhà, sau đó vào một quán cà phê yên tĩnh ngồi nói chuyện.

"Em muốn đi học?" Tăng Trạh hỏi

Úy Lam cầm ly nước trong tay, vội vàng gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn anh, hỏi lại "Không phải chú đã nói sẽ cho Úy Lam đi học sao?"

Tăng Trạh lơ đãng nhìn sang chỗ khác, đúng là...trí nhớ thật tốt. Anh "Ừ" một tiếng xác nhận.

Úy Lam vui mừng cười rộ lên rồi nói "Chú, Úy Lam muốn được học ở trường tốt nhất "

Tăng Trạh cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, còn muốn trường học tốt nhất? Khóe miệng anh cong lên nở nụ cười mỉm, cô bé này chắc không phải giả ngốc đó chứ?

Tăng Trạh mỉm môi hỏi "Thích học trường tốt nhất?"

Úy Lam thành thật trả lời "Vâng "

Tăng Trạh hỏi tiếp "Vậy em có hiểu, trường học tốt nhất là sao không?"

Úy Lam trả lời hết sức tự nhiên "Trường học tốt nhất, giáo viên giảng dạy tốt nhất, học sinh tốt nhất "

Tăng Trạh nhìn về mặt tự tin của cô cũng cười cười hùa theo "Đúng rồi "

Tăng Trạh an bài cho Úy Lam ở nhà tự đọc sách, còn anh đi đến sở công tác, nơi ba anh đã trải sẵn đường. Xã hội này vốn hư cũ mục nát, khi sở trưởng biết Tăng Trạh là con của Tăng Hải, nếu lấy lòng không xong, con đường thăng tiến của hắn sẽ đi đứt. Vừa thấy Tăng Trạh bước vào, sở trưởng liền mời anh tới phòng của mình, còn muốn đích thân đi pha trà. Tăng Trạh vốn không thích uống trà nên ngăn lại "Không cần "

Sở Trưởng có chút xấu hổ, ngồi xuống chỗ đối diện với Tăng Trạh "Làm ở đây nếu có chỗ nào không hài lòng cứ nói với tôi "

Tăng Trạh nhìn vị sở trưởng trước mặt, khoảng hơn bốn mươi tuổi, thấp hơn anh một cái đầu, thân hình mập mạp, anh sờ cằm suy tư, Tăng Hải kỳ vọng vào anh rất lớn, tuyệt đối không dùng lại ở vị trí sở trưởng...có lẽ là tư lệnh quân khu đi...nhưng anh sẽ để mặc cho ông già đó sắp xếp sao? Nếu Tăng Hải có thêm một đứa con trai, chắc sẽ không coi trọng anh đến vậy, hừ cả gia đình của lão già đó đều biến thái, nhất là đứa em gái cùng cha khác mẹ tên Tăng San, nhỏ hơn anh chín tuổi, năm nay vừa tròn mười bảy, cũng không biết trong đầu đứa em gái này bị đựng trứng chỗ nào, bắt đầu từ năm ngoái nhìn thấy anh liền yêu.

Tăng San không quan tâm tới cái gì gọi là huyết thống, chỉ biết điên cuồng theo đuổi, còn chạy tới chỗ anh đóng quân, đem quần áo cởi sạch, liều mạng dụ dỗ anh lên giường, hừ, Tăng Trạh anh mặc dù đói khát nhưng còn chưa tới nỗi nhắm mắt ăn bừa ...Ồ trong sở này người một ngày, mọi người gặp Tăng Trạh ai cũng nịnh nọt lấy lòng, có đôi khi lười biếng anh mặc kệ, cũng có lúc anh giờ thối lưu manh liếc mắt nói muốn ở một mình, những người khác nhanh biến đi ...Tan làm, Tăng Trạh đi về phía xe Cao Nhắm đang đợi sẵn lên tiếng hỏi.

"Giờ đi đâu?"

Cao Nhắm làm động tác ngoắc tay bảo anh mau lên xe nói "Đến chỗ lão già nhà cậu "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tăng Trạh ngắt người, đi nhà lão già đó, anh híh mắt nhìn Cao Nhắm, giọng điệu hung ác "Cậu trở thành chó săn cho Tăng Hải từ khi nào?"

Cao Nhắm nghẹn lời, tức giận tới không thở nổi, phì phò mấy hơi liền hét lên.

"Mình chỉ biết, hôm nay cậu nhất định phải có mặt "

Tăng Trạh nở nụ cười khinh bỉ "Có mặt?" Rồi nói tiếp "À để giữ mặt mũi cho lão già đó sao "

Cao Nhắm lườm Tăng Trạh một cái kiên quyết nói "Phải đi "

Nhìn tới vẻ mặt vô lại của Tăng Trạh, Cao Nhắm đành xuống nước, nhẹ giọng khuyên "Không phải cậu vẫn muốn trả thù ông ta sao? Hôm nay liền có

cơ hội "

Cơ hội? Tầng Trạm nhướn mày nhìn Cao Nhắ, Cao Nhắ vội vàng giải thích " Hôm nay ông ta giới thiệu con gái của bí thư thị ủy cho cậu " Cô con gái của bí thư bộ dạng vô cùng xinh đẹp, chân dài, eo thon, mắt to, mũi cao, ngực đầy đà, mông tròn trịa.

Tầng Trạm đắm chiêu suy nghĩ, đây là lần đầu tiên Tầng Hải giới thiệu phụ nữ cho anh, trước kia khi biết chuyện của Tầng San với anh cũng tức giận đánh Tầng San một trận toi bời, nhưng không dám đụng đến anh, dù sao anh ở trong quân đội rèn luyện bao năm, vóc người lại cao lớn, hơn ông ta nửa cái đầu, dù có muốn đánh cũng phải coi anh có chịu đứng yên không đã. Nhưng bây giờ bỗng nhiên mai mối, tại sao?

" Không phải mình chống đối gì cậu, nhưng đôi khi ông ta bỏ trí đường đi nước bước cho cậu thật chu toàn nha! Cậu cứ việc làm theo, về sau dễ dàng thăng tiến "

Con gái của bí thư sao? Tầng Trạm liếc mắt xem thường, nói " Không phải cậu không biết, mục đích sống của mình là đập đổ ông ta "

Cao Nhắ nhếch mép cười mỉa " Vậy cậu định tốn bao nhiêu năm làm việc đó? Ông già nhà cậu không phải là người đơn giản..."

Tầng Trạm gật đầu " Mình biết " Hừ nếu đập đổ không xong thì làm lão ta thân bại danh liệt cũng được, bất quá việc này nói thì dễ nhưng làm thì...

Cao Nhắ chờ Tầng Trạm đến nơi, thực tế Tầng Trạm chưa bao giờ coi đây là nhà của mình, nhìn từ bên ngoài khá cũ kỹ, nhưng vào trong nhà mới biết nội thất, vật dụng trang trí sa hoa, lộng lẫy cỡ nào. Vợ của Tầng Hải ra mở cửa, vừa thấy Cao Nhắ và Tầng Trạm liền tươi cười rạng rỡ, nhưng cổ giấu thể nào cũng không che được đôi mắt khinh niệt khi nhìn đến Tầng Trạm. Nghe được tiếng mở cửa, Tầng San lập tức từ trong phòng phóng ra, chạy tới gần Tầng Trạm muốn ôm anh, khuôn mặt Tầng Trạm tràn đầy chán ghét, xoay người tránh đi, không buồn cời giày bước thẳng vào trong.

Vợ Tầng Hải cố gắng hít sâu kiềm chế lửa giận, Cao Nhắ đứng kế bên quan sát bật cười vui vẻ, đổi giày thành dép rồi mới bước vào. Tầng Trạm vào nhà liền nhìn thấy trên ghế sofa đang ngồi ba người, Tầng Hải, bí thư thị ủy và một mỹ nữ. Bản tính Tầng Trạm rất phóng khoáng, người anh ghét cũng không nhiều, cô gái này... cũng không đến nỗi khó ưa như anh nghĩ, quần áo đơn giản, tóc đen mượt mà, khuôn mặt tuyệt đẹp, so với bí thư quả thật không giống chút nào. Tầng Trạm bỗng sinh ra hảo cảm. Bộ dáng đẹp trai cao lớn ngời ngời của Tầng Trạm mọi người đều thấy rõ, tuy hiện giờ chỉ là một cảnh sát nhân dân nho nhỏ, nhưng có Tầng Hải chống lưng, con đường thăng tiến sau này không cần lo lắng, vị bí thư hài lòng cười nói.

" Chà, đây chính là Tiểu Trạm sao "

Nhìn tới gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ của cô gái, Tầng Hải tươi cười càng sâu, xem ra mối duyên này có thể tác thành.

" Mau ngồi xuống đi " Vị bí thư đứng dậy tiếp đón, chỉ vào vị trí kế bên con gái mình cho Tầng Trạm. Cô gái nhẹ nhàng xê dịch, để Tầng Trạm tiện bề ngồi xuống. Tầng Trạm cũng không khách khí, ngồi vào, Tầng Hải bắt đầu giới thiệu.

" Đây là chú Tàn, còn đây là Tàn Cẩn, con gái chú Tàn "

Tầng Trạm lần lượt gật đầu chào " Chú Tàn " rồi quay sang Tàn Cẩn " Chào cô "

Nhìn thái độ ngoan ngoãn của Tầng Trạm, đáy lòng Tầng Hải lấp bắp kinh ngạc, sao hôm nay bỗng trở nên nghe lời? Nói không chừng lần này thành công. Nhìn hai người trẻ tuổi ngồi chung cực kỳ đẹp đôi, Tầng Hải mừng thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đến lúc ăn cơm, Tầng Trạm lại lo lắng cho cô gái nhỏ nhà mình, anh tránh vào toilet gọi điện thoại về nhà. Ủy Lam còn đang nghiên cứu xem phải mở cái áo ngực này như thế nào, thì điện thoại bàn reng reng, cô chạy nhanh đi bắt máy, đầu bên kia, giọng Tầng Trạm vang lên.

" Ăn cơm chưa?"

Ủy Lam nhỏ giọng đáp " Không ăn, đang đợi chú trở về "

Tầng Trạm mỉm cười hỏi tiếp " Em nấu cơm đợi tôi?"

Ủy Lam chu môi bất mãn " Chờ chú về nấu cơm ..."

Tầng Trạm xem bị nội thương, chờ anh về chỉ để nấu ăn, tự nhủ với lòng phải cố gắng nhẫn nhịn, sau này sẽ ăn lại cô, hiện giờ chiều chuộng cô một chút cũng không sao, anh liền dịu dàng an ủi.

"Ừ, Ủy Lam ăn đồ cái gì trước đi nhé, tối tôi về sẽ mang thật nhiều đồ ăn ngon cho em "

Ủy Lam ừ hừ đáp lại rồi cúp máy. Tùy tiện cúp luôn, một câu tạm biệt cũng không thèm nói...Tăng Trạ có chút hờn dỗi nhét di động vào túi quần, bước ra ngoài, liền nhìn thấy Tăng San đang đứng đợi sẵn, Tăng Trạ ghét bỏ không buồn nhìn tới, trực tiếp vòng qua người cô đi thẳng. Bữa cơm này, Tăng Trạ vô cùng bức bối, Tăng San cứ dựa vào người anh, thỉnh thoảng còn đưa tay khiêu khích sờ lên đùi anh, còn liên tục gây khó dễ cho Tần Cẩn, chỉ cần Tần Cẩn định gấp cái gì Tăng San liền đoạt lấy, Tăng Hải cuối cùng chịu không nổi đành bộc phát.

" Nếu không muốn ăn, trở về phòng đi "

Âm thanh nghiêm khắc vang lên, Tăng San đứng lên hét lại " Không ăn thì không ăn " Sau đó trừng mắt liếc Tần Cẩn vài cái, dửng dưng tức giận trở về phòng.

Không có Tăng San, vẻ mặt Tăng Trạ thoải mái hơn nhiều, Tần Cẩn năm nay hai mươi bốn tuổi, cũng không còn trẻ, mắt thấy cuối cùng cũng gặp được người mình thích, liền nhanh chóng nghĩ tới hôn nhân, muốn cùng Tăng Trạ nắm tay bên nhau cả đời. Còn Tăng Trạ cũng không suy nghĩ xa vời gì, mục đích của anh rất đơn giản, chỉ cần có thể kéo lão già Tăng Hải xuống là được, anh coi việc ở cùng Tần Cẩn là một cơ hội, tận tình lấy lòng, sau đó đính hôn, rồi kết hôn...đến thời cơ thích hợp, bỏ rơi cô, làm bí thư giận dữ, ông cùng Tăng Hải trở mặt...ý tưởng không ra gì, nhưng anh cũng quyết tâm không buông tay.

Tăng Trạ có chút mềm lòng, nếu đi tới bước cuối cùng với Tần Cẩn, mình có thể dễ dàng vứt bỏ cô ấy sao? Cuộc hôn nhân này có khi là một sai lầm. Ăn cơm xong, Cao Nhâm còn cố ý đưa chìa khóa xe cho Tăng Trạ, Tăng Hải liền cười hùa theo.

" Ba với chú Tần có chuyện cần bàn, con đưa Tiểu Cẩn về trước đi "

Tăng Trạ gật đầu đáp ứng. Tần Cẩn cao một mét bảy mươi mốt, Tăng Trạ cao một mét tám mươi sáu, đứng chung một chỗ thật xứng đôi. Anh ân cần mở cửa mời Tần Cẩn lên xe, Tăng Trạ không thích nói nhiều, Tần Cẩn cũng ít nói, suốt quãng đường cả hai đều im lặng. Dừng lại trước cổng nhà Tần Cẩn, cô mới tươi cười gọi chuyện.

" Nghe nói anh bị thương nên mới xuất ngũ?"

Tăng Trạ bị hỏi bất thành lời có chút giật mình, rất nhanh trả lời " Ừ "

Tần Cẩn đưa mắt quan sát anh từ trên xuống dưới, Tăng Trạ mắt tự nhiên nhìn cô nói thẳng " Yên tâm, không phải bị thương nơi quan trọng "

Tần Cẩn nhìn bờ môi gợi cảm của anh, đóng mở nói chuyện với mình, trong lòng bỗng chốc rục rịch, nhiều ý tưởng quái dị xông ra, làm cho Tần Cẩn trước giờ vốn ngoan hiền liền đỏ mặt.

Tần Cẩn lấy tay xoa xoa khuôn mặt nóng rực nói " Vậy, hôm nào gặp lại "

Ngày khác, anh cười cười, hai người không lưu lại số điện thoại, muốn gặp lại tùy duyên đi, nhìn theo bóng lưng Tần Cẩn bước đi, là lướt, nhả nhận, anh lại nhớ tới Ủy Lam, cô bé vốc người gầy yếu...thế nhưng so với một cô gái trưởng thành, anh lại thấy cô có hương sắc hơn. Tăng Trạ bỏ luôn xe ở đây, tự bản thân gọi xe khác về, trên chân của anh bị thương, tuy không nặng lắm, nhưng đặc biệt rất ghét lái xe, về sau cũng không muốn lái. Tăng Trạ ghé vào một nhà hàng dưới lầu mua thật nhiều thức ăn ngon cho Ủy Lam, vừa bước vào nhà, gặp ngay vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Ủy Lam, luôn miệng thuật lại cô đã biết cách mặc và cởi áo lót ra sao, về sau ban đêm có thể cởi ra, ban ngày có thể mặc vào mà không cần chú giúp.

Nhìn vào nụ cười vui vẻ của Ủy Lam, Tăng Trạ cũng bật cười theo, cúi người hôn lên mặt cô hỏi " Có nhớ tôi không?"

Ủy Lam nhún nhún hừ nhẹ " Tôi đối muốn chết, vậy mà chú giờ này mới về " Nói xong liền giật lấy mấy bao thức ăn trong tay Tăng Trạ, xoay người lắc lắc mông nhỏ đi về phía bàn ăn, còn để lại thêm một câu " Tôi đoán chắc lỗi tại chú rất ngứa "

Tăng Trạ có chút mắt mờ, bước theo cô bé, từ phía sau ôm lấy Ủy Lam, dùng tay xoa xoa đôi tai tinh xảo của cô, giọng điệu chân thành tha thiết " Nhưng tôi rất nhớ em "

Ủy Lam không biết vì sao tim mình đập mạnh, cũng không hiểu tại sao mặt bỗng dưng nóng lên, thì thào " Ừ "

Tăng Trạ thấy Ủy Lam có phản ứng với mình, cực kỳ vui mừng, vội vàng nói " Tôi mua nhiều thức ăn ngon như vậy, có phải em nên thưởng cho tôi một chút không?" Anh đưa mặt tới gần môi cô, chờ đợi.

Ủy Lam khinh thường bĩu môi đáp trả " Chú về trễ như vậy, không trừng phạt coi như may rồi, còn đòi thưởng "

Tăng Trạ phẫn nộ ngồi xuống ghế sofa, chăm chú nhìn bóng dáng bận rộn của cô bé trước mặt, có lẽ không cần chờ cô lớn, chỉ cần phát dục thêm chút nữa...liền ăn luôn!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Uý Lam ăn rất nhiều, bụng nhỏ no căng, cô dùng tay xoa xoa có chút khó chịu, đành trở ra ghế sofa ngồi xem tivi. Tăng Trạm vừa tắm rửa xong, đang ngồi trên giường lau tóc, nghe tiếng cười ha hả không ngừng vọng ra từ phòng khách, anh tò mò bước ra nhìn vào màn hình tivi, đang chiếu chú gấu xui xẻo, khoé miệng anh cong lên, mỉm cười vui vẻ, đúng là một cô bé ngây thơ đơn thuần, anh hài lòng vuốt vuốt cằm, quay vào phòng tiếp tục lau tóc.

Uý Lam chăm chú xem tivi, chú gấu xui xẻo, tại sao chú luôn luôn gặp xui xẻo? Do trời sinh đã vậy? Nếu không vì sao luôn gặp vận xui, đợi một lúc vẫn chưa thấy chiếu tiếp, Uý Lam thất vọng, chạy nhanh vào phòng gọi.

"Chú..."

Tăng Trạm quay qua nhìn cô hỏi "Chuyện gì?"

Uý Lam bước tới nắm tay anh lắc lắc "Tôi muốn coi cái kia..."

Tăng Trạm ngẩn người hỏi lại "Cái nào?"

Uý Lam cắn cắn môi, giải thích "Thì cái tôi vừa xem bên ngoài đó "

Tăng Trạm à một tiếng hỏi "Hết rồi?"

Uý Lam gật đầu liên tục "Ừ, hết rồi, toàn chiếu quảng cáo "

Tăng Trạm cười cười hỏi "Thích đến vậy?"

Uý Lam mong đợi nhìn anh "Thích lắm "

Tăng Trạm đứng dậy, mặc quần áo vào, quay đầu nhìn cô nói "Nhưng tôi cũng không có "

Uý Lam buồn bã cúi đầu "Vậy phải làm sao?"

Tăng Trạm ngồi xổm trước mặt cô, mở miệng dụ dỗ "Hôn tôi một chút, tôi lập tức biến ra cho em "

Uý Lam nắm lấy áo anh, hai mắt toả sáng hỏi "Thật như vậy?"

Tăng Trạm gật đầu xác định, đưa mặt tới gần, Uý Lam lập tức cúi đầu hôn lên má anh một cái "Rồi đó "

Có chút thất vọng, Tăng Trạm lắc đầu, giọng nói chắc nịch "Không đủ "

Uý Lam lấy hơi, tiến sát lại mặt Tăng Trạm, hung hăng dùng cả môi lẫn răng đập mạnh vào má trái của anh. Tăng Trạm chỉ thấy bên mặt nhói đau, thiếu chút nữa ngã ra đất, rốt cục cô bé đã dùng hết bao nhiêu sức lực, nhưng miệng Uý Lam đập vào mặt anh xong cũng không rời ra, cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, sau đó mở miệng ngậm một khối thịt trên má anh, bắt đầu gặm gao mút chặt ...Tăng Trạm một tay ôm eo Uý Lam, tay còn lại vò đầu búi rối, tiêu rồi tiêu rồi...chẳng lẽ cô bé còn đói bụng, muốn ăn thịt, ngay cả khuôn mặt đẹp trai của anh cũng không tha. Tăng Trạm cắn răng cố chịu, nhưng Uý Lam vẫn cứ hút chặt không nhả.

"Nhà ra..." Tăng Trạm không chịu được nữa, rống lên.

Uý lam hoảng sợ buông ra, vài giọt nước bọt còn theo má anh chảy dài xuống. Uý Lam mở to đôi mắt trong suốt, giơ tay lau nước bọt dính trên môi, ụtкну nói "Tôi không xem nữa " Dứt lời cô bé hướng về phía phòng khách chạy chối chết

Tăng Trạm đứng dậy, đi vào phòng tắm, nhìn vào gương, ôi khuôn mặt của anh muốn bị phá huỷ, bên má trái dính máu còn có thật nhiều nước miếng, Tăng Trạm nhăn mặt, tâm trạng rất không vui, anh cúi đầu rửa sạch vết máu và nước bọt trên mặt, vẫn còn một chút sưng đỏ, nhưng cũng không gây thiệt hại lớn lao gì, anh hừ lạnh trong lòng, cô bé này lúc nào cũng cần, bộ là chó hay sao? Tăng Trạm đi ra, thấy cửa phòng khách đóng kín, liền gọi.

"Đi ra cho tôi " Âm thanh nghiêm nghị từ ngoài cửa vọng vào, Uý Lam ngồi xổm dưới đất, đôi môi cắn chặt, hoảng hốt, thật sự cô không dám mở cửa.

Tăng Trạm gõ cửa, tức giận nói tiếp "Cho em đứng một phút, nếu không mở cửa hậu quả sẽ rất nghiêm trọng " Anh cũng không biết chìa khoá vứt chỗ nào, chỉ đành dọa cô, Uý Lam vẫn trốn bên trong không lên tiếng, Tăng Trạm liền giả bộ cầm chùm chìa khoá, âm thanh leng keng vang lên nói "Em tốt nhất chuẩn bị chịu phạt đi "

Uý Lam nghe được tiếng chìa khoá liền lật đật chạy ra mở cửa, hai mắt cô đỏ hồng như chú thỏ con đang kinh hoàng, ngẩng đầu nhận lỗi với anh.

"Chú...Uý Lam xin lỗi "

Tốt lắm, đã biết tự nhận sai, Tăng Trạm gật gù vừa ý hỏi tiếp "Sau đó thì sao?"

" Chú đừng tức giận, lần sau Uý Lam sẽ không như vậy nữa "

Tằng Trạh bước lại ghé sô pha ngồi xuống, giờ ngón tay ngoắc ngoắc cô lại gần nói " Muốn tôi không tức giận thì lại đây "

Uý Lam cúi đầu, ngoan ngoãn đi qua, Tăng Trạh đưa tay vuốt ve mặt cô nói " Vậy sau này tôi hôn em là được "

Hai tay anh nâng mặt cô lên, chậm rãi hôn lên đôi gò má mịn màng, đôi môi gợi cảm của anh nhẹ nhàng chạm vào làn da trơn bóng non mềm của cô, cả người Uý Lam run lên, cô gái nhỏ bắt đầu sinh ra phản ứng, thì ra chú lại đẹp đến như vậy. Uý Lam chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh, Tăng Trạh cười vui vẻ nói

" Lần sau phải hôn tôi như vậy, biết chưa "

Anh tiếp tục ở trên mặt cô đặt xuống từng nụ hôn dịu dàng, tiếp đó tìm đến đôi môi mê người của cô. Hai mắt Uý Lam tròn to, cô không ngờ chú lại hôn môi cô. Tăng Trạh đưa lưỡi đụng vào môi cô, nhẹ nhẹ liếm một vòng, rất nhanh liền rời ra, anh phải biết chừng mực, để cô quen dần với mùi vị của anh, sau đó sẽ sinh ra cảm giác quyết luyện

" Tốt lắm, tôi dắt em đi mua đĩa phim " Tăng Trạh đứng dậy, sửa sang lại quần áo. Nhìn về mặt bối rối, hai mắt to đen mơ màng, hơi thở gấp gáp của Uý Lam, Tăng Trạh cực kỳ vừa lòng, đúng là phản ứng mà anh chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Tằng Trạh dắt tay Uý Lam đi xuống cửa hàng băng đĩa dưới lầu, tìm thật lâu mới thấy đĩa phim gấu xui xẻo, Uý Lam vui mừng hớn hở, ôm trong lòng không nỡ buông ra. Đứng ở quầy tính tiền là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, thân hình đầy đặn, quan sát Uý Lam một lúc, nhìn không được lên tiếng khen ngợi.

" Cháu gái của cậu thật xinh đẹp "

Tằng Trạh kéo kéo tay Uý Lam, cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên, tươi cười nói " Chào đi ", người phụ nữ cao hứng mỉm cười nói " Thật ngoan "

Tằng Trạh mang Uý Lam trở về, cúi đầu chăm chú nhìn cô, khuôn mặt này quả thật rất đẹp, đường nét hài hoà, nhất là đôi mắt, to tròn đen láy. Mới tới đây ở mấy ngày, làn da hơi vàng dần trở nên trắng hồng, càng ngày càng ra dáng thiếu nữ thanh xuân. Vừa vào nhà, Uý Lam đã làm nũng bắt anh mở đĩa phim, hai người ngồi trên ghế sô pha cùng xem, Tăng Trạh đứng dậy đi toilet, lúc đi ngang qua phòng ngủ nhìn thấy trên bàn đặt một quyển album, anh tiến lại gần, cầm lên xem

Bên trong là ảnh chụp hồi nhỏ của Uý Lam, nhà cửa khi đó cũng không rách nát như bây giờ, nhìn bé gái nhỏ xíu trong hình, không ngờ hồi nhỏ Uý Lam xấu như vậy...trên tấm hình còn có một đôi nam nữ, chắc là ba và mẹ của cô, anh cầm theo cuốn album đi vào phòng khách. Uý Lam xoay đầu liên tục nhìn thấy quyển album trên tay anh, xụ mặt hỏi.

" Sao chú lấy đồ của tôi? "

Tằng Trạh cười cười, lấy đồ của em sao? Ngay cả cơ thể em cũng là của tôi huống chi là mấy thứ vật dụng ngoài thân này, anh bước tới ngồi bên cạnh Uý Lam, giờ tay xoa xoa đầu cô hỏi " Đây là ba mẹ của em phải không? "

Uý Lam " Ừ " một tiếng đáp lời, nhanh chóng nhảy vào lòng anh muốn đem tập ảnh cướp về. Tăng Trạh tránh né không cho cô đoạt được, hai mắt Uý Lam thoáng chốc đỏ hồng, cái mũi nhỏ nhắn hít hít kiềm nén, Tăng Trạh liếc nhìn, néo néo mặt cô, bình thản nói " Em có khóc chết tôi cũng không trả " Nói xong đem tập ảnh ôm vào trong ngực.

Uý Lam nhìn tập album có chút bất lực, biết không thể dùng sức mạnh cướp về đành ngoan ngoãn chui đầu vào trong lồng ngực rộng lớn của anh, đem nước mắt nước mũi toàn bộ hướng áo anh bôi lên. Tăng Trạh trừng mắt nhìn chỗ áo ướt nước mũi và nước mắt, vươn tay bóp mạnh mông cô nói " Đừng lau lên người tôi "

Uý Lam khóc càng thêm lợi hại, nước mũi chảy ra thật nhiều, nghẹn nghẹt khó chịu giống như khi bị cảm, chú đã nói sẽ lo cho cô, lúc cô thương tâm như vậy không ở bên chú thì ở bên ai.

" Không " Uý Lam trả lời dứt khoát, hai tay ôm anh thật chặt, há miệng ô ô, nước miếng theo đó chảy xuống. Cô bé vốn sạch sẽ gọn gàng bỗng chốc lòi thối lếch thếch, chỉ là anh lại không chán ghét, còn cảm thấy...cực kỳ đáng yêu, anh ôm đầu cô dựa vào ngực mình hỏi " Ba mẹ em đâu? "

Uý Lam vô cùng thương tâm nức lên từng hồi, dề xuống tiếng khóc nỉ non nức nở, Tăng Trạh loay hoay không biết làm sao dỗ cô, vội vàng lấy giấy lau

chùi khuôn mặt lấm lem, Úy Lam tự nhiên ngẩng đầu để anh chùi sạch, còn tri kỷ đưa mũi vào xì xì mấy tiếng hi ra, vào giây phút này anh cảm thấy giống như mình có con nhỏ. Khuôn mặt Úy Lam được lau chùi sạch sẽ, lại ghét bỏ tránh khỏi chỗ áo bẩn của Tăng Trạ, lập tức đứng dậy nói.

" Cha mẹ tôi đã chết khi tôi còn nhỏ, không một ai muốn nuôi tôi "

Đáy lòng Tăng Trạ ẩn dấu sự đau nhói, chăm chú nhìn cô. Úy Lam cắn môi, nhe răng trợn mắt hung dữ nói " Hừ, tôi cũng không cần ai chăm sóc "

" Chú, thật sự tôi sống đến giờ cũng không dễ dàng gì " Âm thanh cô trở nên nhẹ nhàng, giọng nói mang theo chút thương cảm, vẻ mặt chẳng có chút gì gọi là ngu ngốc. Tăng Trạ đặt tập ảnh xuống, giang tay ôm lấy cô, dịu dàng nói " Về sau, tôi sẽ nuôi em "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Úy Lam không muốn nhớ lại bản thân mình làm cách nào để sống sót, cũng như những đau khổ tui nhục khi sống đơn độc không người thân, cô muốn quên đi tất cả, mặt Úy Lam chôn trong lòng Tăng Trạ oa oa khóc rống lên.

Từ nhỏ Úy Lam rất ít khi khóc, dù gặp phải tình cảnh khó khăn cỡ nào cô cũng kiên cường chống chọi, nhưng được chú ôm trong lòng, không hiểu tại sao cô lại muốn khóc, dù sao lồng ngực của chú vừa rộng lớn vừa ấm áp, khóc trong đó sẽ rất thoải mái đi, nghĩ vậy cô càng khóc to hơn. Úy Lam khóc thật lâu, rốt cục cũng ngừng đầu lên, nắm lấy áo Tăng Trạ bộ dáng đáng thương uly khuất bồng trở nên dữ dằn, cô gằn một tiếng.

" Chú.. "

Tăng Trạ nhìn bộ dạng hung dữ của cô bé nuốt nước bọt, cái này cũng không nên trách anh, tại cô cứ ngây thơ ôm anh cọt cọt lui anh mới nhìn không được thò tay xoa bóp mông cô mấy cái. Úy Lam nhìn về mặt im lặng nhận tội của Tăng Trạ, hai tay nhỏ gơ lên giữ chặt cổ áo anh, nhe răng trợn mắt hăm he.

" Chú đã dẫn tôi đi thì không được làm đau tôi "

Tăng Trạ ngăn người, thật ra cô bé có hiểu từ 'đau' mà mình đang nói hay không? Nhưng...về mặt cô bé quả thật rất nghiêm túc, không biết trong cái đầu nhỏ bé ấy đang suy nghĩ cái gì, giả ngốc? Hay là ngốc thật? Úy Lam nhúu mày gọi anh lần nữa.

" Chú "

Tăng Trạ phục hồi tinh thần ậm ờ " Gì? "

Úy Lam vui vẻ hỏi " Chú bị tôi dọa rồi đúng không? "

Tăng Trạ rất nhanh lắc đầu, véo má cô nói " Làm gì có chuyện đó " Trong lòng anh lại đồng tình... đúng là có chút bị cô hù dọa, một người đàn ông trưởng thành như anh còn bị một con nhóc...thiệt không cách nào nói ra miệng!

" Ô, chú cũng bị tôi dọa " Úy Lam hí hửng đứng dậy, mở hai chân ra ngồi lên đùi Tăng Trạ, hai tay ôm lấy cổ anh, kề môi sát lại tai anh nói nhỏ " Nói cho chú biết một bí mật, người trong thôn đều bị tôi dọa chết khiếp "

Tăng Trạ cố nở nụ cười gượng gạo, cô nhóc này thật...Úy Lam nhìn về mặt không tin tưởng của anh, thề thốt " Tôi nói thật, chú không tin? " Sau đó còn vô cùng hồn nhiên thú nhận " Tôi có thể nhìn thấy quý! "

Tăng Trạ cuối cùng không nhịn nổi, cốc đầu cô một cái nói " Nói xạo "

Úy Lam, ôm đầu, liếm môi nói " Thật mà, tôi nhìn thấy ở trong thôn, nhưng người khác lại không nhìn thấy, tôi còn khuyên bọn họ đừng đi qua đó, bọn họ không nghe, cứ đi về sau đều bị quỷ nguyên rủa ngã bệnh thật lâu "

" Vậy tại sao em không bị bệnh? " Tăng Trạ hỏi lại, thật tình nghe cô ngốc này kể chuyện cũng hơi rùng rợn.

Úy Lam bị bắt bẻ, líu lưỡi cãi lại " Tôi không thèm kể cho chú biết đâu "

Tăng Trạ vừa chọc lét cô vừa nói " Nói không, nói không hả "

Úy Lam trốn tránh, tay anh đụng lên ngực cô, lại cố tình dừng ở chỗ đó chọc chọc liên tiếp, Úy Lam bị đau, nhăn mày nói " Chú mò vú tôi "

Nói thật tục! Tăng Trạ quay mặt, rõ ràng người nên buông lời tục tĩu nói chuyện với cô phải là anh chứ. Hiện giờ bỗng nhiên đổi vai, Tăng Trạ xấu hổ xoay mặt nhìn chỗ khác nói " Tôi không có "

Uý Lam dùng tay xoa xoa bộ ngực mình nói " Rất đau đó "

Tăng Trạh không lên tiếng đáp lại, đũng quần anh bắt đầu phồng lên, cự vật nằm trong đó cứng rắh khó chịu, anh vồ vồ lên lưng cô nói " Đi xuống " Uý Lam nghe lời, từ trên đùi anh tụt xuống ghế sofa. Cô bé này không biết thẹn thùng, trước mặt anh cứ dùng tay xoa ngực...Tăng Trạh mới đầu muốn nuôi cô thêm mấy năm, nhưng có vẻ không cần lâu như vậy, cô bé có thể tiếp nhận anh, chỉ cần để cô ý lại vào mình, sao đó muốn làm gì, hay muốn ăn thế nào thì ăn thế đó thôi, anh nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa của cô, phát dục hơi chậm, không biết khi nào mới nở lớn.

Đến lúc đi ngủ, Uý Lam đem áo ngực cời ra, ánh mắt Tăng Trạh tha thiết nhìn theo bóng lưng của cô, nhẹ nhàng khuyên " Lên giường ngủ đi, dưới đất lạnh, không tốt cho thân thể " Như vậy vừa tiện cho anh vừa tốt cho cô nha.

Uý Lam sớm chán ghét nằm dưới sàn, nên không nghĩ nhiều liền bò lên giường, cùng Tăng Trạh ngủ chung.

" Đã muốn lên đây ngủ từ lâu " Cô lầu bầu đáp lại, chiếc giường rộng lớn mềm mại, nằm lên cực kỳ thoải mái. Yết hầu anh lẩn lộn, lửa nóng dưới thân cũng căng đầy, Tăng Trạh anh chưa bao giờ là người quân tử, nhưng muốn làm gì, cũng phải đợi cô ngủ cái đã, Tăng Trạh nhắm mắt, trong lòng mặc niệm - mình không phải cảm thú, mình không phải cảm thú...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tăng Trạh nằm yên chờ đợi, cuối cùng cô bé bên cạnh cũng an ổn thờ đều đều đi vào giấc ngủ, nhưng tư thế ngủ của cô bé này thật xấu. Đến khi Uý Lam ngủ say, Tăng Trạh lại thấy khát, anh nhẹ nhàng ngồi dậy đi uống nước sẵn tiện vào toilet đi tiểu, lúc trở về giường phát hiện Uý Lam đã lẩn sang chỗ ngủ của anh. Tăng Trạh đành đưa tay đẩy cô một cái, thân hình cô bé thật gầy, bàn tay đầy của anh bỗng biến thành xoa xoa, cảm thú không phải tự nhiên muốn phạm tội, là do bị con mồi không ngừng dòn ép.

" Uý Lam..."

Tăng Trạh thấp giọng gọi, Uý Lam ừ hừ một cái rồi lật người sang chỗ khác. Tăng Trạh nằm xuống vị trí của mình, lồng ngực nóng bỏng áp lên lưng Uý Lam, một bàn tay chậm rãi đưa tới, đặt lên eo cô, thật nhỏ...tay anh bắt đầu chui vào áo cô, ma sát nhẹ nhẹ, cô bé tuổi còn nhỏ, làn da non nớt, lại bị bàn tay to lớn thô ráp của anh cọ cọ, Uý Lam có chút không quen, cảm nhận được bàn tay đang vuốt ve cơ thể mình, bất quá cũng rất thoải mái nên cô mặc kệ.

Uý Lam đột nhiên xoay người, đối diện với anh, Tăng Trạh thuận theo đưa tay mò lên trên, không có nội y, đáy lòng thoáng chốc reo lên mừng rỡ, vậy anh có thể giúp cô xoa bóp, bộ ngực sẽ nở nang nhanh thôi. Bàn tay anh trườn lên bộ ngực sữa nhỏ bé của Uý Lam, vô cùng mềm mại, mới phát dục vẫn còn ngây ngô đáng yêu, nhưng càng như vậy lại càng kích thích thú tính trong anh. Tăng Trạh đem phần cứng rắn đang nhô ra giữa hai chân mình chen vào giữa hai chân cô, tuy hai người đều mặc quần, nhưng cảm xúc mang lại cũng thật thư sướng, hai ngón tay nắm đầu núm tiem se se, kéo kéo. Động tác trên dưới phối hợp, vừa bóp vừa đâm vào rút ra.

Miệng Uý Lam trần ra âm thanh nức nở, thân hình giật giật, gờ tay gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng, hô hấp của Tăng Trạh liền trở lên dồn dập, thoải mái xen lẫn lo sợ, anh đang khi dễ một cô bé...thật lòng ngay cả anh cũng rất phi nhô hành động của mình. Đầu anh sắp lại, tựa lên vai Uý Lam, đầu lưỡi ẩm ướt đưa ra, liếm láp vùng da mỏng manh ở cổ, một đường đi lên, sau đó đem lỗ tai tinh xảo của cô ngậm vào trong miệng.

Bé ngoan, đây là do em tự đưa thân vào miệng cọp, không trách ai được. Tăng Trạh nhếch mép cười gian, hai ngón tay nắm đầu ngực tiếp tục xoa tròn, nếu Uý Lam tỉnh lại, thế nào cũng mắng, đồ chó khôn khiếp. Xoa bóp ngực trái đã đòi, Tăng Trạh chuyển qua ngực phải, tay còn lại nâng cằm cô lên, anh rất thích chiếc cằm nhọn xinh đẹp này, Tăng Trạh hé miệng cắn lên cằm cô, rồi lẩn lên đôi môi đỏ hồng mê người, đầu lưỡi ướt sũng liếm liếm xung quanh, ngọt ngào thơm mát, Uý Lam đột nhiên hé miệng, đầu lưỡi chui ra, trùng hợp đụng vào đầu lưỡi của anh, như cảm thấy chưa đủ cô mở to miệng chuẩn bị đem đầu lưỡi anh mút vào khoang miệng của mình, cô lại muốn ăn thịt...Tăng Trạh đã có kinh nghiệm, biết cô bé nhất định sẽ cắn xuống, liền gấp rút cắn lên môi cô, Uý Lam bị đau khẽ nhủu mày, cắn chặt răng lại, Tăng Trạh cũng mệt mỏi, ôm cô trong lòng ngủ thật sâu.

Ngày hôm sau vẫn như thường lệ, Uý Lam ở nhà, anh đi tới sở làm. Thời điểm ăn trưa, hết sức trùng hợp, Tăng Trạh gặp lại Tần Cẩn. Tần Cẩn mặc áo khoác màu xám, phối hợp với vóc người cao gầy và đôi giày cao gót màu đen, mang theo hương vị thành thực. Hai người ăn ý lên tiếng mời nhau dùng bữa, Tăng Trạh quay đầu nhìn Tần Cẩn.

" Cô muốn ăn cái gì?" Đáy lòng thì lại thờ dài, không biết Uý Lam nhà anh muốn ăn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hôm nay Tần Cẩm đột nhiên muốn ăn mì, cô chỉ vào tiệm mì đối diện hỏi " Chỗ đó được không?"

Tăng Trạm quay đầu nhìn theo, gật gật đáp lại, liền bước đi trước, không quan tâm Tần Cẩm ở phía sau có đuổi kịp hay không. Tần Cẩm nhanh nhẹn chạy theo, cười nói " Chưa từng tới đây ăn thử? "

Tăng Trạm trả lời qua loa " Mới trở về "

Hai người vào tiệm mì, gọi hai tô mì thịt bò, Tần Cẩm ân cần đem rau thơm trong tô của anh gấp ra bỏ vào tô mình, nói " Anh không ăn được rau thơm đúng không?"

Tăng Trạm có chút ngây người, rất nhanh nói " Ừ, không ăn "

Tăng Trạm không thích ăn mì, nhìn thấy Tần Cẩm ngồi đối diện lại càng ăn không vô, đầu óc anh vòng vo suy nghĩ, anh không thích một cô gái trưởng thành, mà lại đi thích một cô bé, có lẽ...anh bị biến thái cũng không chừng. Tần Cẩm nhìn vẻ mặt dăm chiêu suy tư của Tăng Trạm, tò mò hỏi.

" Anh đang suy nghĩ cái gì thế?"

Tăng Trạm lắc đầu, cúi đầu giả bộ tập trung ăn mì, ăn xong Tăng Trạm trả tiền, Tần Cẩm liền mỉm cười nói " Lần sau em mời lại " Nói xong cô vội vàng trở về đơn vị, Tăng Trạm gật đầu tỏ vẻ anh hiểu, nói.

" Em cứ đi đi, tôi không tiễn " Dứt lời xoay người bước đi.

Tần Cẩm gọi với theo anh " Anh đã có số điện thoại của em chưa "

Tăng Trạm dừng lại, quay người nhìn cô, nhướn mày hỏi " Điện thoại em số mấy?"

Tần Cẩm mỉm cười, bất mãn nói " Lần sau đi, anh chẳng có chút thành ý nào cả" Cô còn bĩu môi nũng nịu, biểu tình cực kỳ đáng yêu, sau đó mới rời đi, nếu là một người đàn ông bình thường, nhất định sẽ thích một cô gái dịu dàng xinh đẹp như Tần Cẩm, còn anh...anh không bình thường? Tăng Trạm xoa xoa cằm, nhìn theo bóng lưng Tần Cẩm.

Buổi chiều Tăng Hải gọi điện, giọng điệu lạnh nhạt " Tôi thấy anh với Tần Cẩm cũng hợp, trước cứ đính hôn sau đó từ từ tìm hiểu "

Tăng Trạm đã lường trước việc này, đôi mắt thản nhiên liếc nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, sắp có một trận tuyết lớn, anh " Ừ " một tiếng đáp lại. Tăng Hải không ngờ Tăng Trạm dễ dàng đồng ý như vậy, chung quy đồng ý là tốt rồi, ông nói.

" Về sau anh sẽ được điều đến công tác ở thị ủy, đây là chủ ý của tôi với chú Tần, chú Tần chắc chắn sẽ không bạc đãi anh đâu "

Tăng Hải vui vẻ cười lớn. Bạc đãi? Tăng Trạm khinh bỉ trong lòng, ngoài miệng vẫn im lặng không phản bác, đối với anh đính hôn chẳng khó khăn gì, kết hôn cũng vậy, mà ly hôn càng không vấn đề, coi như Tăng Trạm anh có thêm một người phụ nữ để chơi đùa mà thôi. Cúp điện thoại, Tăng Trạm bỗng cảm thấy bất lực, vì sao phải dùng chiêu hèn hạ như vậy để đánh bại lão ta. Tâm tình anh rất không tốt, về đến nhà về mặt vô cùng khó coi, Uy Lam nhìn anh mím mím môi, nhỏ giọng nói.

" Tôi muốn đọc sách "

Lại đòi đọc sách, Tăng Trạm lườm cô một cái, đọc sách cái khi khô! Tăng Trạm lò cô, đi thẳng vào phòng, Uy Lam lẻo đẻo theo sau, thân thể nhỏ nhỏ dựa lên khung cửa nhìn người đàn ông trong phòng hỏi " Tâm trạng chú không tốt? "

Tăng Trạm đang thay đồ, quay đầu nhìn cô " Ừ " một cái.

Uy Lam quan sát vẻ mặt anh một hồi, lo lắng hỏi " Vì sao không vui? "

Tăng Trạm ngồi lên giường, lắc đầu " Không biết " Sau đó ngã người nằm xuống, nhớ lại khuôn mặt, bộ dạng yếu đuối của mẹ mình, có bao nhiêu thăm...có bao nhiêu đau khổ ...Uy Lam bước tới bên giường, nhìn chăm chăm vào mắt Tăng Trạm hỏi.

" Chú đang nhớ mẹ sao?"

Tăng Trạm ngây người, gương mặt nhìn cô, Uy Lam đưa tay sờ lên mặt anh, khẽ nói " Tôi nghĩ tới mẹ về mặt cũng như vậy "

" Chú đau Uy Lam, Uy Lam cũng đau chú " Cô cắn môi, chậm rãi nằm sấp lên người anh, gò má áp lên trán anh, cọ cọ an ủi.

Tăng Trạm bỗng nhiên muốn khóc, từ lúc mẹ anh qua đời, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy muốn khóc, Tăng Trạm nói không nên lời, có lẽ...do hai người có cùng cảnh ngộ, nên đặc biệt cảm thông chia sẻ, Tăng Trạm vòng tay ôm eo Uy Lam, vùi mặt vào ngực cô, thì thầm.

" Tôi biết rồi "

Chương 31

Tăng Trạm dần dần phát hiện thì ra Úy Lam cũng không ngốc như mình tưởng, cô biết sử dụng ti vi, biết sử dụng nồi cơm điện còn có thể vào bếp... một tuần lễ sau Úy Lam đã không còn sợ đi thang máy, còn cầm tiền của anh đưa đi siêu thị mua thức ăn và thật nhiều đồ ăn vặt để giành. Tăng Trạm dạy Úy Lam cách sử dụng máy vi tính có một lần, cô liền biết cách lên mạng, tìm hiểu cách nấu ăn sau đó còn mua nguyên liệu về làm thử, nấu ra những món khó ăn nhất trên đời.

Tăng Trạm không ăn hết, Úy Lam liền phạt, hình phạt là...cho cô cười. Úy Lam là cô bé lớn lên ở nông thôn, hồi nhỏ nhìn mấy đứa nhóc hàng xóm chơi trò ném đá, ai thua liền quỳ trên mặt đất để cho người thắng cười lên trên tay cầm theo cây nhỏ quất quất giống như kỳ sĩ cười ngửa

Chỉ là Úy Lam muốn cười anh, hừ, đừng hòng! Cô thừa dịp Tăng Trạm ngồi ở trên ghế sofa, nhanh nhẹn chạy tới, hai chân giang ra bật nhảy lên, đặt mông ngồi lên cổ anh, tiếp đó đưa tay ôm đầu anh nói.

"Chú... nhanh đứng lên" Từ bé Úy Lam luôn mơ ước được ba công như vậy, chỉ là....ba cô từ sớm đã không còn!

Tăng Trạm tức giận, kéo thân thể nhỏ bé đang đu trên người mình xuống, giơ tay hung hăng đánh lên cái mông mềm mại. Cảm xúc thật tốt, vốn Tăng Trạm chỉ định đánh mấy cái tượng trưng, nhưng nhìn không được, liên tục 'bộp bộp', Úy Lam khóc rống lên, co giò bỏ chạy, anh cũng kịp thời phản ứng, chạy đuổi theo ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi.

"Có sao không?"

Úy Lam không thèm nhìn mặt anh cứ cúi đầu 'oa oa' khóc mãi không ngừng, lần khóc này kéo dài hơn một tiếng, mặc kệ anh dỗ dành đủ mọi cách cô bé vẫn không nín. Úy Lam ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tăng Trạm, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ đánh lại mông chú, nếu đánh không khóc... cô không phải là Trầm Úy Lam!

Úy Lam giận dữ, còn Tăng Trạm loay hoay lấy lòng, ăn cần hầu hạ. Cũng như lúc này, Úy Lam ngồi ở trên ghế sofa, còn Tăng Trạm ngồi dưới sàn, anh cảm thấy mình giống như con chó nhỏ, vẫy đuôi mong ngóng chủ nhân nhìn tới, trong tay còn cầm hộp sữa chua, ừ cho bớt lạnh....để lát chủ nhân dùng. Úy Lam xem phim chủ gấu xui xẻo, bình thường cô đều cười ha ha, nhưng hôm nay về mặt nghiêm nghị, đáy lòng Tăng Trạm rối rắm, anh không biết phải làm sao, bỏ mặc? Anh không nỡ, đó là bảo bối nhỏ của anh đó!

Cuối cùng sữa chua cũng bớt lạnh, Úy Lam bắt đầu ăn, miệng nhỏ đóng mở nuốt ực ực, Tăng Trạm nhìn nọt đưa đầu lại gần, ánh mắt tha thiết nhìn đôi môi anh đào mê người, dịu dàng nói.

"Tôi cũng muốn ăn"

Úy Lam không chút nghĩ ngợi, múc một muỗng đưa tới, Tăng Trạm vui vẻ há miệng thật to, Úy Lam bèn đem muỗng sữa chua bỏ vào miệng mình, liếc nhìn Tăng Trạm nói "Năm mơ đi"

Hừ, hừ, hừ! Không biết Tăng Trạm tức giận hừ hết bao nhiêu cái, ừ rừ quay đầu xem phim, cô bé không cười, Tăng Trạm lại buồn cười, gấu xui xẻo quá đúng là vô cùng xui xẻo nha. Úy Lam xem gấu xui xẻo lại quay qua nhìn Tăng Trạm, phát hiện, nếu chú béo thêm một chút, thấp một chút, ngốc một chút, về mặt đàn một chút, xấu một chút, giống gấu một chút, thì chẳng phải chính là một con gấu xui xẻo đó sao. Úy Lam thật hy vọng bản thân mình có được một con gấu xui xẻo, vội vàng mím môi gọi.

"Chú xui xẻo ..."

Tăng Trạm thiếu chút nữa ngất đi...Lần thứ hai Úy Lam làm đồ ăn, Tăng Trạm lại ăn không hết, cô dè dặt cẩn trọng tiếp tục cười lên, Tăng Trạm tuy không đánh cô, nhưng cũng không nghe cô sai bảo, hai người giằng co một lúc, rốt cục Úy Lam leo xuống...

Lần thứ ba, Tăng Trạm cuối cùng đầu hàng, anh giơ tay giữ chặt eo Úy Lam, đứng dậy, mỗi một bước đi anh lo lắng muốn chết, sợ cô vịn không chắc, sợ cô trọng tâm không ổn định, lỡ té xuống thì sao, cô vừa nhỏ vừa yếu cười anh bao lâu cũng không sao. Chỉ đi ba bước, nhân lúc Úy Lam không đề phòng anh túm cô kéo xuống, đến khi kịp hoàn hồn, Úy Lam đã ngồi trên ghế...về mặt cực kỳ thất vọng.

Chương 32

Sau đó chuyện như vậy cứ tiếp diễn, phát hiện Úy Lam giữ thăng bằng rất tốt, Tăng Trạ cũng không cự tuyệt, đành để mặc cô cười lên vai mình đi thêm mấy bước, có nhiều lúc Tăng Trạ suy nghĩ...có thể kiếp trước cô bé đúng là con của mình, bằng không sao cứ đòi cười cho bằng được mới thôi.

Tăng Trạ đi làm về, tuy rằng chẳng mệt nhọc gì, nhưng Úy Lam vô cùng tri kỷ đảm lưng bóp vai lấy lòng, vui vẻ hỏi.

" Chú xui xẻo, thoải mái không?"

Tăng Trạ cực kỳ chán ghét cách xưng hô này, anh ác độc nghĩ, rồi sẽ có một ngày Úy Lam nằm dưới thân anh, mặc cho anh cười, còn nũng nịu gọi anh ông xã ơi...Tăng Trạ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, tóc mái tán loạn trên trán, thấp xuống là đôi môi anh đào chúm chím, có lẽ khi đó Úy Lam cũng sẽ lớn tiếng kêu rên...ông xã ơi, nhanh chút nữa...hoặc van xin, chú ơi nhẹ chút...chú ơi, Úy Lam dường như muốn chết, ha ha...mặc kệ gọi thế nào âm thanh cũng đều mê người như nhau Tăng Trạ càng nghĩ càng ngứa ngáy trong lòng, nhìn không được bóp mông cô một cái, u buồn nói.

" Gì?"

Về mặt Úy Lam mờ mịt, hỏi " Vì sao?"

Tăng Trạ nhìn vào đôi mắt ngây thơ trong sáng của Úy Lam lại càng không vui, đôi mắt vô tội đó luôn quyến rũ anh, chỉ cần nhìn đến anh liền mất đi không chế ...đúng là đang quyến rũ anh mà! Hạ thân xuống đau, Tăng Trạ híp mắt, xoa xoa đầu Úy Lam nói.

" Úy Lam có thể thôi vù vù dùm tôi không?"

Úy Lam suy nghĩ một chút lại hỏi " Chú khó chịu?"

Tăng Trạ ừ nhẹ một tiếng đáp lại. Úy Lam quỳ lên thăm trải sàn, một tay chống ghế, một tay đặt lên đùi Tăng Trạ, nhìn vào bộ vị phồng to giữ hai chân anh, ngược đầu hỏi " Lại là chỗ này?"

Cô thật biết cách đâm thọt anh, lại là cơ đấy! Tăng Trạ gượng cười, gật gật đầu Úy Lam cũng không chút do dự, lấy hơi thổi mạnh vào đũng quần anh. Cái miệng nhỏ không ngừng cố gắng, phồng má lấy hơi, phù phù liên tục hết sức tập trung giống như đang làm việc gì đó rất quan trọng. Tăng Trạ nín cười, anh sắp bị nội thương, vật nam tính rục rịch đau nhức, muốn phá kén xông ra ngoài. Cô bé của anh sao có thể đáng yêu tới như vậy chứ. Úy Lam thổi thật lâu, tới khi hai bên má mồi nhừ, Tăng Trạ cũng dần thở gấp, ham muốn tình dục ngày càng cao, anh giờ tay xoa xoa cằm cô, dịu dàng nói.

" Phải coi ra mới có hiệu quả "

Úy Lam tròn mắt, há mồm, tức giận ngồi lên, lớn tiếng nói " Sao chú không nói sớm, còn để tôi làm lâu như vậy "

Tăng Trạ liền nhận sai, tranh thủ lấy lòng cô bé " Ừ, vất vả cho em rồi " Nói xong anh bế cô đặt lên đùi mình, há miệng ngậm lấy cái cảm thon nhọn gọi cảm cắn cắn.

Úy Lam ngẩn người, đắm chiều suy nghĩ, tại sao chú luôn ác như vậy, lúc này bóp mông còn chưa nói, giờ còn muốn cắn, bất quá miệng của chú nhìn thật ngon...Chú lúc nào cũng ăn cô, cô cũng muốn ăn lại chú...Úy Lam ôm lấy đầu Tăng Trạ, anh phối hợp nhà cầm cô ra, Úy Lam liền đưa miệng tới ngậm lại cảm của anh, thật nhạt nhẽo, một chút mùi vị cũng không có, đã vậy còn bị râu ria châm đau, Úy Lam thất vọng buông ra...

Tăng Trạ bị hàng động bất ngờ của cô bé đánh úp, ngồi im không nhúc nhích. Úy Lam cũng không bỏ cuộc, tiếp tục hướng lên phía trên, đem đôi môi khiêu gợi của chú ngậm vào miệng. Tăng Trạ không phải người giữ thân trong sạch gì, ngày trước từng cùng phụ nữ làm tình, chủ yếu để phát tiết dục vọng, chỉ cần phóng ra là được, anh thích sạch sẽ nên không cho ai đụng vào miệng mình, nhưng đối với Úy Lam anh chưa bao giờ ghét, thậm chí còn có phần mong chờ.

Môi chú thật mềm, Úy Lam không nỡ cắn thêm, chuyển qua liếm láp, đầu lưỡi chậm rãi trên môi Tăng Trạ nhấp nháy, liếm từng chút một, cuối cùng chui vào trong khoang miệng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33

Úy Lam chưa từng thử cảm giác môi lưỡi dây dưa này, nhận thấy vô cùng mới mẻ, háng hái mút chặt đầu lưỡi anh. Trong lòng Tăng Trạ vui vẻ, cô bé của anh nếu chịu khó dạy dỗ, nhất định sau này sẽ rất tuyệt. Úy Lam hút một lúc lâu cuối cùng buông ra, Tăng Trạ vẫn còn muốn nữa, nhưng sợ Úy Lam không thích đành nhìn xuống.

Mấy ngày kế tiếp Tăng Trạ đi làm, lại vô tình gặp được Tần Cẩm, cuộc gặp thật khéo giống như ông trời đã định trước vậy. Anh không yêu Tần Cẩm,

nhưng anh có thể cùng cô đính hôn, thậm chí kết hôn, sau đó thì ly hôn. Về mặt Tăng Trạ**ng** bình thản nhìn khuôn mặt tươi cười của Tần Cẩ**n**, đột nhiên mắt anh liếc nhìn chiếc túi xách của cô, trên đó có treo lủng lẳng một chú gấu xui xẻo. Mỗi anh khẽ nhếch, ý cười tràn đầy mắt, câu nói của Uy Lạ**m** vang lên bên tai anh - Chú xui xẻo...

Tần Cẩ**n** tỉnh tỉnh không tẻ, trước giờ Tăng Trạ**ng** không thích phụ nữ nói nhiều, nhưng với tính cách của cô anh thấy rất hợp ý mình. Quá trình chung đụng diễn ra hết sức tự nhiên...ban đầu là Tăng Trạ**ng** mời ăn, sau đó đưa Tần Cẩ**n** về, tiếp đó Tần Cẩ**n** chủ động mời lại, đi xem phim, dạo phố. Hai người đi bên nhau, nam thanh nữ tú, thu hút nhiều ánh nhìn hâm mộ xen lẫn ganh tị, ở chung hai tuần, liền xác định quan hệ yêu đương.

Đối với tuyên bố của hai người, Tăng Hải và bí thư Tần đều cực kỳ hài lòng. Tăng Trạ**ng** cười khổ trong lòng, người anh không nắm tay, không chạm tới, lại là người anh phải lấy làm vợ. Còn người anh mỗi đêm vuốt ve, hôn môi, chiều chuộng lại chỉ có thể dừng lại ở quan hệ chú của cô. Mọi thứ thật khôi hài, buồn cười cực điểm

Tần Cẩ**n** là cô gái ngoan hiền, chưa kết hôn quyết không thể thân cận, lại trùng hợp gặp được Tăng Trạ**ng** thấy anh cũng là một người quân tử, không làm ra hành động quá mức hay đụng chạm da thịt gì. Sau khi xác định quan hệ với Tần Cẩ**n**, Tăng Trạ**ng** cũng không còn bao nhiêu thời gian giành cho Uy Lạ**m**, mỗi lần về đến nhà, Uy Lạ**m** đều đã đi ngủ, anh bò lên giường cúi đầu hôn lên môi cô, bàn tay với vào trong áo nhẹ nhàng vuốt ve da thịt láng mịn. Đôi nhũ căng mềm, đàn hồi, đầu ngực mẫn cảm còn co lại, cộm lên trong tay anh, thật thích. Uy Lạ**m** mơ màng, bị động tác khinh bạc của Tăng Trạ**ng** dần tỉnh táo, vỗ mạnh lên người anh, trừng mắt hỏi.

"Chú làm gì thế?"

Tăng Trạ**ng** mím môi, ngăn câu nói "Tôi muốn làm em" bật ra khỏi miệng. Tăng Trạ**ng** từ từ rút tay về, ngang qua phần bụng bóng loáng trắng mịn của cô còn sờ sờ một trạ**n**, Uy Lạ**m** rên nhẹ.

"A..."

Tăng Trạ**ng** hỏi "Nhớ tôi không?"

Uy Lạ**m** nhanh chóng đem chuyện Tăng Trạ**ng** vừa khi dễ mình quên sạch, vội vàng ôm anh nói "Nhớ!" Sao lại không nhớ, căn nhà rộng như vậy, chỉ mình cô ở, rất đáng sợ! Trước kia trong thôn có nhiều người, còn bây giờ đối diện đều là bốn bức tường.

Tăng Trạ**ng** vui vẻ, cười nói "Hôn tôi một cái nào "

Uy Lạ**m** ngoan ngoãn nghe lời, hôn lên má anh một cái rồi hỏi tiếp "Gần đây chú có chuyện gì bận rộn sao? "

Tăng Trạ**ng** thờ dãi, trung thực khai "Tôi mới quen bạn gái " Hôn nữa rất nhanh liền đính hôn.

Uy Lạ**m** ngớ người, nói thật tình hai chữ bạn gái, cô không hiểu cho lắm. Tăng Trạ**ng** ôm cô trong lòng, than thở "Tôi cũng sắp đính hôn "

Uy Lạ**m** ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to đen trong vắt chợt đỏ lên, đính hôn, chữ này cô hiểu lờ mờ, thì ra chú và một người con gái khác đang gặp gỡ nhau, sau đó là kết hôn giống như ba và mẹ cô vậy. Uy Lạ**m** không có vui mừng, cũng không đặc biệt đau khổ, chỉ là trong lòng cực kỳ thất vọng, không rõ nguyên nhân do đâu. Uy Lạ**m** vỗ vỗ lên ngực mình hỏi Tăng Trạ**ng**.

"Tôi có thể cùng chú đính hôn không?"

Có thể không? Tăng Trạ**ng** đắn đo, hình như là không được, còn phần lý do, có lẽ thân phận tuổi tác của hai người hoàn toàn khác biệt. Tăng Trạ**ng** mấp máy môi, giọng điệu nhỏ dần.

"Em gọi tôi là chú..."

"Vậy sau này tôi không gọi là chú nữa " Uy Lạ**m** lập tức nói, trống ngực đập thình thịch liên hồi, ánh mắt mở to nhìn anh đầy mong chờ.

"Không gọi bằng chú, vậy em gọi tôi là gì? " Tăng Trạ**ng** nở nụ cười bí hiểm hỏi lại.

Uy Lạ**m** lắc đầu, chỉ nói "Ngủ đi " rồi vùi mặt vào lòng Tăng Trạ**ng**, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ chú sắp đính hôn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Sáng sớm hôm sau, Tăng Trạ**ng** đi tới sở làm, Uy Lạ**m** chạy vào phòng sách, mấy hôm nay cô bắt đầu học ghép vần, chữ cũng biết thêm rất nhiều, cô chậm chạp gõ hai chữ đính hôn vào máy vi tính, kết quả tìm được khiến cô nhảy dựng.

Đính hôn: hay còn gọi là hôn ước, nếu theo tập tục của nước ta, bình thường trước khi kết hôn thì phải qua nghi thức đính hôn: ký kết hôn thư, trao đổi lễ vật, hoặc dùng người đến mai mối. Nhưng theo luật pháp hiện tại của nước ta, đính hôn không bắt buộc trong quá trình kết hôn, có đính hôn hay không cũng không làm mất hiệu lực khi kết hôn!

Đính hôn là nghi thức trước khi kết hôn! Úy Lam lập lại, nhanh chân chạy tới cầm lấy điện thoại gọi cho Tăng Trạm. Nhìn số điện thoại từ nhà gọi tới, trong lòng Tăng Trạm phần khởi, nhanh chóng bắt máy.

"Chú muốn kết hôn?" Úy Lam liền nói, âm thanh rõ to.

Tăng Trạm đem di động tránh xa tai mình, đầu kia giọng Úy Lam đã khốc rống lên.

"Chú định kết hôn, như vậy còn Úy Lam tính sao?"

Đáy lòng Tăng Trạm vui mừng, chẳng lẽ cô bé, thích anh? Yêu anh nên không muốn chia lìa? Thấy Tăng Trạm không lên tiếng trả lời, Úy Lam càng quát lớn hơn.

"Chú kết hôn rồi, thím ngược đãi tôi thì biết làm sao?" Suy nghĩ của cô vô cùng đơn giản, cô ở nhà của chú, giống như con gái chú vậy, nếu chú lấy vợ, tức là mẹ kế, cuộc sống sau này chắc không dễ chịu gì.

Tăng Trạm nghẹn họng, hít một hơi hỏi lại "Em chỉ lo chuyện này?"

Úy Lam càng khốc lóc thăm thiết "Ừ" một cái thật to.

Lòng ngực Tăng Trạm phập phồng, gần từng chữ nói "Em yên tâm, thím sẽ không ngược đãi em"

Úy Lam có chút yên lòng, tiếng khốc cũng nhỏ dần, còn chưa cảm tạ, Tăng Trạm đã nói tiếp "Ngược đãi em, chỉ có tôi thôi"

Không đợi câu trả lời của Úy Lam liền cúp máy. Nghĩ tới nghĩ lui cả nửa ngày, Úy Lam dần bình tĩnh lại, chú chỉ dọa cô thôi, chú đối với cô tốt như vậy nhất định sẽ không ngược đãi. Úy Lam nấu mì ăn liền thay cho cơm chiều, dạo này chú rất ít khi về ăn tối. Cơm chiều hôm nay, đúng là Tăng Trạm không ăn ở nhà, anh phải đi đến chỗ Tần Cẩm, cũng nhà do chính phủ cấp, cùng nhà Tăng Hải thật có điểm tương đồng, nội thất xa hoa, Tăng Trạm tắc lưỡi quan sát một vòng, Tần Cẩm nắm cánh tay anh lắc lắc nói.

"Anh không cần mỗi lần tới nhà em đều mua quà"

Tăng Trạm lắc đầu "Không thể đến tay không"

Tần Cẩm bĩu môi, nhẹ giọng nói "Về sau đừng mua nữa, chúng ta cũng sắp đính hôn, không cần khách sáo như vậy"

Quen nhau thời gian ngắn như vậy...liền đính hôn, may mà từ đầu Tăng Trạm đã chuẩn bị tốt tinh thần nên có thể tự nhiên tiếp nhận. Vừa thấy Tăng Trạm tới, ba Tần Cẩm liền đứng dậy lời kéo anh tiến vào phòng ăn.

"Nào đi dùng bữa với chú"

Lại liếc qua thuốc lá và rượu ngoại đắt tiền trong tay Tần Cẩm, nhỏ giọng nói thêm "Mấy thứ này nhà chú rất nhiều, không nên xa lạ như vậy"

Ở trên bàn cơm, Tần Thế Vinh hỏi rất nhiều, Tăng Trạm đều lễ phép trả lời đầy đủ, đến khi ăn xong Tần Cẩm chuẩn bị đưa anh ra cửa, Tần Thế Vinh lại nói với anh "Chờ hai đứa đính hôn, con phải đến cục kiến thiết công tác"

Tăng Trạm bỗng chốc ngẩn người, Tần Cẩm gật gù, vỗ vỗ tay anh. Tăng Trạm nhìn Tần Thế Vinh, đáy lòng cười lạnh, đúng là trùng hợp, công ty của anh cũng đang gặp vấn đề ở cục kiến thiết, anh gật đầu đồng ý, liền nắm tay cùng Tần Cẩm đi ra ngoài. Thời tiết thật lạnh, Tăng Trạm nói Tần Cẩm không cần đợi cùng với anh, nhưng cô cố chấp, không chịu vào nhà, khuôn mặt bị đông cứng đỏ bừng, Tần Cẩm dậm dậm chân, thật lạnh, hồi lâu vẫn không thấy xe tới, cô nhăn mặt.

"Về sau mua xe đi"

Tuy có tiền, nhưng Tăng Trạm không muốn mua xe, càng không thích lái xe, nên Tần Cẩm nói, anh cũng không trả lời. Cuối cùng cũng có xe chạy tới, Tăng Trạm quay đầu nói Tần Cẩm nhanh chạy lên nhà, nào ngờ Tần Cẩm kiễng chân hôn lên môi anh một cái. Lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật như vậy, mặt Tần Cẩm đỏ rực, vội vàng lùi về phía sau nói "Đi đường cẩn thận"

Tăng Trạm bị bất ngờ, rất nhanh bình thường lại, xem báo địa chỉ, đợi khi xe chạy, anh liền lấy ra khăn giấy, chà lau môi mình.

Tăng Trạm về tới nhà nhìn thấy Úy Lam, vốn định ôm vào lòng, nhưng cô bé nhìn dáo dác sau lưng anh rồi hỏi "Thím ác độc vì sao không tới?"

Ác độc? Tăng Trạm xoa đầu cô hỏi lại "Sao em biết thím ấy ác độc?"

Úy lam không thèm trả lời chạy tới ghé sô pha ngồi xuống, ngón chân chọc chọc vào tấm thảm nói "Chú lại ăn cơm bên ngoài" Cái miệng nhỏ nhắn phồng hóp chề ra, có thể treo lên cả bình đầu.

Tăng Trạm đổi giày, nhìn bộ dạng ai oán như cô dâu nhỏ chờ đợi chồng về của Uý Lam, thờ dài, nếu hiện tại là vợ anh thì tốt rồi, có thể bắt lại đem vào giường yêu thương một phen. Tăng Trạm đứng ở cửa chăm chú quan sát khuôn mặt Uý Lam, cô bé này càng ngày càng đẹp, căn nhà này, về sau vẫn giữ nguyên, anh sẽ nhốt cô ở đây...nuôi từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tăng Trạm nhìn tới vỏ hộp mì ăn liền trên bàn liền nhú mày hỏi " Em lại ăn cái này?"

Uý Lam đáng thương nói " Chú thật đáng ghét, ngày nào cũng không chịu về nấu cơm cho Uý Lam "

Tăng Trạm không nói tiếp, anh cũng không phải là bảo mẫu, nhưng nhìn tới khuôn mặt tràn đầy uỷ khuất của Uý Lam, anh liền mềm lòng. Tăng Trạm bước qua ôm cô ngồi lên ghế nhẹ giọng nói " Lần sau đừng ăn cái này nữa "

Uý Lam gật đầu, đôi mắt trông mong nhìn anh " Chú sẽ nấu cơm cho Uý Lam"

Tăng Trạm liếc nhìn cô, thầm nghĩ, nếu em là bà xã của tôi, mỗi ngày tôi sẽ nấu cho em, hai tay anh giữ chặt má cô, bốn mắt nhìn nhau, giọng anh trở nên nghiêm túc, hỏi " Em thích tôi không?"

Uý Lam vội trả lời " Ừ " Chú cho cô ăn, cho cô ở, còn đối với cô rất tốt, cô thích chú.

Tăng Trạm mỉm cười, dùng trán mình cọ cọ lên trán cô, nói " Tôi thích em "

Uý Lam gật gù " Uý Lam biết nha "

Tăng Trạm vờ kinh ngạc, cười hỏi " Làm sao em biết?"

" Nếu như không thích Uý Lam sẽ không đối với Uý Lam tốt như vậy " Tăng Trạm nhìn cô đầy hi vọng, cái miệng nhỏ nhắn thốt ra lời nói thật êm tai, nghe mà mát ruột mát gan, thế nhưng không ngờ cô lại nói tiếp " Nếu không chú sẽ không hôn tôi, càng sẽ không mò tôi "

Mò.... Tăng Trạm có chút xấu hổ, cô bé này luôn dùng từ....ừ thì đúng là anh có mò cô nhưng đều là những lúc cô ngủ say. Uý Lam nhỏ giọng nói thêm

" Chú đừng cho là tôi không biết "

Tăng Trạm ngây người nhìn cô chăm chăm. Uý Lam tuy rằng trong cơn mơ màng, luôn cảm thấy có người sờ mó cơ thể mình, tuy không thể khẳng định chắc chắn nhưng cảm giác này vô cùng mãnh liệt. Uý Lam ngây thơ nhắc nhở.

" Thực ra, nếu mạnh hơn một chút sẽ thoải mái hơn "

Tăng Trạm cup mắt, mặt nóng ran, cũng may nắm được trọng tâm câu nói của cô - phải mạnh thêm chút nữa! Không khí xung quanh bỗng chốc rơi vào yên lặng, một lúc sau Uý Lam nhin không được hỏi

" Chừng nào chú mới cho tôi đi học? "

Tăng Trạm suy nghĩ một chút rồi đáp " Bây giờ là kỳ nghỉ đông, hay để học kỳ sau bắt đầu vào trung học học thử, sau đó năm tới thì học lại lần nữa "

Uý Lam khó hiểu nhìn anh, giờ hai ngón tay tinh tế ra hỏi " Học rồi học lại hai lần?"

Tăng Trạm gật đầu xác nhận " Em trước kia đọc sách rất ít, muốn học trong thành phố phải chịu khó một chút "

Uý Lam hài lòng với câu trả lời của anh, lật đật hứa " Chú yên tâm, tôi nhất định cố gắng học thật tốt "

Tăng Trạm cười cười đáp lại, anh không hy vọng cô học giỏi.... Càng ngu càng tốt, như vậy anh mới có thể yên tâm " Trước mắt em cứ học thử ở trường trung học thực nghiệm, bỏ tức kiến thức căn bản, sau đó tôi sẽ cho em vào trường trung học tốt nhất "

Trường trung học tốt nhất, Uý Lam vui mừng, cười nói " Uý Lam biết rồi " Buổi tối hôm nay, Tăng Trạm nằm yên, chờ đợi cô gái nhỏ ngủ say, bắt đầu đưa tay mò vào trong áo cô, nắm lấy hai bầu ngực sữa non mềm mát xa, miệng anh hơi hé, đầu lưỡi ẩm ướt đưa ra, liếm lên chiếc cổ láng mịn của cô, cảm giác một vật trơn trượt dính lên da, Uý Lam khó chịu xoay người né tránh, thân thể nhỏ nhắn chui rút vào lòng anh, kèm theo đó là tiếng 'Bốp' vang lên, Uý Lam lau bầu mấy tiếng rồi ngủ tiếp.

Mặt Tăng Trạm bị bạt tay, lực đạo không nhỏ tí nào, nhất định đã sung đỏ một mảng, anh cũng không để ý chỉ tập trung vào cô bé trước mặt, tư thế này

thật hay, vừa có thể sờ, vừa có thể mút, nghe nói nước bọt cũng rất tốt cho quá trình phát dục, Tăng Trạm xê dịch người thấp xuống, để đầu mình đối diện ngực Uý Lam, hai tay đem áo cô vén lên, cũng may do cô nói ngủ chung với chú nóng quá nên mặc áo mỏng hơn, đúng là tiện nghi cho anh không ít.

Đầu ngực đỏ hồng lộ ra, điểm trên hai cái bánh bao nhỏ trắng nõn, đang trong thời kỳ phát dục, non nớt, mềm mại, tiếp xúc với khí lạnh, thoáng chốc hai đầu ngực co lại, dựng đứng, Tăng Trạm hít sâu, há miệng ngậm lấy đầu nhũ tiêm, môi túm lấy mút 'chặc chặt', tay còn lại nắm lấy đầu ngực bên kia, kéo kéo, xoay tròn, thỉnh thoảng lại bóp mạnh vài cái, nụ hoa thật mềm, tiếc là không có sữa. Hay đợi Uý Lam lớn thêm chút nữa, làm cho cô mang thai, như vậy thì... Nhưng bây giờ cô bé còn nhỏ quá, không thể cưỡng ép, nhịn xuống dục hoá trong lòng, anh đưa tay kéo lại áo cô, ráng nuôi thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ngày Tăng Trạm đính hôn đã được định, ngày 14 tháng 2. Tăng Trạm buồn rầu, sau lễ đính hôn là đến lễ mừng năm mới, lúc đó anh phải ở bên nhà Tần Cần, như vậy Uý Lam phải làm sao? Tần Cần mua quần áo mới cho Tăng Trạm, cầm trong tay, Tăng Trạm không biết nói gì ngoài câu cảm ơn, nhìn về tươi cười hớn hở trên mặt Tần Cần, anh bỗng cảm thấy Tần Cần so với Uý Lam còn đơn thuần hơn.

Anh đã lợi dụng một người phụ nữ tốt, và cô gái này dường như đã thích anh...nhưng còn anh thì sao? Có lẽ sẽ không thích bất kỳ ai, vậy còn Uý Lam, ừ chưa hẳn là thích, nhưng tuyệt đối không thể buông tay. Đưa Tần Cần về tận nhà, sau đó cầm theo túi lớn túi nhỏ quần áo trở về, nội tâm cô độc, mệt mỏi, cũng may vẫn còn một cô bé đang ở nhà đợi anh.

Lúc Tăng Trạm về đến nhà, Uý Lam đang một mình lẩn lộn trên ghế sofa, nhìn mấy túi đồ trong tay Tăng Trạm vui mừng hỏi " Chú mua cho tôi?"

Tăng Trạm lắc đầu, Uý Lam mất hứng ngồi dậy, bĩu môi nói " Chỉ mua cho chú,sao không mua cho tôi "

Tăng Trạm mỉm cười, trêu chọc " Tại sao phải mua cho em?"

" Không phải chú thích tôi sao?" Uý Lam chạy lại, giật lấy mấy túi đồ trong tay anh, ngang ngược đồ ra, quần áo xa xỉ rơi đầy trên đất. Tăng Trạm cũng không buồn tức giận, bước lại ghế sofa ngồi xuống, để mặc cô càn quấy.

" Không phải tôi mua, là do người ta tặng" Tăng Trạm dán mắt vào màn hình ti vi, thấp giọng giải thích.

Uý Lam ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn người đàn ông đang tập trung xem ti vi, thì ra không phải chú mua, Uý Lam dùng chân đạp đạp lên mớ quần áo rơi đầy trên đất " Là thím độc ác mua?"

Tăng Trạm im lặng không trả lời cô, Uý Lam liền bước lại gần anh, nhỏ giọng hỏi " Chú có thím rồi, còn muốn Uý Lam hay không?"

Rõ ràng cô bé còn nhỏ, đôi mắt to đen ngầy thơ, sao có dũng khí thốt ra lời nói thẳng thừng như vậy. Tăng Trạm nhìn vào mắt cô, đáp " Muốn "

Uý Lam gật đầu, ngồi xuống đùi anh nói " Chú mang tôi từ trong thôn về đây, nên phải có trách nhiệm đối với tôi "

Chịu trách nhiệm? Tăng Trạm áy náy, đưa tay xoa xoa mặt cô, tôi luôn sẵn sàng gánh trách nhiệm, chỉ sợ tới ngày đó, em lại khóc ngất! Về mặt Uý Lam nghiêm túc, vòng tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng nói.

" Chú, tôi rất thật lòng "

" Tôi biết rồi " Ánh mắt Tăng Trạm loé sáng, nhưng rất nhanh sụp xuống tránh né. Thái độ nghiêm túc như vậy...Tăng Trạm còn đang suy nghĩ vu vơ, Uý Lam đã đứng dậy đi pha trà cho anh.

Uý Lam cười nói " Chú uống thử đi."

Tăng Trạm cầm lấy, một hơi uống sạch.

Buổi tối hai người ngồi trước cửa sổ, còn chưa đến năm mới, đã có người đốt pháo hoa, từng chùm nổ rộ sáng chói trên bầu trời đen thăm thẳm, trước giờ Uý Lam chưa từng thấy qua, vui sướng hò hét, cuộc sống ở thành phố thật là tốt. Tăng Trạm không có tâm tình ngắm pháo hoa, chờ tới khi cảm xúc Uý Lam dần bình ổn, bèn nói.

" Lễ mừng năm mới em chịu khó ở một mình nhé "

Uý Lam ngẩn người, miệng há to, hai mắt nhìn anh chằm chằm " Tại sao chỉ một mình?" Từ trước tới giờ tuy rằng không có người thân, nhưng lễ mừng năm mới cô đều đi nhà hàng xóm ăn chực, tuy mấy đứa bé cùng tuổi không thích chơi với cô, bất quá người lớn ai cũng thương cảm cho hoàn cảnh của

cô.

Tằng Trạm vuốt vuốt tóc cô nói " Em phải học cách ở một mình "

Ở một mình, Uy Lam méo máo, nhào vào lòng Tăng Trạm nói " Chú, chú đừng chết mà "

Tằng Trạm giật mình trước phản ứng đột ngột của Uy Lam, cái gì chết với không chết chứ, anh nhẹ nhàng giải thích " Em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi về là được "

Đập vào mắt Uy Lam là làn môi mỏng khiêu gợi của Tăng Trạm đang mấp máy, thật đẹp, so với mấy diễn viên nam chính trong phim còn đẹp hơn, hai tay cô giờ ra, giữ chặt hai bên gò má của anh lớn tiếng nói " Đừng nhúc nhích " Đôi môi Uy Lam nhanh chóng đáp xuống hôn liếm cắn mút, trầy đầy nước bọt trên miệng anh.

Tằng Trạm tức giận, từ lúc nào cô bé này trở nên chủ động như vậy, Uy Lam buông môi anh ra, hỏi " Thím có làm vậy đối với chú không?" Uy Lam giờ tay lau nước bọt dính trên khoé miệng, môi của chú rất mềm.

Sắc nữ! Tăng Trạm liếc nhìn Uy Lam một cái, đáp cộc lốc " Ừ "

Uy Lam ngạc nhiên hỏi " Tại sao cô ấy làm vậy với chú " Đôi mắt nhìn anh không rời đợi chờ đáp án.

Tằng Trạm cười đáp " Cô ấy thích chú "

Thích sao? Thím thích chú, như vậy còn mình thì sao? Hay mình cũng thích chú? Uy Lam nghiêm túc tập trung suy nghĩ vấn đề trên, đúng là cô rất thích chú, nhưng có phải là thích giống như thím, rốt cục từ thích này có bao nhiêu ý nghĩa?

Uy Lam chậm rãi quay đi, lẩm bẩm trong miệng " Tôi sẽ cố gắng học tập " Về sau nhất định sẽ hiểu được, thích đến cùng có bao nhiêu hàm ý.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Vào ngày mười hai tháng hai, thành phố G có một đợt tuyết lớn, Uy Lam trốn trong nhà chơi máy vi tính, còn Tăng Trạm đi họp mặt với chiến hữu cũ, mang danh là họp mặt nhưng kỳ thực là ' tiệc ' chuẩn bị riêng cho lão Nguru.

Lão Nguru là chiến hữu của Tăng Trạm và Cao Nhắm, thân hình cường tráng, vừa đen vừa thô lỗ, so với tên cầm thú như Tăng Trạm còn lợi hại hơn. Cao Nhắm tới đón Tăng Trạm, cười nói.

" Đã lâu không gặp lão Nguru, chắc vẫn đen như cũ " Cao Nhắm nhìn Tăng Trạm nháy mắt, nở nụ cười mờ ám " Minh chuẩn bị đại lễ cho lão Nguru "

" Cái gì?"

Kỳ thực không cần Cao Nhắm nói ra, Tăng Trạm cũng hiểu vài phần, tên nhóc đó vài năm chưa gặp qua phụ nữ, lần này đi ra, dĩ nhiên muốn nhất chính là phụ nữ. Lại nói ở trong quân bao năm, chưa lập được công trạng, cũng chẳng thăng chức, đúng là bi ai, lão Nguru từng thề thốt, đợi lúc ra ngoài phải chơi đàn bà, chỉ là lão Nguru chưa có kinh nghiệm, nên cũng muốn tìm phụ nữ còn non.

Tình cảm của ba người đặc biệt tốt, lúc còn ở trong quân, Tăng Trạm phạm sai lầm, là lão Nguru đứng ra chịu trách nhiệm, Cao Nhắm cũng rất khâm phục lão Nguru, dân quê chất phác, giản dị, trọng tình trọng nghĩa, người như vậy rất khó gặp được. Nhìn thấy lão Nguru, ba người liền ôm thành một đoàn, tay bắt mặt mừng, những ngày ở trong quân có bao nhiêu gian khổ vất vả, chỉ người đã trải qua mới có thể hiểu hết được. Uống rượu tán dóc vô cùng hăng say, ngay cả người tiết kiệm lời như Tăng Trạm cũng nói rất nhiều.

Cao Nhắm cùng Tăng Trạm thuộc loại mặt người dạ thú, lão Nguru thì mặt thú dạ người, mở miệng ngậm miệng đều là lời lẽ thô tục, đến nỗi cô gái rót rượu bên cạnh cũng che mặt vì thẹn. Lão Nguru uống tới khi mặt đỏ bừng, liền quay qua nhìn cô gái bên cạnh hỏi.

" Thế nào? Cười nhạo tôi?" Vừa nói vừa vỗ lên lồng ngực cường tráng rắn chắc, cô gái xấu hổ cúi đầu.

Cao Nhắm nở nụ cười gian xảo nói " Minh tìm cho cậu mấy đứa rất được "

Mấy đứa! Lão Nguru cười bẽn lẽn, mặt đen phút chốc nổi lên một màu khả nghi.

" Hai đứa là đủ rồi "

Tằng Trạm mỉm cười nhìn Cao Nhắm. Cao Nhắm có chút tò mò, nhìn Tăng Trạm hỏi " Quên hỏi cậu, ăn rồi hay chưa?"

Tăng Trạm nghi hoặc hỏi lại " Cái gì?"

" Thì cô bé kia đó, thế nào, tư vị tuyệt không?" Cao Nhắm hiếu kỳ hỏi tiếp, cô bé thật dễ thương, anh cũng có chút nhớ mong, nhưng thân thể...quả thật quá nhỏ, anh thích loại ngực to, mông bự, bóp vào thật đã, cô bé kia cả người gầy như sào trúc. Chỉ có Tăng Trạm mới biết cô bé của anh mềm mại, mịn màng, mặc kệ là ôm sờ hay bóp đều cực kỳ thoải mái.

Lão Nguru đưa đầu sát lại, hỏi " Cậu cũng cường gian trẻ nhỏ?"

Nghe được Cao Nhắm nói cô bé, lão Nguru liền hình dung chắc không tới mười lăm...Tăng Trạm lắc đầu, không muốn đề cập tới vấn đề này, bụng rượu tiếp tục uống. Cao Nhắm cũng không hỏi thêm, ăn xong đất lão Nguru đi phòng tổng thống, bên trong đã chuẩn bị sẵn hai cô gái, đều còn trinh, vừa mới trưởng thành, đáng người hay khuôn mặt đều thuộc hàng cao cấp. Lão Nguru rất thích, chạy vội đi tắm rửa.

Lát sau, mặt Cao Nhắm có chút hồng, vỗ vỗ vai Tăng Trạm hỏi " Còn dư mấy đứa,cậu muốn hay không?"

Tăng Trạm nghe cách vách truyền tới âm thanh rên rỉ mất hồn, lắc đầu từ chối " Không cần đâu "

Cao Nhắm đắn đo, liếc mắt nhìn Tăng Trạm, vẻ mặt do dự, cuối cùng anh đưa mặt tới gần nhỏ giọng nói " Người anh em, cậu cũng biết con người của mình vốn không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, nếu cậu chơi đùa xong rồi, có thể cho mình ném thử chút không, mình còn chưa từng chơi qua cô gái nào nhỏ tuổi như vậy..."

Khoé miệng Tăng Trạm giật giật, quát " Cút " Hừ đó là cô bé của riêng anh, ai cũng đừng mơ tới.

Cả người Tăng Trạm khó chịu, cây gậy giữa hai chân cũng trường đau, anh nhìn Cao Nhắm nói " Cậu chờ mình về đi "

Cao Nhắm bĩu môi đáp " Không được, tôi vừa uống rượu xong "

Tăng Trạm không thèm để ý Cao Nhắm bỏ lại một câu " Mình về trước " rồi đi thẳng.

Cao Nhắm thật muốn thử một chút, xem rốt cục làm một cô bé sẽ có cảm giác như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt keo kiệt của Tăng Trạm cũng đủ biết, Cao Nhắm tặc lưỡi, đi đến một gian phòng khác, bên trong còn mấy người phụ nữ đang chờ anh. Tăng Trạm lên xe, đọc địa chỉ, mặc kệ thế nào, anh cũng muốn giải quyết vấn đề sinh lý đang rất cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thừa dịp men say, việc gì Tăng Trạm cũng dám làm.

Trời tối, Uy Lam tắm rửa liền lên giường ngủ, đầu đặt giữa hai cái gối, một tay nắm chân, một tay vắt ngang bụng, chú đã bao lâu không ngủ cùng cô.

Tăng Trạm về nhà, thấy phòng ốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, còn có một mùi hương thơm ngát thoang thoảng, anh nhìn ra ban công tất cả là quần áo của anh đều được giặt giũ cẩn thận phơi lên. Tăng Trạm đi thẳng vào phòng ngủ, lúc này Uy Lam đã ngủ say, hơi thở đều đều bình ổn, cô mặc một cái áo hơi rộng, phần vai trắng nõn nhẵn nhụi lộ ra.

Ngủ say thật tốt, Tăng Trạm vội vàng cởi quần áo, mấy khối cơ ngực dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm sáng bóng mê người, cơ bụng săn chắc phập phồng theo nhịp thở gấp gáp, dưới đó là phần nam tính đang phồng to, nhức nhối khiến anh rất khó chịu. Thân hình cao lớn từng bước từng bước đi tới chiếc giường.

Uy Lam chép miệng một cái, rồi xoay người, chặn bị cuốn theo, lộ ra cặp đùi thon gọn tinh xảo đầy dụ hoặc, có vẻ như bị lạnh, cô bé kéo chăn trùm lại. Tăng Trạm leo lên giường, vén chăn chui vào trong, đem lồng ngực nóng rực áp lên tấm lưng gầy yếu của Uy Lam. Thật ấm áp, trong cơn mơ hồ, Uy Lam nũng nịu gọi một tiếng.

" Chú.."

Tăng Trạm toét miệng cười, sóng mũi cao thẳng cọ lên ót Uy Lam, hít lấy hương thơm thiếu nữ tươi mát, một tay vuốt ve eo cô, tay còn lại nhẹ nhàng đem chiếc quần lót nhỏ Uy Lam đang mặc kéo xuống dưới đùi, bàn tay tiếp tục sờ soạng cặp mông căng mịn, đột nhiên hung hăng nheo mạnh, rất có giãn đàn hồi. Tăng Trạm kéo quần lót của Uy Lam xuống mất cả chân rồi cởi ra, anh dè dặt cẩn trọng cởi tiếp chiếc áo sơ mi cô đang mặc, thật ra...có thể dùng chút thuốc như vậy cô sẽ ngoan ngoãn hơn, nhưng bây giờ biết tìm thuốc....Quần áo đều thoát, cả người Uy Lam bỗng chốc trần trụi, Tăng Trạm đưa tay chu du khắp cơ thể non nớt mịn màng của cô, trái tim đập liên hồi, anh đang...phạm tội hình sự.

Bàn tay to lớn mon trón phần bụng phẳng lì, lại chuyển lên cặp ngực sữa mới nhú, thật nhỏ, bóp vào cũng không sưng mẩy, nhưng chẳng hiểu sao anh

không nỡ buông tay, Tăng Trạm cắn răng mạnh mẽ nắm trong lòng bàn tay, bóp.

Bị đau, Uý Lam cau mày, phản ứng vô thức lấy tay vỗ vỗ lên chỗ bị nhéo, Tăng Trạm buông tay, chui đầu vào trong chăn, đưa lưỡi liếm từ phần lưng trắng mịn lần xuống cặp mông mọng nước. Trong chăn tối đen, phía trước là cặp mông loã lồ của Uý Lam, Tăng Trạm cứ vậy dán mặt vào, anh cảm thấy mình điên rồi, không chịu nổi khi Tàn Cẩn hôn môi, nhưng lại thích... hạ thể của Uý Lam, mặt dày của anh đỏ lên, nhắm mắt kề sát mũi vào giữa hai mông cô hít hít, rốt cục là còn non, không ngửi ra hương vị gì, anh biết Uý Lam có thói quen tốt, trước khi đi ngủ luôn tắm rửa sạch sẽ, Tăng Trạm nở nụ cười gian, giống như cô đã chuẩn bị sẵn sàng chờ anh tới hái, dùng tay đem khe hẹp giữa hai mông tách rộng, lần đầu tiên anh được nhìn tận mắt khe huyết của cô.

Nên hình dung thế nào? Quá nhỏ, xung quanh còn ít lông tơ mượt mà, anh áp mặt lên cọ cọ, vô cùng mềm mại, bởi vì không ngửi ra mùi vị gì, anh bèn muốn nếm thử, anh úp đầu vào giữa hai mông cô lẽ lưỡi liếm liếm, đúng như trong tưởng tượng của anh, khe hở kia thật sự rất nhỏ....anh cảm thấy một ngón tay của mình cũng nhét không vào. Cửa huyết bé xíu, mặc cho đầu lưỡi anh ma sát, cũng không chảy ra mật dịch, có chút tức giận, anh dùng ngón trỏ chọc vào khe huyết căng mịn, chậm chạp đi vào được một đốt ngón tay...

Uý Lam giật mình tỉnh dậy, đảo mắt nhìn quanh không thấy ai, vặn vẹo cơ thể, phát hiện dưới mông bị ai đó nắm lấy, chỗ dùng để đi tiểu còn bị đụng vào, cô kinh hoàng bắt dậy, hai tay đánh liên tục vào tên yêu quái núp dưới chăn.

Mặt Tăng Trạm bị đâm vài cái, khí lực của Uý Lam không nhỏ chút nào.

"Dừng lại " Tăng Trạm găm lên, tiếp đó từ trong chăn chui đầu ra.

Uý Lam nhìn anh, sợ hãi ấp úng " Chú...tại sao...tại sao...." Tại sao muốn chạm vào phía dưới của cô?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tăng Trạm ngượng ngùng, dù sao anh cũng bị bắt gặp lúc đang làm chuyện xấu xa...Anh lập tức đánh trống lảng.

" Vì sao em ngủ không mặc quần áo? "

Uý Lam ngẩn người, cúi đầu nhìn xuống.sao cô không mặc áo? Đưa tay sờ lên phần mông, quần lót cũng không mặc? Khuôn mặt Uý Lam rói rắm, nhìn Tăng Trạm nói " Tôi có mặc mà "

Tăng Trạm mỉm môi, giọng điệu chắc chắn " Không có "

Uý Lam nghi hoặc, không đúng, cô nhớ rõ ràng mình có mặc quần áo mà, không đợi Uý Lam phản bác, Tăng Trạm đã lên tiếng " Có thể trong lúc ý thức mơ hồ em cởi ra mà bản thân không hay biết "

Ánh mắt Tăng Trạm mười phần chân thật, nhìn cô chăm chăm, Uý Lam còn đang đắn đo không biết có nên tin tưởng hay không, thì Tăng Trạm nói tiếp.

" Để tôi kiểm tra thân thể cho em "

Dứt lời hai tay Tăng Trạm đưa qua nắm lấy eo Uý Lam nhấc cô ngồi lên đùi mình, bàn tay to lớn bắt đầu tìm tới cặp ngực non mềm, bởi vì ngồi lên, bộ ngực càng trở nên tròn trịa, bóp vào dị thường thoải mái. Uý Lam hét lên một tiếng, ngực của con gái đâu thể để đàn ông tùy tiện sờ vào, thời điểm khi mê man không rõ ràng nên im lặng, còn bây giờ cô đang rất tỉnh táo. Chú còn không ngừng mát xa xoa bóp, lâu lâu lại kéo hai đỉnh đỏ hồng phía trên hết nhéo rồi se, nụ hoa vừa đau vừa căng, thật chẳng thoải mái chút nào...Uý Lam mất hứng, quay đầu tròn mắt nhìn Tăng Trạm.

" Chú đừng chạm tôi " Cô dùng tay đâm lên ngực anh nói " Chú còn chưa chịu buông ra "

Tăng Trạm uống hơi nhiều, đầu óc cũng không thanh tỉnh, anh mặc kệ mọi thứ, hôm nay anh nhất định muốn làm. Hai khối thịt mềm mại mẫn cảm bị anh nắm chặt không tha, Uý Lam nức nở, lắc lắc tay anh " Chú ... " Lại nấc lên câu khẩu "... Buông Uý Lam ra đi ... "

Trong bóng tối đôi mắt to tròn đen láy ngập nước, lấp lánh như ánh sao, Tăng Trạm không muốn nhìn, cũng không có can đảm nhìn vào, anh hé miệng liếm lên tấm lưng gầy yếu bóng loáng của cô.Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng liếm mấy vòng quanh lưng Uý Lam, sau đó xoay người cô qua, há miệng ngậm lấy đầu ngực phần hồng, mùi sữa thơm ngon ngập tràn khoang miệng thoả mãn cả vị giác lẫn khứu giác, một tay cầm lấy cón thịt căng cứng, tay còn lại nâng mông cô lên, anh muốn đi vào...Uý Lam giãy dụa, lại chạy không ra, hai mắt mờ to nhìn vật phía dưới, vừa dài vừa bự, đỉnh đầu còn phồng to như cây nấm, Uý Lam chọt vỡ lẽ, chú hay bắt cô thổi vù vù...thì ra là nó.

Đem hai chân Uý Lam tách ra, Tăng Trạm tuyệt không chần chờ, chống quy đầu lên khe thịt bé xíu, dùng sức đi vào...Uý Lam đau muốn chết, bấu chặt bả vai Tăng Trạm khóc thét.

" Chú...tôi đau lắm "

Nước mắt rơi tí tách xuống vai anh. Thân thể Tăng Trạm thoáng run lên, tất cả sự chú ý đều tập trung tìm cách chọc vào khe huyết, chỉ là quá nhỏ, lại không ẩm ướt, muốn đi vào thật khó, anh cầm côn thật nhúc nhích qua lại, cố chen vào trong. Uý Lam khóc như mưa, phía dưới vừa đau vừa rát, " Chú ... " Cô dùng đủ mọi cách hết bầu rồi đánh, nhưng da thịt chú thật dày chẳng ăn nhập chút nào. Tăng Trạm loay hoay một hồi vẫn không vào được có chút tức giận.

" Thả lỏng " Anh hung hăng vỗ mạnh vào mông cô, âm thanh vô cùng chói tai.

Uý Lam gào lên " Sao chú lại hư hỏng như vậy....tại sao...tại sao lại đối với Uý Lam như vậy..."

Cô bé khóc quá thảm thiết, phút chốc Tăng Trạm dần tỉnh lại, Uý Lam đau đớn khó nhìn há miệng cắn mạnh lên vai anh, Tăng Trạm gầm nhẹ, chậm rãi buông eo cô ra, anh đã tỉnh táo....Anh đang làm cái gì? Giải toả dục vọng? Cường bạo trẻ nhỏ? Tăng Trạm anh đây, không phải không dám làm, mà là...anh không nỡ xuống tay với cô, cô còn nhỏ như vậy lỡ bị thương thì phải làm sao ...Anh ôm cô vào lòng, bàn tay vỗ vỗ lưng cô, âu yếm nói " Ngoan, đừng khóc!"

Uý Lam còn đau, nhưng nhìn chú...cô cũng không thấy ghét như mình tưởng, thậm chí nếu chú làm cô đau hơn, nói không chừng cô cũng sẽ không hận không chán ghét, vẫn muốn ở cùng một chỗ với chú. Chú đã mang cô đi...Uý Lam mân mê miệng nhỏ, thầm nghĩ, cô lẽ cô đã quen cuộc sống khi có chú bên cạnh.

" Chú, về sau đừng làm như vậy...có được hay không?" Uý lam nhỏ giọng cầu xin.

Tăng Trạm mỉm cười, ôm cô nằm xuống,hôn lên đôi mắt nhoe lệ, thở dài trong lòng, đêm nay lại phải khó chịu rồi đây, anh dịu dàng nói " Vậy chờ Uý Lam lớn thêm chút nữa lại làm tiếp " Tăng Trạm hôn lên đôi môi ngọt ngào của Uý Lam, cô bé ngốc này chỉ cần hôn môi một lúc liền quên hết.

" Lớn lên?" Uý Lam lo lắng hỏi " Vậy lớn rồi còn đau không?"

Tăng Trạm lắc đầu, hai mắt híp lại, giọng điệu mập mờ " Sẽ rất thoải mái..." Uý Lam cắn môi, thở phào nhẹ nhõm, thoải mái là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Ngày 14 tháng 2, Tàn Thế Vinh tổ chức lễ đính hôn ở một nhà hàng nhỏ, nhìn bên ngoài hết sức bình thường, nhưng bên trong lại thiết kế cầu kỳ, xa hoa, lộng lẫy.

Tăng Hải có chút mất hứng, lẽ ra lễ đính hôn phải do ông đứng ra lo liệu, thế nào Tàn Thế Vinh lại chen vào, khiến cho hiện tại giống như...ông đang gả con trai.Tăng Trạm còn đặc biệt khác người, mặc một thân quần trang bước vào, tuy rằng anh mặc quần trang tuyệt đối cao ngất khí chất mười phần, có điều hiện tại anh đã xuất ngũ còn ăn mặc như vậy, mọi người ai cũng kinh ngạc há hốc mồm, ngay cả Tàn Cần cũng giật mình trần trối nhìn anh.

Tăng Trạm đang muốn đi qua chỗ Tàn Cần, thì thân thích của Tàn Thế Vinh đã lên tiếng hỏi “ Cậu là sĩ quan à?”

Phút chốc khuôn mặt của Tàn Thế Vinh và Tăng Hải đều đen thui. Về mặt Tăng Trạm thâm trầm, nhìn người anh họ của Tàn Thế Vinh một cái, sau đó cúi đầu nói “ Trước kia tôi ở trong quân đội, do phạm nhiều sai lầm, nên mấy năm qua cũng không được thăng chức “

Tăng Hải thật muốn làm cho Tăng Trạm im miệng, nhưng anh vẫn cứ vô tư kể lể.

“ Tôi đã phụ sự kỳ vọng của ba mình, nếu không với sự đề bạt của ông ấy, nói không chừng hiện tại đã lên chức sĩ quan “

Sắc mặt Tăng Hải càng đen, ho khan mấy cái nhắc nhở, Tàn Cần vội đi lên, túm lấy cánh tay Tăng Trạm nói “ Em muốn giới thiệu bạn em cho anh “

Tăng Trạm còn muốn nói nữa...Bạn bè Tàn Cần đều là con cháu của quan chức chính phủ, tuy các cô ai cũng có gia thế lại giàu có nhưng nhìn thấy soái ca đều hòa theo lấy lòng, nói Tàn Cần thật có phúc, lấy được một người đẹp trai như vậy, làm cho Tăng Trạm khó chịu không thôi. Anh muốn báo thù ba mình, chỉ là...làm luyên luy đến Tàn Cần. Đối với anh, Tàn Cần chỉ như viên đá kê chân. Bữa tiệc mọi người ai cũng nâng cốc chúc mừng, Tàn Thế Vinh mất hứng liếc mắt nhìn chằm chằm Tăng Trạm, nhưng Tăng Trạm là đã là vị hôn phu của cô, Tàn Cần giương mắt trừng lại ba mình, bảo vệ Tăng Hải phía sau.

Tăng Trạm bị động tác nhỏ này của cô làm cho cảm động, trước kia, người mẹ yếu đuối của anh, vào thời điểm Tăng Hải tát xuống cũng đưa mặt ngênh đón, bảo hộ anh ở phía sau.

Lúc tiệc đính hôn kết thúc, Tàn Cần nhẹ nhàng nói “ Anh là vị hôn phu của em, mặc kệ thế nào em cũng sẽ đứng bên cạnh anh “

Trừ bỏ Cao Nhâm, chưa ai từng nói sẽ đứng bên cạnh mình, Tăng Trạm mỉm cười xoa đầu Tần Cẩn nói “ Tốt lắm “

Sáu tháng nữa, anh sẽ cùng Tần Cẩn kết hôn, lúc nhận được tin tức này, Tăng Trạm cảm thấy bi ai trong lòng, trước kia anh không quan tâm, nhưng còn hiện tại, khi thấy Tần Cẩn thích mình, hơn nữa cô là một cô gái tốt, anh thật có thể dùng thủ đoạn ác độc tàn nhẫn như vậy đối với Tần Cẩn sao?

Uý Lam liên tục gọi điện thoại cho Tăng Trạm, nhưng hôm nay là lễ tình nhân, cũng là lễ đính hôn của anh, Tần Cẩn từ đầu tới cuối luôn ôm cánh tay anh, nên điện thoại của Uý Lam, một cuộc anh cũng không nhận.

Ban đêm tịch mịch, Uý Lam gọi đến cuộc điện thoại thứ sáu mươi tám thì dừng lại, ngồi co ro trên tấm thảm gần cửa sổ, hai tay ôm lấy đầu gối, cả người ngơ ngẩn.

Tăng Trạm mua hoa tặng Tần Cẩn, trên tay hai người còn đeo nhẫn đính hôn, Tăng Trạm muốn trở về trước mười hai giờ, lễ tình nhân hôm nay anh phải gặp mặt Uý Lam. Còn Tần Cẩn thì muốn cả ngày hôm nay, hai mươi bốn tiếng anh đều phải giành cho cô.

“ Chúng ta đã đính hôn, từ giờ trong mắt hay trong lòng anh chỉ được có em thôi đó “ Tần Cẩn đứng trên sân thượng nhìn bông tuyết bay bay, hai tay ôm bó hoa màu sắc rực rỡ, dịu dàng nói.

Tăng Trạm nhìn Tần Cẩn, nhưng trong đầu là hình ảnh Uý Lam, cô bé của anh còn nhỏ đã đẹp như vậy, lớn thêm chút nữa so với Tần Cẩn còn đẹp mắt hơn.

“ Nếu anh đã chọn ở cùng một chỗ với em, thì cả đời chỉ có thể ở với duy nhất một mình em “ Giọng nói Tần Cẩn cực kỳ nghiêm túc vang lên.

Tăng Trạm lại nhìn không được bắt đầu so sánh, Uý Lam của anh nói chuyện chẳng nghiêm túc chút nào, đôi khi còn rất lưu manh, nhưng cuối cùng anh vẫn thích cô bé lưu manh vô lại. Tăng Trạm cứ im lặng không trả lời, Tần Cẩn cảm giác có gì đó không đúng, lại nghĩ không ra, nên dò hỏi.

“ Em...em đi nhà anh?”

Nếu không có Uý Lam có lẽ anh sẽ đồng ý, nhưng ...Tăng Trạm vuốt tóc Tần Cẩn nói “ Em yên tâm, trước khi kết hôn anh sẽ không chạm vào em “ Ho khan một tiếng Tăng Trạm nói thêm.

“ Anh...anh không sao “ Anh có Uý Lam là đủ rồi.

Tần Cẩn mỉm cười gật đầu, để cho Tăng Trạm đưa mình về nhà. Sau mười hai giờ, Tăng Trạm mới về tới nhà, Uý Lam vẫn ngồi trước cửa sổ, bóng lưng gầy yếu cực kỳ đáng thương.

“ Uý Lam “ Tăng Trạm thấp giọng gọi tên cô.

Uý Lam uể oải xoay người, đôi mắt nai tơ ửng đỏ “ Sao giờ chú mới về?”

Tăng Trạm ngơ ngác nhìn cô, sau đó chậm rãi đóng cửa.

Uý Lam đứng dậy, lấy hơi hét vào mặt anh “ Lễ tình nhân đã qua rồi “

Tăng Trạm đem bộ quần trang trên người cởi ra, quăng lên ghế sofa, nói “ Em còn nhỏ “

Uý Lam chạy tới, ngẩng đầu nhìn anh hỏi “ Còn nhỏ thì không thể mừng lễ tình nhân?”

Tăng Trạm gật đầu “ Ừ “

“ Nhưng tôi muốn” Khuôn mặt Uý Lam trở nên đáng thương “ Tôi xem ti vi, hôm nay bên ngoài rất đẹp, có phải mọi người ai cũng được tặng hoa “ Cô thích hoa hồng, rất đẹp.

“ Thật sự muốn đi “ Tăng Trạm hứng thú hỏi lại.

Uý Lam gật đầu nhìn anh đầy mong chờ, gần một giờ sáng rồi, phải đi đâu chơi đây? Tăng Trạm đắn đo suy nghĩ, quay đầu nhìn Uý Lam nói “ Đợi tôi thay đồ đã”

Uý Lam gật đầu, dù đã qua lễ tình nhân thì sao, giờ ăn mừng cũng không muộn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Uý Lam rất nhanh khoác thêm chiếc áo bông màu đỏ thẫm, càng tôn lên khuôn mặt trắng hồng của cô, Tăng Trạh nắm tay Uý Lam, hai người đi vào thang máy.

Giờ này còn có chỗ nào để đi? Quán bar thì không hợp với cô bé, dù hôm nay là lễ tình nhân nhưng giờ này ngoài đường đã vắng tanh. Tăng Trạh cảm đi động lên gọi, đầu bên kia lão Mạc ừ một tiếng đáp lại.

“Nhà hàng Cầu Hi Thước giờ còn mở không?”

“Còn”

Tăng Trạh mỉm môi, Cầu Hi Thước, không những tên nghe tục mà trang hoàng cũng rất tục, theo chủ đề Ngưu Lang Chức Nữ, bên trong tụ tập những đôi mới yêu nhau.

Lão Mạc mở miệng hỏi “Đã trẻ thế này cậu còn định đi?”

“Ừ” Tăng Trạh chỉ đáp lại một tiếng rồi cúp máy. Thật sự phải đi chỗ đó, Tăng Trạh vò đầu bứt tai, nhìn về mặt hưng phấn đầy mong đợi của Uý Lam có chút mềm lòng. Uý Lam bắt lấy cánh tay anh hỏi.

“Chúng ta đi đâu?”

Tăng Trạh ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Uý Lam hỏi “Cùng tôi mừng lễ tình nhân, em có biết ý nghĩa của nó không?”

Khuôn mặt Uý Lam vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu với Tăng Trạh. Nhìn bộ dạng của cô, Tăng Trạh đột nhiên nghĩ tới Tần Cẩn. Tần Cẩn sinh ra trong gia đình quan chức, tính cách tốt, lại xinh đẹp, gặp được Tần Cẩn có lẽ là phúc khí của anh, chỉ là...anh rốt cục không phải người tốt, anh thích Uý Lam, anh chắc chắn phải ăn cô, còn về Tần Cẩn, anh lại không có cảm giác, ăn cô...anh không xuống tay được.

“Vậy em nói thử xem, có ý nghĩa thế nào?” Tăng Trạh cười cười, hai tay xoa xoa má Uý Lam.

Uý Lam có chút ngượng ngùng, cúi đầu thấp xuống, khẽ nói “Có nghĩa là, hôm nay tôi với chú là tình nhân” Nói xong Uý Lam lại lay lay cánh tay Tăng Trạh hỏi “Chúng ta đi đâu chơi?”

Dù gì Uý Lam chỉ là cô bé mười lăm tuổi, muốn được đi chơi, còn lễ tình nhân gì đó, đối với cô không quan trọng, đúng là một cô bé kiêu ngạo. Tăng Trạh nheo má cô, tiếp tục hỏi.

“Làm tình nhân của tôi, em biết phải làm gì không?”

Uý Lam cắn môi, có chút ấp úng “Thì hai chúng ta...cùng đi chơi lễ...” Uý Lam cũng biết đại khái từ tình nhân có ý nghĩa gì, bắt quá hiện tại hay về sau chú thì vẫn là chú thôi không gì thay đổi.

Tăng Trạh không làm khó cô, lấy điện thoại gọi cho đàn em Barbie, đừng ghét bỏ cái tên này, dù sao cũng không phải do Tăng Trạh quyết định, là do ba của Barbie đặt. Ba của Barbie muốn có một đứa con gái, ai ngờ lúc sinh ra lại là đực rựa, tức giận ông liền gọi như vậy.

Barbie người cũng như tên, mắt, mũi, miệng đều giống mẹ như đúc, vừa xinh đẹp vừa dễ thương. Đáng tiếc số phận Barbie rất thảm, sáu tuổi, ba mẹ bị tai nạn giao thông đều qua đời, Tăng Trạh lớn hơn Barbie hai tuổi, khi đó đã là một tiểu bá vương đánh nhau vô cùng lợi hại, Barbie liền đi theo Tăng Trạh, mấy thứ tiền đen thu được Tăng Trạh cho Barbie trang trải cuộc sống, từ đó Barbie là đàn em của Tăng Trạh, cũng toàn tâm toàn ý đi theo anh.

Tăng Trạh đắn đo, không biết lát nữa Uý Lam thấy mặt Barbie thì sao, dù gì...Barbie cũng rất xinh đẹp, hừ nhưng nói về dáng người cao ngất trắng kiêu, thì Barbie làm sao bằng anh.

Barbie dừng xe, Tăng Trạh liền mở cửa cho Uý Lam chui vào, vừa lên xe Uý Lam đã bỏ nhào qua ôm lấy Barbie, còn hôn lên má Barbie một cái, Tăng Trạh vội vàng kéo cô về, răn dạy.

“Đừng gặp ai cũng hôn loạn như vậy”

Barbie chấn kinh, gương mặt đỏ bừng hỏi “Anh, sao lại có cô bé ở đây”

Tăng Trạh ôm chặt Uý Lam trong lòng, còn cúi đầu cắn lên miệng cô bé mấy cái coi như trừng phạt, sau đó ngẩng đầu nhìn Barbie nói thẳng.

“Của tôi”

Barbie liền hiểu ý anh, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán “Dạ”

Xe dừng trước nhà hàng Cầu Hi Thước, kiến trúc cổ kính, trang hoàng cực kỳ hoa lệ. Uý Lam gặp Barbie rồi không chịu rời đi, Tăng Trạh đành phải khiêng cô vào. Trong nhà hàng vẫn còn diễn vở Ngưu Lang Chức Nữ, ca xướng kết hợp nhảy múa, Tăng Trạh không khỏi cười rộ lên, chỗ này không phải quanh năm suốt tháng chỉ diễn có duy nhất vở này ày chứ? Vài năm không tới, vẫn chẳng chút thay đổi gì, bỏ Uý Lam ngồi xuống một góc, sau đó gọi nước trái cây cho cô.

Trên khán đài bắt đầu diễn tới đoạn chia ly ướn át, Uý Lam khóc, mấy người xung quanh cũng sụt sùi, rõ ràng là vở tuồng cũ, diễn đi diễn lại vẫn cảm

động, đúng là một đám ngu ngốc. Úy Lam ngồi vào lòng Tăng Trạ, nói “ Rất hay “

Tăng Trạ không trả lời. Càng xem Úy Lam càng khóc lợi hại, không biết là khóc cho Nguru Lang Chúc Nữ hay khóc cho bản thân mình. Tăng Trạ tặng cho Úy Lam một bó hoa hồng, Úy Lam đếm thật lâu cũng không biết là sáu mươi sáu, hay tám mươi tám bông nữa, chênh lệch rất lớn, nhưng Tăng Trạ cũng không nhớ được rốt cục là sáu mươi sáu hay là tám mươi tám bông

Hoa hồng đỏ quá mức rực rỡ, nhìn rất chói mắt, ngón tay Úy Lam chọc chọc lên ngực Tăng Trạ nói “ Chú, tôi không thích hoa hồng nữa “

Tăng Trạ bỏ qua sự tuý hững của cô, xoa đầu Úy Lam hỏi “ Vậy em thích gì? “

“ Nghĩ không ra “ Úy Lam nửa suy nghĩ nửa lắc đầu, đột nhiên ôm lấy cánh tay Tăng Trạ nói “ Đem Barbie tặng cho tôi được hay không?”

Tăng Trạ ho khan, lập tức nói “ Không”

Úy Lam bĩu môi, mắt hững hỏi “ Tại sao? Chẳng lẽ chú cũng thích Barbie? “

Tăng Trạ vô cùng bất đắc dĩ, gật đầu đáp lại.

Úy Lam hờn dỗi, nói “ Nhưng đó là đàn ông mà, không lẽ chú thích đàn ông? “

Tăng Trạ á khẩu, im lặng, cô bé này thật là...Lúc trở về Úy Lam không cầm theo bó hoa, Tăng Trạ cũng chiều theo ý cô, Úy Lam thấp giọng lầu bầu.

“ Tôi cứ tưởng hoa hồng xinh đẹp “ Kết quả chẳng đẹp chút nào.

Di động vang lên, Tăng Trạ mở ra, là tin nhắn của Tần Cẩn 'Trên đời này, chung quy sẽ có một người cam tâm tình nguyện làm mọi việc vì người kia' Ít phút sau tin nhắn thứ hai liền tới 'Trước đây em không tin'

Tay Tăng Trạ run lên, vội tìm đến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Úy Lam gắt gao nắm chặt. Nhưng tin nhắn thứ ba, rất nhanh lại tới 'Gặp anh, em bắt đầu tin'

Tăng Trạ không trả lời Tần Cẩn, anh cố gắng bình tĩnh, nhìn tin nhắn một hồi, rồi bấm tắt. Anh tưởng rằng đây là cuộc hôn nhân chính trị, chỉ cần anh không yêu Tần Cẩn, Tần Cẩn cũng không có khả năng thích anh, nhưng không ngờ, anh đã đoán sai.

Về đến nhà, Úy Lam vô cùng mệt mỏi, leo lên giường liền ngủ, còn Tăng Trạ, anh bị mất ngủ, phải vào nhà tắm ngâm mình một hồi. Lúc đi ra, phát hiện cô bé của anh ngủ đã chán, hai chân trần đưa hết ra ngoài, Tăng Trạ thở dài, nằm xuống ôm cô vào lòng, dùng chân che kín hai người lại. Tăng Trạ vuốt vuốt tóc Úy Lam, thì thầm

“ Tôi thích em, đúng là tôi xong rồi “ Dứt lời anh cúi xuống hôn lên môi cô mấy cái, rồi lại cười khổ “ Nhưng nếu em thích tôi, vậy em cũng xong luôn “

Tương lai như thế nào, đâu ai biết trước, Tăng Trạ trước giờ luôn tự tin ngông cuồng rằng mình không có điểm yếu, nhưng hôm nay anh đã phát hiện ra...chỉ là, nếu người khác biết được điểm yếu của anh là Úy Lam, thì phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Vào đêm giao thừa, Barbie mang tới rất nhiều đồ ăn, có cả quần áo mới cho Úy Lam, Barbie cười lên tiếng " Từ trước tới giờ đều ăn như vậy "

Dù có tiền nhiều hay ít, Barbie và Tăng Trạ đều ăn lẩu mừng năm mới. Lẩu nóng hằm hập dọn lên, xung quanh bày rất nhiều đồ ăn kèm, Úy Lam chép miệng, ngó qua ngó lại một hồi, Barbie mỉm cười hỏi cô.

" Ăn không quen?"

Úy Lam gật đầu, lại quay qua nhìn Tăng Trạ, Tăng Trạ nhúng thịt dê bỏ vào chén cho cô nói " Ăn trước cái này đi "

Ba người bắt đầu ăn, Tăng Trạ ăn hết sức từ tốn, chủ yếu lo gấp thức ăn cho Úy Lam, Barbie cũng chỉ lo gấp cho cô, trong chén Úy Lam luôn đầy áp thức ăn, cô không chút khách sáo ăn hết toàn bộ. Ăn lẩu xong, Tăng Trạ dắt Úy Lam và Barbie lên sân thượng, lúc nào Cao Nhẫn cũng tới mang theo pháo hoa cùng nhau đốt.

Tăng Trạ nhủ mảy không vui, bao nhiêu tuổi rồi còn trẻ con như vậy, một người lại một người ai cũng không biết điều. Cao Nhẫn đã lâu không nhìn thấy Úy Lam, có chút ngỡ ngàng, khéo vai Tăng Trạ nói nhỏ.

" A, không ngờ, cậu nuôi tốt như vậy "

Tăng Trạ tự hào, hất mặt lên trời, xoa xoa đầu Úy Lam. Úy Lam vẫn luôn sợ hãi Cao Nhắ, thấy Cao Nhắ nhìn mình vội nhích về phía Barbie. Tăng Trạ cau mày, rất không hài lòng với phản ứng của cô, rõ ràng cô là của anh. Thấy Úy Lam sợ sệt, Barbie cũng thuận thế lấy tay ôm vai cô, cô bé thật nhỏ, đứng chung với anh Trạ quả thực không hợp chút nào.

Cao Nhắ nở nụ cười, bốn người bắt đầu đốt pháo hoa, buổi tối này, Úy Lam luôn kè kè đi theo Barbie, hai người vui cười hóm hờ, chỉ có Tăng Trạ về mặt ai oán không ngừng liếc mắt nhìn hai người, làm cho Barbie và Cao Nhắ vô cùng khinh thường. Tăng Trạ cố nhịn, dù sao anh cũng còn rất nhiều thời gian. Nếu là trước đây, Cao Nhắ và Barbie sẽ ngủ lại qua đêm ở nhà Tăng Trạ, nhưng hiện tại... Tăng Trạ đẩy hai người ra cửa, để lại một câu.

" Thử lỗi, không thể tiến xuống dưới " rồi rầm một tiếng đóng cửa lại.

Barbie ngăn người, quay đầu nhìn Cao Nhắ, Cao Nhắ khoác vai Barbie cười nói " Đi thôi " Đừng quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, Barbie gạt đầu, trong lòng uất ức, rõ ràng cô bé thích anh.

" Barbie..." Úy Lam ở trong nhà gọi theo, Tăng Trạ bế cô lên, bước về phía phòng ngủ, hình như anh đã bỏ sót một vấn đề vô cùng quan trọng, Úy Lam rồi sẽ lớn lên, lỡ cô có người trong lòng thì phải làm sao?

" Chú " Úy Lam chần kinh, vẫy vùng đòi xuống, hai tay níu lấy cổ áo Tăng Trạ hỏi " Chú muốn làm gì?" Hiện tại cô cũng không còn sợ anh như trước.

Tăng Trạ cười gian, ánh mắt ẩn chứa dâm dục, muốn cô ngay bây giờ hay chờ thêm một đoạn thời gian? Nhưng hiện tại anh rất khó chịu.

" Cả ngày mệt mỏi, để tôi xoa bóp cho em " Tăng Trạ ngồi xuống giường, đặt cô lên đùi mình, nhỏ giọng nói vào tai cô " Nếu mệt, em cứ ngủ đi "

Úy Lam chưa kịp phản ứng, Tăng Trạ đã nắm lấy eo cô chậm rãi vuốt ve, đầu anh úp vào cổ cô, liếm láp phần da thịt mềm mại. Lần đầu tiên Úy Lam cảm nhận được biến hoá dưới thân Tăng Trạ, vật nam tính phồng lớn chống lên vùng nữ tính của cô, Úy Lam cố kẹp hai chân lại...nhưng không được, bởi thất lưng anh ở giữa còn hai chân cô vắt vẻo hai bên, hạ thân mở rộng...Cũng khó trách vì sao Úy Lam sợ hãi, cự vật to lớn cứng ngắt chĩa thẳng vào khe huyết non nớt của cô.

Tăng Trạ không có ý định đi vào, nhưng cũng muốn thử một chút, để cô cảm thụ rồi từ từ tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

" Chú..." Úy Lam cắn cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn Tăng Trạ, rồi nhìn xuống đôi môi khiêu gợi của anh, thật muốn cắn một cái.

Tăng Trạ ừ một tiếng đáp lại, hai mắt dần trở nên mê ly, đưa tay ôm lấy mặt cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Úy Lam đỏ mặt, lấy tay đẩy ngực Tăng Trạ nói " Tôi muốn đi tắm"

Tăng Trạ cười cười, dùng sống mũi cao thẳng cọ lên gò má trơn trượt mịn màng của cô, thấp giọng dụ dỗ " Tôi tắm giúp em..."

Úy Lam giật mình, lắc người né tránh " Không..."

Bàn tay Tăng Trạ mò vào trong quần cô, tìm tới cặp mông căng tròn xoa bóp, co dãn, đàn hồi, cảm xúc rất tốt. Hai mắt Úy Lam mở to nhìn Tăng Trạ, chú, chú vậy mà nheo mông cô. Úy Lam kéo cánh tay anh nói " Đừng mà "

Tăng Trạ tiếp tục cười, giống như người say rượu, chỉ là ánh mắt của anh, ngay cả cô bé nhỏ như Úy Lam cũng nhìn thấy, chứa đầy tình dục, Tăng Trạ khẽ nói " Nếu em muốn hôn tôi, tôi sẽ cho em hôn một lần "

Úy Lam vừa định nói không muốn, thì đôi môi Tăng Trạ đã ập tới, ngậm lấy đôi môi của cô, không ngừng liếm láp.

" Ừ..ừ..." Úy Lam ư a phản kháng, nhưng hôn một lúc, cô không cảm thấy chán ghét, ngược lại thật thoải mái, cô thấy nhiều người thân trong gia đình hay hôn môi, nhưng không biết có phải hôn giống như chú hay không, nhất định đem đầu lưỡi nhét vào trong miệng cô.

Cơ thể Úy Lam dần buông lỏng, nhắm nháp hương vị trong miệng anh, mùi vị đặc trưng của chú, thơm mát, luôn làm cô ấm áp yên tâm, kìm lòng không được, cô giờ tay ôm lấy cổ anh, cuồng nhiệt đáp lại. Đến khi kết thúc nụ hôn, Úy Lam mới phát hiện Tăng Trạ đã ôm cô tới tủ đựng rượu, anh rót một ly sâm banh màu hồng đưa tới miệng cô nói " Uống đi "

Úy Lam lắc đầu " Tôi không uống rượu "

Tằng Trạm nhẹ giọng khuyên " Chúc mừng năm mới, có thể uống một chút " Uống nhiều lên, đã có tôi chiều cổ cho em.

Uý Lam thấy chú nói cũng đúng, cầm ly lên nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ, vậy mà uống hết ba ly, Uý Lam bị say, một tay nắm chặt áo Tăng Trạ, tay còn lại nâng trán nói " Thật choáng váng ..."

Tằng Trạ mỉm cười hài lòng, nhìn cô hỏi " Tôi có mấy cái đầu?"

Uý Lam ngẩn người, sau đó trợn mắt, sao...sao nhiều hơn một cái, " Có...rất nhiều cái "

Nói xong Uý Lam bật cười ha hả, thân hình run lên, khuôn mặt trắng nõn gò má ửng hồng, quỵn rũ mê người. Uý Lam cứ vậy vô tư, lấy tay sờ lên miệng anh, chà sát qua lại trên cánh môi mềm mại, cười cợt.

" Chú, đầu chú đâu rồi "

Khoé môi Tăng Trạ cong lên, cười nói " Em say rồi "

Mỗi lần nhìn cô anh đều kiểm chế không nổi dục vọng của chính mình, chỉ cần một vài hành động nhỏ của cô cũng làm anh trở nên mê mẩn, anh vác cô lên vai mình, không nhìn nữa, dù gì cô đã uống say, nên sẽ không đau.

" Chú..." Đầu bị rút ngược xuống đất, dạ dày rất khó chịu, Uý Lam kêu lên.

Tằng Trạ quăng cô lên giường, lập tức dán sát lại, nhanh chóng đem áo cô cởi bỏ, nắm cả quần trong và quần ngoài đồng loạt cởi ra. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy nơi tư mật của Uý Lam, nhưng mọi thứ trước mặt vẫn khiến đầu óc anh quay cuồng, vùng nữ tính của cô bé rất sạch sẽ, chỉ mới mọc lên một ít lông tơ mượt mà, anh đem hai chân cô tách ra, cúi đầu quan sát, hai búi thịt đỏ hồng e ấp, khép chặt che lại khe huyết hút hồn bên trong ...Tằng Trạ quý gối trên giường, cầm hai chân thon dài của cô gác lên vai mình, chỉ là anh cũng không có cởi quần.

Uý Lam bị gió lạnh thổi tỉnh, ngỡ ngác nói " Làm ...gì "

Tằng Trạ cười rộ lên, làm gì sao.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Uý Lam giật mình nhìn xuống, phía dưới hoàn toàn trần trụi, nhưng bởi vì uống khá nhiều rượu, hơi men ngây ngất nên cô cũng không thấy thẹn như thường ngày.

" Chú..." Uý Lam nhỏ giọng năn nỉ " Uý Lam muốn mặc quần..." Phía dưới không mặc quần, lộ ra hạ thể, rất xấu hổ.

Tằng Trạ đưa mũi cọ lên vùng da mỏng manh trên đùi cô, tiếp theo há miệng liếm đi lên.

" Ừm " Ấm ướt, nóng bỏng, Uý Lam bị cảm xúc xa lạ đánh úp, cô liền giơ tay nắm lấy tóc anh, kéo mạnh lấy đà ngồi dậy.

Tằng Trạ bị Uý Lam nắm tóc có chút đau, ngã xuống, trán đập vào bụng cô, khuôn mặt kề sát vùng nữ tính thần bí. Thật kỳ quái rõ ràng hạ thân cô bé không chút hương vị, lại khiến anh như bị mê hoặc, nếu không làm chút gì đó, Tăng Trạ cũng thấy rất có lỗi với bản thân, anh liền cúi xuống, hôn lên hoa huyết non mềm, nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, tiếp đó dùng hai ngón tay tách hai cánh hoa mở rộng, vừa mềm vừa mịn, anh sợ nếu mình dùng thêm chút lực, có khi cô bé sẽ đau đến chết đi

" Tôi sẽ giúp em ..." Tăng Trạ giương đôi mắt tà mị nhìn Uý Lam, rồi lập tức cúi xuống, ngậm lấy khe thịt đỏ hồng, dịu dàng mút mát.

" Ừm...ừ..." Uý Lam ần nhần bật ra từng tiếng kêu đứt quãng, hai tay nắm chặt tấm drap trải giường

Tằng Trạ cảm thấy không đủ, mặt anh càng vui sâu vào giữa hai chân Uý Lam, đầu lưỡi không ngừng lũng sục tìm kiếm, anh vốn là người yêu sạch sẽ, trước giờ cũng chưa từng làm như vậy, nhưng cô bé...lại khiến anh không kìm lòng được. Đầu lưỡi anh tìm tới viên trân châu, nho nhỏ, tươi non, bị đầu lưỡi anh liếm lên lắc lư nũng nịu, Tăng Trạ mỉm cười xấu xa, dùng môi mình mút chặt.

" Rầm " một tiếng, Tăng Trạ còn đang mút say mê, ngẩng đầu lên lên chiếc giường đã trống không, Uý Lam đã ngã lăn xuống sàn, đang liễng xiễng nằm trên đất xoa xoa cặp mông, mặt cô đỏ như táo chín, do vừa trải qua cảm xúc quá mãnh liệt. Tăng Trạ ngồi thẳng lên nhìn về mặt ngu ngơ của Uý Lam hai mắt còn u mê chưa tỉnh lại. Tăng Trạ lấy chân đung đung người cô nói.

" Vù vù cho tôi đi "

Uý Lam trong cơn say càng thêm can đảm, dù gì chủ cũng mới vu vu cho cô. Uý Lam chậm rãi ngồi dậy, thân hình nho nhỏ chen vào giữa hai chân anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ đang phồng to.

Đúng là bé ngoan, Tăng Trạh cảm thán, đưa tay cời bỏ dây lưng, đem cả quần ngoài lẫn quần trong tụt xuống, cón thịt căng cứng lập tức nhảy ra, một thời gian dài nín nhịn, hôm nay nhất định phải phóng thích ra ngoài thôi. Uý Lam đưa tay cầm lấy cón thịt, bàn tay mềm mại từ từ nắm chặt, nóng quá, lại bự, dài, hơi trơn, Uý Lam liên tục đánh giá cự vật trong tay, nuốt nước bọt một cái, ngẩng đầu hỏi Tăng Trạh

" Tại sao lại lớn như vậy?"

Tăng Trạh có chút tự phụ khi nghe câu nói của cô, hát hàm ra lệnh " Dùng miệng ngậm nó "

Uý Lam nghe lời, há miệng lấy đỉnh tròn, bàn tay vẫn nắm chặt phần thân lướt động lên xuống, Tăng Trạh thoải mái tràn ra tiếng rên nhẹ. Uý Lam cố gắng mở miệng thật to, nhưng chỉ ngậm được quy đầu vào trong, khoang miệng bị nhét tràn đầy, có một vị rất lạ, không biết hình dung ra sao! Nhưng cũng may Uý Lam không bài xích mùi vị trên người Tăng Trạh, miệng bị nhồi nhét, hai má căng phồng, Uý Lam ngược đôi mắt mờ lệ nhìn anh nói.

" Lớn quá!"

Uý Lam vẫn ngoan ngoãn nghe lời, cố ngậm cự vật trong miệng mút mạnh, đẩy sâu vào bên trong. Đầu lưỡi ma sát lên lỗ nhỏ trên quy đầu xoay tròn ần ần, nhưng cự vật ngày càng tiến sâu, liếc lưỡi bị ép xuống, chuyển thành bao lấy cón thịt mút chắc chắc ...Tăng Trạh vuốt tóc Uý Lam, quả nhiên....anh đúng là sáng suốt khi dắt cô theo.

Rất nhanh quy đầu đã đụng tới vòm họng của cô, Tăng Trạh liền xúi giục " Đem nó nuốt vào cổ họng em đi "

Uý Lam ư ư gật đầu, để yết hầu thả lỏng đẩy cón thịt chọc thẳng vào trong, một cảm giác buồn nôn khó chịu dâng lên, nước mắt chảy ròng ròng. Tăng Trạh đau lòng nhìn cô, thở dài, nếu phía dưới dùng được thì tốt rồi, cô bé của anh sẽ không khổ sở như vậy. Tăng Trạh rút bớt cự vật ra ngoài, Uý Lam dần dễ thở hơn, bắt đầu động tác hút bằng miệng kết hợp với tay nắm chặt lên xuống, làm một hồi lưng cô đã lấm tấm mồ hôi, lặc đầu ư ư.

Tăng Trạh cho rằng cô đang thử, vẫn tiếp tục trong miệng cô ra vào. Tốc độ chậm dần, cô đưa tay gát lên đùi anh nghỉ mệt, tay còn lại mò xuống phía dưới thám thính, đụng phải hai viên tròn trịa, bóp bóp vài cái, thật mềm, còn bóng loáng nữa...Tăng Trạh hừ một tiếng, nói

" Nhẹ một chút ..."

Uý Lam gật đầu, miệng vẫn mở to, để chú dễ dàng đâm vào, cuộc yêu này không biết kéo dài bao lâu, bản thân anh cũng không để ý, dù sao cuối cùng anh cũng được phóng thích, anh ăn cô, cô cũng uống lại anh. Cho Uý Lam rửa ráy sạch sẽ, Tăng Trạh cảm thấy mũi mũi ồm ồm cô lên giường, Uý Lam rất muốn đi ngủ, nhưng Tăng Trạh lại cứng lên, tay anh nắm lấy bầu ngực non mềm, Uý Lam không chút phản ứng, uống rượu say, lại hầu hạ anh một lúc, cô hiện tại cực kỳ mệt mỏi, dù Tăng Trạh thật sự đem cô làm, cô cũng sẽ không phản kháng.

Tăng Trạh xoa bóp vú trái của Uý Lam, rồi há miệng ngậm đỉnh nhọn hồng phấn vào miệng mút chặt, đầu lưỡi vây quanh nhũ tiem dựng đứng gát gao liếm lên xuống, lại cảm thấy chưa đủ, hai tay bắt lấy hai bầu ngực, mát xa liên hồi. Anh muốn sau này nó phải thật lớn ... Bộ ngực bị xoa bóp khó chịu, giác ngủ của cô bị làm phiền, Uý Lam giờ tay vỗ vỗ lên mặt Tăng Trạh nói.

" Đừng phá mà "

Tăng Trạh bật cười, bắt lấy bàn tay cô bỏ vào miệng mút từng ngón một, rồi cúi xuống người cô liếm lên từng tác da thịt, tiến về phía đôi môi anh đào, dùng tay ép mở khoang miệng ngọt ngào đem đầu lưỡi nhét vào trong, ăn cỡ nào cũng không đủ.

Cô bé ngủ thật say, Tăng Trạh quý gối giữa hai chân cô, tay nắm cự vật, chống lên khe huyệt nhỏ xíu, thẳng lưng định một phát xông thẳng

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, Tăng Trạh nhìn tên hiện trên màn hình 'Tần Cẩm' có chút do dự. Tăng Trạh đành đứng dậy, cầm lấy điện thoại ần nút nhận.

Đầu kia vang lên giọng nó lo lắng, nhưng không phải của Tần Cẩm " Tăng Trạh, mau tới bệnh viện, Tần Cẩm..." Giọng nói của Tần Thế Vinh đầy gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tăng Trạh nhíu mày hỏi " Xảy ra chuyện gì? "

" Hôm nay là ngày giỗ mẹ Tiểu Cẩm....Tiểu Cẩm uống thuốc ngủ, mau tới bệnh viện đi " Tần Thế Vinh đọc tên bệnh viện xong lập tức cúp máy.

Tình huống đại khái là, mẹ Tần Cẩm qua đời đã ba năm, hôm nay là năm mới Tần Thế Vinh dẫn theo người phụ nữ về giới thiệu, Tần Cẩm không thích, lại nghĩ không thông, trong một phút nóng nổi uống thuốc ngủ. Tăng Trầm đau đầu, liếc nhìn Uy Lam đang ngủ say trên giường, đành thay quần áo đi ra ngoài, hiện tại đã ba giờ sáng, lựa chọn thời gian thật hay.

Hai mươi phút sau, Tăng Trầm có mặt tại bệnh viện, Tần Cẩm còn đang được cấp cứu, về mặt Tần Thế Vinh vô cùng lo lắng, không ngừng đi qua đi lại, ít phút sau Tăng Hải cũng chạy tới. Tần Thế Vinh thở dài.

"Đều do chú không tốt"

Tăng Trầm không để ý tới Tăng Hải, tiến lại vỗ vỗ vai Tần Thế Vinh an ủi "Sẽ không có chuyện gì đâu, chú đừng lo lắng quá"

Tần Thế Vinh suy sụp ngồi xuống ghế dài, Tăng Trầm nhìn Tần Thế Vinh suy nghĩ, Tần Cẩm không phải cô gái yếu ớt, nhất định Tần Thế Vinh đã chạm tới giới hạn nhẫn nhịn của cô, có lẽ hoàn cảnh Tần Cẩm cũng khá giống anh. Tăng Hải nhìn Tăng Trầm ho khan một tiếng nhắc nhở.

"Thằng nhóc này gặp ba cũng không chào một tiếng"

Tăng Trầm đứng thẳng lưng, gờ tay chào theo tiêu chuẩn quân đội "Tham mưu vẫn khỏe"

Thằng nhóc này, không biết lại nuôi ý tưởng gì... Tăng Hải không muốn để ý đến Tăng Trầm, liền xoay mặt đi. Tăng Trầm bỏ tay xuống, quay đầu nhìn cửa phòng cấp cứu, anh chẳng kinh hoàng, cũng không đau lòng, chỉ thấy tiếc cho Tần Cẩm, dù gì cô vẫn còn rất trẻ. Rửa ruột xong, Tần Cẩm được đẩy ra ngoài, sắc mặt chỉ hơi trắng một chút, Tăng Trầm đi theo Tần Thế Vinh vào phòng, nghe ông thở dài.

"Tiểu Cẩm rất đơn thuần, mấy năm nay cũng do chú ít quan tâm đến nó"

Tăng Trầm im lặng, sau đó Tần Thế Vinh nói thêm "Chú muốn để cho Tiểu Cẩm đi chơi một chuyến cho khuây khoả"

Đi một chuyến? Tăng Trầm xem như đã hiểu lời Tần Thế Vinh ám chỉ, là muốn anh bồi Tần Cẩm đi chơi.

Tần Thế Vinh cười cười "Hai đứa đã đính hôn, xem như chú Tần tạo cơ hội cho hai đứa bồi dưỡng tình cảm"

Tăng Trầm chưa trả lời, Tăng Hải đã xem vào "Hai đứa còn trẻ, nên đi ra ngoài vui chơi nhiều hơn"

Tần Thế Vinh gật đầu, nói "Bạn chú mới xây một làng du lịch, cách thành phố G không xa, không khí trong lành, con đất Tiểu Cẩm tới đó giải sầu đi, trở về chú sẽ sắp xếp công việc mới cho con"

Tăng Trầm bỗng nhiên hỏi hân, muốn lập đổ Tăng Hải hoàn toàn có thể dựa vào thực lực bản thân, không cần thiết...nhưng phải mất bao nhiêu năm? Hay chờ tới lúc Tăng Hải chết đi? Đùng là quá chậm, Tăng Trầm nở nụ cười, gật đầu đồng ý. Tần Cẩm ngủ rất sâu, Tăng Trầm ngồi một bên, nhìn cô chăm chú, nhưng trong lòng chưa bao giờ có bóng dáng của cô.

Sáng sớm hôm sau Tần Cẩm mới tỉnh lại, nhìn ánh mắt đầy tơ máu của Tăng Trầm, đáy lòng đau xót, nắm lấy tay anh nói "Anh thức cả đêm?"

Tăng Trầm gật đầu, vỗ vỗ bàn tay Tần Cẩm, nói "Dù xảy ra chuyện gì cũng không nên lấy tính mạng bản thân ra đùa giỡn"

Tần Cẩm ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn sang chỗ khác "Anh về nghỉ đi, em sẽ không như vậy nữa đâu" Rồi nhìn Tăng Trầm cổ nờ nộ cười nói tiếp "Anh đã mệt lắm rồi"

Sợ Tăng Trầm lo lắng không chịu về, Tần Cẩm nhờ anh lấy dùm di động, gọi điện cho cô bạn thân. Đáy lòng Tăng Trầm thở dài...nếu anh và Tần Cẩm ở chung...Anh không muốn nghĩ tiếp, vì chung quy điều đó là không thể. Tăng Trầm thuộc tip người luôn làm theo trái tim, căn bản anh đối với Tần Cẩm không hề có cảm giác, còn với Uy Lam...cảm giác thật mãnh liệt.

Tần Cẩm cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói "Một chút nữa bạn em sẽ tới, anh trở về đi"

"Vậy chờ bạn em tới đã"

Năm mới phải vào bệnh viện, tâm trạng anh có chút không vui, đợi bạn Tần Cẩm đến, anh liền đi về nhà. Vừa mở cửa bước vào, Tăng Trầm liền sững sờ, trong nhà có giày của Barbie, vội vàng đưa mắt nhìn vào trong liền thấy, trên sofa, Uy Lam cả người nép ở trong lòng Barbie, bàn tay nhỏ nhắn của cô còn nắm lấy tay Barbie lôi kéo, Tăng Trầm nổi nóng, anh mới ra ngoài chưa được bao lâu, cô lại dám vụng trộm gọi đàn ông tới nhà.

Tên Barbie này đúng là trái bom, có thể nổ bất cứ lúc nào, anh phải chú ý đề phòng mới được.

Uy Lam nhìn thấy Tăng Trầm trở về, cười hi hi hỏi "Sao chú lại về?"

Tăng Trầm tức giận liếc cô một cái, đây là nhà anh, anh muốn về lúc nào thì về. Barbie nhìn đại ca của mình, thấy sắc mặt anh đen thui, liền hiểu ý, vội đẩy Uy Lam ra, cười nói "Uy Lam nói ở nhà một mình rất sợ nên..."

Tăng Trầm lạnh nhạt lên tiếng "Cậu về trước đi"

Uý Lam mất hứng chen vào " Tôi không muốn anh Barbie đi "

Barbie xấu hổ cúi đầu, cô bé này rất biết thêm dầu vào lửa. Barbie không đợi Tăng Trạ nói tiếng thứ hai, liền nhanh chóng ra về, trước khi đóng cửa Tăng Trạ dặn.

" Về sau, Uý Lam có gọi cậu cũng đừng tới "

Lời này...rất thẳng thắn nha, Barbie cảm thán, Tăng Trạ luôn là người như vậy, cái gì của anh ai cũng đừng mơ tưởng, tóm lại...Tăng Trạ thật lòng thích Uý Lam, là anh em bao nhiêu năm Barbie rất dễ nhận ra.

Barbie vừa đi, Uý Lam liền nhăn nhó " Chú về liền đuổi anh Barbie đi, vậy chú đừng về nữa "

Tăng Trạ hừ lạnh một cái, chất vấn " Rốt cuộc tôi là chú em hay nó là chú của em? "

Đặt mông ngồi xuống cạnh cô, khuôn mặt Tăng Trạ ai oán mười phần, đây cũng là lần đầu tiên anh hâm mộ gương mặt xinh đẹp của Barbie.

@ chú về liền đuổi Barbie đi, vậy chú đừng về nữa

Ôi ôi Uý Lam...ngây thơ dễ sợ...cho anh ghen chết luôn

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Uý Lam chề môi đáp " Là chú "

Tăng Trạ gật gù, Uý Lam liền bổ sung " Nhưng Barbie là anh trai nha "

Tăng Trạ nhìn cô, gọi anh trai mới ngọt ngào lắm sao, hừ về sau anh cũng bắt Uý Lam ở trên giường gọi anh yêu ôi, so với anh trai, thân mật hơn nhiều.

" Tôi với Barbie ai đối với em tốt hơn? " Tăng Trạ nở nụ cười dịu dàng, ôm lấy eo nhỏ của Uý Lam, nhắc cô đặt lên đùi mình. Chỉ cần nhìn thấy Uý Lam, anh lại không kìm lòng được, muốn từng phút từng giây được ôm chặt lấy cô.

Uý Lam bị anh đột ngột nhắc bỗng 'a' một tiếng kinh ngạc, lập tức ôm lấy cổ anh nói " Chú tốt nhất "

Tăng Trạ hài lòng gật đầu " Em chỉ có thể thích duy nhất mình tôi, những người khác đều không thể " Nói xong liền hôn lên má cô, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, không chút cố kỵ hỏi " Bộ ngực hình như lớn hơn thì phải? " Ánh mắt Tăng Trạ nhìn chăm chăm vào ngực cô.

Uý Lam há miệng kinh ngạc, sau đó lại nghĩ, dù gì chú cũng xem qua, còn sờ qua...hai má đỏ ửng, Uý Lam lắp bắp " Chú...chú nhận ra "

Tăng Trạ buồn cười, sao anh có thể không nhận ra chứ, về mặt Tăng Trạ vô cùng nghiêm túc, nhìn cô nói " Uý Lam bắt đầu trưởng thành, phải kiểm tra thân thể định kỳ, vậy mới luôn khỏe mạnh "

Uý Lam vốn ngây thơ, nghe anh nói xong liền cho là thật, hỏi " Phải đi phòng khám? "

Tăng Trạ lắc đầu, nói " Tôi là bác sĩ " Anh hiện tại đang có ý tưởng rất hay, làm cho cô bé ngoan ngoãn ngồi đó mặc anh sờ mó.

Uý Lam bật cười " Chú gạt tôi, chú rõ ràng là bộ đội "

Da mặt Tăng Trạ rất dày, bị cô bóc mẽ, vẫn tỉnh bơ, lời lẽ hùng hồn " Tôi quên chưa nói với em, tôi làm trong quân y " Dứt lời, lại đắc ý hất cằm nói tiếp " Không lẽ em cho rằng làm lính, có thể đẹp trai được như tôi sao? "

Uý Lam cũng muốn xấu hổ thay cho Tăng Trạ, cô nhéo cằm anh nói " Tôi chưa thấy ai mặt dày như chú " Lại còn tự nhận bản thân đẹp trai.

Tăng Trạ gật đầu, đúng vậy, cứ ở trước mặt cô anh liền không biết xấu hổ là gì.

" Tôi không lừa em " Tăng Trạ nhanh tay kéo áo cô lên, hai bầu ngực trắng nõn liền bại lộ, anh nhe răng trợn mắt, cô bé này sao có thể không mặc áo lót? Vậy...vậy hỏi nãy Barbie.

Uý Lam bị lạnh, thấp giọng căn nhắc " Chú đừng nhìn "

Tăng Trạ lắc đầu, nói lời chính nghĩa " Tôi đang kiểm tra thân thể cho em " Dứt lời, hai tay nắm lấy hai đầu ngực bị khí lạnh thổi vào dựng đứng, lực

đạo vừa phải xoa nắn liên hồi. Úy Lam á một tiếng, Tăng Trạm vội nói thêm

" Để tôi tìm xem có khối u nào không? "

Khối u? Úy Lam hơi sợ, ngồi yên nhìn Tăng Trạm, hai tay anh không chút kiêng dè nắm lấy cả bầu ngực xoa nắn, cẩn thận bóp tới bóp lui, vòng vo một lúc mới trịnh trọng gật đầu, nói " Không có khối u, rất khoẻ mạnh "

Úy Lam cắn môi, lầu bầu " Dĩ nhiên là khoẻ mạnh rồi..."

Tăng Trạm híp mắt, cười nói " Để tôi kiểm tra xem có sữa không nhé? "

Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã cúi đầu ngậm lấy núm vú đỏ bồng do bị anh liên tục xoa nắn. Úy Lam bắt đầu hồi hận vì đã đi theo chú, tại sao chú lại thích hút ngực cô? Sữa? Cô còn nhỏ nhưng không có ngu, quý cũng biết đó là chuyện không thể nào. Nhưng mà...cảm xúc hiện tại thật quái dị, rõ ràng lý trí vẫn còn bài xích hành động vô si của chú, chỉ là bàn tay nóng bỏng liên tục vuốt ve, đầu lưỡi ẩm ướt mát mát...nếu nói không có cảm giác là giả, cô sắp mười sáu tuổi, cơ thể cũng đã dậy thì, phát sinh phản ứng là chuyện đương nhiên. Nói cho cùng, chú đối với cô tốt như vậy, dù có chút bài xích, nhưng đa phần cô có thể tiếp nhận.

Giống như vào mỗi đêm khuya, bàn tay ma quỷ lại mò lên người cô, cô luôn có thể nhận biết, chỉ là...không la lên mà thôi. Tăng Trạm hút một lúc, cũng không đổi bên, liền nhả ra, ngắm nhìn đầu nhũ tiều kiêu diễm ướt át còn co ro một đoàn thật đẹp, mỉm cười vui vẻ, Úy Lam không la hét gì, chứng tỏ cô bé cũng rất thích.

" Quả thật còn nhỏ, không có sữa " Tăng Trạm đem áo cô buông xuống chỉnh lại ngay ngắn rồi nói. Tiếp đó nhỏ giọng thì thầm " Lớn lên sẽ có " Cũng không biết nói với Úy Lam hay đang an ủi bản thân mình.

Úy Lam ngồi một bên, miệng vẫn còn thờ dốt, thắc mắc, tại sao đột nhiên chú ngừng lại?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Thân thể Tần Cẩm ngày một tốt lên, Tần Thế Vinh liền thúc giục Tăng Trạm dẫn Tần Cẩm đi làng du lịch nghỉ dưỡng. Tần Cẩm cũng không muốn nhìn thấy Tần Thế Vinh, nên hỏi nhỏ Tăng Trạm

" Anh định đi bằng phương tiện gì?"

Tăng Trạm suy nghĩ một chút đáp " Anh định gọi thêm bạn bè đi cùng "

Tần Cẩm cũng thích đông người, nên vui vẻ đồng ý. Tăng Trạm thở phào nhẹ nhõm, anh không muốn để Úy Lam ở nhà một mình, chưa kể còn có một nhân vật nguy hiểm là Barbie, mang theo bên người an tâm hơn. Trở về nói cho Úy Lam, cô bé hớn hờ nhảy cẫng lên, lắc lắc cánh tay anh hỏi.

" Đi chỗ nào?"

Nghe anh nói là làng du lịch, cô nhũn mày hỏi " Giống như thôn của tôi sao? "

Tăng Trạm lắc đầu " Đi thi biết "

Không thể chỉ mang theo một mình Úy Lam, Tăng Trạm gọi Cao Nhẫn và Barbie đi cùng, Tần Cẩm cũng dẫn theo hai người bạn thân, tính tình có chút ngạo mạn nhưng cũng khá hoà đồng. Đến nơi tụ họp, Úy Lam liền hỏi hận, toàn là người trưởng thành chỉ mình cô là trẻ con, không hợp chút nào. Tần Cẩm nhìn thấy Úy Lam, giọng xoa mặt cô nói

" Cô bé thật đáng yêu "

Bàn tay mảnh khảnh còn vừa nựng vừa nhéo vô cùng thích thú. Úy Lam không thấy chán ghét Tần Cẩm, nhưng cũng không tìm được lý do để thích cô. Cao Nhẫn liếc nhìn Tăng Trạm một cái rồi nói " Đây là cháu gái của tôi, từ nhỏ tới lớn đều do tôi chăm sóc, rất ngoan ngoãn " Nói xong kéo Úy Lam vào trong ngực mình, còn bế cô đặt lên đùi anh.

Lý do rất tốt, chỉ là...khuôn mặt Tăng Trạm bỗng biến đen. Úy Lam không thích Cao Nhẫn, cũng không muốn ngồi cùng anh. Cô giọng cầu cứu về phía Tăng Trạm, Cao Nhẫn vội ho khan một cái, nhéo eo Úy Lam, lớn tiếng nói " Chị vừa mới khen cháu đáng yêu là vì hôn thê của chú Tăng Trạm "

Vị hôn thê, Úy Lam quan sát Tần Cẩm, trong lòng một mảnh phiền muộn, chỉ là nỗi buồn này không biết duyên cớ do đâu. Tăng Trạm lườm nguyệt Cao Nhẫn một hồi, rồi mới nhìn sắc mặt Úy Lam, Tăng Trạm có thể khẳng định cô bé có thích anh.

Barbie nhìn Úy Lam, hỏi " Úy Lam có đói bụng hay không? "

Tần Cẩn lặp lại " Úy Lam? Tên rất hay, khuôn mặt cũng xinh đẹp " Tiếp đó Tần Cẩn tựa đầu vào vai Tăng Trạm cười nói " Về sau chúng ta cũng sinh một cô bé đáng yêu giống vậy nhé "

Con gái ... Cao Nhắm không nhịn được liền bật cười. Xe chạy được một lúc sắc mặt Úy Lam ngày càng khó coi, cô bé cũng chẳng còn lòng dạ nào bận tâm vị hôn thê, hay con gái gì đó ... Tăng Trạm sợ nhất ai so sánh Úy Lam là con mình, kêu chú đã khiến anh đủ chật vật...chứ đừng nói là con gái. Tăng Trạm không chút kiêng kỵ đưa tay xoa mặt Úy Lam, Úy Lam thoáng ngẩng đầu lên, một đôi mắt to đen láy, như bầu trời đêm đầy mê hoặc làm trái tim anh run rẩy. Tăng Trạm cười đùa.

" Anh muốn con trai, không muốn con gái "

Tần Cẩn đánh nhẹ lên người Tăng Trạm một cái, hờn dỗi " Tại sao anh có thể trọng nam khinh nữ như vậy "

Trong xe bắt đầu đem đề tài này ra thảo luận, Úy Lam bị say xe rất mệt, lại không thể ngủ trong lòng Tăng Trạm, đành đẩy Cao Nhắm ra chui vào lòng Barbie nói " Anh Barbie, em muốn ngủ "

Tăng Trạm chợt nhớ ra cô bé bị say xe, nhìn Úy Lam ở trong lòng Barbie, Tăng Trạm rất không thích, ho khan vài cái, thừa dịp đẩy đầu Tần Cẩn đang tựa trên vai mình ra, nắm lấy eo Úy Lam nhắc bổng đặt lên đùi mình. Úy Lam nhìn vào mắt Tăng Trạm, hai tay nắm lấy áo anh, nhỏ giọng nức nở.

" Khó chịu "

Tần Cẩn ngăn người, ngo ngác nhìn Úy Lam, rồi lại nhìn Tăng Trạm, Tăng Trạm ngẩng đầu nhìn Tần Cẩn, nói " Lần trước đi cùng Cao Nhắm, Úy Lam cũng dựa như vậy, cô bé bị say xe "

Thì ra là say xe, Tần Cẩn gật đầu đáp lại,say xe đúng là rất khó chịu, vội lấy trong túi ra một gói ô mai đưa cho Úy Lam nói " Ăn một chút sẽ thoải mái hơn "

Úy Lam nhìn bàn tay thon dài trắng nõn của Tần Cẩn, thắc mắc không biết tới khi nào cô mới được như vậy, cũng không buồn để ý Tần Cẩn, Úy Lam quay mặt vào lồng ngực Tăng Trạm. Tăng Trạm biết cá tính Úy Lam vốn không thích nói nhiều, nên nhìn Tần Cẩn giải thích.

" Úy Lam không thích ăn trên xe "

Tần Cẩn đỏ mặt, đem ô mai cất đi. Làng du lịch cách thành phố G không quá xa, hơn hai giờ đi xe đã đến nơi. Úy Lam ở trong lòng Tăng Trạm an ổn say giấc, thời điểm xuống xe Úy Lam vẫn còn đang ngủ, Tăng Trạm cũng muốn tự mình an bài mọi việc cho Úy Lam, nhưng Cao Nhắm ngăn lại ...Tăng Trạm hiện tại không thể đắc tội con gái của bí thư, Cao Nhắm đoạt lấy Úy Lam trong tay Tăng Trạm nói " Được rồi, cậu dẫn Tần Cẩn đi xem phòng đi, để mình đưa Úy Lam đi ngủ "

Tăng Trạm bị bất ngờ, vừa muốn mở miệng phản đối, Cao Nhắm liền nhắc nhở " Minh là chú cậu cũng là chú...nhưng cậu còn phải chiều cố vợ của cậu nữa " Dứt lời liền ôm Úy Lam đi thẳng.

Úy Lam ở trong lòng Cao Nhắm cũng dần tỉnh lại. Ai ôm cũng không thoải mái ấm áp được như chú, chỉ ở trong lòng chú cô mới cảm thấy yên tâm. Úy Lam bật khóc.

" Tôi muốn chú "

Tăng Trạm đã bị Tần Cẩn lôi đi, Cao Nhắm phải nhận nhiệm vụ đỡ giành một cô bé, tâm trạng rất không vui. Barbie đứng gần đó nhìn theo bóng lưng cao lớn của Tăng Trạm thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Tần Cẩn đẩy cửa, quay đầu nhìn Tăng Trạm chỉ vào phòng đối diện, cười nói " Em ở đối diện phòng anh "

Tăng Trạm bước vào trong, nhìn thoáng qua cách bài trí trong phòng, gật đầu nói " Nếu mệt thì nghỉ ngơi trước đi "

Tần Cẩn che miệng ngáp một cái, đi theo Tăng Trạm vào phòng, nhìn bầu trời mùa đông đầy nắng, mặc dù không quá ấm áp, nhưng cũng thật thoải mái. Tần Cẩn ngồi vào xích đu, hai chân thon dài giơ thẳng, liên tục đong đưa, Tăng Trạm khiếm tốn ngồi vào chiếc ghế đối diện thờ dài một hơi. Tần Cẩn liếc nhìn anh, trong lòng thoáng lạnh lẽo. Anh là chồng sắp cưới của cô..tuy rằng cô không thích xảy ra quan hệ trước hôn nhân, nhưng mà tại sao, anh thả ôm một cô bé cũng không ôm cô? Anh còn chưa bao giờ đối xử tốt như vậy với cô, Tần Cẩn đem hai chân gát lên đùi Tăng Trạm dò hỏi.

" Hôm nay em mới phát hiện anh rất thích mấy bé gái "

Tằng Trạm ngây người, cũng không trả lời. Tăng Trạm trong mắt người khác, là một người đàn ông trưởng thành, cao ngất, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng nhạt màu khiêu gợi, đôi mắt thờ ơ nhìn mọi vật xung quanh, khí chất cao ngạo băng lãnh tận xương tủy, Tần Cẩm có thể chưa yêu anh sâu đậm, nhưng rất muốn chinh phục được anh, chỉ là người như Tăng Trạm, ai cũng không cách nào nắm bắt.

Tằng Trạm liếc nhìn chân Tần Cẩm, nói " Còn phải xem là ai "

Tần Cẩm bỏ chân xuống, nhìn quanh phòng, nhỏ giọng nói " Phòng thật lớn nha "

Tằng Trạm liếc nhìn cô, ậm ừ đáp lại " Tốt lắm "

Tần Cẩm đứng dậy, tiến lên trước, nhẹ nhàng ngồi xuống đùi Tăng Trạm, hai tay ôm cổ anh nói " Em thật muốn chết... Anh không biết em cũng bị say xe sao "

Phản ứng bình thường của một người đàn ông, Tăng Trạm cũng có, nhưng..phản ứng là một chuyện, có muốn hay không lại là chuyện khác. Tần Cẩm đem môi thơm dâng lên, ma sát đôi môi mỏng khiêu gợi của Tăng Trạm, đây là lần đầu tiên cô làm như vậy với một người đàn ông. Tăng Trạm vừa là chồng sắp cưới vừa là người cô thích, xem ra chủ động một chút cũng không có gì quá đáng, Tần Cẩm lẻ lười cổ đưa vào miệng Tăng Trạm, nhưng anh chưa từng hé môi, Tần Cẩm liền cầm lấy tay anh đặt lên bộ ngực no đủ của mình, tuy cách lớp áo nhưng vẫn căng tròn hấp dẫn.

Hai chân Tần Cẩm tách ra, để vùng nữ tính mềm mại chà sát lên chỗ nam tính của Tăng Trạm, mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng cô vẫn muốn đánh cược một lần, xem thử nếu mình giao bản thân cho Tăng Trạm, anh có thể toàn tâm toàn ý với cô hay không, hoặc ít nhất có thể bắt đầu yêu cô. Khi nào thì cô bắt đầu thích Tăng Trạm? Tần Cẩm cũng không rõ, mới đầu gặp Tăng Trạm tuy có bị vẻ bề ngoài của anh thu hút, nhưng không phải cô chưa từng gặp qua mỹ nam, có điều chỉ mình anh làm cô rung động, anh lưu manh, lại lạnh nhạt, Tần Cẩm muốn chinh phục anh.. Cô phải cố gắng thể hiện.

Tằng Trạm bị Tần Cẩm cắn một cái lên môi, đầu lưỡi của cô cũng thừa dịp đó xông vào, Tăng Trạm vô cùng kháng cự, Tần Cẩm tuy sạch sẽ, nhưng mùi vị ... Anh rất không thích. Theo bản năng Tăng Trạm đẩy cô ra, nói.

" Anh mệt mỏi, muốn đi ngủ " Nói xong còn giúp Tần Cẩm đứng dậy, sửa lại quần áo cho cô, dắt cô đến phòng đối diện nói " Nghỉ ngơi trước đi, ăn cơm anh gọi "

Ánh mắt Tần Cẩm ngập nước, đẩy cửa đi vào, không nói tiếng nào. Tần Cẩm đi khuất, anh liền chạy về phòng, việc đầu tiên là đi súc miệng, sau đó lật đật đi tìm Uy Lâm, đáng ghét, không hiểu sao trong đầu anh chỉ toàn hình bóng của Uy Lâm, anh rất nhớ cô.

Cao Nhâm trở về phòng, Barbie vẫn còn ở lại với Uy Lâm, cô bé nằm trên giường âm ức khóc rống lên, cô biết đính hôn, hay hôn thê có ý nghĩa gì, chỉ là ... Cô và chú đã hôn miệng ...giờ phải làm sao? Cô cảm giác mọi chuyện đều sai trái, nhưng không biết diễn đạt ra làm sao, đại khái nếu hôn môi cô thì không thể cùng người khác đính hôn, còn nếu như đã đính hôn thì không thể cùng cô hôn môi, cô thấy mình là đứa bé xấu xa, nhưng người xấu nhất phải là chú mới đúng! Chú luôn bắt cô ngủ cùng chú, còn nói thích Uy Lâm, bây giờ lại theo người phụ nữ khác, còn muốn ngủ với cô ta.

" Uy Lâm " Tăng Trạm ở bên ngoài gọi một tiếng, rồi đẩy cửa đi vào.

Làng du lịch này thiết kế theo kiểu nhà ngói thời cổ đại, cửa cũng không thể khoá lại, cứ đẩy một cái là mở ra, thật tiện cho anh. Vừa vào trong, liền thấy Barbie ngồi trên xích đu, trừng mắt liếc nhìn Uy Lâm một cái, cô cũng không chút phản ứng, nằm bất động trên giường, Tăng Trạm quay đầu nhìn Barbie, nói " Tôi muốn trò chuyện với Uy Lâm "

Barbie thức thối đứng dậy, đi ra ngoài, còn đem cửa đóng chặt. Tăng Trạm bước tới bên giường, cởi giày, chui vào chăn. Uy Lâm nhích người né tránh, Tăng Trạm liền tiến tới, cô tiếp tục nhích xa ra, thiếu chút nữa ngã xuống sàn, may được Tăng Trạm nhanh tay kéo lại, ôm chặt Uy Lâm vào lòng. Cô bé là đầu quả tim của anh, chỉ rút một sợi tóc anh cũng thấy đau lòng, Tăng Trạm hôn lên lỗ tai cô nhỏ giọng dỗ dành.

" Ngoan nào, không phải tôi đã đến gặp em rồi sao "

Uy Lâm bật dậy, đặt mông ngồi lên bụng anh, mắng mỏ " Ai cần chú tới, đúng là không biết xấu hổ "

Tằng Trạm trợn mắt, chỉ vào mặt mình hỏi " Em không nhìn thấy sao? Đây là vẻ mặt tuấn tú phóng khoáng, chỗ nào là không biết xấu hổ hả? "

Uy Lâm mặc kệ, dùng hai tay捏 mạnh gò má Tăng Trạm hung hăng nói " Tôi chưa thấy qua ai mặt dày như chú, chú thật đáng ghét, quá ghê tởm "

Tằng Trạm cảm giác mặt mình nhói đau, nhưng thấy cô đau lòng như vậy, không khỏi thương tiếc xoa xoa hông cô, xuống nước năn nỉ " Tôi sai rồi, về sau tôi không dám nữa " Tăng Trạm cũng rất coi trọng bản thân mình, đúng là một người không có lập trường.

Uy Lâm bĩu môi, nói " Chú đã đính hôn, có vợ sắp cưới, vậy Uy Lâm phải làm sao? "

Không ngờ? Tăng Trạm chăm chú nhìn Uy Lâm, đôi mắt to tròn một mảnh trong veo, đơn thuần không chút tạp chất, Tăng Trạm dịu dàng hỏi " Em muốn gả cho tôi? "

Uy Lâm liền lắc đầu " Chú không thể cưới một lúc hai người "

Âm thanh thanh thúy, giọng điệu dứt khoát. Tăng Trạm mỉm cười " Nhưng tôi càng ngày càng thích em, phải làm sao bây giờ? " Vừa nói anh vừa bóp

mông cô.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Uý Lam nhìn chằm chằm Tăng Trạ, tiếp theo hất hàm, cười nói " Mọi người ai cũng thích Uý Lam "

Tăng Trạ nhéo mặt cô, nói " Nhưng không ai thích em bằng tôi "

Khuôn mặt Uý Lam nóng bừng, hiện tại cô đang ngồi trên người Tăng Trạ, có thể cảm nhận được vật cứng rắn giữa hai chân chú đang phồng to, chống lên cặp mông mềm mại của cô. Lửa nóng bị Tần Cẩn đốt lên, cũng nên để nó phát tác, Tăng Trạ nghĩ thầm trong lòng, ngoài miệng thì mỉm cười hỏi " Nơi này hình như lớn hơn?"

Một tay anh vịn eo cô, tay còn lại nắm lấy ngực phải của Uý Lam nhẹ nhàng xoa bóp. Bị cảm giác xa lạ nhất thời đánh úp, Uý Lam hé miệng rên nhẹ, trước kia chú cũng hay làm vậy, sao hôm nay...Uý Lam gật đầu, vô cùng tự tin nói " Trưởng thành, còn rất lớn nha "

Tăng Trạ cũng nhận ra, so với cặp ngực mới nhú khi lần đầu tiên anh chạm vào Uý Lam, thì bây giờ đã phát triển thành một cặp bánh bao nhỏ, phình lên, co dãn mười phần, cô bé của anh, cuối cùng cũng có ngực.

Tăng Trạ lắc đầu " Tôi không tin "

Uý Lam tắc lưỡi, đẩy tay Tăng Trạ ra, đem áo trên người vén lên, bao gồm cả chiếc áo ngực màu trắng, hai luồng vú nõn nà lập tức nhảy ra đung đưa lên xuống, do nhiệt độ trong phòng khá ấm áp, nên đầu nhũ tiem vẫn mềm mại phớt hồng lác lư theo nhịp. Tăng Trạ nuốt nước bọt, âm thanh anh ách.

" Đây đều là công lao của tôi, em định cảm tạ tôi thế nào?"

Uý Lam cắn môi, ấp úng " Không...không phải...nó có thể tự trưởng thành sao? "

Tăng Trạ cười xấu xa, hai tay bắt lấy vòng eo của cô, theo đà bật dậy, anh ngồi thẳng người, chân thành nói " Cho tôi bú một chút "

Nói xong Tăng Trạ há miệng ngậm lấy đầu ngực non nớt, mang theo mùi cơ thể thơm mát của riêng cô, ra sức mút mát. Đây là bảo bối của anh, mãi mãi chỉ thuộc về anh. Uý Lam ôm lấy đầu Tăng Trạ, mặc cho anh vui đầu hút ngực mình, còn chuyện đúng hay sai, giờ phút này cô không muốn nghĩ tới. Tăng Trạ ngậm cái này rồi đổi qua mút cái kia, vẫn tham lam không thấy đủ, anh dùng hai tay nắm lấy hai bầu ngực căng mọng ra sức vuốt ve, khí lực thật lớn.

Hơi thở của Uý Lam dần trở nên gấp gáp, híp mắt nhìn Tăng Trạ, chú luôn thích chơi đùa ngực cô, hừ vậy cô chơi đùa lại chỗ đi tiêu của chú. Nghĩ là làm, bàn tay nhỏ bé lần mò xuống giữa hai chân Tăng Trạ, chộp vào chỗ đang phồng lớn. Tăng Trạ buông tha đầu ngực, đôi mắt dán vào bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cậu nhỏ của anh mà sát lên xuống, khí lực mới đầu còn yếu, sau đó càng lúc càng mạnh...Trần anh lấm tấm mồ hôi, đang muốn cởi quần để cô có thể vuốt ve dễ hơn, thì bên ngoài truyền vào âm thanh.

" Nghỉ ngơi đủ rồi, đi ăn cơm "

Cao Nhâm ở phòng đối diện với Uý Lam, Tăng Trạ đến đây lúc nào anh đều biết, đây là làng du lịch địa bàn của Tăng Hải và Tần Thế Vinh, tai mắt đầy rẫy, vậy mà Tăng Trạ...anh thấy bạn mình thật khờ, chẳng những phá hoại kế hoạch đã đặt ra có khi còn liên lụy Uý Lam. Tăng Trạ cố nhịn không lên tiếng mắng chửi, anh đưa tay tiến vào trong quần Uý Lam, gạt đũng quần lót qua một bên, dùng ngón trỏ tách nhẹ hai cánh hoa, sờ lên khe huyết. Đáy lòng anh hân hoan reo hò, cái miệng nhỏ phía dưới, cửa động nhỏ xíu, cuối cùng cũng ướt át. Ướt là tốt rồi, thời điểm cũng không sai biệt lắm ...

Tăng Trạ thì thầm " Đã đến lúc "

Tăng Trạ cao hứng, cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của Uý Lam, đầu lưỡi vói vào trong dây dưa một hồi, mới đứng dậy giúp cô sửa sang quần áo lại. Trong đại sảnh, mấy người ngồi cùng một bàn dùng cơm, Uý Lam ngồi cạnh Barbie, Tần Cẩn ngồi kế Tăng Trạ, nhìn nụ cười luôn thường trực trên môi Tăng Trạ, Tần Cẩn ngạc nhiên hỏi.

" Anh sao vậy?"

Tăng Trạ nở nụ cười khoái trá, gấp một khối thịt bỏ vào miệng mình, anh nhịn đã thật lâu tưởng chừng sắp hỏng, may mắn nhờ phát hiện vừa rồi, từ giờ anh không cần nhịn nữa. Tăng Trạ nhếch miệng cười vui vẻ.

" Tại nghỉ phép nên vui quá "

Cao Nhắm nhìn Tầng Trạm, lại liếc qua Úy Lam, tên này đúng là cảm thú, nhỏ như vậy cũng không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Úy Lam rất thích phiến rừng cây của làng du lịch, giống y như trong truyện cổ tích vậy, mỗi cô bé đều có một thế giới tưởng tượng của riêng mình, đối với Úy Lam đây chính là những gì cô mơ ước.

Mọi người tụ tập bên ngoài căn nhà gỗ, đốt lửa nướng đồ ăn, tâm tình Tầng Trạm vô cùng tốt, tay chân cũng hăng hái hơn ngày thường. Hai người bạn của Tần Cẩm, chia ra ngồi kế bên Cao Nhắm và Barbie.

Cao Nhắm cười đùa đưa tay ôm eo cô ngồi kế mình, cô gái kinh ngạc, liền vội vàng đứng dậy, tuy cô có chút cô đơn... Nhưng người tên Cao Nhắm này cũng không thể ý vào bản thân đẹp trai mà sỗ sàng như vậy. Cao Nhắm cũng không thêm đề ý, hết nhìn Tầng Trạm rồi lại nhìn Tần Cẩm. Tần Cẩm tuy ngồi kế bên Tầng Trạm, nhưng suốt buổi Tầng Trạm cũng không nhìn cô lấy một lần. Chờ thịt nướng đã chín, hai người bạn Tần Cẩm đều tưởng rằng Tầng Trạm sẽ đem cho Tần Cẩm nào ngờ Tầng Trạm...đưa tới bên miệng Úy Lam, Úy Lam cũng không chút khách sáo, há miệng cắn ăn, Úy Lam lẽ lười, thật nóng ...Tầng Trạm nhũn mảy, lập tức bung nước đưa qua, cô bé cũng không nhắc tay, chỉ chu mỏ chờ đợi, Tầng Trạm liền cung chiều dứt nước cho cô

Hai người bạn của Tần Cẩm nhăn mặt bất bình, Barbie cười cười, giải vây " Úy Lam còn nhỏ..."

Cô gái ngồi kế bên Barbie liền nói " Nhỏ...nhỏ cơ nào chứ, không phải chỉ hai ba năm nữa sẽ trưởng thành sao " Nói xong còn liếc nhìn Tần Cẩm " Không thấy người yêu đang ngồi bên cạnh à "

Đáy lòng Tầng Trạm vui vẻ, không nhận được cong môi cười mỉm, ai cũng nhìn ra nha, bảo bối của anh không lâu nữa là trưởng thành. Sắc mặt Tần Cẩm trắng bệch, nhìn bạn mình, rồi liếc nhìn Úy Lam, Úy Lam vẫn vô tư, không quan tâm người khác nói cái gì, đôi môi đỏ mọng nhấp nhếp nhai thịt, ăn xong lại nũng nịu nói với Tầng Trạm

" Muốn ăn nữa "

Tầng Trạm gật đầu, tiếp tục công việc hầu hạ Úy Lam. Cao Nhắm càng xem càng không vừa mắt, vội đem thịt mình mới nướng xong đưa cho Tần Cẩm, rồi giải thích " Tại em không biết, Úy Lam với Tầng Trạm hai người rất thân thiết, về sau em sinh con gái, khẳng định Tầng Trạm cũng cung chiều như vậy "

Cao Nhắm nhìn Barbie cười tủm tỉm " Có đúng hay không? "

Barbie gượng cười, nói " Dạ, đúng đó "

Úy Lam liếc mắt nhìn Cao Nhắm, hừ, cái gì mà con gái chứ? Đa số thịt nướng đều chạy vào bụng của Úy Lam, Tần Cẩm cũng không nói tiếng nào, suốt đoạn đường trở về luôn im lặng. Úy Lam không muốn đi bộ, thế là Tầng Trạm công cô, dường như quay về thời gian lúc hai người họ ở trong thôn, Úy Lam rất vui vẻ, dùng chân đá đá lên đùi anh như hồi trước. Tầng Trạm rên nhẹ, nhéo mông Úy Lam một cái nói.

" Đừng mà "

Úy Lam mở miệng hỏi " Chú, hình như thím không vui?

Tầng Trạm nghĩ thầm, có phải hôm nay mình hơi quá đáng? Chỉ là...đành chịu thôi, anh không thể bỏ mặc Úy Lam, anh lắc đầu nói " Tôi chỉ đề ý Úy Lam có vui vẻ hay không thôi "

Đến buổi tối, lại không thấy tung tích của Tần Cẩm. Bạn bè Tần Cẩm lo lắng, sợ cô lại làm chuyện dại dột, chạy đi tìm Tầng Trạm, Tầng Trạm cũng giật mình, cả đám người túa ra đi tìm Tần Cẩm. Mọi người đều cầm theo đèn pin rồi đi, chỉ còn duy nhất một mình Úy Lam ở trong phòng.

Tầng Trạm tìm được Tần Cẩm đã hơn nửa đêm, cô ngồi một một mình ở sườn núi nhỏ, trên mặt không chút biểu cảm, Tầng Trạm bước tới bắt lấy cánh tay Tần Cẩm hỏi " Khuya vậy em ngồi đây làm gì? "

Tần Cẩm cũng không nhìn Tầng Trạm, chỉ thờ ơ đáp " Em muốn ngắm trăng " Tần Cẩm ăn mặc rất phong phanh, Tầng Trạm nhìn không nổi, cởi áo ngoài phủ thêm cho cô.

Tần Cẩm vội đẩy anh ra, hét lên " Anh đừng chạm vào em " Cô hiểu Tầng Trạm vốn không thích mình, chỉ là...vì sao anh thích người khác lại còn đánh hôn với cô, rồi cô cũng dần thông suốt Tầng Trạm tiếp cận mình với mục đích gì, cô không muốn vạch trần, nhưng tại sao ở trước mặt cô, anh lại có thể...Hai

mắt Tần Căn đỏ ửng, giọng nghẹn ngào.

" Em không muốn nói chuyện với anh, anh để em yên lặng một chút "

Tăng Trạm lùi lại vài bước, lỗi là do anh, anh cũng không muốn bao biện điều gì. Có lẽ...nên huỷ bỏ? Tăng Trạm nhìn về phía Tần Căn đang co người khóc lóc, hai vai run lên từng chập, anh nuốt xuống lời định nói, còn chuyện biểu anh đi an ủi? Thôi quên đi, anh không biết cách.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tần Căn khóc thật lâu, cuối cùng tiếng khóc dần chuyển sang thút thít, Tăng Trạm đứng gần đó có chút phiền muộn.

Có lẽ do ngồi yên quá lâu, tới khi nhúc nhích, cả người Tần Căn liền lăn xuống sườn núi ... Tăng Trạm nhìn cảnh tượng đó rất muốn cười một cái, nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tần Căn, anh mới vội hoàn hồn, dùng đôi chân dài phóng theo, chỉ là tư thế anh nhảy nhảy bên cạnh Tần Căn đang lăn như quả bóng, rất không anh hùng...Đúng là không thể hiểu nổi, người đã lớn như vậy, ngồi trên sườn núi cũng có thể xoay người lăn xuống.

Từng vòng từng vòng...còn chưa dừng lại, cả người Tần Căn đều đau, rõ ràng đang ngồi rất tốt vậy mà phút chốc giống như viên cầu lăn xuống ... Tăng Trạm thở dài, vội nắm lấy nhánh cây trên cành bật người về phía trước, đón đầu hướng lăn tới của Tần Căn, vừa vịn cả người cô đứng vào chân anh rồi dừng lại ... Hình ảnh này muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu. Tần Căn ngồi dậy xoa bóp khuỷu tay, Tăng Trạm xác định cô đã giữ được thăng bằng, mới ngồi xổm xuống hỏi.

" Có sao không?"

Tần Căn gật đầu " Không có việc gì "

Thật ra là đau chết... Tần Căn mếu máo, mặt mũi đều mất sạch, Tăng Trạm không định công Tần Căn, Tần Căn cũng không cần lưng của anh, hai người cứ vậy chậm rãi từng bước đi trở về.

Đến cửa phòng Tần Căn, cuối cùng cô cũng bộc phát, quay đầu nhìn Tăng Trạm, hung hăng giẫm lên chân anh một cái mắng " Anh chính là đồ khốn " Đi vào trong rồi đóng cửa 'Rầm' một tiếng.

Tăng Trạm đứng yên nhếch mép...ừ...anh là một tên khốn, nhưng hết cách, anh không thể không có Úy Lam! Tăng Trạm vỗ vỗ bụi trên người, đi về phía phòng cô bé của anh. Cửa không khoá, Tăng Trạm đẩy nhẹ rồi bước vào Tăng Trạm cởi áo khoác ngoài, leo lên giường, vươn tay mò vào chăn, trống không, Úy Lam không thấy...Tăng Trạm hốt hoảng, gọi to.

" Úy Lam?" Không có tiếng đáp lại.

Tăng Trạm vò đầu, liền tiếp la lớn " Úy Lam, Úy Lam " Sau đó từ phòng tắm truyền tới giọng nói yếu ớt " Trong này "

Tăng Trạm lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, đi tới cửa phòng tắm vặn mở, cũng may bên trong không khoá lại, anh vội bước vào, chỉ thấy cơ thể trơn bóng của Úy Lam đang ngâm ở trong bồn tắm, hai tay nắm lấy thành bồn, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó. Tăng Trạm ngồi xổm xuống cạnh bồn tắm, vuốt ve da thịt trắng nõn của cô hỏi.

" Đang chờ tôi sao "

Úy Lam gật đầu, sắc mặt trắng bệch, Tăng Trạm đưa tay đặt lên trán cô, có chút lo lắng " Như thế nào? Không khoẻ? "

Úy Lam gật đầu " Bụng...bụng bị lạnh "

Tăng Trạm nắm tay cô, nhíu mày " Hôm nay mặc không đủ ấm? " Tăng Trạm đưa tay nhúng vào nước trong bồn " Ngâm bao lâu rồi?" Phải ngâm nước thật nóng mới trị được.

Úy Lam nghĩ ngợi, rồi nói " Cũng vừa ngâm, nhưng không bớt "

Trên trán cô bé mồ hôi chảy ròng ròng, hai hàng lông mi cong vút đóng nhẹ, bộ dáng mệt mỏi buồn ngủ, Tăng Trạm đau lòng không thôi, hôn lên má cô một cái, thấp giọng vỗ về.

" Để tôi mang em đi ngâm suối nước nóng "

Cầm lấy áo ngủ mặc tạm lên người Úy Lam, sau đó bế cô đi thẳng đến khu vực suối nước nóng. Tăng Trạm cảm thấy Úy Lam giống như người giấy, nhẹ tênh, ôm trong tay...căn bản không tồn chút hơi sức gì, Úy Lam vốn đang khó chịu nên để mặc anh muốn ôm đi đâu thì đi.

Uý Lam được Tăng Trạ̣m ôm vào một phọng, bên trong có ao nước nóng, anh giờ tay mở đèn tròn, sau đó cởi quần áo của cô, hai người cùng đi xuống ao, nước rất ấm, Uý Lam ngồi bên trong, thân hình nhẹ nhàṇg run run, cô liền đem cả người rứt xuống dưới nước, Tăng Trạ̣m ngồi bên cạnh, vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ khó chịu như vậy

Sau mười phút, Uý Lam thấy bụng không còn đau nữa, chân mày cũng chậm rãi giãn ra, cảm thán " Thật thoải mái "

Sắc mặt cô bé hồng lên không ít, lúc này Tăng Trạ̣m mới yên tâm, lớn gan sát lại gần cô, tay anh choàng lên vai cô hỏi " Hết khó chịu?"

Uý Lam gật gật, còn nói thêm " Cực kỳ thoải mái "

Uý Lam cúi xuống nhìn bản thân, cả người trần truồng, lại nhìn qua Tăng Trạ̣m có mặc quần lót, không khỏi nhỏ giọng nói " Tại sao chú không cho tôi mặc quần ..." Phía dưới trống không, rất kì cục.

Tăng Trạ̣m mỉm cười, đáp " Đã quên " Nói xong không quên liếc nhìn nơi tư mật của cô bé. Làn nước trong suốt, cộng với ánh đèn mờ ảo càng tôn lên vẻ diễm lệ hút hồn, Tăng Trạ̣m nuốt nước bọt, một tay nâng mông cô đặt lên đùi mình, có thể nhờ nước...phía dưới trơn trượt, anh có thể đi vào, đêm nay, mọi thứ đều rất thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Bàn tay Tăng Trạ̣m hướng nơi tư mật của Uý Lam tìm tới, ngón tay đụng vào hai cánh hoa e ấp khép chặt, cô hoảng sợ kêu lên.

" Đừng mà..."

Miệng Tăng Trạ̣m kề sát lỗ tai Uý Lam, thấp giọng dụ dỗ " Cho tôi sờ một chút được không?"

Uý Lam lập tức lắc đầu " Không cho..."

Tăng Trạ̣m vốn không quan tâm câu trả lời của cô, ngón tay tách nhẹ hai búi thịt đỏ tươi, ma sát lên cửa huyệt non mềm,ngón cái ấn vào viên hạch tâm xoa xoa. Từng trận tê dại cùng cảm xúc khó chịu bao vây lấy cô, cả người Uý Lam không ngừng run rẩy, há miệng oa oa khóc lớn,đó là nơi riêng tư, rất xấu hổ, cô không muốn chú chạm vào.

Tăng Trạ̣m cắn lỗ tai cô, hỏi " Em khóc cái gì? Chẳng phải chỗ quan trọng của tôi em còn ngâm qua đó sao?"

Uý Lam sợ, rất sợ, bản năng nói cho cô biết phải trốn đi, chỉ là chú ôm quá chặt,cô không cách nào thoát ra. Ngón trỏ của anh chống lên cửa huyệt, nương theo dòng nước ấm áp chọc vào trong. Tăng Trạ̣m hưng phấn mười phần, máu trong cơ thể như muốn sôi lên, nhỏ như vậy ngay cả ngón tay đi vào cũng hết sức khó khăn, nếu đem cón thịt đâm vào ...Uý Lam giãy dụa, hai chân đá lên thất lưng Tăng Trạ̣m, năn nỉ.

" Thả tôi xuống đi, đừng làm...đừng làm nữa..."

Âm thanh nhẹ nhàng như muỗi kêu, ma mị câu hồn, cón thịt giữa hai chân anh càng trướng đau, giật giật liên hồi, chỉ muốn nhắm ngay tiểu huyệt mềm mại xông vào. Tăng Trạ̣m cắn răng, giằng cợt bản thân, từ lúc nào, một người có định lực tốt như anh, chỉ mới sờ sờ tiểu huyệt của cô bé mấy cái liền muốn bắn ra.

" Em lằng lờ như vậy, là muốn kích thích tôi sao?" Nói xong anh cúi đầu xuống cắn mạnh lên vai cô, một dấu răng đỏ ửng liền hiện ra.

Uý Lam trừng mắt, hung dữ nói " Chú mới lằng lờ, còn không nhanh buông tôi ra " Bụng cô lại bắt đầu đau.

Tăng Trạ̣m lắc đầu " Uý Lam của tôi chỉ được quyền lằng lờ với mình tôi thôi "

Anh há miệng ngâm lấy đầu ngực phẩn hồng, dùng răng cắn nhẹ, dây dưa mứt chặt, anh muốn nhiều hơn nữa, cự vật đã đến cực hạn nhức nhối muốn nổ tung.Đầu ngực bị chú liên tục hút lấy, còn nuốt ực ực, giống như thật sự có sữa chảy ra, Uý Lam buồn bực, sao chú có thể vô sỉ như vậy, rõ ràng cô nói không cần mà chú cứ ngoan cố làm theo ý mình.

" Chú buông...buông ra " Cô sốt ruột né tránh, chỉ là khí lực không đủ, tựa như mèo cào, làm dục vọng của anh càng thêm bùng cháy.

Tăng Trạ̣m bú sữa, khí lực thật lớn, Uý Lam đau muốn chết, chỉ cảm thấy nụ hoa không còn là của mình, sớm hay muộn cũng bị anh nuốt vào trong bụng. Phía dưới bị ngón tay chú cầm lên, Uý Lam nghĩ hoài không ra tại sao chú lại muốn làm vậy, chỉ là chỗ đó rất đau, đau muốn chết đi được. Tăng Trạ̣m vừa dỗ, vừa gạt.

" Uý Lam, cho tôi đi! Tôi muốn em! "

Anh kéo quần lót xuống, không chút chần chừ, cầm lấy côn thịt cực lớn nhắm ngay cửa huyết non nớt, chọc vào. Quy đầu giống như một cái chày gỗ cố nhét vào khe huyết bé xíu ...Uý Lam hét lên, cũng may là ở trong nước hoá giải không ít đau đớn, Tăng Trạh tiến vào một chút, lại động eo một cái đem côn thịt đi vào một phần ba, âm đạo cô bé thật khít khao, xiết anh muốn buông súng đầu hàng.

" Em muốn xiết chết tôi sao?" Tăng Trạh liếm lên lỗ tai cô, hơi thở gấp gấp, quy đầu đã đụng tới màng trinh, chỉ cần thúc một cái, về sau Uý Lam sẽ là của anh ...

Tăng Trạh vui vẻ, ở trên mặt cô bé không ngừng hôn xuống, bỏ qua sắc mặt tái nhợt của cô, mặc kệ tiếng la hét giục anh lấy ra ngoài. Cặp mông săn chắc dùng lực, đâm mạnh, đem côn thịt to lớn hoàn toàn nhét vào trong.

Đau...Cả người Uý Lam run run, tựa đầu lên vai anh, tại sao chú lại đối với cô như vậy? Từ giờ trở đi cô chán ghét chú. Cô đau bụng, toàn bộ phía dưới đều đau, Uý Lam nhắm mắt, chết thì chết vậy ...Màng trinh bị phá...trình tiết của cô bé đã không còn, Tăng Trạh cực kỳ cao hứng, khoái cảm từng đợt từng đợt dâng trào, anh cũng không biết cô có bao nhiêu đau đớn, mạnh mẽ va chạm đứng lên, dù sao anh cũng nhịn rất lâu rồi, đâm vào rút ra mấy cái, âm đạo ngày càng trơn trượt, thật thích, chỉ là...cô bé cứ im lặng không chịu lên tiếng.

Hai tay Tăng Trạh nắm lấy mông cô, cự vật dừng mãi ra vào khe huyết căng mịn, từng đợt tấn công như vũ bão, đến khi anh cúi đầu nhìn xuống, liền hoảng sợ ngượng...khe huyết của cô bé không ngừng chảy máu, theo lý thuyết, màng trinh có bị phá cũng không chảy nhiều máu như vậy. Tăng Trạh bị dọa chết khiếp, tay chân lóng ngóng sợ hãi, vội nâng Uý Lam đang bất tỉnh lên, liếc nhìn cửa huyết đỏ tươi, cô nói đau bụng, lại chảy máu...Xong rồi, không phải là đến kỳ sinh lý của cô đó chứ?

" Uý Lam, Uý Lam "

Tăng Trạh hoảng loạn, bất chấp mọi thứ, vội vã bế cô ra khỏi ao nước, chạy ra phía ngoài, đặt cô nằm xuống hồ hấp nhân tạo, hai ba cái Uý Lam liền tỉnh lại.

Bị cơn đau nhức thôi thúc, Uý Lam tức giận, tát hai cái lên mặt Tăng Trạh, âm thanh vang dội, khí lực mười phần, hai má anh mỗi bên hiện lên năm dấu tay đỏ bầm.

" Tôi hận chú, tôi hận chú chết đi được, chú biến đi, cút nhanh một chút " Uý Lam thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hai má Tăng Trạh đau nhói, cô bé dùng lực thật mạnh, bốn mắt nhìn nhau, cơ thể cả hai đều trần trụi, từ trên xuống dưới ướt sũng, nói không tức giận là giả...nhưng dù sao lỗi cũng do anh, anh nhẫn nhịn, hạ giọng nói.

" Để tôi bế em về phòng " Nói xong, anh cầm lấy quần áo phủ lên người cô, Uý Lam ôm bụng vừa đau vừa lạnh, vô cùng thống khổ, ho khan mấy cái, cảm thấy hạ thân càng chảy ra nhiều nước, liền đưa tay sờ vào, không ngờ tới tất cả toàn là máu.

Uý Lam hoảng sợ, sao cô ra nhiều máu như vậy? Cô ngẩng đầu nhìn Tăng Trạh, đưa bàn tay cho anh xem " Tôi chảy máu?"

Tăng Trạh ngây người, cô bé không biết đây là máu gì sao? Nhưng anh vẫn cúi đầu quan sát bàn tay trắng nõn mềm mại của cô, ở bên trong dính đầy chất lỏng màu đỏ, cũng không hiểu tại sao, rõ ràng rất dơ, lại có mùi tanh khó ngửi, vậy mà côn thịt giữa hai chân anh lại cực kỳ phấn chấn, ngóc đầu đứng đưa qua lại, thân cây gậy thịt sẫm màu còn mang theo hỗn hợp sền sệt lấy từ bên trong khe huyết của cô.

Hai mắt Uý Lam tròn tròn, nhìn chăm chăm cự vật to lớn, Tăng Trạh bỗng nhiên không nổi, làm ra động tác đáng nhất khinh trong cuộc đời, côn thịt run rẩy, phốc phốc đem tinh dịch bắn ra ngoài ...Uý Lam tức tối, chú muốn bắn cũng được thôi, nhưng tại sao lại bắn đầy lên người cô, nhất là trước ngực, một mảnh trắng đục...Uý Lam ghê tởm, dạ dày sôi trào, quay đầu qua một bên nôn khan, cả người Tăng Trạh thư thái, dù gì cũng được phóng ra, nhưng mà...cô bé này hình như có chút quá đáng, nhìn anh mà muốn ói?

Tăng Trạh vỗ mông cô, ôm đặt lên đùi mình, nhéo má cô mắng " Mẹ nó, ăn cũng ăn qua rồi, còn bày đặt ói cái gì "

Uý Lam nhìn vào trong ao nước, một màu hồng hồng, tất cả đều là máu của cô. Lo lắng, sợ hãi, cô mở miệng khóc lóc thảm thiết, một tay ôm bụng, tay còn lại che đậy hạ thể, không để nó chảy máu thêm nữa.

" Khóc cái gì?" Tăng Trạh nghe cô khóc đến ruột gan rối bời, trời thật lạnh, một người đàn ông cao lớn cường tráng như anh cũng bắt đầu run lên.

" Tôi sắp chết, sao có thể không khóc "

Uý Lam không chút lưu tình giờ tay tát về phía mắt anh, Tăng Trạm nổi giận, bắt lấy tay cô, lực đạo không nhẹ, cổ tay cô bé phút chốc đỏ rực, khoan đã...Tăng Trạm suy nghĩ, từ lúc gặp cô bé tới giờ chưa từng thấy qua cô bé dùng băng vệ sinh...anh có chút nhức đầu, hiện tại sắp mười sáu rồi, sao giờ mới bị?

Nhìn khuôn mặt sưng mọng của Uý Lam, lòng anh mềm xuống, đặt nụ hôn lên trán cô rồi nhẹ giọng dỗ dành " Không có việc gì hết, chỉ là cái kia tới thôi, sẽ không chết " Dứt lời còn vuốt ve mặt cô, khẳng định " Có tôi ở đây, sẽ không để em chết "

Uý Lam mếu máo " Tôi đau lắm "

Tăng Trạm bất đắc dĩ ôm Uý Lam trở về phòng, gọi điện cho một người bạn của anh, để người ấy nửa đêm chạy xe tới đây, Tăng Trạm cười cười lấy lòng " Do cô ở gần đây nhất, nên tôi nhờ cô lần này "

Đầu bên kia cũng không phản nản, nói sẽ tới liền, tuy bạn anh cách làng du lịch không xa nhưng lái xe cũng mất nửa tiếng..Uý Lam được anh lau khô, đặt lên giường, cả người úp sấp nằm trên chiếc chăn, cặp mông vênh lên, cửa huyết đỏ hồng giống như còn bị trầy xước, thỉnh thoảng từ bên trong chảy ra máu, Tăng Trạm cũng không biết phải làm gì, đành ngồi kế bên, lâu lâu dùng khăn giấy lau sạch...Một lúc sau, bạn Tăng Trạm liền chạy tới, là cô gái khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, mang theo hòm thuốc đi vào, Tăng Trạm chỉ vào Uý Lam.

" Nhanh xem cho cô bé "

Cô gái trừng mắt nhìn anh một cái, rồi quay qua Uý Lam đang nằm trên giường, tay cô nắm lại dấm lên ngực anh, mắng " Tên cầm thú này, nhỏ như vậy mà cậu cũng xuống tay được "

Tăng Trạm thờ dài " Đừng nói nữa, mau khám cho em ấy "

Cô gái bắt lực thờ dài, vội đi qua nhìn, bởi vì kinh nguyệt vừa tới nên lúc quan hệ cũng đủ ướt át, hoàn hảo không bị rách chỗ nào, chỉ là...do vật kia quá lớn, làm cửa huyết cô bé sưng đỏ, bên trong âm đạo bị xước một chút ...cuối cùng vị bác sĩ kết luận, Tăng Trạm thật là cầm thú. Cho Uý Lam lau dọn, bôi thuốc, uống thuốc xong, cô bé chậm rãi thiếp đi, cô gái đứng cạnh liếc mắt nhìn Tăng Trạm nói thêm.

" Tôi nói nhé, cậu không thể tìm người trưởng thành hay sao "

Trùng hợp cô gái cũng đang tới kỳ sinh lý, có mang theo một gói băng vệ sinh, nên để lại cho Uý Lam " Nếu thuốc của tôi không sai thì ngày mai sẽ khỏi "

Tăng Trạm gật đầu " Cảm ơn cô "

Về mặt cô gái thất vọng, nhìn Tăng Trạm, nhỏ giọng nói " Cậu cũng biết tôi không cách nào cự tuyệt được cậu "

Tăng Trạm ho khan, né tránh " Tốt lắm, cô về được rồi "

Cô gái hừ nhẹ một tiếng " Cậu đó, về sau đừng đùa giỡn mạnh bạo như vậy "

Đưa cô gái ra cửa, Tăng Trạm ngồi xuống giường than thở, anh đã hết sức dịu dàng...vậy...sau này phải nhẹ cỡ nào mới không làm tổn thương cô bé của anh đây.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Uý Lam nằm mơ, một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, có người đàn ông cầm lấy chân gỗ chọc vào phía dưới của cô, đau đớn thống khổ, cô muốn chạy trốn nhưng bị người đó giữ chặt, động tác càng điên cuồng..Uý Lam há miệng thở dốc, ú ớ kêu lên, cô nghĩ chỉ cần chịu đựng một chút để hân thoải mái liền buông tha cho cô, chỉ là máu chảy thật nhiều, cô cực kỳ hoảng sợ, khóc thét lên.

Tiếng khóc đột ngột của Uý Lam làm Tăng Trạm giật bản mình, rầm một cái ngã lăn xuống đất, anh lật đặt ngồi dậy, ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng. Nhìn cô bé cả trong mơ cũng khóc lóc kêu gào, đáy lòng anh đau nhói, dịu dàng vỗ về.

" Có tôi ở đây, Uý Lam đừng sợ "

Nghe giọng nói của anh, cô bé càng kịch liệt run rẩy, Tăng Trạm mặc kệ, chỉ biết gắt gao ôm chặt lấy cô. Suốt đêm, Uý Lam luôn mơ thấy ác mộng, cho dù ở trong lòng ngực dì thường ấm áp của Tăng Trạm vẫn khiến cô chán ghét phản cảm, chỉ là không đủ khí lực để đẩy ra mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Uý Lam tỉnh lại, Tăng Trạm lập tức hỏi " Đờ hơn chưa?" Kỳ thực cả đêm hôm qua, anh không dám ngủ.

Uý Lam không thèm trả lời, quay đầu qua hướng khác, tuy bụng đã bóp đau nhưng phía dưới vẫn rất khó chịu, Uý Lam nghĩ, có khi chỗ đó đã bị phá hủy, cô không dám động đây, cũng không dám đi tiểu, sợ rằng một khi tiểu, tất cả đều là máu, càng nghĩ càng đáng sợ, Uý Lam lại khóc nức lên. Lúc này có tiếng gõ cửa bên ngoài, kèm theo đó là giọng Cao Nhắm gọi lớn.

" Tầng Trạh, mở cửa " Sau đó bạn Tần Cẩn cũng nói theo " Chúng ta đã hẹn đi leo núi, còn không nhanh lên "

Uý Lam liếc nhìn Tầng Trạh, tiêu rồi, tất cả mọi người sẽ biết cô bị chú chọc đến chảy máu, nghĩ tới đây vừa giận vừa thẹn, cô nhắm hai mắt lại mặc kệ anh.

Tầng Trạh nhìn nhìn Uý Lam, rồi hướng ra ngoài cửa nói " Tôi không đi "

Cao Nhắm ôi một tiếng than nhẹ, thờ dài nói " Được, không đi thì thôi, vậy chúng ta đi "

Uý Lam mở mắt, không ai đi vào là tốt rồi, thật ra cô có thể chịu được chú sờ, bóp thậm chí chịu đau một chút để chú chọc vào, chỉ cần không giống như ngày hôm qua chảy nhiều máu như vậy...cô từ trước tới giờ đều rất sợ máu, huống chi còn là máu từ trong người mình chảy ra. Tần Cẩn đứng bên ngoài dậm chân, thì ra Tầng Trạh ở trong phòng Uý Lam...cô bé còn nhỏ như vậy! Tần Cẩn không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để hình dung Tầng Trạh, tóm lại cô đã nhìn lầm người, tuy có một chút không cam lòng, nhưng cô tuyệt đối sẽ không nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, người đàn ông đã không yêu cô, cô cần gì liều chết đeo bám, nghĩ vậy cô lớn tiếng nói.

" Chúng ta đi "

Cao Nhắm trong lòng sừng sốt, than thở,Tầng Trạh ơi Tầng Trạh, tiểu tổ tông của tôi, một cô gái tốt như vậy lại không cần, cứ bám riết cô bé nhỏ xú đó làm chi, chuyện tôi qua động tĩnh lớn như vậy, anh ở phòng bên cạnh, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ anh đều nghe hết, hừ đúng là tự làm tự chịu.

Mọi người đi leo núi, chỉ còn lại Uý Lam và Tầng Trạh ở trong phòng, Tầng Trạh ra sức lấy lòng, ân cần hầu hạ, chỉ là Uý Lam vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, vô luận anh làm thế nào cô cũng không chịu nói chuyện. Hai người cứ vậy giằng co, cuối cùng Tầng Trạh đành luyến tiếc nhẫn nại, ngồi dưới đất nhìn Uý Lam đang nằm trên giường.

Tần Cẩn tức giận, suốt đoạn đường leo núi không ngừng dùng nhánh cây chọc chọc xuống đất, cô đúng là có mắt như mù mới đi thích anh, cảm điện thoại gửi cho Tầng Trạh một tin nhắn "Tôi muốn hủy bỏ hôn ước với anh!"

Tầng Trạh lập tức nhắn lại 'Được'

Đến trưa, Uý Lam cũng không chịu ăn miếng cơm nào, Tầng Trạh nóng nảy, cầm chén cơm trong tay năn nỉ " Tôi thật sự sai rồi..."

Uý Lam liếc mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói " Chú, tôi muốn về nhà của tôi "

Tay cầm chén cơm của Tầng Trạh run lên một chút, liền trừng mắt nhìn lại Uý Lam " Em lặp lại lần nữa?" Nếu cô dám đòi về, xem anh có dám đánh cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Có lẽ bất kỳ việc gì cũng vậy, có lần đầu liền nghĩ tới lần thứ hai, trong đầu Tầng Trạh lúc này, chỉ muốn làm tiếp chuyện đang dở hôm qua, bắt quá cô bé ...Uý Lam hừ một cái, lỗ tai chú to vậy chẳng lẽ không nghe được lời cô nói? Không nhu nhược yếu đuối như vừa rồi, cô hùng hổ hét lên.

" Tôi nói phải về nhà,'tôi phải về nhà, tôi phải về nhà " "

Liên tiếp gào ba lần, Uý Lam mặt mũi thờ hồn hên, nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng bỏ thêm một câu " Chú nghe không được thì là người điếc "

Tầng Trạh vô lại nói " Tôi vốn là một kẻ điếc "

Liếc nhìn Uý Lam, sau đó nở nụ cười xấu xa, cả người anh leo lên giường, há miệng ngậm chặt đôi môi cô, có khí lực gào thét như vậy, khẳng định vẫn còn sức để hôn môi. Tuy rằng hôm qua cô đến kỳ sinh lý, nên chưa tạo được tình thú gì bất quá ngẫu nhiên nếm thử, cảm giác thật là tuyệt.

" U.." Uý Lam giãy giụa, vừa uốn éo phía dưới liền đau, hai mắt mở to ngập nước,một giọt, hai giọt tràn ra ngoài. Miệng Uý Lam đóng chặt, chỉ còn hai lỗ mũi dề hờ hấp, nhưng Tầng Trạh áp sát như vậy, cô không còn cách nào khác đành phải hé môi hóp không khí, đầu lưỡi Tầng Trạh thừa dịp liền xông vào, ở trong miệng Uý Lam không ngừng cào quấy, hấp thu mỗi tấc da thịt của cô, để xem về sau cô bé của anh còn dám gào lên như vậy hay không, nếu có liền dùng chiêu này, xem ra rất có tác dụng.

Tầng Trạh cũng chỉ muốn hôn một chút,dù sao Uý Lam đang trong kỳ sinh lý không thể đụng vào, anh buông môi Uý Lam ra, đôi mắt nhìn cô chăm

chăm đoạ.

" Nếu em không ăn, tôi sẽ lập tức chọc em "

Uý Lam trợn mắt, hai tay nắm chặt gọi " Chú..."

Tằng Trạm ừ một tiếng, Uý Lam hung dữ nói " Tôi cũng rất muốn chọc chú " Cô muốn cho chú biết làm vậy có bao nhiêu đau đớn, tốt nhất làm cho chú cũng chảy máu giống như cô.

Tằng Trạm híp mắt, cô bé muốn chọc anh? Trước tiên, anh không có khe huyết, vớ lại...Uý Lam cũng không có gây gộc để chọc vào, anh lắc đầu, cho qua " Đợi em khoẻ rồi bản tiếp, giờ ăn cơm đã "

Một bữa cơm này tốn những ba tiếng mới đồ được Uý Lam ăn xong, lúc đó mấy người Tần Cẩn cũng trở về, Tăng Trạm rửa mặt ra, liền nhận được điện thoại của Tăng Hải.

" Cậu cùng Tần Cẩn xảy ra chuyện gì? Sao lại đòi từ hôn? " Tăng Hải đầu bên kia rít gào, ngày thường ông vốn trầm ổn, tới khi bộc phát, so với đã thú còn đáng sợ hơn.

Tằng Trạm đi đến bên cửa sổ, đưa tay kéo rèm, lão già này tin tức thật nhạy bén, khoẻ môi anh khê cong lên, nói " Không phải ông đã nghe nói rồi sao? "

" Bên cạnh cậu có cô gái khác?"

Tăng Hải hỏi, ông có cơ sở ngầm ở đó, biết được hôm qua đã xảy ra chuyện, hơn nữa cô gái còn rất nhỏ. Tăng Trạm kinh hãi, có lẽ....anh không nên dẫn Uý Lam theo.

" Cháu gái của bạn " Tăng Trạm trả lời, ánh mắt trở nên sắc bén.

Tăng Hải hít một hơi, mắng xối xả " Mẹ nó, bé gái mà cậu cũng chơi, đừng tưởng tôi không biết, không cần coi ba cậu là thằng ngu, tôi đang cố cứu vớt tương lai cho cậu, sao cậu cứ tìm mọi cách chống đối? Tôi là ba cậu, tôi không muốn đấu với cậu, cũng không rảnh theo cậu đấu, mẹ nó cậu có bao nhiêu phân lượng, lão đây biết rất rõ " Thấy Tăng Trạm không nói chuyện, đầu bên kia liền tiếp tục " Cậu muốn đấu với tôi, cậu có khả năng đó sao? Cái cậu nên nghĩ bây giờ không phải làm thế nào để kéo tôi xuống, mà là bằng cách nào để dựa vào tôi leo lên " Đạo lý đơn giản như vậy, sao thằng nhóc thối đó lại không thông?

" Cậu như vậy, sẽ khiến người mẹ đã chết của mình vô cùng thất vọng "

Câu cuối cùng của Tăng Hải, triệt để đem Tăng Trạm tức điên.

" Lão già, ông không được nhắc đến mẹ tôi, ông không xứng, không xứng!" Tăng Trạm rống lại, ném mạnh di động ra ngoài, như con sư tử con bị chọc giận, nỗ lực há mồm, nhe hàm răng sắc nhọn. Anh có bản lĩnh, cũng có năng lực, chỉ là hiện tại không đủ để chống lại con sư tử già kia.

Tăng Hải dựa vào cái gì muốn anh nương theo ông ta để bò lên? Ông ta dựa vào cái gì nghĩ rằng anh sẽ buông bỏ tôn nghiêm, giống như khi ông ta bỏ vợ con đi lấy người phụ nữ khác để leo lên cao..không bao giờ...Đây là lần đầu tiên Tăng Trạm nổi giận đến như vậy. Cả người Uý Lam run run núp trong chăn, ngơ ngác nhìn bóng dáng Tăng Trạm.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Tằng Trạm đang lúc nổi nóng, quay người liền nhìn thấy Uý Lam trốn trong chăn run run, tâm tình càng tệ hơn, bước lại gần giật tấm chăn ra, mắng " Em run cái gì? "

Uý Lam mím môi, trừng mắt nhìn anh, Tăng Trạm cũng biết mình có chút dữ tợn, đoạ cô bé hoảng sợ, liền đưa tay xoa đầu cô, cố nặn ra nụ cười vui vẻ, nói " Đói bụng không? "

Không phải vừa mới ăn sao...Uý Lam không muốn để ý tới anh, cúi đầu im lặng. Tăng Trạm leo lên giường, ôm Uý Lam vào lòng, giọng nói nhỏ nhẹ " Tôi sai lầm rồi, nhất định về sau không làm đau em "

Còn có về sau? Uý Lam tức giận, ở trên cánh tay anh捏 một cái thật mạnh, Tăng Trạm nhe răng, thở dài, sau đó hôn lên trán cô nói " Đúng, tôi có làm em đau, nhưng..." Anh giơ tay nâng cằm cô lên, ním cười nói tiếp " Em chảy máu, bởi vì em trưởng thành "

Kiến thức sinh lý..Tăng Trạm không biết nên giải thích như thế nào. Hai mắt Uý Lam mở to, ngạc nhiên hỏi " Lớn lên?" Nhưng mà..sao lại đau như vậy,

còn chảy rất nhiều máu nữa.

Tăng Trạm gật đầu, sắc mặt biến hồng, còn bắt một đại lão gia như anh giải thích kinh nguyệt là gì? Anh đưa mắt nhìn khắp phòng, bỗng nở nụ cười, ôm lấy Úy Lam đi đến chỗ máy vi tính, Tăng Trạm đặt cô ngồi lên đùi mình, gõ 'có kinh lần đầu tiên', trên màn hình nhanh chóng hiện ra từng dòng chữ chi chít. Hai má Tăng Trạm càng đỏ lợi hại, hắng giọng đọc.

"Đại biểu thân thể thiếu nữ đã bước vào thời kỳ trưởng thành, có kinh lần đầu thường xuất hiện sau khi bộ ngực phát dục được khoảng hai năm, thiếu nữ có kinh nguyệt lần đầu là một trong những dấu hiệu quan trọng của việc trưởng thành, cũng là để nhận biết màng tử cung đã sinh trưởng, theo đó đường đi từ âm đạo tới cổ tử cung, dẫn trực tiếp vào buồng trứng đã khai thông"

Tăng Trạm giống như một học sinh tiểu học đang trả bài cho cô giáo, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu rành mạch. Úy Lam giương mắt nhìn anh chăm chăm, thăm nghĩ, nếu chú không làm cô đau, thì chú là người tốt nhất. Sợ Úy Lam còn hiểu lầm, Tăng Trạm nói thêm "Việc đó chứng tỏ cơ thể Úy Lam rất khỏe mạnh, về sau hàng tháng đều sẽ có, lớn lên chút nữa, Úy Lam có thể sinh con "

Úy Lam gật gật, đã hiểu đại khái..." Sau này chú không được chọc tôi nữa, nếu không tôi sẽ từ chú "

Tay cô nắm chặt cổ tay Tăng Trạm, vẻ mặt nghiêm chỉnh mười phần, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ một. Tăng Trạm liếc cô một cái, ậm ừ gật đầu. Úy Lam yên tâm thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt lập tức tươi cười nói "Hồi này chú nói chuyện với ai? Vì sao tức giận như vậy "

Tăng Trạm lắc đầu, nói lảng đi "Em ngủ đi "

Úy Lam mất hứng, nói "Tôi sắp thành heo rồi, còn ngủ cái gì " Bộ dáng uất tức, cái miệng chu ra khiến lòng anh rối loạn, sao cô bé này đáng yêu đến như vậy?

Tăng Trạm mỉm cười đáp "Tôi muốn đi ngủ " Cả một ngày chưa ngủ anh thật sự vô cùng mệt mỏi.

Úy Lam không nói lời nào, nằm yên trên giường với anh, chỉ cần vừa đi chuyển mông, khe huyết phía dưới lại đau...Tăng Trạm chưa chợp mắt được bao lâu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh của Barbie "Anh Trạ, Tàn Cần đòi về "

Tăng Trạm mở mắt, rồi ngồi dậy, Úy Lam chăm chú nhìn theo Tăng Trạm bước ra mở cửa, Barbie thấy sắc mặt không vui của Tăng Trạm liền nhỏ giọng thì thầm "Đã thu dọn đồ đạc xong rồi "

Tăng Trạm hừ một cái xem như đã biết, hướng phòng Tàn Cần đi tới. Úy Lam bĩu môi, đi thì đi còn thông báo làm gì ...nghĩ tới nghĩ lui lại không nhận được căn răng lê hạ thân đau nhức xuống giường, đuổi theo Tăng Trạ, Barbie lo lắng hỏi "Em đi đâu?"

Úy Lam mếu máo "Đi tìm chú "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Trong phòng Tàn Cần tụ tập rất nhiều người, kích động nhất là Cao Nhẫn, anh thật sốt ruột, nếu Tàn Cần bỏ đi, vậy Tăng Trạ phải làm sao?

"Bà cô của tôi ơi, chờ một chút, nghe Tăng Trạ giải thích cái đã "

Tàn Cần không trả lời Cao Nhẫn, đầu óc tức giận bùng bùng, từ tối hôm qua cô đã biết chuyện, luôn chờ Tăng Trạ đến giải thích, nhưng cả ngày hôm nay thái độ Tăng Trạ như thế nào? Tàn Cần ném quần áo vào trong túi du lịch, cười lạnh.

"Còn muốn xem tôi là đồ đàn sao? "

Cao Nhẫn cười hi hi lạnh lùng "Tăng Trạ vốn không phải loại người như vậy, em cũng không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ đi "

Tàn Cần nhìn về phía Cao Nhẫn, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ, lời nói châm chọc "Được rồi, tôi biết tôi là một đứa ngốc " Nói xong nổi giận dưng dưng xách túi bước đi, vừa lúc Tăng Trạ đi vào, khí thế cường đại, khiến Cao Nhẫn không khỏi bội phục, tên cầm thú này da mặt thật dày!

Tàn Cần ngẩng đầu nhìn Tăng Trạ, lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, kỳ thực không phải Tăng Trạ tôn trọng cô chỉ là không muốn chạm vào cô mà thôi, không phải anh quân tử chẳng qua người anh muốn từ đầu vốn không phải là cô. Tàn Cần có chút thương tâm, người đàn ông như vậy còn lưu luyến làm gì, có gì tốt, đáng để cô bắt chấp bám theo? Nhưng...con người đôi khi cũng rất bi ối, thứ không chiếm được lại càng muốn đoạt lấy.

Tàn Cần cười hỏi "Thế nào? Đến tiễn em sao? "

Tăng Trạ liền gật đầu, Cao Nhẫn và hai người bạn của Tàn Cần không khỏi hít sâu một hơi, tên Tăng Trạ này cũng thật là...Tàn Cần không nhận

được nữa, vút túi du lịch xuống đất, đi tới trước mặt Tăng Trạh, ngửa đầu nhìn anh chăm chăm hỏi " Mục đích anh ở cùng một chỗ với tôi, cứ vậy bỏ sao? "

Tăng Trạh ngăn người, không ngờ Tàn Cản lại nói như vậy. Uy Lam đứng ở cửa,hai chân để trần, ánh mắt tha thiết nhìn về phía bóng dáng cao ngất của Tăng Trạh. Tàn Cản thấy Tăng Trạh im lặng, không khỏi nở nụ cười.

" Anh không phải muốn lật đổ ba mình, thế nào? Hiện tại đối ý?"

Tàn Cản cũng không có nhắm vào Tăng Trạh, chỉ muốn chọc tức anh, nếu không cô nuốt không trôi con giận này. Tăng Trạh híp mắt, từ khi nào phụ nữ có thể nói chuyện như vậy với anh? Còn dùng giọng điệu, ánh mắt chế giễu, tuyệt đối không được.

Tăng Trạh quay đi " Mắc mớ gì đến cô?"

" Anh vừa là một tên hèn, vừa là một kẻ khốn nạn " Cả người Tàn Cản run run thét lên, lần đầu tiên trong đời cô chửi mắng người khác, lại còn là chồng sắp cưới của mình, nơi trái tim thật đau.

" Anh vô lương tâm, còn phạm tội cưỡng gian "

Tăng Trạh lừa giận thiêu đốt, cứ tưởng hôm nay trả lời tin nhắn của Tàn Cản xong, mọi chuyện đều giải quyết êm đẹp, sẽ không có như vậy cái vậ kích bác, anh định tới đây tạm biệt, luôn tiện nói câu xin lỗi với Tàn Cản, kết quả... Tăng Trạh từ trên cao nhìn xuống, khí thế áp đảo.

" Chuyện của tôi không cần cô lo, càng không mượn cô quan tâm, cô muốn đi cứ việc, nơi này không ai giữ "

Cao Nhắm vội vàng tiến lên, nắm cánh tay Tăng Trạh khuyên nhủ " Tăng Trạh...có gì từ từ nói..." Tiếp đó đá mắt ra hiệu với Tăng Trạh, ý bảo không cần tuyệt tình như vậy, không tốt cho bản thân.

Tàn Cản không nhin được, xen ngang " Thế nào, định tiếp tục tổn thương người khác để đổi lấy nghiệp lớn cho bản thân?"

Ban đầu Tàn Cản chỉ đoán mò, nhưng hiện tại thấy sắc mặt của Cao Nhắm cô liền chắc chắn, cảm giác bị thương càng nồng đậm. Lần đầu trong đời, Tàn Cản muốn cùng một người trải qua thiên trường địa cửu, nắm tay nhau đi tới già, nhưng người kia ý đồ đen tối, còn không thật lòng dù chỉ một chút...Tàn Cản nhếch môi cười nhạt, xách túi lên.

" Tôi khinh thường anh " Tàn Cản vòng qua Tăng Trạh đi ra ngoài.

Khinh thường...đừng nói là cô, ngay cả bản thân anh cũng khinh thường chính mình. Tăng Trạh nhướn mày nói thêm " Chúng ta hủy bỏ hôn ước, về sau không còn liên quan " Lẽ ra từ đầu anh nên dựa vào năng lực bản thân đánh bại lão già kia.

Tàn Cản đi ra, nhìn đến Uy Lam đứng ngoài cửa, cô bé nhỏ như vậy...Hắn cũng đành lòng xuống tay. Tàn Cản hắng giọng, âm thanh rõ to.

" Nếu không đồng ý, có thể đi tố cáo "

Uy Lam không trả lời, cô vốn không thích Tàn Cản, chậm chạp từng bước lùi về sau, thì ra... Chú đã lừa cô, chú nói, cô và chú giống nhau đều không có người thân, nhưng vừa rồi Tàn Cản nói, chú còn một người ba. Đồ lừa đảo, Uy Lam quay mặt đi thẳng về phòng. Tăng Trạh hoảng sợ, đáy lòng mắh Tàn Cản không biết bao nhiêu lần, cái gì mà tố cáo, Uy Lam vốn tự nguyện, trước kia cũng vậy, hiện tại hay tương lai đều tha thiết ở cùng một chỗ với anh, Tàn Cản thì biết gì, toàn nói năng nhảm nhí.

" Uy Lam!" Tăng Trạh vừa gọi vừa đuổi theo cô.

Bạn bè Tàn Cản đều theo Tàn Cản ra về, Cao Nhắm và Barbie ở lại với Tăng Trạh. Cao Nhắm thở dài thườn thượt, nhìn Barbie nói " Tăng Trạh là một tên hề tiện"

Barbie lúng túng cười, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Uy Lam

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Chân trước của Uy Lam vừa bước vào cửa, Tăng Trạh ở phía sau cũng vội chạy theo, Uy Lam tức giận đập mạnh cánh cửa lên người anh, Tăng Trạh giờ tay bắt lấy, trừng mắt nhìn cô, Uy Lam cũng không né tránh, hất cằm nhìn anh trân trối, cô muốn trừng chết anh.

" Em lại sao vậy?" Tăng Trạh đẩy cánh cửa đi vào trong, Uy Lam đứng yên tại chỗ, không nói tiếng nào, Tăng Trạh ngồi xuống giường, cười hỏi " Nói cho tôi nghe được không? "

" Chú gạt tôi, chú nói chú không có người thân " Úy Lam ầm ức, nước nờ " Chú lừa tôi đi theo..."

Tằng Trạm chịu không nổi khi nhìn bộ dạng uỷ khuất của cô, khẽ vươn tay kéo Úy Lam lại gần, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói " Hiện tại tôi chỉ có mình Úy Lam là người thân, em phải tin tôi "

Úy Lam lắc đầu " Không tin "

" Người đó và tôi vốn không còn liên quan, ông ta cũng không coi tôi như con " Tăng Trạm ôm Úy Lam vào lòng, hôn lên trán cô nói tiếp " Tôi cũng như em, không ai đau không ai thương "

Đôi mắt Úy Lam thoáng hồng, hình như vừa rồi cô nghe được cũng giống như vậy, cô đưa tay vuốt má Tăng Trạm, có chút đau lòng " Chú đang thương tâm?"

Tăng Trạm ngẩn người, mím môi cười.

Tần Cẩm trở về liền nói chuyện huỷ bỏ hôn ước với Tăng Trạm, Tần Thế Vinh ngẩn người, ngờ ngác nhìn Tần Cẩm, Tăng Trạm này... làm sao có thể to gan như vậy, cường gian trẻ vị thành niên? Còn đề vợ sắp cưới phát hiện được? Tần Thế Vinh tỉnh táo suy xét, ba Tăng Trạm là tham mưu, còn bản thân ông lập tức được điều đi tỉnh lý, tuy hai bên không cùng chung lợi ích, có điều liên hôn chính trị và quân sự, luôn là hôn phối tốt nhất. Tần Thế Vinh nhìn Tần Cẩm, nhỏ giọng khuyên can.

" Con cũng không bắt được tại trận, đừng ăn nói lung tung "

Tần Cẩm đứng phất dậy, tay run run chỉ vào Tần Thế Vinh " Chuyện của con không cần ba lo " Nói xong 'rầm' một tiếng sập cửa bỏ đi, Tần Thế Vinh đau đầu, Tăng Trạm ơi Tăng Trạm, đàn ông có ăn vụng cũng không thể ở ngay trước mặt vợ sắp cưới của mình chứ. Tần Thế Vinh gọi điện thoại cho Tăng Hải, đầu bên kia cũng không bắt máy, Tần Thế Vinh có chút đứng ngồi không yên, không biết bước kế tiếp nên làm thế nào? Chỉ lát sau, Tăng Hải gọi lại.

" Lão Tần, ông yên tâm, cá tính Tăng Trạm tôi hiểu rõ, chuyện này sẽ không để Tiểu Cẩm chịu uất ức, việc kết hôn đã định, không thể huỷ bỏ "6

Giọng nói vô cùng chắc chắn... Tần Thế Vinh hít sâu một hơi, vậy thì... bên mình muốn từ hôn cũng không được, liền cười hùa theo " Tốt, tốt "

Tăng Trạm mang Úy Lam trở về đã được hai ngày, gói băng vệ sinh bạn anh để lại cũng xài hết, Tăng Trạm đành dắt Úy Lam đi mua. Úy Lam không quan tâm, chỉ đi theo Tăng Trạm, nhìn anh mua một đồng tử to tử nhỏ, đáy lòng Tăng Trạm không ngừng than thở, lẽ ra việc này nên để Úy Lam tự mình đi mua mới đúng. Trước tiên việc dùng băng vệ sinh như thế nào, một chút khái niệm Úy Lam cũng không biết, còn Tăng Trạm, anh cũng chưa thấy bao giờ, chỉ là... Úy Lam không chịu học, Tăng Trạm đành tự mình ra tay, đem băng vệ sinh dán sẵn lên quần lót, Úy Lam chỉ việc mặc thôi.

Nhưng Tăng Trạm không phải là người khéo tay, mỗi lần chuẩn bị xong luôn luôn méo mó, khi Úy Lam mặc vào lại dính lên quần trong, bắt đắc dĩ Tăng Trạm lại xuống lầu mua một đồng tử lớn quần lót, cô bé thích sạch sẽ, cứ dính một chút lại đòi đi thay, kết quả... một núi quần dơ vứt đầy ra đó. Tăng Trạm không muốn lại chịu đựng ánh mắt kỳ thị của người bán hàng, trái lại đi thẳng vào phòng tắm, gom hết đồng quần lót dơ bỏ vào máy giặt, đúng là làm trâu làm ngựa nha, Tăng Trạm ngồi một bên, vừa nghĩ vừa nghiêng răng nghiêng lợi, chờ khi kinh nguyệt xong, nhất định phải bồi thường cho anh.

Tăng Trạm thật mong đợi cô bé mau hết, một ngày kiểm tra mấy lần, Úy Lam chán ghét, mắng " Chú đừng xem nữa, sao không để tôi yên..."

Chú cứ đòi nhìn nơi riêng tư của cô, còn muốn sờ thử, sờ thì thôi đi, còn đưa ngón tay chọc chọc...khó chịu biết bao nhiêu!

Tăng Trạm gật gù " Tôi chỉ định kiểm tra chút thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Sau khi về nhà được năm ngày, đến ngày thứ sáu cuối cùng Úy Lam cũng sạch sẽ, Tăng Trạm ngó qua miếng băng vệ sinh trong túi rác thấy trắng tinh, liền chạy tới bên người cô kéo quần lót xuống, nói " Để tôi nhìn xem "

Mùi hương độc đáo của riêng cô, cặp mông căng tròn, trắng hồng, nhéo lên thật đàn hồi, bàn tay Tăng Trạm mò vào khe huyệt bên trong, chọc một cái, Úy Lam hoảng sợ, chú lại muốn.

" Đừng lại làm tôi..."

Đem tay Tăng Trạm lấy ra, Úy Lam xoay người lại chui vào trong chăn, tay cô lần xuống dưới gối nắm chặt đèn pin, nếu chú dám dùng chỗ kia chọc cô, cô liền đập chết chú, Úy Lam cắn môi, nói " Không phải chú đã biết hết cả máu rồi sao? "

Tăng Trạm then thùng " Tôi chỉ muốn nhìn một chút "

Uý Lam ngồi dậy, kéo chăn che kín bộ ngực ngày càng lớn lên của mình, nhỏ giọng hỏi " Chú nhìn làm gì?"

Tăng Trạm cứng họng, Uý Lam hỏi tiếp " Chẳng lẽ chú muốn uống? "

Uống? Uống gì mới được? Trong đầu Tăng Trạm đột nhiên nhớ ra, mặt già phút chốc đỏ ửng, ho khan một tiếng nói " Em cho tôi uống gì, tôi uống đó "

Uý Lam lấp bắp kinh hãi " Máu thì không có, nhưng có nước tiểu " Dứt lời xách váy chạy thẳng vào toilet, nếu không nghe Tăng Trạm nói, Uý Lam còn định sáng mai mới đi tiểu.

Tăng Trạm xấu hổ, cô gái như vậy, anh mới gặp lần đầu, đợi Uý Lam đi ra, Tăng Trạm bước tới, nắm tay cô, thấp giọng nói " Tôi muốn em "

Đã bị một lần, Uý Lam không muốn lần nữa, liếc nhìn Tăng Trạm một cái, cô cầm con dao trên bàn đưa cho anh " Chú nếu muốn làm Uý Lam, vậy giết Uý Lam trước đi "

Sợ hãi đến như vậy... Về mặt Tăng Trạm ảo não, quay người trở về giường, Uý Lam nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn leo lên giường, đã nghe Tăng Trạm mở miệng " Ra ngoài ngủ đi "

Uý Lam ngẩn người, cam chịu ngủ trên sô pha, Tăng Trạm nhìn theo bóng dáng Uý Lam, giận run người, bị anh làm một chút liền đòi chết sao? Hai tay nắm chặt, anh rốt cục phải nhịn tới khi nào, tiến lên thôi... Tăng Trạm vào toilet rửa ráy phía dưới sạch sẽ, sau đó ngồi trên giường chờ đợi. Đợi thật lâu, đến khi Uý Lam ngủ say, Tăng Trạm đề chân trần chậm rãi đi vào phòng khách, nhìn thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại một đoàn, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, anh với tay mở đèn bàn, ánh sáng yếu ớt vừa đủ để anh ngắm nhìn cô.

Tăng Trạm quỳ trên đất, đưa tay vén chăn, cô bé bị khí lạnh thổi vào khẽ run lên, miệng hừ hừ mấy cái, anh nhanh chóng đem váy ngủ của Uý Lam cời bỏ, thân hình trần trụi lập tức bại lộ, Tăng Trạm vui sướng, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa đang co lại vì lạnh, lưỡi tham lam cắn mút, Uý Lam trong giấc ngủ cũng kim không được bật ra tiếng rên nhẹ, hai chân mảnh khảnh hơi mở ra ...Biên độ không lớn, nhưng cực kỳ mê người, Tăng Trạm bị cuốn hút, ngón tay chạm vào tiểu huyết mềm mại, bản năng thôi thúc anh lấy ngón trỏ nhét vào trong.

Tăng Trạm thờ dài, khe huyết bé xíu, đến khi nào mới thích ứng được kích cỡ của anh, cũng không thể mỗi lần làm đều bắt cô đau tới chết đi sống lại...Tăng Trạm chợt mỉm cười, thật ra cũng đơn giản, chỉ cần làm nhiều một chút là được rồi!

Đem hai bầu ngực sữa ngọt ngào lần lượt hút xong, Tăng Trạm dời xuống phía dưới, mũi anh dí sát vào hoa huyết non nớt ngửi ngửi, miệng cười vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng bóng, hai tay anh tách hai đùi cô, há miệng mút lấy viên hạch tâm đỏ hồng...ngón trỏ cũng không rảnh rồi, chọc thẳng vào bên trong khe huyết, Tăng Trạm cười trộm, cô bé có phản ứng, chứng tỏ cũng không phải ghét bỏ hoàn toàn.

Tăng Trạm nửa chuyển động ngón tay nửa mút được một hồi, cự vật phía dưới càng cứng đau nhức, anh kéo quần móc ra côn thịt tím bầm, chồm lên ghé sô pha, đầu gối gập lại, chống đỡ hai bên, mông đặt lên ngực Uý Lam, một tay bóp miệng cô, tay còn lại cầm cự vật nhét vào. Bên trong khoang miệng ấm nóng, thật thoải mái, Tăng Trạm dùng lực, bắt đầu luật động.

" Ừ..."

Uý Lam kêu một tiếng, Tăng Trạm cười xấu xa, dù cho cô có tỉnh lại cũng không sao. Anh sung sướng mất hồn, còn Uý Lam khó chịu muốn chết, cổ mở miệng lớn hơn để hít thở, đã quen...nên làm cái gì cũng không tỉnh lại, cái miệng nhỏ nhắn thích ứng nhanh như vậy, thế nào phía dưới lại không được chứ? Tăng Trạm nhỏ giọng nói " Liếm cho tôi đi.."

Cảm thấy còn chưa đủ mê hoặc anh nói thêm " Tôi cho em đồ ăn ngon "

Đúng như dự đoán, miệng Uý Lam càng há to hơn, Tăng Trạm thỏa mãn mãnh liệt ra vào...ngẫu nhiên còn bị rằng cô đụng trúng, cọ cọ thật ngứa, tiếng thờ hồn hên, âm thanh va chạm ngày một lớn, vậy mà...cô bé vẫn không tỉnh lại? Uý Lam đứng là không cảm thấy gì, miệng bị vật thô to nóng rực lấp đầy, còn liên tục càng quấy, cô chỉ coi nó như cây xúc xích, bất quá cô cũng không cần xuống, ngược lại..làm ra hành động rất mắc cở, liếm liếm không ngừng, thật vậy còn liếm đến vô cùng thích thú, đầu lưỡi nhỏ bé đảo quanh cự vật thỉnh thoảng chạm lên đỉnh quy đầu.Cô bé thích liếm như vậy, anh liền dừng lại cho cô liếm đủ, cuối cùng nhịn không được, bắn vào trong miệng Uý Lam, vốn anh định giúp cô lau dọn sạch sẽ, nhưng cô bé dường như nhớ lời anh nói khi nãy, sẽ được ăn ngon...nên vội vàng nuốt xuống.

Sáng sớm, Uý Lam nói miệng bị đau, Tăng Trạm im lặng, dù sao miệng anh không bị gì, cô đưa tay sờ sờ môi mình gọi.

" Chú ..."

Tăng Trạm ừ đáp lại, vẫn chuyên tâm nhai nuốt bánh mì. Uý Lam nghi hoặc nhìn anh " Chú có phải hay không...lại làm miệng tôi?"

Tăng Trạm thiếu chút nữa phun ra, vội khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc nói " Không có "

Uý Lam gật đầu, thờ dài " Đã lâu chưa bị đau, sao giờ lại? " Cô uất ức vui đầu ăn điểm tâm, lại hỏi " Chừng nào chú mới cho tôi đi học? "

Tăng Trạm phát hiện, Uý Lam thay đổi, cô trở nên hung dữ, lúc nói chuyện giọng điệu cũng khí thế hơn, nhưng giọng điệu này hình như chỉ giành riêng cho anh.

Chương 60

Tăng Trạh nhìn Uý Lam, đầu óc xoay chuyển, cô bé vẫn muốn đi học? Đưa Uý Lam vào trường học không có gì khó, nhưng anh không yên tâm..Uý Lam xinh đẹp như vậy, đi học sẽ quen được rất nhiều người, lỡ cô thay lòng đổi dạ thì sao? Uý Lam là của một mình anh, anh không muốn cô nhìn người đàn ông khác, càng không để bất kỳ ai chạm vào cô, Tăng Trạh gờ tay nhéo má Uý Lam, dò hỏi.

"Tôi mời người đến nhà dạy kèm cho em trước, có được hay không?" Uý Lam ngẩn ngời, một mình cô thôi? Lại còn ở nhà? Ánh mắt Tăng Trạh trở nên kiên định, giọng điệu chắc chắn.

"Học kỳ này cứ học ở nhà trước, đến học kỳ sau thì đăng ký nhập học cho em "

Dù sao cũng là cô bé, lừa được lúc nào hay lúc ấy.

Tăng Trạh bước qua, ngồi xuống bên cạnh Uý Lam, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô " Về sau sẽ có lão sư chơi chung với em "

Uý Lam nhớ lại, trước kia lúc đi học, giáo viên không chơi cùng học sinh..cô không muốn mình ngoại lệ, Uý Lam hi vọng bản thân mình cũng được đối đãi như những học sinh khác. Uý Lam nhìn anh, nhỏ giọng hỏi " Có thể không chơi chung không?"

Tăng Trạh ngơ ngẩn trong phút chốc, mới chậm rãi phản ứng, gật đầu đáp " Có thể "

Được chú đồng ý, Uý Lam nở nụ cười tươi rói, Tăng Trạh nhìn thấy cũng vui lây, dẫn cô đi rửa mặt. Tăng Trạh đưa ra mệnh lệnh, ngoại trừ anh, Uý Lam không thể đơn độc gặp mặt ai khác, không được có bất luận hành động hay cử chỉ đụng chạm tay chân dù chỉ một chút, Uý Lam cúi đầu, lầu bầu.

" Anh Barbie cũng không được sao? "

Tăng Trạh liếc cô một cái, tên nhóc Barbie thì càng không được, anh cười cười, nhắc lại " Trừ bỏ tôi ra, ai cũng không được "

Uý Lam ngẩng đầu, thắc mắc " Tại sao?"

Tăng Trạh gãi đầu " Bởi vì tôi là chú "

Uý Lam bĩu môi " Nhưng...không phải chú cũng quen rất nhiều người sao " Giống như Tần Cẩm ấy.

Tăng Trạh xoa xoa đầu cô, đang muốn lên tiếng giải thích, thì điện thoại của Tăng Hải gọi tới, Tăng Trạh không nhận, Uý Lam đứng nhìn anh một lúc, tìm không ra lý do đành đi ra phòng khách, Tăng Trạh chăm chú nhìn theo bóng lưng gầy yếu của cô, điện thoại Tăng Hải vừa ngừng, thì điện thoại Cao Nhắm lại tới.

" Lão già nhà cậu nói, nếu cậu dám cùng Tần Cẩm từ hôn, vậy chuẩn bị đến biên phòng ngay ngô đi "

Cao Nhắm mở miệng, giọng điệu ác liệt chói tai " Mẹ nó, chuyện nhà của mấy người cũng bắt tôi đi truyền lời " Cao Nhắm đang cực kỳ không vui.

Tăng Trạh đem di động dờ ra xa, hỏi lại " Cái gì? "

Cao Nhắm thờ dài, lải nhải " Không phải cậu nghe không rõ đó chứ, lão già nhà cậu nhắn là, nếu cậu dám từ hôn, ông ta sẽ điều cậu đến đến biên phòng nhập ngũ "

Tham gia quân ngũ? Tăng Trạh bật cười, trả lời " Mình ngược lại muốn nhìn một chút, xem ông ta có bản lĩnh đó hay không " Dù sao anh cũng là con của Tăng Hải, thủ đoạn của ông anh học được khá nhiều, Tăng Hải quen biết nhiều quan chức cấp lớn, anh cũng nhận biết.

Cao Nhắm cười hi hi hỏi " Thế nào? Cậu định chơi kiểu gì? "

Tăng Trạh im lặng mấy giây, rồi nói " Xế chiều ghé nhà Tăng Hải " Cúp điện thoại, sắc mặt Tăng Trạh vô cùng khó coi, liếc nhìn đồng hồ, đi đến chỗ Uý Lam ngồi xuống, Uý Lam rất đói bụng, nhưng chú không định đi nấu cơm, nên cô chỉ đành ăn đồ ăn vặt.

Tăng Trạh đóng cửa, đem Uý Lam nhốt trong nhà, không để bất luận ai đi vào, cũng không để cô ra ngoài ...Gọi xe đi thẳng tới nhà Tăng Hải, Tăng Trạh đứng đợi ở cửa, vừa hay Tăng Hải ra mở, nhìn thấy anh thoáng ngẩn ngời, Tăng Trạh nhếch mép, cười mỉa mai.

" Thế nào? Giật mình à?"

Tăng Hải tránh người, nói " Vào đi, cùng nói chuyện "

Hai người ngồi trên ghế sofa, con gái ông bạn ở trường luyện thi, còn vợ ông thì đi đánh mặt chườm.

" Dù sao tôi cũng là ba của cậu, tôi chỉ muốn tốt cho cậu, cùng một chỗ với Tiểu Cần, về sau tiền đồ rộng mở " Tăng Hải không quan tâm tới mấy ý định hoang đường của Tăng Trạ, lên tiếng dạy bảo. Thấy Tăng Trạ không nói lời nào, ông tiếp tục khuyên nhủ.

" Tần Thế Vinh lập tức chuyển đến tình lý, ông ấy còn muốn dựa vào cậu, cậu chỉ cần nói với ông ấy một tiếng, sau đó nhận sai với Tiểu Cần, vậy là mọi chuyện giải quyết êm xuôi, đơn giản vô cùng, còn mấy cái khác, tôi mặc kệ cậu "

Tăng Trạ chán ghét hết thấy những gì liên quan tới Tăng Hải, khuôn mặt giọng nói, cả mấy cái đạo lý buồn nôn.

" Chuyện của Tần Cần tôi sẽ xử lý, nhưng cuộc đời tôi không cần ông lựa chọn dùm " Tăng Trạ đứng dậy, hai con ngươi thâm thúy chăm chú nhìn ông " Đừng tưởng cố gắng bù đắp sẽ giúp ông bớt ách này với bà ấy "

Tăng Hải hiểu được, bà ấy, là nói đến người vợ nào của mình, ông cười tự giễu, Tăng Trạ nói cũng đúng, ông là đang cố gắng bù đắp cho lỗi lầm của mình, Tăng Hải vuốt cằm, giọng nói có phần hoà hoãn " Cậu cứ cẩn thận suy ngẫm, trước mắt tôi sẽ không ép buộc cậu "

Thấy Tăng Trạ đứng im, ông lại nói thêm " Cậu muốn có tình nhân tôi không phản đối, nhưng cũng đừng để lỡ nghiệp lớn cả đời "

Nghiệp lớn..Tăng Trạ tức giận " Ông cho là ai cũng như ông sao? Vứt bỏ một người, cưới một người, nuôi một người " Tăng Trạ anh sẽ không sống như vậy, có một người phụ nữ anh yêu thương là đủ rồi.

Tăng Trạ mang theo lửa giận rời đi, để lại Tăng Hải há hốc mồm ngồi đó, tự hỏi ông đã nói sai cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Về đến nhà nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của Úy Lam, Tăng Trạ ngồi lên ghế sofa hỏi " Lại có chuyện gì? "

Úy Lam trừng mắt nhìn anh, tay chỉ về phía cánh cửa hỏi " Tôi không ra ngoài, tại sao chú còn muốn khoá cửa?"

Tăng Trạ có chút chột dạ, thấy Úy Lam ngồi trên thảm trải sàn, giữ khoảng cách với anh, không khỏi vỗ trán, mỉm cười lấy lòng " Tôi đâu có khoá cửa "

Úy Lam ngẩng đầu, vênh môi, liếc mắt nhìn anh, chú còn dám nói láo, rõ ràng đã khoá cửa! Cô hừ một cái, nói " Tôi thấy, chú còn nguy hiểm "

Tăng Trạ im lặng, chẳng lẽ lại nói, tôi muốn nhốt em đó thì sao? Đợi nửa ngày, không thấy Tăng Trạ trả lời, Úy Lam đi tới trước mặt anh nói " Nếu chú cứ nhốt tôi như vậy, thà rằng tôi trở về trong thôn, ít nhất tôi còn được tự do "

Tự do? Tăng Trạ bĩu môi, nắm tay Úy Lam kéo vào lòng mình, hỏi " Sao? Ở bên tôi em không thấy tự do?"

Úy Lam thành thật gật gù đầu. Tăng Trạ tươi cười hỏi tiếp " Em muốn tự do như thế nào? "

Chỉ khi ở cùng một chỗ với Úy Lam, anh mới có thể vui vẻ, dục vọng phần chân mười phần. Đặt Úy Lam ngồi lên đùi mình, hai tay Tăng Trạ ôm lấy mặt cô, môi dán lên, đem đầu lưỡi tiến vào, nụ hôn mãnh liệt tới tấp khiến Úy Lam không kịp trở tay. Tăng Trạ xấu xa mút mạnh đầu lưỡi cô, lưỡi anh cũng theo khe hở chui vào khoang miệng cô không ngừng chọc khuấy, một bàn tay mò vào áo cô, vuốt ve phần sống lưng bóng loáng, lại cảm thấy chưa đủ, tăng thêm chút lực chuyển thành xoa nắn, khuôn mặt Úy Lam từ trắng chuyển sang đỏ, giống như sắp nở ra máu. Tăng Trạ vui vẻ, buông môi Úy Lam ra, hai tay hướng chỗ nhô ra trước ngực của cô nắm lấy, hỏi " Nói đi "

Úy Lam không thể động đậy, hai mắt mở to, năn nỉ " Chú đừng đối với tôi như vậy..."

Úy Lam hiểu được, việc chú làm hôm đó là sai, cô rất đau...chú rõ ràng là cường gian. Tăng Trạ mặc kệ vẻ mặt cầu xin của cô, hỏi " Em nói đi, ở cùng một chỗ với tôi, sao lại mất tự do? "

Úy Lam mím môi, Tăng Trạ cời nút áo của cô, đem nội y bên trong đẩy lên, lộ ra hai bầu ngực sữa trắng nõn, tay anh cẩn thận xoa bóp, lượng thịt khá nhiều, co dãn đàn hồi, điểm đặc biệt là làn da, trơn bóng mịn màng, so với bất kỳ ngực của mấy người phụ nữ anh gặp qua đều thoải mái hơn rất nhiều, nhìn không được anh há miệng ngậm lấy đỉnh nhọn hồng phấn, dùng răng lờ kéo, Úy Lam bị đau, liền kêu lên.

" Đừng cắn "

Tăng Trạm không nhả, vẫn dùng răng giữ lấy, có điều lực đạo nhẹ đi không ít. Úy Lam cúi đầu nhìn ngực mình đang bị Tăng Trạm xâm phạm, viên anh đào nhỏ bé đáng thương bị hút chặt, hết kéo rồi nhay. Úy Lam nhắm mắt, trong lòng lo sợ, nếu chú lại giống như lần trước thì phải làm sao? Cô tuy rằng thích chú hôn miệng mình, nhưng tuyệt đối không thích chú hôn ngực và phía dưới của cô.

Tăng Trạm nhìn ra tâm tư của cô bé, cười nói " Em còn nhỏ, từ từ sẽ thích tôi hôn em, cắn em như vậy "

Úy Lam níu lấy cổ áo anh, đỉnh chính " Tôi không thích "

Tăng Trạm đem váy Úy Lam cởi xuống, dùng một ngón tay cắm vào khe huyết bé xíu, đi vào không sâu, nhẹ nhàng ma sát xung quanh tường thịt mềm mại, thật khô ráo, nhưng bù lại vô cùng ẩm, êm dịu, chỉ nhét vào một phần ba ngón tay mà khe huyết đã căng đầy.

" Sao lại chặt như vậy ... " Tăng Trạm thở dài " Em nói xem, chừng nào tôi mới có thể nhét vào toàn bộ đây "

Úy Lam xấu hổ, vỗ vỗ lên mắt anh, áp ứng " Chú...khó chịu ... "

Từ lúc theo anh tới thành phố sống, cô cười nói cũng ít đi rất nhiều, trái tim anh luôn lo lắng bất an, anh cúi đầu liếm lên môi cô, dịu dàng nói " Em ngoan ngoan đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi em " Ngón tay lại đâm vào một chút.

Úy Lam lắc mông né tránh " Chú chó nhét vào " Cô lập tức bộc phát sự chán ghét của mình vào mặt anh " Tôi không muốn ở cùng một chỗ với chú, tôi muốn ở cùng anh Barbie " Tuy rằng anh Barbie không chiều chuộng cô như chú, nhưng ít nhất anh Barbie sẽ không cắn ngực cô, cũng không nhân lúc cô chảy máu còn dùng cây gậy to bự chọc vào, đau muốn chết!

Tăng Trạm ngây người, ở cùng với Barbie sao? Anh có chút nổi giận, đem ngón tay toàn bộ chọc vào, lực đạo không nhẹ, khiến cả người Úy Lam bỗng chốc run rẩy, khóc nức lên, Tăng Trạm không định dỗ cô, ngón tay chuyên tâm rút ra đâm vào.

" Chú điên rồi, lấy ra đi "

Úy Lam nóng nảy, hai chân đạp lợi hại, chú không biếng nhác chút sao? Di động Tăng Trạm đột ngột đổ chuông, Cao Nhắm gọi.

" Tôi công ty nhanh đi, cục trưởng cục kiến thiết đang ở đây, muốn gặp cậu "

Cao Nhắm đầu bên kia vui vẻ hí hửng " Buổi tối còn có tiết mục, cậu mau qua đây "

Dứt lời liền cúp máy. Tiếng khóc của cô bé thật mê hoặc, vật nam tính của anh cứng rắn đau nhức, thật muốn đè cô xuống làm một chút, nhưng thời gian không cho phép. Tăng Trạm mặc lại quần lót và váy cho cô, đem áo ngực kéo xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ, yêu thương nói " Ngoan ngoan ở nhà chờ tôi trở về "

Anh đứng lên sửa soạn quần áo, giọng điệu kiên quyết nói thêm " Còn chuyện ở cạnh người đàn ông khác thì quên đi, đời này em là của tôi " Cho dù em chán ghét, không thích thì cũng là người của tôi, kẻ khác đừng mong chạm vào.

Úy Lam ngồi khóc trên sofa pham Tăng Trạm ra ngoài, tiếp tục khoá cửa, cũng không phải anh độc đoán, càng không muốn nhìn thấy cô khổ sở, chỉ là...nghĩ tới lời nói muốn ở cạnh Barbie của cô, anh lại bất an.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Úy Lam khóc thật lâu, cuối cùng cũng mệt mỏi, đứng dậy đi vào phòng tắm ngâm bồn, cô muốn đem ngực và phía dưới tẩy rửa sạch sẽ.

Tăng Trạm đi đến công ty, lần đầu tiên sau ba năm anh gặp lại Nghê Như, lúc này Nghê Như đang đứng bên người Cao Nhắm, mỉm cười rót trà cho cục trưởng Lưu Huy, Lưu Huy nhìn thấy Tăng Trạm đến liền đứng dậy hô.

" Tiểu Trạm " Lưu Huy cũng biết đây là con của Tăng Hải, tương lai là con rể của Tần Thế Vinh, vị phạt sống này, không thể đắc tội được, mấy tập hồ sơ nộp lên chỗ ông, một cái cũng không thể bỏ sót.

Tăng Trạm nhiệt tình bắt tay với Lưu Huy, nói " Lưu cục trưởng đại giá, là tôi đã tới trễ "

Lưu Huy cười lớn, đáp lại " Khách sáo như vậy làm gì, đừng gọi cục trưởng này cục trưởng nọ, kêu một tiếng chú Lưu là được rồi, tôi cùng ba cậu vốn là chỗ quen biết "

Hai người ngồi vào chỗ, Nghê Như châm thêm trà cho Tăng Trạm, Tăng Trạm nhìn Lưu Huy gật đầu gọi " Chú Lưu "

Nói một chút chuyện xã giao bên ngoài, kể đó Lư Huy đề cập tới công trình của công ty Tăng Trám.

"Mảnh đất kia cũng không phải dễ làm" Lư Huy xoa xoa cằm nói tiếp "Công trình này tôi có xem qua, trước không nói tới mảnh đất, nhìn sơ qua vị trí rất không thuận, với lại...mấy cậu dự tính còn thiếu nhiều thứ a "

Đây cũng là ý tốt của Lư Huy, nếu Cao Nhắm tiếp được công trình này, tuy kiếm nhiều, nhưng khó khăn cũng không ít, kỹ thuật, nhân lực...Thuộc hạ Cao Nhắm ai cũng là chuyên nghiệp, ông muốn nhắc nhở một chút để họ có biện pháp giải quyết. Tăng Trám cũng đề cập thẳng vào vấn đề.

"Chú Lư chỉ cần căn dặn, bọn cháu sẽ bắt tội nó làm thật tốt" Tăng Trám quan sát biểu tình trên mặt Lư Huy, công trình này tuy còn nhiều thiếu sót, nhưng trong cục kiến thiết nhiều người như vậy...không nhất thiết phải đích thân cục trưởng đi một chuyến.

Lư Huy lập tức khoát tay "Dĩ nhiên là phải duyệt "

Đến thời điểm dùng cơm chiều, Tăng Trám, Cao Nhắm liền mời cục trưởng Lư và phó cục trưởng Trần đi khách sạn dùng bữa. Cao Nhắm vừa rót rượu, vừa cười nói "Cục phó, cục trưởng xin cứ tự nhiên "

Tăng Trám không thích uống rượu, cũng không mê hút thuốc, những lúc buồn bức thì đi uống một chút, lực khống chế của anh mạnh, nên chưa nghiện bao giờ. Bữa ăn nói rất nhiều, chủ yếu là về Tăng Trám, nói anh thật có phúc, ba là Tăng Hải, ba vợ là Tần Thế Vinh, cục trưởng Lư cứ uống hai chén lại lôi kéo Tăng Trám, Tăng Trám cũng không trả lời, lát sau mấy cô gái đã được dẫn tới, liên tục quán lấy hai vị cục trưởng và cục phó, bắt quả họ cũng không quên Cao Nhắm và Tăng Trám liên tiếp bắt hai người uống rượu.

Cao Nhắm không thích uống rượu, nhưng tư lượng cao hơn Tăng Trám rất nhiều, anh vỗ vỗ vai Tăng Trám nói nhỏ.

"Cậu cứ uống đi lo gì..." Dứt lời Cao Nhắm rót thêm cho Tăng Trám một ly.

Tăng Trám liếc Cao Nhắm một cái nói "Cậu đừng uống nhiều, mình còn nhờ vào cậu đưa về đó"

Cao Nhắm buồn cười "Cậu chờ mình?" Sau đó liếc nhìn mấy cô gái bên cạnh, trêu chọc "Sợ mấy cô đó ăn cậu sao?"

Tăng Trám không thể thừa nhận, đúng là trong lòng anh có chút sợ, anh uống nhiều như vậy, đầu óc mơ mơ màng màng, có khi không biết bản thân lại làm ra chuyện gì, mấy cô gái đó thân thể đều bản, anh thật sợ. Đầu bên kia, hai vị cục trưởng và cục phó đang diễn cảnh nóng, mấy cô gái nhiệt tình như lửa, dù gì cũng được Cao Nhắm nhét rất nhiều tiền, không ra sức là không được. Âm thanh rên rỉ, tiếng cởi quần áo không ngừng vang lên, bảo bối phía dưới của hai vị cục trưởng cục phó bị mấy cô gái đùa bỡn một đường, rất nhanh đã cứng rắn, Tăng Trám mời thêm hai ly rượu, đầu óc choáng váng không chịu nổi.

Bàn rượu tàn cuộc cũng gần hai giờ khuya, Cao Nhắm đặt phòng, an bài cho hai vị trong cục kiến thiết xong, lại đi lấy xe đưa Tăng Trám về nhà.

Cao Nhắm tắc lưỡi "Một người đầy mùi rượu "

Tăng Trám cười cười, vỗ ngực "Không sao "

Thân hình nghiêng ngả, Tăng Trám dựa lên tường đem cửa mở ra, đi vào trong phòng, một mảnh tối đen, mờ không thấy công tắc đèn, anh đóng sầm cửa lại, hướng phòng ngủ gọi lớn "Úy Lam "

Liên tiếp kêu lớn, Úy Lam đang ngủ trên giường cũng tỉnh lại, xoa xoa hai mắt.

"Nhanh đi mở đèn" Anh vẫn đứng gần cửa, đầu óc mơ hồ.

Úy Lam rời giường, đi ra phòng khách bật đèn, hai mắt nhấp nháy hỏi anh "Sao giờ mới trở về?"

Một tay Tăng Trám loay hoay cởi quần áo, tay còn lại khoát vai cô nói "Giúp tôi tắm cái đã, mùi này thật khó ngủ "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Úy Lam thờ dài, mắng "Tôi đang ngủ say đó "

Tăng Trám nhéo nhéo mặt cô, mè nheo "Nhanh đi "

Úy Lam đành phải mang anh vào phòng tắm, giờ tắm thế nào đây? Trước đây cô cũng chưa tắm qua cho ai, xả nước trong bồn, Tăng Trám lại chỉ về phía vòi hoa sen.

" Tôi muốn nó "

Uý Lam nheo mắt, mở vôi sen, nước lạnh lập tức phun ra tưới thẳng lên người Tăng Trạ, anh run lấy bầy, lú lười " Em cố tình chđnh tôi?"

Quần áo trên người Tăng Trạ ướt đẫm, nước cũng dần nóng lên, nhiệt độ biến hỏ liên tục khiến anh rất không thoải mái. Uý Lam cười trộm, nhìn Tăng Trạ run run đứng trong nước, từng bước lùi về phía sau.

" Chú tắm đi "

Tăng Trạ vịn tường, nhìn cô nói " Đến cời quần áo giúp tôi " Anh choáng váng muốn hồng, quả thật cời không ra.

Uý Lam liếc mắt " Chú tự làm đi "

Tăng Trạ lắc đầu, giục " Nhanh "

Uý Lam vênh môi " Chú muốn tắm thì tắm, không thì thôi "

Tăng Trạ đờ người, anh giống như gặp lại cô bé Uý Lam lúc còn ở trong thôn, vẻ mặt ngây ngô nhưng mồm miệng nhanh nhẩu. Thấy cô định chạy, Tăng Trạ nở nụ cười xấu xa, đem hết khí lực còn lại xuất ra, nhanh chân bắt lấy cô, ôm vào lòng, hai tay không rảnh rồi bắt lấy hai khối nhô lên trước ngực xoa bóp, thấp giọng dụ dỗ " Em tắm cho tôi, tôi rửa cho em, có được hay không?" Nói xong há miệng cắn nhẹ lên lỗ tai cô.

Uý Lam tay chân đá đấm, hét lên " Chú buông ra, buông ra "

Tăng Trạ cực kỳ hưng phấn, lôi kéo Uý Lam đi về phía bồn tắm, cố đem chiếc áo ngủ trên người cô xé mở, Tăng Trạ say rượu, dùng lực khá lớn, roẹt roẹt mấy tiếng, bộ áo ngủ cũng rách hoàn toàn. Uý Lam tức giận, có ai lại đi xé rách quần áo, đây là dùng tiền để mua đó.

" Ngoan ngoãn, để cho tôi thân một chút"

Tăng Trạ nhìn về phía bồn tắm lớn, mạnh mẽ bế Uý Lam vào trong. Anh ngồi xuống, đặt cô lên đùi mình, hai chân mở ra mang theo đùi Uý Lam giang rộng, ánh mắt chăm chú nhìn vào bộ phận giữ hai chân cô, bị chiếc quần lót che lại. Âm thanh Tăng Trạ khàn đục.

" Ngoan, cời quần áo cho tôi "

Uý Lam cương quyết, nói " Không " Liền muốn đứng dậy, Tăng Trạ vội vàng đè lại vai cô, sợ cô phản ứng mạnh bạo, nhanh tay cời xuống thắt lưng, trói hai tay Uý Lam, buộc vào giá treo, như vậy cô sẽ không thể nào động dậy.

" Đưa bé không ngoan phải bị phạt..." Tăng Trạ nở nụ cười tà mị, trên khuôn mặt anh tràn đầy dục vọng, đem quần áo trên người cời ra sạch sẽ, tách hai chân Uý Lam, dùng đầu cự long ma sát lên khe huyệt non nớt, ngón tay cái duỗi ra ấn vào viên hạch tâm đỏ hồng, cơ thể Uý Lam run lên từng chập.

" Chú..." Uý Lam ngẹn ngào kêu, chịu không nổi động tác càn quấy của anh.

Uý Lam khép mắt, lông mi dài run run, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, Tăng Trạ bị hấp dẫn cúi đầu cắn lấy đôi môi đỏ mọng mê người, Uý Lam rất đau, đùi phải nhấc lên, chân nhỏ đập vào mông anh, chú thật khôn khiếp... đã nói không muốn rồi.

" Ngoan nào, nếu em chịu phối hợp, tôi sẽ nhẹ nhàng hơn "

Cuốn lấy cái lưỡi thom tho của cô vào miệng mình, anh cũng không chậm trễ, ra sức bú mút, đầu lưỡi Uý Lam trở nên tê dại, một cảm giác không tên bỗng nhiên dâng lên, mang theo...một chút thoải mái. Nước bọt của anh chui vào miệng cô, Uý Lam bắt đầu đi nhắm mắt nuốt xuống, hai tay anh buông thả vùng tam giác huyền bí, mò lên trên nắm lấy bầu ngực sữa mềm mại, dùng sức xoa nắn, hai mảnh thịt non trắng nõn bị bàn tay thô bạo đối đãi, rất nhanh đã phồng hồng. Tăng Trạ không biết tại sao mình lại mê luyến thân thể Uý Lam đến vậy?

" Bảo bối, em nhìn xem, lớn không ít nha" Anh bóp lấy ngực cô giờ lên, muốn cho Uý Lam nhìn, lại cúi đầu ngâm lấy đỉnh nhọn tươi ngon, cười vui vẻ " Đây là công lao của tôi hết đúng không?"

Uý Lam xấu hổ, hai đỏ má đỏ lự, cúi đầu nhỏ giọng mắng " Đúng là mặt dày "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tăng Trạm gật gù, bây giờ anh sẽ không biết xấu hổ cho cô xem.

"Tôi thích em!" Tăng Trạm vừa cắn cổ Uy Lam vừa nói, hơi thở ngày càng gấp gáp, anh đưa lưỡi liếm không ngừng, đùa bỡn cô đến ý loạn tình mê, kim lòng không được, anh đem vật nam tính đang cứng rắn áp tới cạp lên vùng nữ tính mềm mại của cô, vô cùng thoải mái.

"Uy Lam là tốt nhất!" Tăng Trạm cười tít mắt, nói tiếp "Tôi nuôi em cả đời "

Nói xong, anh không cho cô cơ hội đáp trả, liền quỳ lên, hai tay nâng mông cô dẩy xoa bóp đứng lên, hiện tại anh đã lấy lại chút ý thức, lần trước làm cô đau như vậy, hôm nay phải thật dịu dàng mới được.

"Uy Lam, cho tôi đi vào " Tăng Trạm nói đi vào, thật ra cũng chỉ đưa một ngón tay, run run tìm tới khe huyết bé xíu chọc vào. Động tác rất nhẹ, bụng Uy Lam thoáng co rút, thân thể bắt đầu dâng lên cảm giác thoải mái mê hoặc, quả thật rất kích thích, muốn thêm nữa, lại hơi sợ, Uy Lam bất giác cắn môi, ngăn lại tiếng kêu rên sắp tràn ra ngoài, giọng nói đứt quãng.

"Không..cần ..."

Tăng Trạm bật cười, rõ ràng muốn mà lại nói không cần. Tăng Trạm không để ý tới lời nói dối của cô, hai tay dùng thêm lực ra sức hầu hạ, chất giọng nam tính trầm bổng dụ dỗ "Một lát tôi đi vào em sẽ thoải mái hơn "

Anh uốn người về phía trước, để côn thịt to lớn cạp lên người cô, giọng điệu càng trở nên mê hoặc " Em đừng sợ nó, nó thích em "

Khuôn mặt Uy Lam đỏ ửng, cần môi phun ra mấy chữ " Không cần nói..." Cô biết nó, đã từng hôn, còn liếm qua, nó còn chọc vào phía dưới của cô...Uy Lam cố nén cảm giác ghê tởm, sớm biết nó dùng để nhét vào chỗ đó của cô, cô sẽ không thổi vù vù cho chú, tuyệt đối không bao giờ ngậm vào miệng.

Tăng Trạm cười cười " Tôi nhất định sẽ làm em thoải mái " Tốc độ ra vào của ngón tay càng nhanh hơn, cảm thấy chưa đủ, anh kẹp thêm một ngón nữa, cùng chọc vào khe huyết nhỏ hẹp, anh muốn cô dần thích ứng, để lúc anh đi vào sẽ dễ dàng hơn, lúc đó cô và anh đều đạt được khoái cảm, đến khi cô quen với kích thích của anh, anh không tin Uy Lam sẽ không quần quít đòi hỏi...kích cỡ của anh, luận về độ dài, độ cứng thật hoàn hảo có thể làm cho bất kỳ cô gái nào cũng vừa lòng đẹp ý, chỉ là bây giờ đành ỷ khuất nó một chút ráng lấy lòng một cô bé.

Uy Lam mím môi, cảm giác phía dưới căng đầy, cô cúi đầu nhìn xuống hạ thân...nơi đó lúc phồng lên nuốt trọn hai ngón tay, lúc xẹp xuống trở về lúc ban đầu, thật thần kỳ, giống như nó có thể chứa đựng bất kỳ vật gì đi vào, thần chí cô dần u mê, cảm xúc thư sướng này rất lạ lẫm. Tay Tăng Trạm không ngừng nghỉ, chọc rút liên tục, Uy Lam nhắm mắt, cuối cùng nhịn không nổi, rên rỉ, âm thanh cực kỳ quyến rũ, ma mị, phía dưới Tăng Trạm tưởng đâu muốn nổ tung, anh nở nụ cười xấu xa, ngắm nhìn cô bé lên đỉnh cao trào. Rốt cục cũng chỉ là một cô gái nhỏ ngây thơ, tiết mau như vậy.

Tăng Trạm hài lòng, hai tay nâng mông cô lên, nhìn khe huyết đang chảy nước ướt sũng, đem côn thịt cứng ngắt của mình nhét vào, thật chặt, bao vây chèn ép dị vật xâm nhập, Tăng Trạm rên một tiếng, xem chút nữa anh đã bùng súng đầu hàng.

"Bảo bối, thả lỏng một chút nào " Tăng Trạm hôn lên mặt cô, thờ dõc nói.

Hạ thân lại dùng lực, cố đem cự vật chui vào sâu bên trong. Uy Lam run rẩy, hoa huyết căng trướng, cúi đầu nhìn xuống, hoảng sợ thút thít " Chớ vào nữa...được rồi "

"Ngoan nào, tôi sẽ nhẹ nhàng " Tăng Trạm yêu thương hôn cô mấy cái, đau lòng nhìn cổ tay Uy Lam đã đỏ lên, anh đem dây lưng tháo mở. Nửa đau nửa thoải mái, Uy Lam mâu thuẫn vô cùng, tiếng khóc cũng rung rức kỳ lạ, giống như thống khổ lại tựa như thích thú, hai tay cô nắm chặt vai anh.

"Đừng vào nữa "

Tăng Trạm nghe xong, đem cự vật lùi lại một chút, để cho Uy Lam thờ hờn hờn mấy cái, vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô.

"Em thả lỏng, tôi hứa sẽ dịu dàng hơn " Dứt lời, đem cự vật tiến vào một ít. Lần này rất khác biệt, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi, tận lực vận vẹo cự long để nó cọ xát lên tường thịt êm dịu. Cảm giác ngứa ngáy khiến Uy Lam thờ không ra hơi, cô há miệng hóp hóp không khí, áp ứng.

"Chú..đừng..đừng mà..."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Tăng Trạm cúi đầu hôn lên mặt cô, cười hỏi " Có phải cảm thấy thoải mái rồi đúng không? "

Uý Lam ngượng ngùng, cắn môi không nói lời nào, động tác của Tăng Trạm tuy chậm chạp, nhưng xâm nhập thật sâu vào bên trong, cổ họng cô truyền ra tiếng ừ hử ầm ừ, há mồm cắn lên vai anh, loại cảm giác này...rất không thích ứng nổi, trong tình cảnh đáng xấu hổ thế này mà nội tâm cô còn mong chờ chú dùng lực mạnh thêm chút nữa.

" Tôi sẽ mạnh thêm một chút "

Như đọc được tâm tư của Uý Lam, Tăng Trạm bỗng lên tiếng. Cặp mông chuyển động, đem cự long tiến vào tận sâu bên trong, tới khi quy đầu đụng vào miệng tử cung của cô.

" Tôi thật muốn cả đời cứ dán vào em như vậy " Tăng Trạm cười rộ lên nói.

Uý Lam liếc mắt nhìn anh, cắn răng, đem suy nghĩ trong lòng nói ra " Cảm thú mới nói được những lời như chú "

Tăng Trạm ngẩn người, cảm thú? Anh không cho là như vậy nha, anh đây đang thể hiện sự vui mừng, đơn thuần bộc lộ sự yêu thích của anh với cô, anh thích nên mới muốn, không thích thì đã không cần, đạo lý vô cùng đơn giản, anh thích cô, nên anh muốn cô, anh đâu có sai!

Tăng Trạm không quan tâm lời mỉa mai của cô, rút cự vật ra khỏi, rồi lại dùng lực đâm vào, đem cửa huyết căng hết mức có thể, ngắm nhìn phần bụng bằng phẳng của cô cộm lên hình dáng một cây gậy, anh mỉm cười thích thú, cầm tay cô áp lên chỗ nhô lên nói " Cảm nhận được không? Tôi đang ở trong cơ thể em "

Uý Lam đỏ mặt, hé miệng khóc lớn, trên đời sao lại có người xấu xa như vậy? Làm thì thôi đi, tại sao cứ phải nói ra như vậy chứ? Cô thật hối hận đã đi theo chú, nếu có thể cô muốn trở về nhà, không để chú bắt nạt nữa. Tăng Trạm có chút ân hận, không tiếp tục nói chuyện, chuyển tâm làm! Lực đạo lúc mạnh lúc yếu làm Uý Lam cả người tê dại, hai tay bám lấy thành bồn, ư a rên rỉ, âm thanh thật hút hồn, Tăng Trạm không biết định ở trong cơ thể cô làm tới lúc nào, có lẽ đến khi cạn tinh vong mạng?

Ừ khả năng này rất cao!

Tăng Trạm mãnh liệt luật động, vừa cảm thụ niềm vui sướng không ngừng dâng lên, vừa quan tâm cô nói " Em nếu thoải mái thì cứ kêu lên thoải thích "

Uý Lam giận dữ, nhắm mắt lại, vẻ mặt thay đổi liên tục, trông đặc biệt buồn cười. Một lát sau, cuối cùng cô cũng mệt mỏi rơi vào hôn mê, Tăng Trạm nhìn vẻ mặt mê man của Uý Lam cũng không có ý định buông tha, cúi đầu hôn hấp nhân tạo giúp cô, đợi tới khi Uý Lam có chút phản ứng anh lại tiếp tục dùng lực ra vào.

Uý Lam cảm thấy phía dưới bị anh làm sắp hỏng rồi, có thể sẽ rách ra, từ thoải mái chuyển thành mất cảm giác...cô muốn xin Tăng Trạm cho cô nghỉ ngơi một chút, nhưng ngay cả hơi sức nói chuyện cô cũng không có. Đến lúc Uý Lam tưởng chừng như mình sẽ chết đi, thì Tăng Trạm dừng lại động tác, còn thịt run run bắn ra tinh dịch màu trắng, rót đầy từ cung non nớt của cô, hạ thân căng trướng lợi hại cô níu lấy cánh tay anh như cọng cỏ cứu mạng.

Tăng Trạm vẫn vùi cự vật trong người Uý Lam, yêu thương hôn cô một cái, khẽ cười nói " Mai mốt làm nhiều sẽ quen thôi "

Lại tìm đến môi cô hôn hít, cười tít mắt " Em đúng là bé cưng của tôi "

Uý Lam không thềm để ý, nhắm mắt ngủ say. Quả thật đã khiến cô mệt mỏi, Tăng Trạm ôm cô tẩy trừ thân thể, mỗi một góc ngách đều tắm sạch sẽ, rồi mới rút cự vật rời khỏi tiểu huyết của cô, ngón tay thọc vào trong đem chất lỏng màu trắng mốc ra, nếu không cô có thể mang thai, nhưng...mang thai thì sao chứ, dù sao anh vẫn nuôi nổi, có điều mười sáu tuổi mang thai, sinh con...có thể không khỏe mạnh, nhưng cũng không phải là không thể được.

Nghĩ vậy anh liền dừng lại động tác trên tay, đem thân thể cô và anh rửa ráy sạch sẽ. Sau đó ôm cô bé lên giường cùng ngủ, nhưng luôn cảm thấy ' lạu nhơ' ở dưới trống trải có gì đó không thích hợp, suy nghĩ nửa ngày, anh quyết định tách chân cô ra, nhét còn thịt vào âm đạo khít khao ầm ập, cảm thấy cực kỳ thoải mái, mi mẫn nhắm mắt ngủ, mỗi lần Tăng Trạm ngẫu nhiên nhúc nhích, cự vật cũng theo đó chuyển động bên trong, Uý Lam cả người đều khó chịu, bất quá sức lực không có, cũng lười lên tiếng, nhắm mắt ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Sáng sớm hôm sau, Uý Lam tỉnh lại vô thức động dẩy cơ thể, vật nam tính liền trượt ra một chút, Tăng Trạm mở mắt, nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của cô không khỏi mỉm cười, đem cự vật rút ra ngoài, cả người Uý Lam thoáng run rẩy, khẽ ưm một tiếng kêu lên. Tăng Trạm ý cười càng đậm, đứng dậy đi rửa mặt. Uý Lam ngồi yên trên giường, cắn chặt răng, nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, chú làm như vậy với cô, rất quá đáng, liếc mắt nhìn về phía cửa, cô rón rén đi lại phía tủ, nhẹ nhàng kéo mở ngăn tủ, nhìn số tiền bên trong, cũng khá nhiều, nếu...trở về thôn?

Uý Lam cắn môi, chạy nhanh leo lên giường, dùng chăn che lại cơ thể trần trụi.

Hôm nay Tăng Trạ có hẹn, không thể làm bữa sáng cho cô, anh vội vàng mặc quần áo, không chào hỏi đi thẳng ra ngoài. Úy Lam đứng lên, đang định đi tắm rửa, ai ngờ Tăng Trạ đột ngột quay lại, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Úy Lam nói " Đừng quên ăn sáng đó "

Úy Lam ngơ ngác gật đầu, cũng không lên tiếng nói chuyện. Tăng Trạ nghĩ ngợi một chút lại dặn dò " Nếu em mệt thì cứ nghỉ ngơi "

Úy Lam lại gật gật, nhìn theo Tăng Trạ bước tới cửa, rồi anh bỗng quay lại vui vẻ nói tiếp " Hôm nay tôi không khoá cửa, em có đi đâu nhớ phải về nhà sớm "

Về nhà? Úy Lam ngây người, lập tức trả lời " Biết rồi "

Tăng Trạ chỉ chỉ về phía chum chìa khoá, nhỏ giọng nói thêm " Ra ngoài nhớ phải mang theo chìa khoá "

Úy Lam liền " Ừ " một tiếng đáp lại, sao hôm nay chú thật dài dòng.

Tăng Trạ có chút đắn đo, quan sát Úy Lam một hồi, nói " Tôi sẽ gọi về bất cứ lúc nào, nếu em không nhận liền biết hậu quả " Ánh mắt anh sắc bén, giọng nói mang theo chút cảnh cáo.

Úy Lam ngoan ngoãn đáp " Ừ "

Tăng Trạ quay người, đi ra khỏi phòng. Thời điểm bước vào thang máy, anh luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng hôm nay còn muốn đi cục kiến thiết bàn chuyện, thật sự không thể ở nhà. Úy Lam tắm rửa sạch sẽ, chỉ cầm theo hai bộ quần áo, nhưng lại mang theo rất nhiều tiền, cô cẩn thận khoá cửa, rồi rời đi, Úy Lam muốn trở về, nhưng...tên thôn là gì cô cũng không biết, từ nhỏ tới lớn chưa từng có ai nói cho cô biết thôn đang ở tên gọi là gì! Huống hồ cô cũng chẳng nhận ra đường để trở về.

Úy Lam lang thang trên đường, thấy đói liền ghé vào một tiệm mì ăn lót bụng, ăn xong lại hướng phía bắc mà đi. Một đôi chân gầy yếu, có thể đi bao xa? Nhiều người thấy cô nhìn chằm chằm, cô cũng không sợ trừng mắt nhìn lại, tới khi người ta xấu hổ quay đi. Tăng Trạ đưa lễ cho cục trưởng Lư, đơn giản ngồi xuống trò chuyện mấy câu, lại xin phép đi toilet, tranh thủ thời gian điện thoại về nhà, có điều không ai nhận. Tăng Trạ cúp máy, nhận được mấy giây liền lập tức gọi lại, cũng không có người bắt máy, cứ vậy gọi năm sáu cuộc vẫn không ai nhận, Tăng Trạ nóng nảy, bình thường gọi một cái cô liền bắt máy, cùng lắm là cái thứ hai cũng sẽ nhận...vậy cô đi đâu? Anh gọi liên tiếp hơn mười cuộc, vội vàng trở lại văn phòng cục trưởng Lư, cầm lấy áo khoác của mình, xin phép về trước.

Cục trưởng Lư cười hỏi " Gấp gáp như vậy, bộ xảy ra chuyện gì hay sao? "

Tăng Trạ gật đầu, không trả lời, về mặt khăn trương nhanh chóng rời khỏi. Cục trưởng Lư gọi cho Tăng Hải, kể lại tình huống của Tăng Trạ.

" Ở ngoại thành có một công trình, công ty của Tăng Trạ muốn đấu thầu "

Tăng Hải ậm ừ tỏ vẻ đã biết, hỏi " Công trình kia xây dựng cái gì? "

Cục trưởng Lư trả lời " Một khu giải trí cao cấp "

Chỗ ăn chơi? Tăng Hải đã hiểu ra đại khái, thì ra là muốn xây một khu ăn chơi cao cấp ở ngoại thành? Tăng Hải cười nói " Cũng không biết có phải do bản thân Tăng Trạ là chủ đầu tư "

Cục trưởng Lư suy nghĩ ít phút mới trả lời " Không báo tên, nhưng bí thư Tần nhìn thấy tên công ty Tăng Trạ cũng kêu tôi điều tra một chút "

Đầu bên kia Tăng Hải khẽ hí hóp mặt, từ khi nào Tăng Trạ lại biết giấu giếm như vậy, nếu khu giải trí này thật sự do nó đầu tư, vậy xem ra cũng có chút bản lĩnh. Đúng là lúc trước Cao Nhâm có đề cập, khu giải trí này xây xong, sẽ kiếm được rất nhiều tiền, chỉ là Cao Nhâm không có nói rõ rốt cục là của bọn chúng hay của người khác.

Cục trưởng Lư nịnh nọt nói " Tôi sẽ điều tra thêm "

" Vậy làm phiền cục trưởng Lư rồi " Tăng Hải nói vài câu khách sáo liền cúp máy, đưa tay xoa xoa cằm, có chút dăm chiêu, Tăng Trạ muốn làm cái gì, ông cũng không định ngăn cản, có thể đầu tư kinh doanh, nhưng nhất định phải tham chính, nên ở cùng với Tần Cần là lựa chọn tốt nhất.

Tăng Trạ về nhà, quả thật không nhìn thấy Úy Lam, tiền trong túi cũng mất hết, điểm mấu chốt là cô bé mang theo mấy bộ quần áo, Tăng Trạ mất mát thương tâm, ôm đầu suy nghĩ hết nửa ngày, đột nhiên đứng dậy, hai tay nắm chặt, cô nhóc này, để xem em chạy đi đâu!

Tăng Trạ gọi điện thoại tới sở cảnh sát chỗ anh từng làm, nhờ mọi người truy tìm, tiếp đó anh đi ra ngoài tìm kiếm xung quanh, cô bé ngốc như vậy, hai chân mảnh khảnh, sức lực không có, chạy cũng chẳng được bao xa.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Uý Lam lang thang qua nhiều con đường, chưa nghĩ ra rốt cục phải đi về đâu. Bên kia, Tăng Trạm đang chạy ra ngoài tìm, các cảnh sát cũng toả ra khắp nơi lùng sục. Quả thật khéo sắp đặt, ai cũng tìm không thấy Uý Lam, vậy mà Tăng Trạm thuê xe chở đi mấy con đường liền nhìn thấy.

Uý Lam một mình ngồi trong ngõ hẻm, vẻ mặt tràn đầy ưu thương, Tăng Trạm bảo tài xế dừng lại, bước xuống xe đứng cách cô bé không xa. Anh bắt đầu nhớ cô bé Uý Lam ngây thơ vô tư khi còn ở trong thôn, lúc đó cô đáng yêu biết bao nhiêu, cô biến thành bây giờ lỗi cũng do anh, nhưng nhìn đến gói quần áo bên cạnh, anh lại khó chịu, cô dựa vào cái gì lại dám bỏ đi? Cô đã là người của anh còn muốn đi đâu kia chứ?

Thân hình cao lớn của Tăng Trạm đi tới, Uý Lam kinh ngạc nhìn đôi giày trước mặt, cả người run run ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tăng Trạm, sợ hãi cùng uất ức phút chốc như vỡ oà. Ngày hôm qua bị chú làm lâu như vậy, đến giờ giữa hai chân cô vẫn còn đau đó, Uý Lam đứng dậy, không nói tiếng nào, co giò bỏ chạy.

Tăng Trạm nhìn cô, âm thầm thờ dài, đến nước này còn cố giãy giụa, chạy thoát sao? Anh gơ tay túm lấy cổ áo Uý Lam, không nói chuyện, cũng không cho cô cơ hội lên tiếng, ôm lấy eo nhỏ vác lên vai, khiêng lên xe. Uý Lam khóc suốt, đáy lòng anh cũng phiền muộn theo, lớn giọng nói.

"Nín ngay "

Về đến nhà, Uý Lam cũng không dám khóc nữa, Tăng Trạm để cô ngồi lên ghế sofa, lại đưa cho cô một đồng hồ ăn vặt, cứ như việc cô bỏ trốn chưa từng xảy ra, anh nhẹ giọng hỏi han.

"Đôi bụngchưa?"

Uý Lam gật đầu, cầm lấy gói lớn gói nhỏ bắt đầu ăn. Tâm tình của Tăng Trạm cũng thả lỏng, may mà Uý Lam khá ngoan, trước kia anh chỉ dắt cô đi qua một hai con phố, nên cô cũng không dám chạy đi xa, cả buổi trời vòng tới vòng lui chỉ quanh quẩn chỗ này, không mệt mới lạ. Đợi Uý Lam ăn uống no đủ, Tăng Trạm yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lại nhìn không được hôn thêm mấy cái, hỏi.

"Hôm nay em định đi đâu?"

Uý Lam nắm cổ tay Tăng Trạm, ngăn cản tay anh xoa xoa lưng mình, thành thật trả lời "Tôi muốn về nhà "

"Đây chính là nhà của em " Tăng Trạm nhẹ nhàng nói lại.

Uý Lam mím môi, nhỏ giọng nói "Tôi muốn trở về thôn "

"Trở về thôn làm gì?" Tăng Trạm nở nụ cười, cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ mọng mê người, dùng lực vừa đủ, khiến đôi môi đỏ mọng càng thêm kiều diễm ướt át.

"Chú đã nói cho tôi đi học, sau đó..." Giọng Uý Lam nhỏ dần mấy chữ 'chú lừa tôi, còn bắt ép' cô chỉ dám lẩm bẩm trong miệng.

Tăng Trạm cam đoan "Ngày mai tôi sẽ mời người đến dạy em "

Uý Lam nắm chặt góc áo, tức tối "Tôi không tin chú "

Tăng Trạm buông Uý Lam ra, lửa giận cùng buồn bực tích tụ trong lòng theo đó phát tiết, anh gơ tay nắm lấy cằm cô, trừng mắt nói "Em đã là người của tôi, tôi muốn em ở đâu thì em phải ở đó!"

Giọng điệu lớn tiếng ra lệnh càng làm Uý Lam cực kỳ chán ghét, cô thích chú lúc còn ở nhà cô, tuy rằng ít nói, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng đối với cô rất tốt, không giống như bây giờ, liên tục ép buộc, Uý Lam lớn tiếng cãi lại

"Tôi không phải là người của chú, tôi ghê tởm chú "

Lời nói oán trách mườì phần, không khỏi khiến anh sững sờ. Tăng Trạm bỗng buông cằm cô ra, chậm rãi quay đầu, thấp giọng nói "Tôi biết lỗi rồi, về sau sẽ không dữ tợn với em nữa "

Uý Lam trợn mắt, lấp bắp "Chú...chú..." Thay đổi sao lại nhanh như vậy?

Tăng Trạm ôm eo Uý Lam, nhắc cô đặt lên đùi mình, bày ra bộ mặt vô cùng đáng thương "Tôi đã đem bản thân giao cho em, nếu em bỏ đi, vậy tôi phải làm sao đây? "

Uý Lam hoảng sợ, tình hình có vẻ nghiêm trọng, cái gì gọi là đem bản thân giao cho cô? Uý Lam lắc đầu, vung tay biện hộ "Tôi ghét chú, chú lúc nào cũng nói vậy, chú không có đem bản thân giao cho tôi "

Đáy lòng Tăng Trạm vui vẻ, đưa tay bắt lấy cổ tay cô, dịu dàng dụ dỗ "Tôi đem thân thể cho em nhìn, để em liếm còn dùng qua, nếu em không nhận về sau tôi làm sao sống tiếp"

Người đàn ông kiên cường, lại dùng giọng điệu nhu nhược, khuôn mặt uỷ khuất đưa ra lời biện hộ ngây thơ buồn cười.

Chương 68

Uý Lam ngăn người một lúc lâu, chú nói đem thân thể cho cô là ý gì? Cô chu môi, hờn dỗi " Tôi không có dùng qua, cũng không muốn thân thể của chú "

Tăng Trạm thở phào nhẹ nhõm, Uý Lam hạ giọng xuống chứng tỏ cô đã mềm lòng..anh mỉm cười, khuyên nhủ " Em còn nhỏ, mới làm mấy lần nên không thích cũng rất bình thường, chờ đến khi em lớn một chút, tôi làm thêm vài lần nhất định em sẽ thích " Vừa nói anh vừa đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, toàn thân Uý Lam bần rần dựa vào người anh, cảm thấy vô cùng thoải mái.

" Uý Lam, tôi phải trình trọng thông báo cho em một việc "

Tăng Trạm rút tay về, đặt cô ngồi lên ghế, về mặt nghiêm nghị. Uý Lam lật đặt ngồi lại ngay ngắn, chăm chú nhìn anh, Tăng Trạm cầm lấy điện thoại di động, gõ vào hai chữ 'trinh tiết' rồi bấm nút tìm kiếm, anh quay mặt nhìn cô nói " Em giao thân thể cho tôi, tôi cũng giao thân xác cho em "

Hai má Uý Lam đỏ ửng, sao chú lại đề cập tới vấn đề này? Tăng Trạm liếc nhìn gò má hồng nhuận của cô, âm thanh càng trở nên nghiêm chỉnh " Em là một cô gái tốt, nếu đã đem thân thể giao cho tôi, tương lai chỉ được đi theo một mình tôi "

Anh đem di động đưa qua, để cho cô nhìn rõ chữ trên màn hình, tiếp tục nói " Em nghe qua từ trinh tiết chưa?"

Uý Lam đương nhiên biết, phụ nữ trong thôn đều lấy trinh tiết là điều tối quan trọng, hơn nữa...mỗi người phụ nữ đều muốn giữ gìn, cho dù cô có ngốc lại ngây thơ, ít nhất cũng biết hai chữ này. Tăng Trạm nhìn vào màn hình, đọc " Trinh tiết đại biểu cho đạo đức và luân lý xã hội, phụ nữ trước khi kết hôn không cùng người khác quan hệ tình dục gọi là bảo vệ trinh tiết, sau khi kết hôn ngoài chồng mình, không được cùng bất kỳ người nào xảy ra quan hệ tình dục cũng được xem như bảo vệ trinh tiết "

Tăng Trạm cảm khái trong lòng, may mà nhờ có nó, nếu không biết nói thế nào cho cô hiểu ...Tăng Trạm vỗ vỗ vai Uý Lam nói " Em giao trinh tiết cho tôi, hiện tại đã là vợ của tôi, về sau chỉ có thể ở với một mình tôi "

Vợ? Uý Lam có chút chán ghét khi nghe từ này, trừng mắt nhìn Tăng Trạm " Chú quen nhiều phụ nữ như vậy, tôi mới không thèm làm vợ chú, tôi không cần "

Lời nói rõ to rành mạch, hét thẳng vào mặt anh, Tăng Trạm bị khí thế của cô áp đảo, vẫn cố nhỏ giọng thêm vào.

" Nhưng em đã là người của tôi "

" Tôi không phải " Nước mắt rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô mang theo tia cương quyết, cắn môi khẳng định " Tôi không phải, tôi không phải, tôi không phải "

Uý Lam cứ lặp lại nhiều lần thật khiến anh phiền muộn, giờ tay bụm chặt miệng cô, nói " Em không cần luôn miệng lặp lại, tôi biết rồi " Nói xong anh đứng dậy, không quên buông lời cảnh tỉnh cô bé " Nếu em nói với người đàn ông khác, em còn nhỏ như vậy đã bị tôi làm qua, thử hỏi còn ai muốn em nữa, vậy nên em cứ ngoan ngoãn ở nhà, tôi sẽ nuôi em cả đời "

Trong lòng Uý Lam run sợ, chú nói quả thật không sai!

" Ngày mai gia sư sẽ đến, em phải cố gắng học cho tốt "

Tăng Trạm nói xong liền im lặng, ánh mắt như có như không liếc nhìn khoảng giữa hai chân cô, nói thầm trong bụng, còn phải cố gắng hầu hạ tôi cho tốt nữa đó. Uý Lam không có năng lực phản kháng, khóc một liên lần ra ngủ. Tăng Trạm ra ngoài một lúc, khi trở về cô đã tỉnh dậy, ngồi trên ghế sa lon tròn mắt nhìn anh, bộ dáng đáng yêu chọc tâm anh ngứa ngáy, Tăng Trạm bước lại, xoa bóp mặt cô một hồi, ân cần hỏi

" Đói bụng chưa?"

Uý Lam gật đầu, Tăng Trạm đi lại bàn, đem thức ăn vừa mua dọn ra " Ăn đi "

Giữa trưa ngày hôm sau, Tăng Trạm dẫn gia sư về nhà, là một cô gái trẻ trung lại cực kỳ xinh đẹp, đang theo học đại học sư phạm, cũng không phải do Tăng Trạm tìm, mà do người quen của Cao Nhâm giới thiệu, lý lịch trong sạch, có thể dùng được.

Mở cửa đi vào, liền thấy Uý Lam đang ngồi dưới đất chơi game, trên màn hình là mô tô lướt nhanh, Tăng Trạm liú lười, sao anh chưa biết cô còn có thể chơi game? Nữ gia sư thay giày, ngẩng đầu nhìn Uý Lam, nở nụ cười ngọt ngào. Uý Lam có nguyên tắc người cô thích cô mới cười đáp lại, nếu không nhất định ngậm chặt miệng. Đối với việc chú dẫn một người phụ nữ về, Uý Lam rất không vui, ở trong mắt cô, tất cả phụ nữ đều giống Tần Cẩm, là vị hôn thê của chú.

Tăng Trạm bước lại gần Úy Lam, ngồi xổm xuống hỏi "Chơi vui không?"

Úy Lam ậm ừ đáp lại. Tăng Trạm cười cười nói "Tôi có dẫn về một gia sư cho em, về sau Úy Lam phải cố học cho giỏi nha!"

Úy Lam mím môi, lại nhìn về phía gia sư, cô ấy thật trẻ, hình như chỉ hơn cô vài tuổi...Không giống như mấy giáo viên trong thôn, suy nghĩ kỹ nửa ngày, Úy Lam cũng gật đầu chào lại. Tăng Trạm liếc nhìn gia sư, lại nhìn Úy Lam, nói khẽ

"Tôi bận chút việc, mấy hôm tới đi vắng, em có thể ở nhà một mình không?" Có gia sư canh chừng, cô bé cũng không thể chạy trốn.

"Có thể" Úy Lam vô tâm trả lời.

Tăng Trạm đứng lên đi vào phòng bếp, gia sư liền đi qua, ngồi cạnh Úy Lam, tự giới thiệu "Tôi là gia sư mới của em, tôi họ Lâm"

Úy Lam nhìn cô, nhỏ giọng nói "Tôi tên Trạm Úy Lam"

Nữ gia sư vô cùng thân thiết vuốt tóc Úy Lam, khen "Tên thật dễ nghe"

Tăng Trạm thò đầu quan sát biểu tình của Úy Lam, nếu anh thoả mãn tâm nguyện được đọc sách của cô, cô sẽ vui vẻ...biết đâu sẽ thoả mãn lại anh! Càng nghĩ tâm tình Tăng Trạm càng tốt, nhanh tay đi gọt trái cây cho Úy Lam

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Úy Lam tuy rằng ngốc, nhưng khả năng ghi nhớ rất tốt, từ tiểu học chỉ cần chữ đã đọc qua một lần cô đều không quên, điều này làm cho gia sư Lâm Hân Du thật vui mừng. Úy Lam chơi một lúc, ăn hoa quả xong, Lâm Hân Du bắt đầu dạy học, kết quả, ngoại trừ vài kiến thức cơ bản, cái khác...Úy Lam gần như không biết gì hết, có một học trò như vậy, không khỏi khiến Lâm Hân Du cực kỳ đau đầu.

Một ngày này cũng không học được bao nhiêu, Lâm Hân Du chuẩn bị trở về, soạn thảo một chương trình học tập giành riêng cho Úy Lam. Công việc của Tăng Trạm luôn bận rộn, chuyện Tần Cẩm anh cũng không để ý, chỉ lo quan tâm công ty và qua lại cục quốc thổ nghe ngóng tin tức. Tăng Trạm là nhân viên công vụ, hơn nữa xuất thân quân nhân, lại là chỗ quen biết với cục trưởng cục quốc thổ, có tầng quan hệ này, muốn vào làm cũng không khó, đến lúc đó xem Tăng Hải dùng cách gì nhúng tay vào.

Cục trưởng cười nói "Cậu cứ cố gắng làm cho tốt, tôi cam đoan rất nhanh liền thăng chức"

Nghe cục trưởng đảm bảo, Tăng Trạm cũng chỉ gật đầu đáp lại. Công tác ngày càng bận rộn, có khi một tuần Tăng Trạm cũng không về nhà, những lúc đó đều là Lâm Hân Du ở bên cạnh làm bạn với Úy Lam, vừa nấu cơm vừa phụ đạo. Úy Lam mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Tăng Trạm, tần suất dày đặc, có khi là năm mươi cuộc điện thoại, Tăng Trạm chỉ tiếp một lần, có khi hai mươi cuộc điện thoại, một cái anh cũng không nhận. Khi Tăng Trạm đi vắng, Lâm Hân Du sẽ ngủ lại với Úy Lam, Úy Lam liếc nhìn chỗ ngủ của Tăng Trạm, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Hân Du, cuối cùng Úy Lam chỉ vào phòng khách, phòng đó chủ không cho cô ngủ, không biết để người khác ngủ có được hay không? Bất quá, vị trí của chủ nhất định không thể nhường cho người khác.

Úy Lam lôi kéo Lâm Hân Du đi vào phòng khách, nhỏ giọng nói "Cô giáo ngủ nơi này đi"

Lâm Hân Du mỉm cười gật đầu, nhìn vào phòng ngủ của Úy Lam, hỏi "Vậy nếu chủ của em trở về thì phải làm sao?"

Úy Lam hất cằm "Dĩ nhiên là ngủ với tôi"

Lâm Hân Du ngẩn người, ngờ ngác nhìn theo bóng lưng của Úy Lam, thời điểm bước ra đóng cửa cô vẫn còn suy nghĩ đến câu nói kỳ quái của Úy Lam...chắc Úy Lam còn nhỏ, nên hay nói lung tung. Lâm Hân Du là một gia sư giỏi, dạy Úy Lam rất nhiều thứ, nhất là môn ngữ văn, dựa theo giáo án soạn sẵn Úy Lam hoàn thành khá tốt, riêng môn toán...thì vô cùng vất vả, Lâm Hân Du cảm thấy nhức đầu, không thể chỉ dạy cô bé mỗi một môn ngữ văn được.

Nửa tháng sau, Tăng Trạm kéo theo thân thể mệt mỏi rồi trở về, liên tục đi công tác, bận họp suốt ngày, còn phải không ngừng phần đầu học hỏi, Úy Lam nhìn Tăng Trạm, cảm thấy chủ thật đáng thương, cả người gầy nhiều như vậy!

Tăng Trạm vào nhà, cởi bỏ áo khoác, Úy Lam ngoan ngoãn chạy đi rót nước cho anh, Tăng Trạm liếc nhìn bàn cơm, gật đầu, xem ra nữ gia sư này cũng tốt, chăm sóc Úy Lam rất chu đáo.

Lâm Hân Du kín kẽ đứng dậy, lễ phép hỏi "Ngày ăn cơm không?"

Tăng Trạm lấ đầu, đáp " Ăn rồi "

Úy Lam bưng nước chạy tới hấp tấp hỏi " Chú ăn cái gì? "

Tăng Trạm nhìn về mặt Úy Lam, nhin không được bật cười " Ăn cơm "

" Ăn ngon không?" Úy Lam ngồi xuống một bên, nhìn Tăng Trạm uống nước.

Tăng Trạm xoa đầu Úy Lam rồi trả lời " Không ngon lắm "

" Chú không nhận điện thoại của tôi " Hai tay Úy Lam nắm lấy gấu áo vắn về, đôi môi đỏ mọng chu ra cực kỳ mê người.

Tăng Trạm nở nụ cười vui vẻ, anh vừa đến cục, đã phải đi công tác, chuyến đi này chỉ tốn chút nước bọt liền ký xong hiệp định liên kết của chính phủ với người dân địa phương, đem mảnh đất kia thu vào tay, xem ra đường thẳng quan cũng không còn xa, nói một cách khoa trương...chắc chắn ngoài anh không còn ai đủ tư cách...bất quá còn đợi công văn gửi xuống. Không nghe điện thoại của Úy Lam cũng do anh quá bận, anh rất nhớ cô, nhưng việc lớn trước mắt, anh không thể không nhẫn nhịn.

Hôm nay trở về, ngày mai lại phải đi họp,sau đó tiếp tục đi công tác...Tăng Trạm bỗng cười xấu xa, hướng Lâm Hân Du đang bận rộn dọn dẹp trong bếp nói " Cô về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại tới, mấy ngày này cực khổ cho cô rồi "

Tăng Trạm tuyệt đối là người đàn ông cực phẩm, xét về tướng mạo, gia thế, dáng người lẫn địa vị xã hội, chẳng có gì đáng trách khi Lâm Hân Du cũng có chút tư tưởng đến anh. Lâm Hân Du khẽ gật đầu, nhẹ giọng " Dạ " một tiếng, thu thập chút đồ rồi rời đi.

Tăng Trạm chỉ muốn cùng cô bé của anh ôn chuyện một chút, có trời mới biết anh nhớ cô đến chừng nào.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Sau khi Lâm Hân Du rời đi, Tăng Trạm quay qua hỏi Úy Lam " Cô ấy đối với em tốt không?"

Úy Lam gật đầu " Tốt "

Tăng Trạm liền mỉm cười, đưa tay捏 mũi của cô, trêu " Một gia sư tốt lại bị em xem như bảo mẫu "Anh nhắc bỗng cô đặt lên đùi mình, hỏi tiếp " Tôi đi vắng, em có nhớ tôi không?" Mặt anh sấp lại cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô nói thêm " Vài ngày không thấy, Úy Lam của tôi lại đẹp hơn rồi "

Ai lại không thích khi được khen bản thân xinh đẹp, Úy Lam cúi đầu, thẹn thùng " Không nhớ "

Tăng Trạm cũng không quan tâm tìm tòi xem lời nói của Úy Lam là thật hay giả, anh nhanh tay đem áo cô mặc cởi ra, môi tìm xuống hai đồi núi nhỏ hờn hất. Úy Lam chán ghét chú lâm như vậy, nhích người lùi về sau, hai tay nắm chặt tóc anh.

" Chú lại muốn làm gì?"

Tăng Trạm cười cười, một tay mò vào trong áo lót của Úy Lam, bắt lấy bầu ngực sữa căng tròn, nắm trong lòng bàn tay dùng lực xoa bóp, ghé đầu sát bên tai cô thì thầm " Tôi nhớ em "

Úy Lam nghĩ thầm, chú lại muốn...chọc cô. Úy Lam không tình nguyện, di chuyển mông tránh né, lại bị Tăng Trạm giữ chặt, không cho động đậy, giọng anh dịu dàng dẫn dụ " Lần này nhất định tôi sẽ cho em thoải mái "

Úy Lam khẽ lấ đầu, không chút tin tưởng, Tăng Trạm liền hôn lên mắt cô, nhẹ giọng " Em nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, đừng suy nghĩ bất cứ điều gì "

Úy Lam mím môi, nhắm mắt, trao thân thể cho anh, Tăng Trạm đỡ cô nằm xuống ghế sofa, bàn tay thô ráp hướng bấp đùi trắng nõn của cô sờ soạng, thiếu nữ mười sáu tuổi ngày càng trưởng thành, hai chân mảnh khảnh dài ra không ít, nhất là bộ ngực, phát triển thật tốt, Tăng Trạm cao hứng sít xoa, tất cả đều là công lao của anh.

Đem quần Úy Lam cởi bỏ, Tăng Trạm bắt đầu vuốt ve cặp mông tròn trịa, lực đạo vừa phải, làm cô dần thoải mái, cổ họng ư a rên nhẹ, Tăng Trạm mê mệt âm thanh như tiếng mèo kêu của cô, cúi đầu hôn tới tấp lên bắp chân bóng bóng mịn màng. Áo ngực cũng bị tháo ra, Úy Lam có chút không yên, thầm nghĩ chỉ muốn chú hôn không muốn chú chọc vào cơ thể mình...rất đáng sợ.

" Chú " Úy Lam mở mắt, lấ đầu " Tôi không muốn "

Tính nhẫn nại của Tăng Trạng đã bị bào mòn, anh giờ tay che hai mắt cô nói " Em ngoan ngoãn tôi sẽ cho em thoải mái, nếu không nghe lời sẽ rất đau "

Đem hai chân Úy Lam tách mở, ánh mắt anh chăm chú quan sát vùng tam giác huyền bí, rất cục cùn nhỏ, nơi đó lông mao chưa mọc đầy đủ, vô cùng sạch sẽ, hai ngón tay anh nắm lấy viên hạch tâm, vân vê đứng lên. Úy Lam cắn răng, nước mắt từ khóe mi trào ra, chủ lúc nào cũng vậy, thà không trở về thì tốt hơn. Tăng Trạng hút lấy đỉnh nhọn trước ngực cô vào trong miệng, một đường liếm láp, nụ hoa hồng phấn lập tức nở rộ, trở nên đỏ tươi ướt át, đối lập với làn da trắng như tuyết cực kỳ dục hoặc.

" Úy Lam của tôi đã trưởng thành " Tăng Trạng thì thảo, tiếp đó kề sát tai cô nói nhỏ " Em cố gắng ôn tập cho tốt, cùng cố kiến thức, mấy tháng sau tôi đưa em vào trường học "

Úy Lam nghe xong, liền vui vẻ, ngón tay của Tăng Trạng cũng thừa dịp tìm đến khe huyết non nớt chậm rãi ma sát, thân thể Úy Lam rung động, một cỗ nóng rực từ sâu bên trong phút chốc tuôn trào. Ướt! Tăng Trạng vui mừng, đem ngón tay nhét đi vào, không ngừng đâm rút, hai chân Úy Lam gát lên vai anh, phần nữ tính càng phơi bày rõ ràng.

" Có phải dần thoải mái hơn đúng không? "

Hai má Úy Lam đỏ bừng, e thẹn gật gật, Tăng Trạng hôn hờ " Tôi đi vào nhé! "

Không đợi Úy Lam kịp phản ứng, anh đã cởi quần, cầm lấy cự long thô ráp nóng rực chống lên miệng huyết.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Úy Lam liếc nhìn cự vật to lớn, lập tức nhắm chặt hai mắt, Tăng Trạng có chút buồn cười, không biết thân qua bao nhiêu lần, còn dám ghét bỏ..anh đem hai chân cô mở lớn hết mức, một tay tiếp tục niết viên trên châu đỏ hồng, cặp mông thoáng dùng lực đẩy cự vật xâm nhập vào trong, lối đi trơn trượt ẩm ướt, phút chốc khe huyết đã nuốt được một phần ba côn thịt.

Cảm giác thật kỳ quái, không còn đau nhức, chỉ hơi trương kèm theo một cỗ tê dại...Úy Lam si và bản thân, đôi môi mấp máy, giọng điệu nũng nịu

" Không cần..."

Tăng Trạng bật cười, không cần? Đây là điểm chung của hầu hết phụ nữ thì phải, rõ ràng thích thú đến vậy, mà ngoài miệng luôn lặp đi lặp lại một câu trái lòng. Tăng Trạng không thêm đề ý, nhẹ nhàng đẩy cự vật tiến thêm mấy phần.

Cả người Úy Lam run rẩy lợi hại, cặp mông hơi nâng lên, Tăng Trạng thừa dịp cô cong người đem tất cả đều nhét vào trong.

" Ừm..."

Nhìn không được Úy Lam kêu rên, cúi đầu nhìn chỗ gò lên giữa bụng, không khỏi tức giận, của chú thể nào lại lớn như vậy, cô giờ tay đè xuống, Tăng Trạng thờ dốt nói " Tiểu yêu tinh, muốn ép chết tôi sao? "

Úy Lam cũng ngứa ngáy khó chịu, cửa huyết vốn khít khao, theo phản ứng cơ thể đột nhiên co rút, Tăng Trạng cắn răng, kềm chút nữa anh liền bắn ra, hừ, để xem anh làm cách nào thu thập cô bé này. Cự long thô dài rút ra, bóng loáng ướt sũng, Úy Lam cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hồng, xấu hổ quay mặt đi.

" Đừng sợ! "

Tăng Trạng xoay mặt cô bé lại, mỉm cười " Rồi em sẽ thích nó "

Lời nói chưa dứt, anh đã cầm cự vật đi vào, thịt non bao trùm lửa nóng, giống như mấy trăm cái miệng nhỏ gât gao hút chặt, trên trán anh lấm tấm mồ hôi, nhưng để Úy Lam quen dần với cảm giác này anh không thể không nhịn xuống. Hai tay Tăng Trạng xoa bóp bộ ngực no đủ của Úy Lam, hai luồng vú trắng nõn trong bàn tay anh không ngừng biến ảo đủ mọi hình dáng, đỉnh nhọn e thẹn co rúm dẹt thẳng, có chút đau nhưng cũng thật thoải mái, một chân thẳng tắp gát lên vai anh, chân còn lại gấp khúc bị tay cô nắm lấy, Úy Lam cắn môi, tuy đã cố hết sức nhưng cổ họng vẫn tràn ra âm thanh ư ư mông manh.

" Ừm..."

Bàn tay nắm lấy chân trái bắt đầu tê rần. Tăng Trạng nhìn tay chân cô run run, nhẹ giọng cười, chậm rãi đem chúng đỡ xuống gác lên hông mình, hạ thân hai người đột nhiên không còn khoảng trống, dính sát vào nhau, vùng nam tính rậm rạp xanh đen của anh đâm vào dải đất sạch sẽ trắng mịn của cô.

" A..ừm..."

Cảm thấy chỗ giao nhau ngày càng ướt đầm, Tăng Trạ động thân, thúc mạnh mấy cái, chọc tới hoa tâm của cô, từng con khoái cảm mãnh liệt đánh tới, Úy Lam há miệng kêu lên, vừa thống khổ lại vừa sung sướng, thắt lưng mảnh mai liền chuyển động hòa theo. Tăng Trạ thích thú ngắm nhìn, cuối cùng cô bé không còn kháng cự, về mặt cực kỳ hưởng thụ! Anh gia tăng tốc độ, gần như mỗi cú nhấp đều đâm vào chỗ sâu nhất, đôi khi cố tình chéch về một hướng, găt gao chà sát lên miệng huyết, vùng thịt non mềm bị va chạm quá mức càng đỏ tươi chói mắt, Tăng Trạ bị dục vọng khống chế, nắm lấy thắt lưng Úy Lam dùng sức mà đâm.

Úy Lam cảm giác mình sắp chết, chú nhanh như vậy, sức lực vô cùng mạnh, hơn nữa còn rất điên cuồng ...Đầu cô liên tục đập xuống ghế sofa, tuy chất liệu mềm mại, cũng khiến cô có chút choáng váng, thật muốn ngất đi, có điều cô bị chú làm tới vui vẻ thư thái, như bay trên chín tầng mây... vì sao động tác đáng hổ thẹn này lại mang tới khoái mải? Úy Lam không cách nào lý giải.

Tăng Trạ cúi đầu, cuốn lấy lưỡi Úy Lam, hai môi khếp chặt bú mút đầu lưỡi ngọt ngào hấp thụ nước bọt thơm mát trong miệng cô bé.

" Bé ngoan .." Tăng Trạ đắc ý nói, muốn để cho cô bé nếm thêm chút ngon ngọt, anh rút cự vật ra ngoài, ôm Úy Lam ngồi dậy, đặt cô quỳ xuống hai tay chống lên tay vịn ghế sofa đưa mắt về phía anh, tư thế này có thể đâm vào sâu hơn, cô bé sẽ càng sung sướng.

Tăng Trạ quỳ ở sau lưng Úy Lam, tách hai mảnh mông tròn trịa, cầm lấy cây gậy to lớn chọc vào, miệng huyết nhỏ xíu liền bị căng hết mức. Tăng Trạ tận lực đâm rút.

" Ừm ..." Hai tay Úy Lam vịn sofa, nước mắt rơi xuống, vừa rồi còn rất khoái mải, hiện tại lại đau, phía dưới khẳng định đã sưng lên, cũng có khi bị phá hư.

" Nhẹ chút..." Tăng Trạ cũng muốn nhẹ chút, có điều kim lòng không được, anh đã từng ngủ với vài người phụ nữ, nhưng Úy Lam tuyệt đối là người duy nhất khiến anh mất đi không chế.

Tuy Úy Lam bị đau, liên tục năn nỉ anh nhẹ chút, bất quá tiểu huyết lại chảy ra thật nhiều mật dịch, trơn trượt hấp dẫn như muốn anh tiến sâu hơn nữa, dùng sức nhiều hơn...Làm bao lâu anh cũng không để ý, mãi đến lúc Úy Lam hôn mê bất tỉnh, Tăng Trạ bắt lấy hai bầu ngực sữa yêu thương vuốt ve, chợt nhớ mình vẫn chưa lưu lại ấn ký trên người cô bé, liền cúi đầu mút lên lưng cô.

Thúc mạnh một cái, đem chất lỏng trắng đục phun đầy trong cơ thể cô, Tăng Trạ mới rút cơn thịt mềm nhũn ra ngoài, cô bé xụi lơ không động đậy, anh hốt hoảng lật người cô lại dò xét hơi thở, thở phào một hơi thầm nghĩ, lần này được khoái mải, lần sau sẽ muốn!

Tăng Trạ vênh váo đắc ý, ở trên mặt Úy Lam hôn hôn mấy cái, cầm lấy chân phủ lên người cô, tiếp đó xoa xoa cự long đang ngủ say, cũng vì Úy Lam mà hạnh diện, có thể chịu được anh, cô bé quả thật rất giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thụ Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Làm chuyện này quả thật mệt chết đi được, Úy Lam ngủ liền một giấc tới sáng hôm sau. Vừa mở mắt đã thấy Tăng Trạ mặc quần áo tử tế, đang nghe điện thoại " Tốt, lập tức tới "

Tăng Trạ rửa mặt thật nhanh, sau đó cầm lấy áo khoác đi ra cửa, tiếp đó lại quay trở lại " Tôi đi vài ngày, em ở nhà phải ngoan đó "

Úy Lam gật đầu, hỏi " Bao lâu?"

Tăng Trạ mỉm cười, bước qua hôn lên mặt cô nói " Mười ngày hoặc nửa tháng, không biết chính xác " Nhìn vẻ mặt không vui của Úy Lam, Tăng Trạ vội vàng nói thêm " Tôi sẽ gọi điện thoại cho em "

Úy Lam uể oải đáp lại " Ừ "

Tăng Trạ đi công tác ở tỉnh, đa số đều gặp trực tiếp lãnh đạo, nhưng thấy Tăng Trạ ai cũng nể mặt mấy phần, vốn cũng không có gì vất vả, chỉ là hội họp liên tục làm anh mệt mỏi vô cùng.

Trái lại Úy Lam ở nhà rất an nhàn tự tại, Lâm Hân Du tan học sẽ đến chơi với cô, chương trình dạy học nhẹ nhàng, đầu óc Úy Lam cũng không phải ngu ngốc, trừ bỏ môn toán, còn lại đều hoàn thành khá tốt. Tăng Trạ luôn cho rằng trí nhớ Úy Lam rất kém, nhưng thực ra so với người khác đều tốt hơn, sách đọc qua cô nhớ không sai chữ nào, càng nhớ rõ bao nhiêu ngày chú chưa gọi cho cô, mấy ngày chú chưa về nhà... Tăng Trạ đi chuyến này tốn thật nhiều thời gian, không mất một tháng, cũng hết hai mươi tám ngày.

Trong khoảng thời gian đó Tăng Trạ chỉ cùng Úy Lam nói chuyện điện thoại hai lần, tuy đi làm công vụ, kết quả lại tạo dựng vị thế cho công ty, Tăng Trạ cười thầm, cũng không phải anh cố tình lôi kéo, là do đám người tự động tăng bốc sau đó sắp lại đòi hùng vốn, tiền đưa đến tay lẽ nào không lấy.

Bên kia Cao Nhắm không ngừng tiếp nhận danh sách người đầu tư, dù sao công ty thành lập chưa lâu, nhân viên không nhiều " Minh nghĩ cậu chỉ muốn chơi đùa, không ngờ..."

Cười to vài tiếng, giọng Cao Nhắm nghiêm chỉnh trở lại, nói " Minh cảm thấy cậu so với lão già đó khẳng định mạnh hơn "

Tăng Trạm sờ sờ chóp mũi hừ một cái " Đương nhiên " Dứt lời, cả người có chút mệt mỏi nói " Vậy nhé, công ty khuếch trương giao cho cậu, cứ dùng tên mình chắc chắn thành công, cúp máy "

Cao Nhắm cũng có ý đó, treo điện thoại xong, chạy nhanh lo việc móc nối. Vừa nhắc tới tập đoàn, liền có nhiều người đòi nhảy vào, rõ ràng cổ phần Cao Nhắm chiếm nhiều nhất, nhưng mọi người đều biết Tăng Trạm mới đúng là ông chủ lớn phía sau màn, chỉ cần theo anh tiền đồ rộng mở.

Tăng Trạm công tích càng nhiều, lại được cục trưởng hết sức quan tâm bồi dưỡng, không bao lâu liền thăng lên chức trưởng ban. Nếu người nhân rồi sẽ thấy thời gian trôi qua đặc biệt chậm, nếu người bận rộn sẽ thấy thật mau, nhảy mất cô bé đã đi theo anh được nửa năm.

" Tôi muốn đi học." Khó có khi người đàn ông trở về nhà, Úy Lam liền mở miệng. Lúc này Tăng Trạm mới để ý tới đã bao lâu anh không đánh giá cô, bộ dạng của cô càng ngày càng dễ nhìn.

Cô bé mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, bởi vì suốt ngày cô chỉ ở trong nhà, nên thân thể cực kỳ trắng, cùng ngày đầu tiên tới đây khác nhau một trời một vực, nhưng ở phía sau đã trắng lại còn hồng hào, làn da hết sức tốt.

Người đàn ông cười cười, quay đầu nhìn Lâm Hân Du " Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Úy Lam"

Cô giáo này cũng thật tốt, cùng bảo mẫu không khác gì nhau.

Lâm Hân Du đỏ mặt, cười nói: " Đây đều là việc nên làm, Úy Lam thật đáng yêu."

Tăng Trạm gật đầu, cô gái của anh làm sao có thể không đáng yêu? Thời gian cũng không còn nhiều lắm, anh phải đi đến trong cục, chịu thêm cực khổ một thời gian nữa, cũng không muốn đánh mất đi công việc.

" Tốt, vậy giao cho cô." Người đàn ông đơn giản trả lời, vội vàng đi ra khỏi cửa.

Người đàn ông vừa ly khai, Úy Lam liền mất hứng.

Úy Lam trở lại phòng ngủ lấy sổ hộ khẩu ra xem, ngày 30 tháng 8 chính là sinh nhật của cô. . . Còn hai ngày nữa là tới! Chú cùng mọi người giống nhau, đều không ai để ý tới sinh nhật của cô cả.

Lâm Hân Du đi theo vào nhà, đứng ở bên cạnh cô bé " Chị phải đi học, em ở nhà một mình được không?"

Úy Lam gật đầu " Chị đi đi."

Sau khi Lâm Hân Du tan học liền trở về mang Úy Lam đi chơi, buổi tối ở trường có lễ hội âm nhạc, Úy Lam cảm thấy Lâm Hân Du không thú vị chút nào, nhưng kiến thức mà cô có lại vô cùng tốt.

Có một người kéo đàn violon xen đang học đại học năm thứ năm, bộ dạng đặc biệt xinh đẹp, an vị ngồi ở trên ghế nhẹ nhàng kéo đàn, một thân váy trắng tinh khiết, mái tóc dài bồng bênh.

Khúc nhạc chậm rãi du dương, bi thương lại yên tĩnh. Tim Úy Lam bỗng cảm thấy đau nhói, chỉ tán dương bản nhạc này thật sự quá hay.

" Được, được chị nghe đây."

Úy Lam lôi kéo cổ tay Lâm Hân Du " Chị, đây là bản nhạc gì thế?"

Lâm Hân Du nhìn học tử trên khán đài, cười nói: " Đó là thủ khúc thiên nga từ."

Thiên nga chết sao. . . Úy Lam lè lưỡi " Em rất thích."

Lâm Hân Du xoa xoa đầu Úy Lam " Thích thì đi học, về sau nếu Úy Lam đi học, có thể trở lên chuyên nghiệp."

Đi học! Hai mắt Úy Lam bùng sáng nhìn về phía cô gái trên đài, cô cũng muốn giống như chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Chớp mắt ngày hai mươi chín vừa qua là đến ba mươi tháng tám. Lâm Hân Du rửa bát xong xuôi liền rời đi, để lại một mình Úy Lam trong căn nhà yên tĩnh, rạng sáng sắp tới, Úy Lam nằm tỏ trên giường, trong tay cầm cuốn sổ hộ khẩu, sinh nhật của cô sao không ai chúc mừng?

Cô muốn bánh kem, muốn thật nhiều quà, muốn có một sinh nhật giống như những người khác. Đáy lòng chưa xót, Úy Lam bật khóc nức nở, lúc trước cô thường tự mình luộc trứng gà ăn, nhưng ở đây...rõ ràng còn có chú, sao vẫn cô đơn, ngay cả trứng gà cũng không có, cứ ầm Ức khóc như vậy tới khi ngủ quên...

Tiếng kim đồng hồ tích tắc hết sức chói tai, Úy Lam giật mình tỉnh lại, liếc nhìn một cái, lại bắt đầu mếu máo, chẳng lẽ chú thật sự không trở về mừng sinh nhật cho cô? Úy Lam mặc dù ngây ngô, nhưng cũng giống như những thiếu nữ khác, muốn được quan tâm, được yêu thương, cô không nghĩ gọi điện thoại, cô chờ đợi chú sẽ ngoan ngoãn đi đến trước mặt mình nói sinh nhật vui vẻ.

Úy Lam cứ nằm như vậy cho tới khi đồng hồ chỉ mười một giờ năm mươi. Thật trùng hợp, năm phút sau, tiếng mở cửa vang lên, Tăng TrạM lê tấm thân mệt mỏi trở về, liếc nhìn căn phòng tối đen tĩnh mịch, hôm nay tiếp chiến hữu cũ xuất ngũ, mọi người tụ tập đua ngựa, Tăng TrạM kỹ thuật điều luyện, mỗi lần đều thắng, vốn định đua ba trận, kết quả lại chạy vào rừng, Tăng TrạM đành phải chạy theo, sau đó lại lôi kéo anh đi uống rượu, trước đây tư lượM của Tăng TrạM rất kém, nhưng từ khi vào cục quốc thổ, phải xã giao nhiều, tiếp rượu không ngừng nghỉ, tư lượM cũng theo đó tăng lên chóng mặt, bất quá bị ép uống liên tục, anh đành phải giả say.

Âm thanh đóng cửa hơi lớn, Úy Lam bừng tỉnh, vội vàng nhảy xuống giường chạy ra ngoài, có đúng là chú đã trở về?

Khuôn mặt nhỏ nhắn suốt ngày nhăn nhó cuối cùng cũng nở một nụ cười vui vẻ, Tăng TrạM mở đèn, quay đầu nhìn thấy Úy Lam hai mắt đỏ Ứng, đây là...Tăng TrạM liền bước nhanh qua, hỏi.

" Ai bắt nạt em?"

Không chút chần chờ đem Úy Lam bế lên, anh ngồi xuống ghế sofa, đặt cô bé trên đùi mình. Úy Lam đột nhiên bộcphát, há miệng oa oa khóc lớn, Ức khuất mười phần nói.

" Chú "

Còn mấy phút nữa là qua sinh nhật của cô, tại sao giờ chú mới trở về? Tăng TrạM ngẩn người, xoa xoa đầu Úy Lam.

" Tôi không có "

Úy Lam vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của anh, kể tội " Hôm nay là sinh nhật của tôi, chú không biết, cũng không mua bánh kem chúc mừng "

Tăng TrạM liếc nhìn đồng hồ, chỉ còn ba phút, lấy di động gọi cho trợ lý mới, đơn giản nói một câu 'Nội trong ba phút tôi muốn một cái bánh sinh nhật'

Trợ thủ này làm việc hiệu suất cực cao, mọi chuyện Tăng TrạM giao phó hẳn đều làm đâu ra đấy, huống hồ đây chỉ là một việc con con. Úy Lam hít mũi, ngẩng đầu nhìn Tăng TrạM.

" Bây giờ đã..."

Tăng TrạM mỉm cười, nhỏ giọng hỏi " Sao em không nói sớm?" Suy nghĩ mộtchút lại hỏi thêm " Mười sáu?"

Úy Lam gật đầu " Ừ " một tiếng.

Mười sáu...rất nhanh sẽ mười tám, sau đó là hai mươi ... Tăng TrạM có chút chờ mong, đợi đến khi cô hai mươi, anh đã ba mươi mốt, đem cái trán dán lên khuôn mặt láng mịn của Úy Lam cọ cọ, dịu dàng hỏi.

" Em muốn quà sinh nhật gì?"

Không phải một mình mừng sinh nhật là tốt rồi, Úy Lam vừa nghĩ vừa hớn hờ nói " Úy Lam muốn bánh sinh nhật "

Trước kia cô luôn được ăn ké bánh ngọt của mấy đứa trẻ trong thôn, nhưng chưa từng mời ai ăn bánh của mình. Úy Lam cắn môi, thò thè " Hay là...khi dẫn tôi trở về thôn, chú mua cho tôi thật nhiều bánh ngọt "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Không tới ba phút, bánh ngọt đã được đưa tới cửa, trợ lý không dám hỏi nhiều, cúi chào liền rời đi, phải biết rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi hoàn thành việc này, quả thực hẳn đã tận lực.

Bánh ngọt rất lớn, Úy Lam chân để trần ngồi trên ghế, nhìn Tăng Trạh cầm mười sáu cây nến, châm lửa, sau đó biểu cô cầu nguyện. Úy Lam cũng không có tâm nguyện gì lớn lao, cả đời chỉ mong được vui vẻ hạnh phúc.

Xong xuôi, Tăng Trạh cắt bánh ngọt, hỏi "Em cầu nguyện điều gì?"

Úy Lam lắc đầu "Nói ra sẽ không linh "

Tiếp nhận bánh ngọt từ tay Tăng Trạh bắt đầu ăn, bánh thật ngon, khuôn mặt ủy khuất phút chốc biến mất thay vào đó là vẻ tươi tắn xinh đẹp dị thường. Tăng Trạh thấy mình vẫn còn rất trẻ, hai mươi sáu là độ tuổi thanh xuân trắng kiện, nhưng so sánh với Úy Lam...anh cảm giác tìm mình già nua!

Đưa tay xoa nhẹ bờ môi của cô, cười nói "Em ăn chậm một chút "

Úy Lam ngẩng đầu, hai mắt to đen lấp lánh nhìn anh, Tăng Trạh liền bị mê hoặc, cúi đầu hôn lên bờ môi vương vãi lớp kem ngọt ngậy, nhẹ nhàng liếm láp. Úy Lam khần trương, ấp úng từ chối "Bánh ngọt...còn nhiều..chú đừng như vậy"

Tăng Trạh thờ dốt, một tay nắm lấy eo cô, không ngừng vuốt ve sờ soạng, thân thể áp sát, cách lớp vải mỏng cọ xát một đường, cảm xúc rất tốt, Úy Lam lại không mặc nội y, hai điểm anh đào trước ngực đỏ hồng, vừa đáng yêu vừa gợi cảm. Liếm mấy vòng quanh bờ môi Úy Lam, đầu lưỡi anh chui vào khoang miệng của cô, bên trong đều là hương vị bánh kem, thơm ngon ngây ngất, môi anh hút liên tục hút lấy, hai tay ôm lấy đầu cô, ép chặt để nụ hôn càng sâu hơn.

" Chú..." Úy Lam có chút động tĩnh, cổ họng khe khẽ kêu lên, cô thích chú hôn mình, đôi môi khiêu gợi mềm mại, cực kỳ thoải mái.

Tăng Trạh tươi cười, xem ra sức quyến rũ của anh cũng rất lớn, tuy không phải ở phương diện anh mong đợi, nhưng chỉ cần hấp dẫn được Úy Lam, là tốt rồi!

Úy Lam mê muội, ôm lấy Tăng Trạh, hai chân tách ra, ngồi lên đùi anh, chóp mũi cọ lên chóp mũi anh, hít lấy mùi hương nam tính của chú, mỗi tối cô đã quen được chú ôm ấp, ban đêm không có chú kỳ thật rất đáng sợ.

" Có nhớ tôi không? " Khuôn mặt Tăng Trạh tràn đầy ý cười, hỏi

Úy Lam lập tức đáp " Nhớ! "

Tăng Trạh híhíp mắt, cô bé thành thật như vậy anh muốn không thương cũng khó, anh mím môi, có chút lấy lòng " Để tôi cho em thử tốt " Nói xong giờ tay muốn cởi quần lót của cô.

" Không cần..." Úy Lam đem hai chân kẹp chặt, lần trước cũng vậy, lúc đầu thật thoải mái, nhưng sau đó rất đau, phía dưới đều sưng lên.

Tuy rằng Tăng Trạh muốn cô, có điều thân thể thật sự quá mệt mỏi, với lại hôm nay là sinh nhật Úy Lam, nếu cô bé đã nói không cần anh cũng không thể bắt ép. Nhìn bánh kem lại nhìn đồng hồ, hai trông mắt nổi đầy tia đồ lị ti, mấy ngày nay anh luôn thiếu ngủ.

" Đi ngủ " Tăng Trạh ôm lấy Úy Lam đi vào phòng ngủ, lại cầm áo ngủ đi phòng tắm. Úy Lam nhìn theo chú, đáy lòng thỏa mãn, nhắm mắt lại. Tăng Trạh từ phòng tắm bước ra, thấy Úy Lam đã ngủ say, liền leo lên giường ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào trong ngực, hơi thở ấm áp phun lên má cô, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Rạng sáng hôm sau Úy Lam tỉnh lại, bên cạnh trống rỗng, lập tức đứng dậy chạy đi gọi điện thoại cho Tăng Trạh.

" Tỉnh?" Giọng nói vẫn mệt mỏi như mọi khi của Tăng Trạh vang lên.

Úy Lam cắn răng, lớn tiếng " Hôm nay là ngày ba mươi mốt "

Ở đầu bên kia, Tăng Trạh ngẩn người, ừ ừ đáp lại, Úy Lam trợn mắt, gằn từng chữ " Tôi muốn đọc sách " Tiếp đó lại hét lên " Chú không coi trọng lời nói của tôi "

Tăng Trạh gật gù, hình như anh đã hứa như vậy, vội xuống nước nói " Tốt, một lát tôi sẽ đăng ký cho em "

Úy Lam liền vui vẻ trở lại, nói thêm " Tôi muốn học đàn violon "

Tăng Trạh liền đồng ý " Vậy đăng ký học trường nghệ thuật đi " Ngữ khí nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hoàn cảnh trong trường học thật không hợp với Úy Lam, đi trường nghệ thuật là lựa chọn tốt nhất.

Úy Lam ngoan ngoãn nói " Được "

Cúp điện thoại, Tăng Trạh bắt tay tìm trường học cho Úy Lam, trùng hợp ngày mai khai giảng, anh lại gọi tiếp cho Lâm Hân Du căn dặn cô chiều cố Úy Lam thật tốt.

Ngày mai có thể đi học, Ủy Lam vô cùng hơn hớn, nụ cười cũng tươi hơn ngày thường, đứng nhìn Lâm Hân Du bận rộn chuẩn bị, trong lòng thật sâu cảm động, chủ nói cũng đứng, già sư bị cô xem như bảo mẫu mà sai bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Trường học cách nhà khá xa, hơn nữa công việc của Tăng Trạh thật sự bẽ bộn, đành để cho Ủy Lam ở lại ký túc xá trong trường.

Đây là trường nghệ thuật danh tiếng, mặc kệ là ăn ở hay dạy học đều là hạng nhất. Gặp mặt lãnh đạo trường chào hỏi một hồi, dặn dò phải chiều cố Ủy Lam thật tốt, hiệu trưởng luôn miệng a dua nịnh nọt, dù sao người mà Tăng Trạh nhờ vả đúng là bộ trưởng bộ giáo dục. Thời gian này Tăng Trạh nuôi Ủy Lam rất không sai, mặc đồng phục, sửa soạn một chút, khí chất so với những nữ sinh khác giống y nhau, không còn nhận ra đây là một cô bé xuất thân nông thôn gầy yếu vàng vọt.

Với bộ dạng xinh đẹp, lại hay cúi đầu e thẹn càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ hút hồn của Ủy Lam. Các giáo viên biết bối cảnh của cô, không ngừng nịnh bợ lấy lòng. Ủy Lam ở lầu hai của ký túc xá, một phòng hai người, cô bạn cùng phòng năm nay cũng mười sáu, đáng dấp thanh tú, gia cảnh bậc trung, học ở đây tốn rất nhiều tiền, cô bạn nhìn ba mẹ luôn vất vả làm việc, cuối cùng đều chỉ tiêu trên người mình, bởi vậy cô bạn luôn trầm mặc ít nói, so với Ủy Lam càng tự ti lợi hại.

Ủy Lam không thích nói chuyện, cô bé kia cũng im lặng suốt, cả căn phòng luôn rơi vào không khí yên tĩnh đáng sợ. Tăng Trạh cứ cách hai ngày lại gọi điện thoại cho Ủy Lam, cô nói rất nhiều, từng chi tiết nhỏ xảy ra ở trường đều đem ra kể một lượt, học cái gì, ăn cái gì, chơi trò gì, có gì vui, buồn chuyện gì, cười mấy lần, tại sao khóc, đi toilet lúc nào, xài hết bao nhiêu tiền.

Tăng Trạh im lặng nghe Ủy Lam kể lể, khuôn mặt lạnh nhạt nở một nụ cười hiếm hoi, mỗi ngày anh chỉ ngủ có bốn tiếng, việc công ty hay đơn vị đều bận tới mất tới mũi, liên tục di chuyển, muốn ghé thăm Ủy Lam cũng không có thời gian, đến nỗi đã lâu lắm rồi anh chưa nở nụ cười vui vẻ từ đáy lòng, cúp điện thoại, miệng anh lập tức mím lại thành một đường, một chút ý cười cũng tan biến.

Số người theo học đàn violon rất nhiều, đa số là nữ sinh, đứng làm tường học viện nghệ thuật là dễ dãi, so với các trường học văn hóa càng nghiêm khắc và vất vả hơn nhiều. Mỗi ngày Ủy Lam ở phòng học rèn luyện kiến thức cơ bản, một tiết là bốn mươi lăm phút, nhưng lúc nào cô cũng luyện đủ tám tiếng mới đi ngủ, mỗi ngày đều kéo tám thân mệt mỏi về ký túc xá, ngẫu nhiên gọi điện thoại cho Tăng Trạh lại không được, lịch học luôn dày đặc, chẳng mấy chốc cô không còn gọi điện thoại cho anh nữa.

Tăng Trạh ngày càng thăng tiến, Tàn Thế Vinh và Tăng Hải đều cao hứng, Tàn Thế Vinh còn chủ động gọi điện cho Tăng Hải.

"Con trai của anh đúng thật không đơn giản chút nào" Vừa xuất ngũ liền tham chính, còn tự bản thân phấn đấu không nhờ ba mình giúp sức, con rể như vậy không phải tầm thường nha.

Tăng Hải đắc ý, đáp "Cũng tạm tạm"

Tiếp đó hai người hẹn nhau ở khách sạn, tạo cơ hội để Tăng Trạh và Tàn Cẩn gặp mặt. Tàn Cẩn luôn là người quyết đoán cảm lên được thì bỏ xuống được, cũng không để tâm quá nhiều, càng không biết Tăng Trạh sẽ đến, nên đồng ý đi. Còn Tăng Hải chỉ nói muốn gặp mặt Tăng Trạh, không thông báo Tàn Cẩn sẽ đến. Hai người xuất hiện cùng một chỗ, với tư cách vợ chồng sắp cưới, đại khái Tăng Trạh cũng quên mất, bản thân mình chưa giải trừ hôn ước với Tàn Cẩn. Tàn Cẩn nhìn thấy Tăng Trạh, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, bởi vì đã từng thích qua, tuy không gặp một thời gian cảm giác phai nhạt không ít, vừa gặp mặt...lửa tình lại chậm rãi nhen nhóm.

Không thể không công nhận, chỉ mấy tháng không thấy Tăng Trạh càng thêm thành thực lão luyện, đàn ông có quyền thế sức quyến rũ và sức hút liên tăng, liếc nhìn một cái khí chất nghiêm nghị phát ra từ trong xương tủy. Cũng không phải là bữa ăn họp mặt gia đình, nhiều quan chức, quân chính đều đến, Tăng Trạh nhìn thấy Tàn Cẩn, có chút chần chờ, nếu không đi lại...chung quy không đành lòng để cho Tàn Cẩn xấu hổ.

Tăng Hải cười nói "Đây là con tôi, Tăng Trạh" Nói xong lôi kéo Tăng Trạh đến trước mặt thị trưởng giới thiệu "Đây là chú Trương"

Tăng Trạh mỉm cười, thị trưởng Trương anh đã gặp qua, thời điểm đi công tác trong tỉnh anh còn đưa lễ vật, thị trưởng cũng nhớ mặt Tăng Trạh, vội vàng giới thiệu.

"A đây không phải là tiểu Trạh đó sao" Dứt lời nắm lấy tay Tăng Trạh nói tiếp "Cậu tài giỏi như vậy, từng bước thăng tiến là lẽ đương nhiên"

Thị trưởng và bí thư kẻ hát người hò, Tăng Trạh chỉ cười cười không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Thị trường Trương tươi cười, giơ tay chỉ vào Tần Cẩm và Tăng Trạ nói " Hai đứa đĩnh hôn chú không có tới, bây giờ mới biết nha "

Nói xong còn ra về hải lòng gật gật đầu nói thêm

" Thật xứng đôi " Ánh mắt đầy thâm ý nhìn Tăng Hải.

Tần Thế Vinh vui vẻ gật gù, quay đầu nhìn Tần Cẩm, thấy con mình đang muốn mở miệng phản bác, vội lên tiếng ngăn lại " Đứa nhỏ này còn không mau lại đây "

Tăng Trạ im lặng, bây giờ có lên tiếng giải thích ai cũng mất mặt. Tần Cẩm bước lại, đi đến bên người Tăng Trạ, Tần Thế Vinh thâm ý kéo tay cô một cái thì thầm " Đừng quậy "

Tần Cẩm cũng không gây chuyện, chỉ trừng mắt nhìn Tăng Trạ rồi ngồi xuống, cô còn có thể ồn ào cái gì? Người đàn ông biến thái như vậy, cô còn để ý tới hần làm gì? Tăng Trạ không ý kiến, ngồi xuống bên cạnh Tần Cẩm, trên bàn ăn đều đàm luận chuyện chính trị, Tăng Hải là quân nhân, có chút thờ dãi việc Tăng Trạ không chịu dựa vào ông, trên bàn cơm uống nhiều rượu, bất giác ông chợt nghĩ có lẽ Tăng Trạ không phải không muốn dựa vào mình, mà là ông chưa tạo cơ hội cho Tăng Trạ.

Ăn cơm xong, ai cũng uống hơi nhiều, trước lúc về thị trường Trương vỗ vỗ vai Tăng Trạ nói " Cậu cứ an tâm hướng phía trên mà leo, nơi này đều là bậc cha chú, ai mà không giúp đỡ cho cậu "

Dứt lời còn dặn dò " Cậu là con rể bí thư Tần, tiền đồ sáng lạn "

Nhìn nụ cười của ông, khiến đáy lòng Tăng Trạ không khỏi run lên. Đầu nói quyền thế quan trọng còn không phải dựa vào các mối quan hệ hay sao? Thị trường Trương vừa đi Tăng Hải đã mở miệng.

" Nếu cậu có hứng thú, đến đầu quân chỗ tôi đi "

Tăng Trạ nhếch mép, cười mỉa " Không chút hứng thú "

Tăng Hải trợn mắt " Từ xưa con nối nghiệp cha là lẽ đương nhiên, cậu không hiểu sao?"

Tăng Trạ quay đầu nhìn ông chăm chăm, độ cong trên khóe môi càng sâu "Cái gì gọi là con nối nghiệp cha? "

Tăng Hải ngẩn người, tên nhóc này vẫn vô lại như vậy, ông cứng họng, đưa mắt liếc nhìn Tần Thế Vinh, nói " Để Tăng Trạ đưa tiểu Cẩm về, tôi với ông ở lại nói chuyện "

Tăng Trạ nhìn Tần Cẩm trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải, Tần Cẩm nhìn anh, cầm lấy túi xách, đứng dậy bước thẳng ra ngoài. Giữa hè oi bức, cũng may lúc này là ban đêm không khí mát mẻ hơn rất nhiều, Tần Cẩm cắn môi dưới, thấp giọng nói " Chúng ta đã nửa năm không gặp, còn có quan hệ gì chứ? "

Tăng Trạ gật gật đầu, đúng là như vậy. Tần Cẩm có chút thương tâm, người đàn ông này cô đã từng muốn sống chung cả đời, dù biết anh xấu xa, cũng không yêu mình, nhưng biết làm sao...thích thì thích thôi.

" Vậy được rồi, không cần anh tiễn " Tần Cẩm bước nhanh về phía trước, bóng dáng cô đơn nhỏ bé trong đêm tối thật đáng thương.

Tăng Trạ áy náy, đuổi theo nói " Tôi cũng không muốn biện hộ điều gì, chỉ thật lòng xin lỗi em "

Tăng Trạ thốt ra lời vương mắc trong lòng liền xoay người chuẩn bị rời đi. Tần Cẩm sững sốt đứng lại, quay đầu nhìn sau ót Tăng Trạ nói với theo.

" Cũng bởi vì...một cô bé...vị thành niên sao? "

Tăng Trạ ngây người, có phải vì Ủy Lam hay không? Có vẻ như nửa đúng nửa sai! Anh tuy là người tùy tiện, thích cái gì liền làm cái đó, bắt quá anh thật sự không thích Tần Cẩm, nhưng rất thích Ủy Lam, khi đó chỉ muốn ở cùng một chỗ với cô bé không quan tâm người khác nghĩ gì, Tăng Trạ không trả lời, chỉ nói " Thôi để tôi đưa em về "

Hai người yên lặng suốt buổi, đến lúc gần tới nhà, Tần Cẩm nhịn không được, nắm lấy cánh tay Tăng Trạ nói " Nếu anh đổi ý...có thể nói với em "

Tăng Trạ gật đầu, đáp " Ừ, vào nhà đi "

Nhìn theo bóng Tần Cẩm khuất dần, Tăng Trạ liền lấy điện thoại gọi cho Ủy Lam, đầu bên kia là giọng ngái ngủ, đặc biệt khó chịu vì bị làm phiền, không đợi Tăng Trạ lên tiếng Ủy Lam đã nói " Ngày khác nói chuyện, tôi đang ngủ "

Sau đó là âm thanh điện thoại bị treo vang lên...Tầng Trạm lúc này mới nhớ, hình như đã một tháng anh không gặp Ủy Lam, đúng là phải giành chút thời gian đi xem cô cái đã

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Editor: TrangQA830810

Ủy Lam hình thành thói quen, tan học liền đi phòng đàn tập luyện, cuộc sống luôn theo quy luật, kết quả ngoại trừ đàn violon, mấy môn khác đều chậm chạp không chút tiến bộ. Cô không chịu gọi điện thoại cho Tầng Trạm, khiến anh vô cùng nóng nảy, thường xuyên gọi lại cho cô, đáng tiếc đều rơi vào thời gian lên lớp, Ủy Lam đành mặc kệ, Tầng Trạm bận đi công tác xuống tỉnh, phải gác lại chuyện đi thăm Ủy Lam qua một bên.

Trong trường học đều là nam nữ độ tuổi mười sáu mười bảy, thích nhau là việc khó tránh khỏi, Ủy Lam đáng đẹp, khuôn mặt xinh xắn, được rất nhiều nam sinh theo đuổi, bất quá, trải qua thời gian sống chung với người đàn ông như Tầng Trạm, Ủy Lam cũng không thích nổi ai khác, có lẽ bởi vì Tầng Trạm lớn tuổi hơn cô rất nhiều...hay do Tầng Trạm là người đàn ông đầu tiên của cô...cô cũng không rõ, chỉ biết, trái tim không chứa được người khác.

Thời gian này, trong trường học có một thầy giáo dạy dương cầm vừa đến, tuổi tác không lớn lắm, nhưng được rất nhiều nữ sinh mê luyến, thầy giáo vừa anh tuấn vừa tài giỏi, Ủy Lam không học lớp dương cầm nhưng thấy bạn cùng phòng suốt ngày mở video của thầy. Người đàn ông ngồi đó, phong thái ung dung, hai mắt nhắm nghiền, ngón tay sạch sẽ nhảy múa trên phím đàn, Ủy Lam nhìn thoáng qua, ánh mắt liền dán vào đôi tay trắng nõn không nờ rì, so với tay của chú thật khác biệt.

Tay chú màu lúa mạch, khuôn mặt khí phách, thân hình cao lớn cường tráng, còn thầy giáo thì trắng nõn, khuôn mặt thư sinh có chút đẹp mắt.

Bạn cùng phòng liếc nhìn Ủy Lam, lần đầu tiên chủ động mở miệng " Đây là thầy giáo dạy dương cầm mới tới, được rất nhiều người yêu thích, cậu thấy thế nào, thật trẻ tuổi đúng không? "

Ủy Lam gật đầu đáp lại, nhìn qua chắc bằng tuổi của chú.

Bạn cùng phòng mỉm cười, hỏi tiếp " Đêm mai có buổi biểu diễn của thầy, cậu đi không? "

Ủy Lam khó hiểu, nhỏ giọng hỏi " Chúng ta học đàn violon mà? "

Bạn cùng phòng nhún mày, phản bác " Cậu có cần thành thật vậy không, chẳng lẽ học đàn violon không thể đi nghe đàn dương cầm sao? "

Ủy Lam suy nghĩ một chút thấy cũng đúng liền đồng ý cùng đi.

Ngày hôm sau trong phòng đàn luyện tập tới sáu giờ, liền ngừng lại, đi cùng bạn tới khán phòng xem biểu diễn. Ủy Lam đã tới đây mấy lần, chủ yếu để nghe đàn anh đàn chị kéo đàn violon, hôm nay là lần đầu tiên được xem thầy giáo diễn tấu đàn dương cầm. Hai người nhanh chóng tìm một chỗ hơi khuất ngồi xuống, chỉ ít phút sau một người đàn ông xuất hiện trên sân khấu. Người ấy tây trang phẳng phiu, không giống với quần áo chú thường mặc, vóc người nhỏ hơn chú, nhưng rất trắng, dưới ánh đèn càng trắng hơn, khuôn mặt so với chú đều ưa nhìn, có điều đôi mắt không dài bằng chú, cũng không được hung dữ được như chú, khỏe mỗi cô khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ hạnh phúc, đáy lòng bỗng cảm thấy thật ấm áp.

Ủy Lam chăm chú nhìn thầy dạy dương cầm đánh đàn, khúc thứ nhất " Nhớ lại thơ ấu " anh đánh thật sự hay lắm, Ủy Lam không biết thầy ấy đang đánh đàn hay đang đùa giỡn trên đó...khúc thứ hai " Cát nông " vô cùng quen thuộc được nhiều nữ sinh chờ đợi, tiếp đó còn tấu thêm mấy khúc, Ủy Lam nuốt nước bọt, nếu trước đó không nhìn thấy chị kia kéo đàn violon, có khi cô đã đăng ký học dương cầm.

Tuy nhiên...cô cũng không đặc biệt thích đàn dương cầm, cô yêu thích đàn violon, nói không chừng về sau còn thích violon hơn cả chú. Một cô bé ngây ngô khờ dại như Ủy Lam, bình thường không ai bắt chuyện dẫn lối, cô sẽ không chủ động giao tiếp với người khác, bởi vậy cuộc sống ở trường của cô luôn luôn thui thủi một mình, nhưng không ngờ, người trêu chọc cô lại là vị giáo sư này.

Mọi việc chỉ là tình cờ, cô chiếm dụng phòng tập đàn quá lâu, trùng hợp thầy dạy dương cầm đến lấy cây đàn violon của mình, cũng thật khéo, đúng ngay cây đàn mà cô đang sử dụng. Về sau mỗi lần nhớ lại Ủy Lam luôn cảm thấy tức giận, rõ ràng là thầy dạy dương cầm còn học kéo violon làm gì, đã vậy còn đặt cây đàn cạnh đàn của cô, vậy nên cô mới lấy nhầm.

Thầy giáo vừa vào, liền trừng mắt nhìn Ủy Lam, cái này mà gọi là đàn sao...phá phách thì có. Thầy giáo bước lại đoạt cây đàn trong tay cô, Ủy Lam bị bất ngờ có chút hoảng sợ giương mắt nhìn, liền nghe thầy giáo mắng.

" Ai cho cô chạm vào đàn của tôi? "

Ủy Lam chợt nhận ra đây là thầy giáo diễn tấu lần trước, cô cũng không hiểu cái gì là thái độ xem thường, chỉ tôn kính đứng dậy, chậm chạp thưa " Lần sau em sẽ không chạm vào nữa "

Thái độ ngoan hiền, lễ phép như vậy, người đàn ông cũng lần đầu nhìn thấy, không khỏi hài lòng gật đầu, hạ giọng xuống "Ừ được rồi "

Thấy cô bé thật nghe lời, thầy giáo liền cười nói tiếp " Em tập như vậy không được đâu, để tôi dạy cho ..."

Không đợi Úy Lam kịp phản ứng, thầy giáo đã bắt đầu hướng dẫn, tuy là thầy dạy dương cầm nhưng khả năng chơi đàn violon của anh rất tốt. Mỗi ngày thầy ấy đều tới giám sát Úy Lam, chỉ mất thời gian một tuần, cô đã có tiến bộ vượt bậc. Sau đó quan hệ của hai người ngày càng thân thiết, Úy Lam cũng không biết vì sao, đi theo Tăng Trạm lâu như vậy, nhưng cô luôn gọi anh là chú, riêng đối với thầy giáo cô liền gọi bằng tên.

" Tô Như, thầy còn chưa chịu chỉ em ... "

" Úy Lam, sao em lại ngốc như vậy? "

Úy Lam vẫn như thường ngày lên tiếng làm nũng " Tô Như, chỉ em đi mà "

Tô Như bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói " Được rồi lại đây "

Tiếp đó một tuần, tình cảm càng phát triển nhanh chóng, Tô Như nghĩ gì Úy Lam không biết, nhưng cô thì suy nghĩ cực kỳ đơn giản, đây là thầy giáo cũng là bạn bè.

Tăng Trạm đi đến trường học, đứng bên ngoài vừa vặn bắt gặp cảnh hai người đang sát lại với nhau, lão thầy kia còn đưa tay chỉ trỏ, ngẫu nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Úy Lam...vừa nhìn thấy, Tăng Trạm nổi cơn tanh bành, không nói một câu liền tông cửa đi vào, tiếng động 'rầm' một cái khiến Úy Lam giật mình ngẩng đầu nhìn lại, sao chú xuất hiện ở đây? Hơn nữa ánh mắt đỏ rực, còn trừng cô.

Có người sắp bị 'ăn'

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Tô Như liếc nhìn cô gái nhỏ bị dọa kinh hách quá độ, rồi nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, khuôn mặt âm u, khí thế bức người...chưa đợi Tô Như lên tiếng, Tăng Trạm đã bước lại, lớn giọng gọi.

" Trầm Úy Lam "

Âm thanh rõ to, Úy Lam không biết vì sao giờ phút này nhìn chú thật đáng sợ, cô theo bản năng đem cây đàn trong tay giao cho Tô Như, đứng lên, nói với Tăng Trạm.

" Chú, sao chú tới đây "

Tăng Trạm mỉm cười, một nụ cười mưu mô xảo trá, quan sát toàn thân Úy Lam từ trên xuống dưới một hồi, mới nhẹ nhàng giơ tay xoa đầu cô nói " Tôi nhớ em nên đến thăm, em không thích à?"

Úy Lam gấp gáp muốn chết, vội vàng đưa tay lau trán, gật gật đầu " Thích "

Tô Như ngẩn người, hỏi " Úy Lam, vị này là..."

Còn dám gọi Úy Lam, đáy lòng Tăng Trạm không ngừng khinh bỉ, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn thẳng Tô Như, kéo Úy Lam ôm vào trong ngực, cười nói " Úy Lam là ... " Bốn chữ 'tình nhân của tôi' không sao thốt ra khỏi miệng, Tăng Trạm cúi đầu nhìn Úy Lam, cô liền tiếp lời

" Đây là chú của em, hôm nay tới thăm "

Chú? Tô Như nhìn Tăng Trạm, cảm thấy quen mắt, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải. Úy Lam ôm lấy cánh tay Tăng Trạm hỏi " Chú có mang đồ ăn ngon cho tôi không? "

Cũng không quan tâm Tô Như, nắm tay Tăng Trạm rời đi, Tô Như đứng yên tại chỗ, có chút tức giận, chú vừa tới, liền quên anh. Tăng Trạm đi theo Úy Lam ra khỏi phòng đàn, dừng lại ở hành lang, hai người im lặng nhìn về phía sân thể dục, Tăng Trạm muốn cô, phía dưới trường đau khổ chịu, dục vọng ngày càng mãnh liệt, nhưng nơi này...đâu thể làm bậy.

Tay anh vuốt ve tóc cô, giọng nói khàn khàn " Tìm một chỗ đi!"

Úy Lam ngẩng người, ánh mắt vô tội mở to nhìn anh, Tăng Trạm nắm tay cô, dán lên bụng mình, sau đó từ từ đi xuống...Úy Lam há hốc mồm, cô chỉ thấy

lúc chú cởi quần, chỗ đó cứng rắn đứng vững, thật không ngờ tới, lúc ở trong quần nó cũng có thể tự cứng lên...Úy Lam giật tay về, cắn răng trợn mắt nói "Chú nhầm chán"

Tăng Trạmmặt dày thừa nhận "Ừ, tôi nhầm chán mới đến tìm em, nhanh tìm một chỗ mau lên, tôi ghen sắp chết rồi"

Về mặt bất ngờ, không thể tin được của Úy Lam lộ ra, cô thấp giọng mắng "Nơi này không phải chỗ để chú làm chuyện bấy bạ, nếu nhầm chán chú cứ việc tìm người khác, chú quả thật rất đáng ghét"

Khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà đỏ bừng, đối với Tăng Trạmgống như một liều thuốc kích thích, càng làm anh bị mê hoặc. Úy Lam định bỏ đi, Tăng Trạmnhanh chóng suy luận, ký túc xá chắc chắn là không được, thời điểm anh đi ngang qua phòng luyện đàn thấy kế bên có một phòng trống, sẽ không có người đến. Tăng Trạmdắt ý dào dạt, một tay bịt miệng Úy Lam, tay còn lại nhắc hông cô bước tới, đá cửa phòng, đi vào, nhanh tay đem cửa đóng kín, Úy Lam liên tục giãy giụa, Tăng Trạmcười cười, cũng may cô bé này nhẹ... liếc nhìn xung quanh, phòng này khá nhỏ, chỉ đặt một cây đàn dương cầm

Tăng Trạmbóp khóa, thả cô bé xuống, phòng tập đàn, anh còn chưa từng thử qua nha, tâm trạng kích động pha lẫn chút tà ác, anh giờ tay định kéo khóa quần, Úy Lam đề lại tay anh, không để chú móc vật kia ra,nhỏ nhẹ cầu xin.

"Tôi không muốn..."

Đây là trường học nếu bị phát hiện thì phải làm sao? Về sau cô còn mặt mũi nào nhìn mọi người chứ?cTăng Trạmmặc kệ, đẩy tay cô ra, nhưng Úy Lam kiên quyết nắm chặt, giằng co vài cái, Tăng Trạmôm một bụng lửa giận, trừng mắt nhìn cô.

"Mẹ nó còn làm ra vẻ như vậy cho ai xem? Em đã là người của tôi còn phản kháng cái gì?"

Nhìn Úy Lam bật khóc nức nở, tâm của anh cũng mềm theo, liền dịu dàng dỗ dành "Tôi vốn không thích cho em đi học, nuôi em ở trong nhà...nếu em muốn về thì chúng ta cùng về, còn nếu muốn ở lại đọc sách phải ngoan ngoãn một chút, tôi làm xong liền tha cho em"

Úy Lam cắn môi, không dám khóc, nghĩ tới chuyện không được đến trường cô lại lo sợ, tay cũng dần buông lỏng, Tăng Trạmdóng nắp bàn phím, bế Úy Lamngồi lên trên, hoàn hảo là trời nóng, Úy Lam mặc váy kết hợp với quần lót an toàn, anh vén váy, đem quần lót cởi bỏ, nhìn chăm chăm nơi tư mật của cô.

"Chưa có rửa?" Tăng Trạmnhe giọng hỏi, ngón tay bắt đầu ma sát khe huyết nhỏ xíu bên dưới.

Úy Lam hừ một cái, găng từng chữ "Vừa tiểu xong..."

Tăng Trạmnướng mày, liếc mắt nhìn cô "Mong rằng em chịu được"

Đem côn thịt to lớn lấy ra, nhắm ngay vị trí cửa huyết chọc thẳng, khô ráo...căn bản không cách nào nhét vào trong, Tăng Trạnthở dài ảo não, cô bé còn chưa tắm rửa, làm sao liếm giúp cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Tăng Trạmnhìn Úy Lam, bỗng nhiên cúi đầu, đưa mũi áp vào nơi đó, ngửi ngửi, rõ ràng không có mùi nước tiểu...Tăng Trạmcười cười, có chút ác ý, đem ngón trỏ hướng khe hở hẹp đâm vào, mạnh mẽ chọc rút, Úy Lam cắn môi, âm thanh run run.

"Sao chú...chú có thể hư hỏng như vậy?"

"Chuyện hư hỏng hơn còn chưa làm đó" Tăng Trạmgắt đầu, giọng điệu mập mờ.

Úy Lam vốn không thích mấy chuyện này, trước khi đến phòng luyện đàn cô đã tắm rửa qua, càng không có đi toilet, cô chỉ chán ghét chú mới nói như vậy, ai biểu chú ngay cả chỗ đi tiểu cũng đòi liếm!

Hai chân Úy Lam cuộn lại, cả người bị chọc tới ngứa ngáy khó chịu, khẽ áp ứng "Chú...nếu không nhịn được...liền nhanh một chút đi..."

Nghĩ tới cảnh chú vừa hôn vừa liếm nơi đó có bao nhiêu...ghê tởm, phải thừa dịp miệng chú còn sạch sẽ tranh thủ hôn cho đủ mới được. Hai tay Úy Lam ôm lấy mặt Tăng Trạmdem môi mình dăng lên. Tăng Trạmkhông ngờ Úy Lam lại nhiệt tình như vậy, liền ngửa mặt đón nhận nụ hôn của cô, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại thơm mát, đầu lưỡi trơn tuột cạy mở hàm răng anh, ra sức khuấy động, lũng súc mọi góc ngách, thô bạo hút lấy đầu lưỡi anh, ngậm vào trong miệng mình, giữ chặt không buông.

Lần đầu tiên Tăng Trạmbiết được cảm giác bị người khác hôn môi...kỳ thực không tốt chút nào! Khí lực thì lớn, cứ nhằm một điểm mà mút, nước bọt

tuần ra không cách nào nuốt xuống, hồ hấp có phần khó khăn, lưỡi Tăng Trạm tê rần, chịu không nổi, nhỏ giọng nói

"Ngoan, để tôi dạy em" Nói xong anh lật đặt rút đầu lưỡi trở lại miệng mình, tiếp đó, nhẹ nhàng lôi kéo lưỡi cô, chậm rãi nhắm nháp, dạy Úy Lam làm sao để hồ hấp, một tay anh bao lấy mông cô xoa nắn, căng tròn, đàn hồi, bóp vào quả thật rất thích!

"Ừm..."

Cổ họng Úy Lam tràn ra tiếng rên rỉ khe khẽ, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ. Tay của Tăng Trạm vô cùng lợi hại, ở giữa hai chân cô không ngừng khiêu khích, phất chốc lồi vào khô ráo liền trở nên ẩm ướt, kim lông không được, Úy Lam đem hai chân mở hết mức có thể, ưỡn người đón nhận, ngón tay anh đâm vào, Tăng Trạm rất vui mừng, vội vã buông môi cô ra, một đường hôn xuống dưới.

Cổ áo này sao rộng như vậy? Tăng Trạm nhìn vào trong, đáy lòng không khỏi cao hứng, không chỉ mông to hơn, mà ngực cũng lớn không ít nha! Tăng Trạm khẩn cấp đem chiếc váy vén lên tận cổ Úy Lam, ngắm nhìn hai luồng thịt trắng nõn nà, bị áo ngực màu đen bao lại, anh hài lòng gật gù, suy nghĩ vài giây mới đem móc khóa cởi bỏ, đưa mặt dán lên, để hai bầu ngực sữa đầy đặn vỗ vào mặt anh.

Úy Lam liếc nhìn Tăng Trạm, bĩu môi khinh bỉ, chú lúc nào cũng mặt dày như vậy. Tăng Trạm đắm chìm trong cảm giác êm ái, không quên cười nói "Không có tôi ở cạnh, em tự mát xa cho mình à?"

Úy Lam ngẩn người, khuôn mặt nhanh chóng ửng hồng vì ngượng ngùng, Tăng Trạm há mồm, ngậm lấy một đầu nhũ tiêm, nguyên bản định nhón mềm mại, ở trong khoang miệng ẩm áp của anh lập tức co lại thành một khối. Cảm nhận khe huyết ngày càng ướt sũng, Tăng Trạm liền không khách khí, nhét thêm ngón thứ hai đi vào.

"A..." Úy Lam chịu không nổi hét lên.

Tăng Trạm mỉm cười hỏi "Em muốn người khác biết chúng ta đang làm cái gì trong này sao?"

Úy Lam cắn răng, hai mắt mờ mịt, cả người lâng lâng mơ màng. Sao cô bé của anh đáng yêu đến vậy? Hai tay Tăng Trạm càng ra sức lấy lòng Úy Lam

"Ừm...ừm...đừng mà" Úy Lam kẹp chặt hai chân, khe huyết đem hai ngón tay nuốt lấy.

Tăng Trạm trêu ghẹo "Không muốn tôi rút ra?"

Úy Lam quần bách, hai chân liền thả lỏng, nhưng thân thể lại trở nên khấn trương, khe huyết bao lấy tay anh càng co rút hút chặt....Tăng Trạm hít một hơi thắm nghĩ thật may mắn anh chưa nhét vào trong, nếu không bị cô xiết như vậy còn không buông súng...Cửa huyết một mảnh lay lộn, cuối cùng anh kéo khóa quần, phóng xuất cơn thịnh nộ đang kêu gào. Úy Lam kinh ngạc nhìn xuống, ngực của cô dạo này to ra, chẳng lẽ phía dưới của chú cũng dài ra? Hay là do ban ngày nên nhìn rõ hơn?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Úy Lam có chút ghê sợ, nhắm mắt lại không muốn nhìn, Tăng Trạm thấy phản ứng của cô, không khỏi buồn bực, nhưng quả thật trước mắt vô cùng khả năng, anh nâng mông cô lên, cầm lấy gáy thịt thô to chống lên miệng huyết chậm rãi đi vào. Nếu Tăng Trạm chọc thẳng một cái, Úy Lam còn có thể thống khoái kêu lên, chỉ là động tác anh làm lúc này...rất biết cách hành hạ người khác, cửa huyết nhỏ như vậy, nam căn của anh cực lớn, lại cố tình nhích từng chút một, tốn bao nhiêu thời gian, chỉ nhét vào phần quy đầu bóng bẩy, bên ngoài căng muốn chết, bên trong thì ngứa ngáy khó chịu, Úy Lam uốn éo, hai mắt đen láy nhìn anh chăm chăm.

Vốn Tăng Trạm sợ cô chịu không nổi nên mới cẩn thận chậm rãi tiến vào, hiện tại được sự đồng ý của cô, anh dùng lực thúc mạnh đem tất cả đều nhét vào trong, Tăng Trạm luôn tự hào về gốc rễ của mình, vừa to vừa dài, cộng thêm mấy năm tham gia quân ngũ, thể lực rất tráng kiện, dẻo dai, anh nắm chặt người cô, bắt đầu phát động tiên công.

"Ừm..." Úy Lam ư a ngậm nhẹ, cô không thích hai cái túi thịt phía dưới của chú cứ đập vào mông cô...tiếng va chạm nghe thật chói tai, tiểu huyết thì trướng đau, trong khi lòng của chú rậm rạp bên nhon đâm vào da thịt cô ngứa muốn chết, đúng là đang tra tấn cô đây mà.

Tăng Trạm cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào đỏ tươi, tốc độ chọc rút ngày càng mãnh liệt, theo quy luật ba cạ một sâu tiến quân, cơ thể Úy Lam rung chuyển nhịp nhàng, bắt lực nắm chặt áo sơ mi màu trắng của Tăng Trạm, ngược nhìn khuôn mặt hốc hác của anh, không khỏi nghĩ thầm, chú hình như già đi thì phải...Cơn thịnh nộ nóng bỏng, tường thịt non mềm cũng nóng không kém, hai cái đụng nhau liên tục ma sát sinh ra lửa nóng...cô cảm giác mình sắp bị thiêu cháy, có điều chết trong tư thế này, thật mất mặt.

"Không muốn..."

Âm thanh Úy Lam ni non vang lên bởi vì động tác quá mức cuồng bạo của chú. Tầng Trạm đắc ý mỉm cười, năng lực thừa nhận của cô bé đặc biệt tốt, hai tay anh giữ lấy cặp mông tuyết trắng điên cuồng cắm vào, thỉnh thoảng nhấn mạnh đè ép lên viên hạch tâm non nớt, làm Úy Lam run rẩy lợi hại, khiến anh càng thêm hưng phấn.

Phòng tập đàn này không gian vừa đủ, tiếng thân thể va chạm nghe thật mê người, không biết về sau mỗi khi muốn tán tỉnh cô bé có cần chạy tới nơi như vậy hay không? Một chút nữa sẽ có người đến phòng đàn luyện tập, Úy Lam vội nhắc nhở anh.

"Chú nhanh lên, có người tới bây giờ"

Tầng Trạm mất hứng "Tôi đang ở đây, ai dám vào?" Nói xong liền trừng phạt nhéo nhéo đầu ngực của cô, lại cảm thấy chưa hả giận cúi đầu cắn yêu mấy cái, cười nói "Úy Lam, em muốn để tôi chết trên người em sao?"

Úy Lam nhú mày, sao chú có thể không biết xấu hổ là gì?

"Á.." Cô hét thảm một tiếng, trừng mắt nhìn Tầng Trạ, chú còn cố tình chọc sâu như vậy? Đau muốn chết!

"Nhẹ chút..." Úy Lam mím môi, nhìn xuống chỗ giao hợp của hai người, cây gậy to lớn liên tục cắm vào, còn phát ra âm thanh...cô lập tức xoay đầu đi.

"Chỗ này của em chỉ cho mình tôi dùng" Tầng Trạ ấn chặt cự vật vào khe huyết, thoải mái kêu rên, kể đó vênh mông từng cú từng cú thúc sâu hơn.

Úy Lam thống khổ năn nỉ "Không ..."

Tầng Trạ cười cợt hỏi "Có ai lớn hơn so với tôi sao?"

Úy Lam khó hiểu nhìn anh, cô chưa thấy qua của người khác, làm sao có thể so sánh, cô uất ức muốn ngồi thẳng dậy, Tầng Trạ nhìn về mặt mũi của cô liền đem cự vật rút ra, đặt Úy Lam quỳ lên ghế đàn, không đợi cô lên tiếng, đã tách hai mảnh mông tròn trịa, nhắm vào khe huyết đỏ ửng đâm vào trong.

Tư thế này còn muốn sâu hơn...Úy Lam kinh ngạc trước cảm giác của cơ thể truyền đến, không có đau như cô lo lắng, âm đạo ướt đẫm trơn trượt, động tác của người đàn ông mạnh bạo hơn, hận không thể khiến mình chết trên người Úy Lam, anh nhìn chăm chăm vào phần lưng trắng nõn, hai tay luôn qua trước ngực của cô bé nắm lấy cặp ngực tuyết trắng hung hăng xoa nắn cho tới khi nó dục đứng lên.

Quả thực lớn thêm không ít, cảm xúc cũng đặc biệt tốt.

Anh không ngừng vờn về hai viên anh đào cương cứng, thỉnh thoảng lại bóp mạnh một cái, Úy Lam vừa phải chịu đựng sự tê dại phía dưới mặt khác phía trên cảm nhận có chút sâu sắc hơn... Tuy rằng cảm giác rất kì lạ, nhưng không thể nghi ngờ, Úy Lam có phản ứng, rốt cục cô cũng thấy thoải mái.

"Chú hầu hạ em, có thấy thoải mái không?" Thời gian trôi qua hết sức mau, mặc dù Tầng Trạ còn chưa muốn ngừng, nhưng cũng không thể để người khác phát hiện, anh hung hăng vỗ vài cái xuống mông Úy Lam, tuy sức lực bỏ ra rất nhỏ, bị anh vỗ, tiểu huyết co rút càng thêm lợi hại, kẹp chặt lấy nam căn khiến cho người đàn ông phải buông vũ khí đầu hàng.

Anh đã thật lâu không gặp cô bé, cũng rất lâu chưa làm, mặc dù hôm nay còn chưa thỏa mãn nhưng ít ra cũng được ăn.

Tâm tình Tầng Trạ không tệ, rong ruổi trong thân thể cô bé được một lát, lại nghĩ tới cô bé có thể sẽ mang thai, liền vội vã rút côn thịt ra, nhìn sang phía bên cạnh.

Không mang theo khăn giấy, đúng là phiền toái!

Làm sao bây giờ?

Lại nhìn đến phía dưới váy của cô bé có chiếc đai nhỏ, người đàn ông liền ôm Úy Lam lên, cởi váy của cô xuống, sau đó rút đai váy ra trực tiếp lau chùi hạ thân của chính mình.

Úy Lam ngồi ở một bên, bị hành động đột ngột của người đàn ông làm cho giật mình, nhìn người đàn ông đang làm việc xấu, trong lúc nhất thời cô tức giận tới khuôn mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Sao chú có thể lấy quần áo cô lau chứ? Tầng Trạ rất nhanh đem cự vật mềm nhũn lau chùi sạch sẽ, lại nhìn về phía cơ thể trần trụi của Úy Lam, không

khỏi thờ dài, đưa tay tách mở hai chân cô, dùng đai lưng xoa xoa, bàn tay chạm vào chỗ da thịt mềm mại, cự long đang ngủ bỗng cứng rắn vài phần, hai mắt Úy Lam tròn to, không chút nghĩ ngợi, ấn chặt tay anh lại, mắng

" Không cho làm tiếp " Cô đang đau muốn chết, còn muốn lần nữa sao.

Tăng Trạm cười hì hì, cúi đầu hôn lên mặt cô mấy cái, nói " Được, hôm nay làm nhiều đây thôi, lần sau tiếp tục "

Vừa lau cho cô, bàn tay không an phận nắm lấy bầu ngực đầy đặn vuốt ve liên hồi, thẳng tới khi hai luồng thịt đỏ hồng một mảnh mới buông tha, thấp giọng nhận sai.

" Ừ do tôi không tốt, có hơi mạnh tay, mai mốt sẽ nhẹ nhàng hơn "

Úy Lam im lặng, cầm lấy đồ lót rơi vãi cẩn thận mặc vào, không có đai lưng đúng là rất không quen. Tăng Trạm chỉnh đốn quần áo xong xuôi, lại ngồi tới mùi vị trong phòng...ừ một lát phải mở cửa cho thoáng, lại nhìn chiếc đai lưng trên sàn hỏi " Thùng rác ở đâu?"

Úy Lam chỉ xuống dưới lầu, chần chờ nói thêm " Chú mang ra ngoài hăng quăng "

Tăng Trạm gật đầu, suy nghĩ kỹ nửa ngày mới lên tiếng " Để tôi đi tìm thuốc cho em, buổi tối mang tới "

Úy Lam lắc đầu không đồng ý.

Tăng Trạm giải thích " Em muốn sinh con với tôi? Tốt thôi, tôi cầu còn không được " Nói xong liền đưa môi áp tới, ngậm lấy miệng cô hôn say đắm, tiếp đó buông ra, thờ hồn hên nói " Buổi tối tôi ghé..."

Tăng Trạm nhét đai lưng vào trong túi quần rồi rời đi, Úy Lam lau vệt hai mắt, dè dặt cẩn trọng từ phòng đàn ló đầu ra, quan sát không thấy ai, mới nhanh chân chạy về ký túc xá tắm rửa.

Tăng Trạm đi ra ngoài, trong đầu hồi tưởng cảnh xuân kiều diễm vừa rồi, không khỏi xuýt xoa, phòng đàn rất tốt, hơn nữa ngực của cô bé quả thật ngày càng lớn ...

Mấy ngày nay Úy Lam đều không thấy Tô Như, lúc gặp, Tô Như lại đang trên sân khấu biểu diễn, phía dưới là vô số nữ sinh hét hò, Úy Lam tìm một chỗ tùy tiện ngồi xem, Tô Như không chỉ là thầy, mà còn là bạn...khó khăn lắm cô mới có được một người bạn.

Diễn tấu kết thúc, Úy Lam cảm thấy chẳng có gì thú vị nên chuẩn bị trở về ký túc xá, ai ngờ Tô Như đã đứng đợi ngay cửa, gặp cô liền hỏi " Hôm đó em không sao chứ? "

Úy Lam không chút nghĩ ngợi nói " Không có chuyện gì "

Tô Như nở nụ cười bí hiểm " Tôi biết hai người ở trong một phòng luyện đàn khác" Hắn cũng biết bọn họ làm gì trong đó.

Úy Lam há hốc mồm, ngây người nhìn Tô Như, Tô Như giọng điệu càng rõ hỏi tiếp " Hắn nuôi em? "

Cái gọi là nuôi, theo ý của Tô Như chính là bao dưỡng.

Úy Lam không nói ra lời, đúng là chú nuôi cô, hơn nữa còn nuôi thời gian khá dài, nhưng đánh chết cô cũng không thừa nhận, đó là bao dưỡng. Gương mặt từ kinh ngạc lúc đầu chuyển thành thản nhiên, biết thì biết, cũng chẳng có gì đáng lo, Úy Lam tức giận vòng qua người Tô Như bước đi, Tô Như đuổi theo phía sau nói " Chúng ta phải nói cho rõ ràng cái đã "

Úy Lam đột ngột dừng lại, không khí phút chốc rơi vào trầm mặc, cuối cùng cô mím môi, kiên định nói "Tôi thích chú!"

Nếu không thích, sao cô cho chú chạm vào người, nếu không thích, bị chú làm như vậy cô đã lấy dao làm thịt chú từ lâu.

Tô Như bám riết không tha " Em còn nhỏ, nào biết thích là cái gì "

Úy Lam lớn giọng mắng " Anh không phải thầy tôi, về sau không cần anh dạy " Người bạn Tô Như này có hay không cũng chẳng sao, không thể so sánh với chú được.

Úy Lam rời đi, Tô Như kéo mạnh cánh tay cô, nói " Trăm Úy Lam, em không sợ tôi đem mọi việc nói ra hay sao "

Cánh tay bị nắm đau, Úy Lam nghiêng răng nói " Thích thì cứ đi nói, tôi không sợ "

Cô bé này còn rất gan lì...Tô Như buông cánh tay Úy Lam, hạ giọng " Em còn nhỏ, làm chuyện như vậy là không đúng "

Úy Lam cũng không buồn đáp lại, xoay người đi thẳng.

Về tới ký túc xá, Úy Lam liền gọi điện thoại cho Tăng Trạ, một lúc lâu, anh mới bắt máy " Ừ .." Công việc bẽ bộn, mấy ngày anh chưa gọi cho cô

Úy Lam mất hứng, vặn hỏi " Chú đang làm cái gì?"

" Một núi công việc đang chờ " Đêm đó sau khi đưa thuốc xong, đã mấy ngày nay anh chưa được gặp cô.

Úy Lam bắt đầu suy nghĩ vu vơ, cô thường nghe người khác nói, một khi ngủ cùng đàn ông họ sẽ nhanh chóng thay lòng...đến đó suy tư cả buổi, cô quyết định, nếu chú cũng như vậy, về sau nhất quyết không ngủ với chú nữa.

Thấy Úy Lam cứ im lặng, Tăng Trạm dè dặt hỏi cô họng đang đau rất, nhẹ giọng nói " Không có chuyện gì cúp máy nhé "

Úy Lam phát hỏa, hung hăng gào vào điện thoại " Ừ cúp đi " Xong vứt điện thoại qua một bên, bạn cùng phòng nhìn Úy Lam chăm chú, dè dặt hỏi

" Bạn làm sao vậy? "

Úy Lam xé rách tấm chăn, giọng buồn bực " Không sao!" Bộ dạng kia giống như con cừu nhỏ bị ám ức.

Chuyện kết hôn của Tăng Trạm vẫn chưa được hủy bỏ, việc như vậy ai cũng không tình nguyện lên tiếng trước, hơn nữa dựa theo ý muốn của Tăng Hải và Tần Thế Vinh, khiến hai người làm con như Tăng Trạm và Tần Cẩm đều không xoay chuyển được tình thế, lại nói, dạo này Úy Lam luôn ở trong trường, Tần Cẩm tưởng rằng Tăng Trạm đã không còn lui tới với cô bé, tâm cũng dần buông lỏng. Lại thêm Tần Thế Vinh ở bên cạnh không ngừng khuyên nhủ " Đàn ông ai chẳng như vậy, nếu con muốn tìm một người không bao giờ phạm sai lầm, có lẽ cả đời này con cũng tìm không thấy, tương lai Tăng Trạm vô cùng sáng lạn, ba có thể bảo đảm, còn là một người đàn ông tốt, con tha thứ cho nó lần này đi, về sau lại thuần phục nó, đó là người đàn ông hiếm có "

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Cẩm nghe ba mình nhận xét về Tăng Trạm, cô xác định bản thân vẫn còn thích Tăng Trạm, bất quá đối với chuyện xảy ra trước đó cô luôn canh cánh trong lòng, nhưng mấy lần gặp mặt vừa qua, biểu hiện của Tăng Trạm cũng không có vẻ phản đối...

Gọi cho Tăng Trạm xong, Tần Cẩm đi thẳng tới văn phòng của anh, hai người họ vốn là một đôi, ai cũng không thể nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Trên bàn Tăng Trạm đặt một đồng văn kiện, Tần Cẩm nhìn thấy không khỏi đau lòng, hỏi " Anh làm việc bao lâu rồi?"

Tăng Trạm suy nghĩ một chút rồi nói " Không ngủ một đêm, lát có cuộc họp, còn phải xem lại báo cáo, không có biện pháp "

Tần Cẩm mỉm cười nhìn Tăng Trạm, tuy bề ngoài anh luôn cả lơ phất phơ, kỳ thực trong công việc anh luôn là người nghiêm túc chính chắn. Tăng Trạm ho khan một tiếng, cô họng thật đau, chắc do mệt nhọc quá độ, bị cảm rồi cũng nên ... Tần Cẩm nhanh chân bước qua, đưa tay sờ lên trán Tăng Trạm hỏi

" Sao vậy?"

Tiếp đó kinh ngạc rút tay lại " Anh bị sốt rồi " Tăng Trạm cũng không phủ nhận, quả thật người anh đang không thoải mái.

Tần Cẩm giật văn kiện trong tay anh, lấy điện thoại gọi cho cục trưởng " Chú, con là Tiểu Cẩm ... "

Đầu bên kia phản ứng tức thì, đáp " À, Tiểu Cẩm, gọi cho chú có chuyện gì không? "

Tần Cẩm lễ phép thưa " Con đến gặp Tăng Trạm, phát hiện anh ấy làm việc suốt, lại bị cảm, con muốn đưa anh ấy đi bệnh viện, anh ấy sống chết không chịu, giờ con muốn cứng rắn bắt người, nên gọi điện xin phép chú một tiếng "

Bên kia hắng giọng một cái, nói " Ừ...sinh bệnh phải chạy nhanh đi khám, chú không có ý kiến, với lại chú sao dám bạc đãi cô dâu mới của chúng ta chứ "

Tần Cẩm cảm tạ xong liền cúp máy, lôi kéo Tăng Trạm đứng dậy " Đi thôi "

Tăng Trạm lắc đầu " Không cần "

Tần Cẩm nắm cánh tay anh không buông " Mặt anh đỏ rần, không đi khám bệnh sẽ nặng thêm "

Bị Tần Cẩm liên tục nài nỉ, Tăng Trạm đành theo cô đến bệnh viện. Ba mươi chín độ, Tăng Trạm nằm trên giường để ý tá truyền dịch, Tần Cẩm ngồi kế bên đau lòng không thôi, lúc thì đưa tay sờ trán, lúc thì nắm chặt tay anh không rời, cô cũng biết làm vậy là không tốt, dù sao đã chấp nhận từ bỏ, chỉ

là...có đôi khi suy ngẫm, cô lại thấy đám cưới này vô cùng đẹp đôi, hơn nữa cô bé kia không thấy xuất hiện...có lẽ hai người họ đã tan rã đi?

Tằng Trạm truyền dịch xong, cả người tỉnh táo không ít, vừa mở mắt liền nhìn thấy Tần Cẩn, anh giật gật tay, phát hiện đang bị Tần Cẩn nắm lấy, hai tay cô ảm áp, so với Úy Lam thật khác biệt, bất luận là tay hay chân của Úy Lam luôn luôn lạnh lẽo, trong chớp mắt anh cảm thấy lòng mình ảm lên, từ nhỏ tới lớn, hình như chưa có ai bồi bên giường chăm sóc anh như vậy, theo bản năng Tăng Trạm nắm lại tay Tần Cẩn, suy nghĩ anh cũng đơn giản không kém, bởi vì ảm áp nên sinh luyến tiếc.

Tần Cẩn nở nụ cười vui vẻ, e thẹn cúi đầu, hỏi " Còn có chỗ nào không thoải mái? "

Tằng Trạm lắc đầu, khuôn mặt đẹp trai có chút tội nghiệp. Đứng trước sức hút mãnh liệt của Tăng Trạm...ai có thể chịu được, Tần Cẩn cúi đầu, hôn lên má anh, dịu dàng nói " Không sao là tốt rồi "

Đúng là Tăng Trạm vẫn chưa kịp thích ứng, trừ bỏ Úy Lam, anh luôn ghét người khác hôn mình, có điều hôm nay...Tằng Trạm mỉm cười, đưa tay còn lại xoa xoa đầu Tần Cẩn, nhẹ nhàng hỏi " Chúng ta không phải...đã chia tay?"

Tần Cẩn xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng " Chúng ta vẫn còn hôn ước "

Tằng Trạm cũng không phản bác, tay hơi bị tê, anh cố chống cơ thể ngồi dậy, phải nhanh chóng khỏe lại, hình như anh vắng vẻ Úy Lam khá lâu rồi, Tần Cẩn nhiệt tình giúp anh mang giày, Tăng Trạm không bằng lòng, có điều cô kiên trì ép buộc.

Hôm nay xin nghỉ, Tần Cẩn định đưa anh về thẳng nhà, Tăng Trạm nói " Không cần "

Tần Cẩn lắc lắc cánh tay anh, làm nũng " Anh là người bệnh đó "

Tằng Trạm đành nói với tài xế " Vậy..đi cảnh uyển vui vẻ đi " Đây là căn biệt thự khác của Tăng Trạm, Tần Cẩn liền hỏi " Anh dọn tới đây khi nào?"

Tằng Trạm cũng không trả lời cô, khi xe tới nơi, anh quay đầu nhìn Tần Cẩn " Đưa đến đây được rồi "

Tần Cẩn đuổi theo anh nói " Sau này anh không được làm bất kỳ chuyện xấu nào nữa, biết chưa "

Tằng Trạm nhếch mép, quay đầu đối mặt Tần Cẩn, giọng điệu bình thản " Tôi luôn là người xấu, còn làm rất nhiều chuyện xấu, nếu em chán ghét, liền có thể tùy ý rời đi "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Tần Cẩn ngăn người, sắc mặt chậm rãi biến hồng, chuyện xấu anh làm, cô chỉ bắt gặp một lần, có điều thời gian qua lâu như vậy, kỳ thực cô đã tha thứ cho anh.

Hai tay Tần Cẩn nắm chặt, từng bước tiến về phía trước, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, nhỏ giọng hỏi " Chuyện trước kia cứ cho qua đi, từ nay chúng ta ở cùng một chỗ không được sao?"

Tằng Trạm không lên tiếng trả lời, Tần Cẩn nhận thấy bản thân hơi nóng vội, gấp gấp sửa lời " Hay chúng ta cứ thử bên nhau, nếu vẫn không được, lúc đó lại chia tay, được không?"

Tằng Trạm nhìn vào đôi mắt đầy mong chờ của Tần Cẩn, trong lòng không khỏi rối bời, cô gái này đã từng bị anh thương tổn, nếu chỉ vì ăn năn mà phải ở cùng một chỗ với cô, anh lại không chút tình nguyện, nhưng tình cảnh hiện tại anh không thể làm khác hơn.

Tằng Trạm khẽ gật đầu đáp " Ừ, thử một chút cũng được "

Tần Cẩn nở nụ cười rạng rỡ, Tăng Trạm bỗng thấy hoảng hốt, có đôi khi Tần Cẩn tươi cười so với Úy Lam còn đơn thuần hơn..Tần Cẩn đưa Tăng Trạm đến tận cảnh uyển vui vẻ, sau đó mới trở về nhà.

Tần Thế Vinh nhìn Tần Cẩn một hồi đi vào, dè dặt lên tiếng hỏi " Có phải con vừa đi với Tăng Trạm không?"

Tần Cẩn thấp giọng trả lời " Anh ấy bị bệnh "

Tần Thế Vinh hài lòng gật đầu, vui mừng nói " Ừ, hai đứa ở cùng một chỗ là tốt rồi"

Chuyện Tần Cẩn với Tăng Trạm cứ như vậy định ra, khoảng thời gian sau đó Tần Cẩn thường xuyên ghé thăm chỗ làm của Tăng Trạm, người trong ban, thậm chí cả cục đều biết quan hệ giữa hai người. Mấy ngày kế tiếp, cục trưởng tìm Tăng Trạm nói chuyện, ý tứ hết sức rõ ràng, hiện giờ Tăng Trạm đã

được Tàn Thế Vinh nâng đỡ, chức cục phó sẽ tới tay trong nay mai, bảo anh cứ yên tâm làm việc. Tăng Trạ nói cảm ơn, rồi đứng dậy rời đi, trong đầu không ngừng suy nghĩ, mục tiêu của anh là tiến vào trung ương, cục quốc thổ chẳng qua chỉ là cầu nối, chỉ là so sánh với địa vị hiện tại của Tăng Hải...anh còn phải mất bao nhiêu thời gian mới được đây? Lật đồ lão già đó rất khó, nhưng bởi đen tên tuổi của ông có lẽ dễ hơn.

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ tan làm, đột nhiên điện thoại Lâm Hân Du gọi tới.

" Chào anh, Ủy Lam từ trường học trở về, hiện tại đang ở nhà tôi, sợ anh lo lắng nên tôi gọi điện thoại báo cho anh biết "

Lâm Hân Du cố gắng hạ thấp giọng, liếc nhìn Ủy lam đang ngủ trên giường, cô gần sắp tốt nghiệp, chuẩn bị đi thực tập, nên hôm nay định trở về nhà thu dọn, nào ngờ gặp Ủy Lam chạy tới trường học tìm cô, còn dặn không được kể cho chú, Lâm Hân Du đành mang cô về nhà. Tăng Trạ ngăn người, nhướn mày, hỏi lại.

" Ở nhà cô?" Sao cô bé lại chạy tới đó?

" Dạ " Lâm Hân Du lập tức nói thêm " Hai ngày sau tôi sẽ dẫn em ấy trở về "

Xem ra cô bé này rất thích Lâm Hân Du! Tăng Trạ nhíu mày, hỏi " Nhà cô ở đâu? "

Lâm Hân Du há hốc mồm, lại nhìn về phía Ủy Lam, nhớ tới cảnh cô bé mếu máo tìm đến mình, không khỏi đắn đo, suy nghĩ một lát, vẫn quyết định nói ra địa chỉ " Ở tây thành...đúng là thôn đó, có điều rất khó tìm thấy nhà "

" Tôi đến nơi sẽ gọi cho cô " Tăng Trạ cúp máy, tiếp đó gọi cho Ủy Lam, kết quả điện thoại tắt máy. Tăng Trạ gấp muốn chết, không biết cô bé này lại muốn quây cái gì? Anh lấy xe trong đơn vị, chạy thẳng về hướng tây thành. Tăng Trạ học lái xe lúc còn trong quân ngũ, đã có bằng lái, kỹ thuật không thành vấn đề, có điều sau khi bị thương ở chân, mỗi lần lái xe luôn cảm thấy không an toàn.

Từ cục quốc thổ tới thành tây mất khoảng ba giờ, Tăng Trạ vừa đói vừa mệt, cả đoạn đường Tàn Cần liên tục gọi điện thoại, anh chỉ chuyên tâm lái xe, điện thoại cũng không buồn nhìn đến. Dừng lại trước cổng ngôi làng nhỏ, Tăng Trạ không ngờ ở thành phố G còn có một thôn lạc hậu như vậy, khá giống với thôn của Ủy Lam.

Anh gọi điện cho Lâm Hân Du nhờ cô chỉ đường, Tăng Trạ quẹo trái quẹo phải một hồi cũng tìm được nhà họ Lâm. Đúng là vô cùng nghèo nàn! Lâm Hân Du đứng trước cửa, ngượng ngùng nhìn anh, cô chỉ còn một người mẹ già, mẹ Lâm vừa thấy Tăng Trạ còn tưởng rằng bạn trai con mình đến nhà chơi, vội vàng tiếp đón.

" Mau vào nhà uống chút nước "

Tăng Trạ nhìn mẹ Lâm, lịch sự mỉm cười, nói " Trẻ như vậy còn quấy rầy thật có lỗi, tôi chỉ không yên lòng với đứa cháu gái, nên tới đón về "

Lâm Hân Du liền xen vào " Ủy Lam đang ngủ...hơn nữa trẻ như vậy..."

Tăng Trạ mỉm môi, biết trẻ như vậy còn dám đem Ủy Lam về đây, thoát khỏi cái thôn rách nát kia anh sẽ không để cô chui đầu vào nữa, Tăng Trạ kiên quyết " Ủy Lam ở đâu, tôi phải lập tức mang em ấy về "

Hai mắt Lâm Hân Du đỏ lên, mặc dù vẻ mặt Tăng Trạ ôn hòa, nhưng giọng nói...cô đành chỉ vào phòng mình, Tăng Trạ nhanh chân đi vào, bản thân sốt ruột muốn chết, còn cô bé nằm trên giường ngủ say sưa. Tăng Trạ thờ dãi, đưa hai tay nhắc bổng cô dậy, đặt đầu cô tựa vào ngực mình, bế ra ngoài xe.

" Đã quấy rầy "

Tăng Trạ có chút tức giận nói, thả Ủy Lam vào trong xe sau đó lái đi. Lâm Hân Du cắn chặt răng, tức giận nhưng không cách nào phản bác, dù sao người ta cũng là chủ của Ủy Lam. Mẹ Lâm trách mắng Lâm Hân Du, khi không mang cháu người ta về nhà, khiến chú cô bé lo lắng sốt ruột, Lâm Hân Du thấy lỗi đúng là do cô, nên đành chịu trận. Xe xóc nảy làm Ủy Lam tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy cái ót của Tăng Trạ, cô nhắm mắt ngồi bật dậy, oán hận nhìn anh chăm chăm, hận không thể khoét vài lỗ trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Chạy ra khỏi thôn nhỏ, sắc trời tối đen, từ đây trở về nhà mất khá nhiều thời gian, Tăng Trạ ngó xung quanh một chút, quyết định đêm nay ở lại khách sạn. Tăng Trạ cho xe rẽ vào đường quốc lộ gần đó, có một khách sạn anh từng nghỉ chân lần trước.

Tăng Trạ dừng xe, quay đầu vừa vặn bắt gặp ánh mắt căm hận của Ủy Lam, không khỏi hoảng hốt, vội hỏi " Em làm sao vậy?"

Úy Lam không buồn trả lời, nhìn đáo dác cánh vạt bên ngoài, hai tay dụi dụi mắt, c ngủ không đủ giấc nên rất khó chịu. Tầng Trạ mở cửa xe, ôm Úy Lam ra ngoài, hỏi lại " Có chuyện gì?"

Úy Lam mím môi, đôi mắt tràn đầy lửa giận nhìn anh, Tầng Trạ cười cười " Không muốn nói?"

Úy Lam hừ lạnh, xoay đầu nhìn thấy khách sạn trước mặt, liền nhảy khỏi người Tầng Trạ, tay phải giơ lên, chỉ thẳng chóp mũi anh rống " Chú cút cho tôi "

Tầng Trạ kinh ngạc, không hiểu cô bé lại phát cáu chuyện gì?

" Chú biến cho tôi, tôi không muốn gặp chú, cũng không cần người chú như vậy, cút, cút đi!" Giọng nói pha chút ngẹn ngào, trong lòng Úy Lam uất ức bị phần, từng bước lùi về phía sau, định chạy trốn.

Tầng Trạ lập tức phục hồi tinh thần, nắm lấy cánh tay Úy Lam, hỏi " Em lại nổi điên cái gì?" Không để cô có cơ hội đáp trả, anh vác Úy Lam trên vai, đi vào khách sạn, ném chứng minh thư lên bàn lễ tân, cầm lấy chìa khóa phòng, trong ánh mắt e dè của nhân viên khách sạn, thản nhiên tiến vào thang máy.

Trong suốt đoạn đường, Úy Lam chẳng khóc cũng chẳng nháo, chờ đến khi vào phòng, Tầng Trạ thả cô xuống giường, cởi áo khoác ngoài, đứng trước mặt cô.

" Em nói cho rõ ràng, tại sao lại tức giận?"

Hỏi liên tiếp mấy lần, Úy Lam đều im lặng, về mặt thờ ơ, cuối cùng không chịu nổi, Tầng Trạ nhào qua, đè ép Úy Lam xuống giường, một tay lần theo vạt áo cô mò vào, tìm đến bầu ngực căng tròn xoa nắn, đôi môi tìm tới miệng cô hôn ngấu nghiến. Úy Lam chán ghét lật đật lùi về sau, vừa mắng vừa chửi Tầng Trạ, khốn khiếp, cút đi. Còn đang cố gắng hôn hít, môi Tầng Trạ liền bị cắn lên, lực đạo chẳng hề nhẹ chút nào.

Tầng Trạ nhú mày, đứng dậy, trừng mắt nhìn Úy Lam, cô chụp chiếc gối ném thẳng vào mặt anh, mắng " Nếu chú không cần tôi, không quan tâm đến tôi, còn tìm tôi làm cái gì? "

Tầng Trạ nheo mắt, vặn lại " Tôi nói không cần em khi nào? "

Khi cô trở về nhà, đồ đạc bên trong đều dọn đi hết, căn nhà trống rỗng muốn phát tiết cũng không có chỗ, chú chẳng điện thoại thông báo cho cô một câu, huống hồ, hôm nay cô được nghỉ phép, chẳng lẽ ngay cả chuyện đó chú cũng không biết, thật vất vả mới được nghỉ, đổi lại bị chú bỏ quên.

Úy Lam giận dữ, ôm gối ngồi co ro trên giường, thân thể nhỏ nhỏ chui rúc một góc, đặc biệt đáng thương. Tầng Trạ vỗ vỗ trán, lỗi cũng do anh, đã lâu không đi gặp cô, hôm nay cô được nghỉ anh cũng không biết.

" Tôi muốn em, thật lòng muốn em " Tầng Trạ bò lại chỗ Úy Lam đang ngồi, cô giương mắt nhìn anh, cảm thấy chú rất giống một con chó Nhật, đang làm nũng với chủ.

Tầng Trạ thề thốt " Thật đó, tôi không gạt em " Không đợi anh tiến lại gần, Úy Lam nóng giận, giơ chân đá mạnh lên cầm anh. Một cơn đau nhức ập đến, Tầng Trạ cảm giác răng của mình rung rinh sắp rớt xuống. ..cô bé này xem anh là mình đồng da sắt hay sao?

Úy Lam chỉ kịp nhìn thấy thân thể chú bật ra, té ngã trên mặt đất, tay chân chống lên phía trên, sau đó chú dùng tay xoa xoa cầm mình, máu chảy khá nhiều, dùng lực hơi quá...Úy Lam há hốc mồm, định lên tiếng an ủi chú, bất quá chú xấu tính như vậy, nên đánh, Úy Lam vén chăn chui vào trong nằm xuống, Tầng Trạ không khóc, còn cô thì khóc lóc thảm thiết, khiến cho lửa giận của anh chưa kịp phát tác đã tắt ngóm, khóc lóc cái gì mới được..

Tầng Trạ lau máu trên mặt mình, vừa rồi cô thật ác, đá anh mạnh đến vậy, hiện tại anh vẫn còn rất đau. Tầng Trạ thở dài, lồm cồm ngồi dậy, leo lên giường, nói " Tôi cho em đánh, cho em mắng, chỉ cần em đừng khóc "

Dứt lời, kéo tay Úy Lam ra khỏi chăn để lên ngực mình, lặp lại " Cho em đánh, đánh chết cũng được "

Úy Lam không chút khách khí, quyền cước đầm đìa liên hồi, sức lực dồi dào, ra tay vô cùng lợi hại, vốn chỉ đánh ngực, kết quả cô cứ chọn mặt anh mà đập...

Úy Lam bộc phát thật lâu, Tầng Trạ cắn răng chịu đựng, đến khi cô mệt, không thèm đánh nữa, nằm xuống đi ngủ, anh mới lặng lẽ rời giường đi mua thuốc về bôi...sáng mai làm sao có mặt mũi gặp người?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Sáng sớm hôm sau Úy Lam tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt nở hoa của Tăng Trạ, chỗ sưng đỏ chỗ bầm tím phân bố khắp nơi! Úy Lam nhìn lại bản thân, vẫn nguyên vẹn, không chút tổn hại. Tăng Trạ đột ngột khép lại vòng ôm, ép chặt Úy Lam vào trong ngực mình, cô nhắm mắt, nghiêng rắng suy nghĩ, chú đang tính xiết chết cô thì phải! Tâm trạng nhất thời không vui, trừng mắt phẫn nộ nhìn anh chằm chằm.

Dưới ánh nhìn bén nhọn của cô, rất nhanh Tăng Trạ bừng tỉnh, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng, tiểu tử tông nhà anh đúng là không thể trâu chọc nha! Anh thả lỏng vòng vây, yêu thương hôn lên má cô mấy cái, nhẹ nhàng hỏi

"Đói bụng chưa?"

Úy Lam lớn giọng nói "Chú buông ra "

Tăng Trạ luyến tiếc không nỡ buông, thân thể cô bé mềm mại, ôm vào trong ngực rất thoải mái, khẽ lắc lắc đầu, mặt anh chôn ở hõm vai cô, ma sát lên da thịt nhũn nhụi bóng loáng. Úy Lam né tránh, phát hiện phía dưới của anh cứng lên, còn không thành thật chen vào giữa hai chân cô, đụng lên vùng thịt non nhạy cảm, Úy Lam chán ghét, mắng

"Sao chú luôn phiền phức như vậy? Còn không mau đứng lên "

"Ngoan, cho tôi thân cận một chút, lâu rồi tôi chưa chạm vào em " Tăng Trạ nhanh tay cởi bỏ áo somi, nửa thân trên trần trụi gấp gáp đè lên người Úy Lam, vén áo cô lên, đẩy cao chiếc nịt ngực vướng víu, đưa miệng dán vào.

Ngày hôm qua đã nhịn cả đêm, bây giờ không thể chịu đựng thêm nữa. Úy Lam vùng vẫy, trước ngực hết lạnh rồi nóng, đỉnh nhọn bị môi anh giữ lấy, ngậm trong miệng liếm tới liếm lui, Úy Lam trợn mắt, nói "Chú đừng chạm tôi! "

Tăng Trạ bỏ ngoài tay lời nói giận dữ của cô, nhanh tay kéo quần cô xuống, cũng đem quần mình cởi bỏ, cầm vật nam tính thô to chen lấn xâm nhập vào giữa hai chân cô.

"Đừng đựng tôi!" Úy Lam gầm lên, hai tay giơ ra bắt lấy lỗ tai Tăng Trạ hung hăng nhéo xuống.

"Á..." Tăng Trạ hít hít không khí, đợi cô buông tha liền bật dậy, cả người trần truồng ngồi trên giường, nghiêng rắng nghiêng lợi xoa xoa lỗ tai, cô bé này có khuynh hướng bạo lực...không biết cô đi học trường nghệ thuật hay trường võ thuật? Tăng Trạ liếc nhìn Úy Lam, thật sâu tưởng niệm cô nhóc thôn quê ngày trước, tuy có chút ngu ngơ, nhưng dịu dàng dễ lừa gạt!

Úy Lam ngồi đối diện anh, thấy vật giữa hai chân chú vẫn không an phận dục đứng, cô liền bắt chước tư thế của người phụ nữ chanh chua, tay chống hông, chân đá đá, nói "Bà đây còn chưa hết giận đó! "

Thấy Tăng Trạ không để ý tới lời cô, Úy Lam hăm he "Chú còn không dỗ tôi, tôi sẽ không để chú yên thân "

Tăng Trạ mím môi, cầm lấy quần áo đi vào toilet, phải ngâm nước lạnh cái đã, một lúc sau bước ra, ăn mặc chỉnh tề, nhìn đến Úy Lam vẫn lười biếng nằm yên trên giường, cô bé cau kinh ra tay thế nào anh cũng nhịn được, có điều nói năng thô tục...tiểu tử tông này phải sửa đổi, không thể nuông chiều như vậy được.

Tăng Trạ thờ dài một hơi, giọng điệu ra vẻ bắt lực "Nếu em không muốn đi theo tôi, vậy cứ ở lại đây "

Úy Lam ngồi dậy, đôi mắt đỏ lên, đúng là chú không cần cô nữa! Cô chỉ mắng mấy câu, chú đã muốn bỏ rơi cô.

Tăng Trạ đau lòng không thôi, nhưng tự nhủ phải cứng rắn, không để cô được nước làm tới.

"Ừ, tôi không đi với chú " Úy Lam mặc xong quần áo, mang giày, nghĩ tới bản thân còn ít tiền, nếu chú không cần cô, cô trở về trong thôn vậy, dù sao mọi người ở đây đều chẳng tốt lành gì.

Tăng Trạ ngơ ngẩn, hỏi "Em muốn trở về? " Tâm tư tiểu tử tông nhà anh rất dễ nhận ra.

Úy Lam gật đầu, ừ nhẹ một cái. Nói xong còn thành thật móc tiền ra khoe "Cũng còn dư lại ít tiền "

Tăng Trạ bước qua, ngồi cạnh Úy Lam, nhếch miệng châm chọc "Tiền này đều là của tôi, em muốn lấy tiền tôi đem về nhà? "

Tăng Trạ giơ tay đoạt lấy, chất vấn "Rời khỏi tôi, em có thể đi đâu? Còn việc học thi sao?" Úy Lam chưa kịp trả lời, anh đã chặ hợ "Chẳng lẽ em định tìm một ông chú khác nương nhờ? Mỗi ngày để hân đề trên giường?"

Hai má Úy Lam đỏ rực, lớn tiếng quát "Chú...chú không biết xấu hổ "

Tăng Trạ đột ngột hạ giọng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô vuốt ve "Em quên trước đó tôi đã cho em xem cái gì rồi sao? Em ngủ với tôi, nên không thể theo người khác, nếu không nghe lời..." Tăng Trạ quan sát vẻ mặt cô một lúc mới thốt ra "Đừng trách tôi ghét bỏ em bản "

"Chú bản, chú mới bản " Úy Lam đưa tay đánh tới, Tăng Trạ bắt lại, không ngừng hôn lên khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, dỗ dành "Tôi chỉ ngủ với Úy Lam, về sau cũng chỉ duy nhất mình em mà thôi "

Chú là đồ mặt dày, Úy Lam cúi đầu, âm ỉ " Tôi tưởng đi theo chú, chú sẽ đối tốt với tôi, nào ngờ...chú chỉ biết bắt nạt tôi " Ngủ với cô xong, còn không chịu trách nhiệm, đem đồ đạc dọn đi hết!

" Là sai lầm của tôi, tôi chỉ chuyển nhà, dời đến một nơi lớn hơn quên nói cho em một tiếng, tôi xin lỗi! " Đáy lòng Tăng Trạ như bị kim đâm, đau nhói, anh bé Úy Lam đặt lên đùi mình, âu yếm " Tôi chuẩn bị cho em căn nhà thật lớn, về sau chỉ cần một mình Úy Lam là đủ "

Hai tay Tăng Trạ bắt đầu không thành thật, tìm đến cặp mông tròn trịa của cô xoa nắn.

Úy Lam mở to mắt, ngạc nhiên hỏi " Căn nhà thật lớn?"

Tăng Trạ hài lòng với thái độ chuyển biến rõ rệt của cô, cười nói " Ừ, tôi dẫn em về nhà "

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Tăng Trạ mang Úy Lam trở về cảnh yên, Úy Lam chưa bao giờ nhìn thấy biệt thự rộng lớn xinh đẹp như vậy, cô vui vẻ đi tới đi lui xem xét, tiếp đó chạy thẳng lên lầu hai, đánh giá căn phòng lớn nhất, hai mắt tỏa sáng hỏi anh.

" Về sau Úy Lam sẽ có phòng riêng, đúng không chú?"

Tăng Trạ miễn cưỡng gật đầu.

Úy Lam mừng rỡ, nhảy cẫng lên nói " Vậy tôi có thể ngủ một mình một giường "

Tăng Trạ mỉm cười, chen vào " Còn tùy tình huống "

Khuôn mặt Úy Lam nhăn nhó, bĩu môi hờn dỗi.

Tăng Trạ đi ra ngoài cả ngày, giải quyết xong công việc liền trở về nhà, lúc này Úy Lam đã lên giường ngủ, anh tắm rửa, chui vào chăn, có điều không ngủ được, thừa dịp ánh trăng mỏng lung rất thích hợp làm chuyện mờ ám, chỉ cần không đánh thức cô dậy...Tăng Trạ nở nụ cười xấu xa, tay chân bắt đầu bận rộn cỡi quần Úy Lam, hai mắt híp lại âm thầm đánh giá, cặp mông sinh trưởng thật tốt, no tròn, căng mọng, tay anh vuốt ve, yêu thích không rời buông.

Nghĩ tới bản thân đã lâu không được vận động, quả thật nhịn muốn hỏng, tay anh nhẹ nhàng mở từng nút áo của cô, hai luồng thịt tuyết trắng rớt cục bại lộ, một thời gian không thấy, lại lớn thêm. Tăng Trạ cỡi quần, cầm lấy vũ khí cứng cứng khó chịu chèn vào giữa hai chân cô. Hai tay Tăng Trạ chống đầu, giống như đang hít đất, động tác lên xuống nhấp nhô, mỗi một lần đều nhắm vô cùng chính xác nhét vào.

Dần già cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, đầu anh cúi xuống, ngậm lấy đầu nhũ tiem hồng nhuận, đôi môi kẹp chặt luyện tiếc không muốn thả ra, nương theo cơ thể Tăng Trạ chuyển động, đỉnh nhọn mềm mại bị anh kéo dài...đẩy trở về...rồi lại kéo dài ra...

Úy Lam ngủ rất say, chỉ là trước ngực thật đau, giữa hai chân lại nóng rực, cô cố gắng mở mắt, liền nhìn thấy tình cảnh vô cùng xấu hổ, thân thể trần trụi, đầu chú dán trên ngực cô, còn chỗ đó thì không ngừng chọc vào giữa hai chân cô...Úy Lam nhắm mắt, trên đời sao có người mặt dày đến vậy? Cô giả bộ ngủ say, miệng ư a than nhẹ, vận dụng hết sức lực gờ tay vỗ mạnh vào ót Tăng Trạ.

" A.."

Tăng Trạ bị đánh bất ngờ kêu lên, ngẩng đầu thấy Úy Lam vẫn đang ngủ, anh hừ một cái, trong mơ còn biết đánh người...Tăng Trạ chỉnh lại tư thế, để cón thịt chống lên khe huyết nhỏ xíu, chậm rãi xâm nhập, đầu tròn bóng loáng cố nông vào cửa huyết chật hẹp khô khốc.

Úy Lam nhú mảy, âm thầm mắng chửi, chú đúng là cảm thú, biến thái! Cô há mồm hét lên, nhắm ngay lỗ tai Tăng Trạ, âm thanh vang vọng..Tăng Trạ cảm thấy mông nhĩ mình đã bị phá hủy, nhanh chóng dịch đầu ra xa, tay bụm lấy miệng cô.

" Sao vậy?"

" Chú thừa dịp tôi đang ngủ muốn ép buộc? Chú có biết đau cỡ nào không hả? "

Tăng Trạ lắc đầu " Tôi thích em nên mới làm "

Úy Lam bùng bùng lửa giận, không nói hai lời, nhấc chân đá mạnh lên cón thịt sừng sững của Tăng Trạ, lực đạo tuyệt không nhỏ chút nào ...Tăng Trạ kêu thảm thiết, hai tay ôm lấy hạ thể, sắc mặt tái xanh! Cô bé này ra tay thật độc ác.

Úy Lam đắc ý cười cười, xứng đáng, dám nói thích sao, để xem chủ còn thích nổi không, cô ngồi dậy nhướn mày nhìn anh, khuôn mặt vui vẻ khi nhìn người khác gặp họa.

Tăng Trạm xuyết xoa, bộ vị cực kỳ đau nhức, mồ hôi lạnh chảy ròng, cơn thịnh trở nên mềm nhũn, hai người đều im lặng, một lúc sau cơn đau có phần giảm bớt, chỉ là vật nam tính vẫn ủ rũ ngèo đầu, Tăng Trạm lo lắng rầu rĩ, dùng tay vọc vọc 'cậu nhỏ' của mình.

Úy Lam cảm thấy chủ thật kinh tởm, xoay đầu qua chỗ khác. Tăng Trạm mất hơn nửa ngày, hết xoa rồi nắn, sử dụng nhiều biện pháp, có điều...thứ kia không hề phản ứng, một chút cứng rắn cũng không! Sắc mặt Tăng Trạm càng xanh xao lợi hại...Xong rồi, Úy Lam đã đem anh phế bỏ.

Úy Lam cũng dần tỉnh táo, liếc nhìn về mặt thất thân của chủ, vật kia thường ngày vẫn cứng rắn mọi lúc mọi nơi, sao hiện tại...rũ rượi thành một đoàn, nhìn thật đáng thương...cô nhẹ giọng hỏi "Sao rồi?"

Tăng Trạm không buồn trả lời, đẩy lồng gào thét, không, không thể, chỉ một cước...làm sao lại trở nên như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Tăng Trạm buồn bực cả đêm, cuốn gói trở về phòng mình, nằm trên giường lăn qua lộn lại một hồi, không cam lòng ngồi dậy, tiếp tục xoa bóp hạ thân, vẫn không lên...Tăng Trạm gấp gáp muốn chết, từ xưa tới giờ phụ nữ chỉ bám theo chủ động dăng hiến, ân cần hầu hạ, nào có ai dám đá anh?

Đêm nay Úy Lam ngủ thật ngon, không bị làm phiền, lúc chủ đi ra, bộ dáng uất ức, hai mắt rung rung khiến cô vô cùng cao hứng.

Ngày hôm sau, Tăng Trạm xin nghỉ, nhốt mình trong phòng, vốn là người tự tin kiêu ngạo, anh không muốn đến bệnh viện khám. Úy Lam ôm đồng hồ ăn vật chống đói, chủ luôn trốn trong phòng, chẳng chịu xuống dưới, cô bắt đầu lo lắng không yên. Đến trưa, mọi chuyện vẫn tiếp diễn, Úy Lam cắn môi, có chút hối hận, chỉ đá một cước, chủ sẽ không nghĩ quần chứ...tự tử? Cô ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, gõ cửa

"Chủ, chủ" Tiếng kêu dồn dập, hai mắt cũng đỏ lên, nếu chủ thật sự chết đi, cô biết dựa vào ai bây giờ.

Tăng Trạm liếc nhìn về phía cánh cửa, cô còn dám tới? Vốn anh không định mở cửa, có điều cô thật âm ỉ, gõ ầm ầm suốt thời gian dài. Tăng Trạm khẽ lắc đầu ngao ngán, bất lực đứng dậy, nửa thân trên để trần, phía dưới mặc quần dài, bước ra mở cửa, đôi mắt neho lại, phần nộ từ trên cao nhìn xuống

"Chuyện gì?"

"Tại sao chủ trốn trong phòng?" Úy Lam bị ánh mắt hung dữ của anh hù dọa, lui về phía sau, bất quá vẫn đưa tay nắm lấy quần anh, hỏi "Chủ sao rồi?"

Tăng Trạm còn chưa nguôi ngoai, nhưng hiện giờ cũng chẳng có tâm tư phát tiết lửa giận, giật quần ra khỏi tay cô, xoa người đi vào trong phòng, không thêm để ý đến cô. Úy Lam nhanh chân theo vào, nhìn thấy chủ ngồi dưới đất chơi game, cũng bước qua ngồi kế bên, lời nói ân cần.

"Hay chủ đi bệnh viện khám thử xem?"

Tăng Trạm hừ lạnh một cái, âm thanh hần học "Em nghĩ chỉ cần đi bệnh viện là được?"

Úy Lam gật đầu, giọng chắc nịch "Nhất định khỏi!"

Khỏi cái con khi! Anh không muốn đem bảo bối của mình cho người khác nhìn, còn bị sờ mó, nghiên cứu nguyên do không cứng rắn, bị phế hay chưa? Ý nghĩ chột lóc qua đầu, hai mắt Tăng Trạm sáng rực, quay đầu nhìn Úy Lam

"Em thật lòng lo lắng cho tôi?"

Về mặt Úy Lam chân thành, khẳng định "Dĩ nhiên!"

Tăng Trạm mỉm cười, lời nói bỗng nhỏ nhẹ mềm mỏng "Tại em làm tôi không cứng được nữa, vật đó là bảo bối của tôi, nếu từ giờ bị phế..." Tầm mắt anh dừng lại trên bụng Úy Lam, nói tiếp "Em sẽ không thể sinh con"

Úy Lam sững sờ, miệng há to, hồi phục chút lý trí, chán ghét nói "Vật đó của chủ, không liên quan tới tôi"

Tăng Trạm chẳng còn tinh lực để giải thích, phát tay "Em ra ngoài đi!"

Úy Lam 'dạ' một tiếng rồi rời khỏi.

Tầng Trạm ở trong phòng nghỉ ngơi hai ngày, mỗi bữa Úy Lam đều đem thức ăn đặt trước cửa phòng anh, đến ngày thứ ba anh quyết định hành động, bước vào toilet rửa ráy sạch sẽ liền đi xuống lầu. Úy Lam đang ngồi trên sofa xem ti vi, thấy chú đi xuống, vội cười hỏi " Chú đã khỏe rồi? "

Tầng Trạm ưỡn khuất lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Úy Lam, cô ngoan ngoãn đứng lên, âm thanh lấp bắp " Nghiêm ...nghiêm trọng như vậy?"

Tầng Trạm nắm lấy tay Úy Lam, giọng điệu nỉ non " Em giúp tôi nhé "

Úy Lam khó hiểu nói " Tôi cũng không phải bác sĩ..."

Tầng Trạm nở nụ cười, nháy mắt " Chỉ mình em mới trị được!"

Âm thanh ti vi rất lớn, cũng không át được tiếng tim đập bộp bộp trong lồng ngực Úy Lam, Tầng Trạm cười xán lạn, nhẹ giọng dụ dỗ " Em làm theo lời tôi nói là được " Tay anh ôm Úy Lam đặt lên đùi mình, nói tiếp " Hôm đó em đá nó, hiện tại thân ái nó, xem có thể bỏ cứu hay không? "

Úy Lam tròn mắt, nói thẳng " Tôi không muốn "

Tầng Trạm im lặng, sắc mặt lạnh lẽo, Úy Lam sợ hãi, đôi con ngươi to tròn chuyển động liên tục, cuối cùng mím môi, nói " Tôi...chỉ cần thân ái ...một chút là được? " Cô xê dịch móng ma sát lên hạ thân Tầng Trạm, dĩ vãng chỗ đó luôn cứng ngắt chống đỡ, lúc này lại một mảnh mềm mại.

Tim Tầng Trạm tăng tốc lợi hại, gật gật " Ừ "

Úy Lam chu mỏ hỏi thêm " Chú rửa sạch chưa?"

" Ừ, tẩy sạch " Tầng Trạm xoa xoa đầu cô.

Úy Lam lại hỏi " Lát nữa chú có hôn tôi không?"

Tầng Trạm ngây người, nhìn xuống đôi môi anh đào của cô, bảo bối không cứng nổi, tâm tư đâu mà hôn hít " Không hôn "

Úy Lam yên tâm, đưa tay cởi quần chú ra, nhìn vào vật nam tính bên trong, núp giữa bộ lông đen tuyền là một đoàn thịt, thủy chung mềm nhũn ỉu xìu không sức sống, đúng là kỳ quái, bình thường nhìn thấy nó uy dũng dựng đứng cô rất sợ hãi, bây giờ...cảm thấy nó vừa đáng yêu vừa đáng thương, ngược đời mắt đồng tình nhìn Tầng Trạm, nói " Chú thật sự muốn tôi thử à?"

Tầng Trạm không định thảo luận tiếp vấn đề này, vội đốc thúc " Nhanh đi "

Khuôn mặt Úy Lam trở nên nghiêm túc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy khối thịt mềm, vuốt ve lên xuống. Tầng Trạm không biết do cản trở tâm lý, hay thật sự thân thể anh có vấn đề, bảo bối anh được cô sờ nắn vẫn không chút phản ứng Tầng Trạm ho khan một cái, đưa tay tiến vào trong áo Úy Lam, bắt lấy vú trái của cô, thân thể Úy Lam thoáng run lên, tròng mắt nhìn anh, Tầng Trạm liền giải thích.

" Tại không có phản ứng, nên tôi nghĩ sờ sờ thử xem sao "

Đẩy áo ngực Úy Lam lên cao, bàn tay thô ráp giữ lấy luồng thịt co dãn nhéo nhéo. Úy Lam không thể cử động, thân thể bị anh mò mẫm tới vô lực như một vũng nước.

Tầng Trạm cười cười, rút tay về " Em tiếp tục đi, tôi không sờ nữa "

Úy Lam gật đầu, Tầng Trạm nâng mông đem quần thoát xuống, lưng dựa vào ghế sofa, gãi gãi đầu Úy Lam " Bắt đầu đi "

Úy Lam ngồi trên sàn, nhìn chăm chăm đôi chân lỏa lồ của chú, thật dài, mỗi khối cơ bắp đều phân bố vô cùng hoàn mỹ, một tay cô đặt lên đầu gối Tầng Trạm, tay còn lại nắm lấy côn thịt, ngón tay tinh xảo đề lên lỗ nhỏ trên quy đầu, ngày thường luôn tràn ra chút dịch màu trắng, thế mà hôm nay lại khô ráo!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Tuy cự vật không cứng rắn, nhưng ở trong tay Úy Lam vẫn đặc biệt to lớn, cô nhéo nhéo hai túi thịt treo phía dưới, lè lưỡi liếm lên đầu tròn tròn bóng, tay cô dùng lực mạnh mẽ khuấy động lên xuống khắp chiều dài cây gậy.

Cả người Tầng Trạm dần thư thái, bất quá đó cũng không phải khoái cảm mà anh chờ đợi, hai mắt anh nheo lại, có chút nôn nóng nói " Ngậm vào đi "

Úy Lam rất không tình nguyện, có điều đã hứa với chú, nghĩ tới cảnh nhét vật đó vào trong miệng...cô lại buồn nôn, bất quá vì thân thể của chú, cô đành phải ngoan ngoãn 'ăn' nó, miệng cô phồng to, quai hàm nhanh chóng bị lấp đầy.

Thoải mái a... Tâm lý lẫn sinh lý đều cực kỳ sướng khoái, khoang miệng Úy Lam nóng bỏng ẩm ướt, nuốt trọn cơn thịnh của anh, quy đầu hướng về phía cổ họng chui vào, Tăng Trạ giống như bị mê hoặc, nhỏ giọng nói " Mở yết hầu ra..."

Úy Lam thật nghe lời, há miệng to nhất có thể, Tăng Trạ dùng lực, đẩy cự vật đang suy yếu tiến thẳng vào trong, nhấp nhấp mấy cái, nói ra cũng rất kỳ lạ...có thể chống đẩy, nhưng không cứng nổi...Tăng Trạ đâm rút một hồi lâu, cảm thấy vẫn không mạnh mẽ, chán nản, rút cự vật ra khỏi miệng Úy Lam, liếc nhìn đoàn thịt mềm yếu ừ rừ, khề thờ dài, giờ phải làm sao đây?

Úy Lam nhắm mắt ghét bỏ, chạy vào toilet súc miệng, Tăng Trạ mặc quần, hai mắt nhắm lại tĩnh dưỡng. Chờ Úy Lam đi ra, liền kéo cô vào lòng mình, môi dán lên, cọ xát phần cổ lán mịn, cười nói " Đến lượt tôi thân ái em "

Úy Lam không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn anh, Tăng Trạ nâng mông cô bóp nhẹ, tay còn lại nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài của Úy Lam, đôi môi tìm đến, cách chiếc áo ngực vương vãi, hôn hít.

" Bé ngoan, em thật mềm "

Mặt Úy Lam đỏ ửng, thẹn thùng " Chú đừng nói mà "

Tăng Trạ vui vẻ, giọng điệu cung chiều " Em chính là bé ngoan của tôi " Nói xong, hôn liền tiếp mấy cái lên má cô, âu yếm " Tôi thích Úy Lam "

Năm nay cô mười sáu tuổi, đã hiểu được từ thích có nghĩa như thế nào, cô cũng khẳng định từ thích chú nói tuyệt đối giống như đức từ thích mà cô nghĩ, Úy Lam nở nụ cười tươi rói, hôn lên khoé môi của chú, nói " Úy Lam cũng thích chú "

Chỗ mềm mại giấu kín tận đáy lòng bị lời nói của cô chạm tới, xúc động thổn thức, hai tay Tăng Trạ ôm lấy mặt cô, cúi đầu cắn mút cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi như con rắn nhỏ chui vào bên trong liếm láp, âm thanh chắc chắc vang lên rõ to. Đầu lưỡi không ngừng càn quét, bàn tay cũng không chút nhàn rỗi, tiến vào trong làn váy, vạch quần lót nhỏ qua một bên, ngón tay sờ lên nụ hoa mập mạp, khề tách hai cánh hoa non nớt, ma sát lên khe thịt đỏ hồng, Tăng Trạ cong mảy, nụ cười gian xảo thấp thoáng trên môi, cô bé thật tươi ngon căng mọng, chỉ sợ vừa bầm một cái, liền chảy nước, anh điều chỉnh lực đạo, tránh để cô chịu thương tổn.

Ngón trở nhẹ nhàng dò xét đi vào, u cốc chật hẹp bị cưỡng chế mở ra, thân thể Úy Lam rung động, hơi thở rối loạn, dồn dập. Tăng Trạ bắt chước động tác lúc giao hợp, đâm vào rút ra, ma sát lên tường thịt nắn cảm, dẫn dụ mật dịch xuất hiện, hiện tại anh chỉ muốn đè cô xuống mãnh liệt cảm vào, có điều lực bất tòng tâm..

Cảm giác âm đạo đã ướt át, tay anh cũng chuyển động nhanh hơn, một ngón vẫn chưa đủ, liền bỏ thêm ngón thứ hai đi vào, Úy Lam tan chảy, cả người mềm oặc nằm trên ghế sofa, há miệng rên rỉ. Chân cô gấp lại thành hình chữ M, giang rộng đón lấy ngón tay anh xâm nhập, mật dịch chảy ra ướt đầm, cự long của Tăng Trạ khề nhúc nhích, chỉ là...một chút cứng cáp đó chẳng thể làm nên chuyện gì.

Miệng anh ngậm chặt đầu ngực Úy Lam vừa liếm vừa mút, ngón thứ ba cùng đi vào, cô chịu không nổi, nũng nịu kêu rên

" Đừng mà..."

Tiếp đó, từ trong khe huyết tuôn ra một dòng nước trong suốt.. Tăng Trạ hưng phấn, hớn hờ, dưới nỗ lực của anh, cuối cùng Úy Lam đã đạt cao trào.

Úy Lam không biết diễn tả cảm giác này như thế nào, có điểm thống khổ, lại cực kỳ vui sướng, thật không ngờ ngón tay của chú lại đến vậy? Làm xong Úy Lam mệt mỏi nằm ngủ, còn Tăng Trạ buồn bực nhìn báo bối của mình, đến bao giờ nó mới đem lại phúc tính cho cô đây?

Sự việc này đúng là không thể gấp được, Úy Lam khuyên nhủ.

" Chú cố gắng thả lỏng tinh thần, tịnh dưỡng mấy ngày, nói không chừng sẽ tốt lên "

Tăng Trạ liền nghe theo, hôm sau đi làm như thường ngày, Tần Cẩm gọi tới hẹn anh ăn cơm, nói muốn mua thức ăn qua nhà anh nấu, Tăng Trạ lập tức cự tuyệt.

" Ra ngoài ăn đi "

Đầu bên kia Tần Cẩm cười trừ " Anh làm gì khăn trương dữ vậy?"

Tăng Trạ vội đáp " Không có "

Tăng Trạ nhanh chóng làm xong việc, tạm gọi cho Úy Lam, nói anh không về nhà ăn cơm. Tần Cẩm hẹn dùng cơm chiều ở nhà hàng cách cực quốc thổ không xa, chuyên món cay Tứ Xuyên, Tăng Trạ đi vào, Tần Cẩm liền xới cơm, gấp thức ăn, sẵn sàng chu đáo.

Tạm thời Tăng Trạ chưa định cùng Tần Cẩm nói thẳng, anh và Tần Cẩm đều còn trẻ, Úy Lam càng nhỏ hơn rất nhiều, anh muốn chuyên tâm vào sự nghiệp, qua vài năm nữa nếu vẫn thích Úy Lam như vậy, liền kết hôn cùng cô, nếu thích Tần Cẩm thì kết hôn với Tần Cẩm.

Tăng Trạm là người đàn ông như vậy, vĩnh viễn luôn đặt bản thân lên hàng đầu...đương nhiên, nếu không thích Úy Lam nữa, anh vẫn đối tốt với cô, ít nhất...sẽ cho cô một cuộc sống đầy đủ sung túc. Trong lai, anh cũng không biết phát sinh chuyện gì.

Hai người ăn cơm xong, Tăng Trạm đưa Tần Cẩm về nhà, hôm sau Úy Lan cũng trở về trường học. Thời gian này thân thể anh có khôi phục một chút, nghĩ tìm Úy Lam thử xem sao. Trong trường, Úy Lam gặp rắc rối, cô không ngờ đường đường là giáo viên, lại có thể giống như chú mặt dày vô sỉ, nhưng chú là trường hợp đặc biệt, riêng thầy giáo này...cô chỉ xem anh như bạn bè.

Tô Như đợi đến khi mọi người về hết, chỉ còn một mình Úy Lan trong phòng luyện đàn, trước kia Tô Như chưa từng mơ tưởng cái gì, bắt quá từ khi nghe được âm thanh kiều diễm của cô với Tăng Trạm, hần liền nồng nóng muốn thử, cơ thể Úy Lan nhỏ như vậy, đi vào ... tư vị mất hồn tới cỡ nào?

Không thể trách hần, là do phòng luyện đàn cách âm không tốt, hần đâu ngờ chú có thể làm chuyện như vậy với cháu gái của mình, âm thanh ản nhĩn của Úy Lan có bao nhiêu dễ nghe, quyến rũ câu mất tâm hần, giờ chỉ cần nhìn tới khuôn mặt đáng yêu của Úy Lan, đầu hần liền nảy ra nhiều ý nghĩ đen tối.

Úy Lan bị Tô Như ngăn ở cửa, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hần, trải qua thời gian ở chung với chú, cô đã hiểu biết hơn, ngoài chú ra cô không để bất cứ ai chạm vào mình, trong lòng hời hợt không thôi, lẽ ra cô nên tìm một người bạn thân cùng học cùng đi ăn cùng tan lớp.

"Nói chuyện với thầy một lát " Tô Như mở miệng, âm thanh khàn khàn, dù sao cũng là thầy giáo với học trò, càng nghĩ càng thấy kích thích.

Úy Lam lắc đầu " Tôi muốn về ký túc xá "

Dứt lời cô vọt ra ngoài cửa, Tô Như nhanh tay ôm lấy hông cô, thật nhỏ...dùng chân đóng cửa lại, đè Úy Lan lên tường, môi sát lại " Làm sao đây, thầy cũng muốn nếm thử mùi vị của em "

Sắc mặt Úy Lam trắng bệch " Buông ra...tôi...tôi là học trò của thầy "

Tô Như cười nham hiểm " Sao? Có biết tiếp theo là làm gì không?" Chóp mũi hần dán lên cổ Úy Lan, tham lam hít hít, thơm quá, thiếu nữ rất sạch sẽ tươi ngon.

Tô Như nhìn vào trong cổ áo Úy Lan, thấp thoáng hai bầu ngực sữa trắng nõn mê người, sao cô bé có thể trắng như vậy? Còn đầy đặn căng tròn.

Úy Lam cắn môi, nhỏ giọng " Tôi muốn về ký túc xá ..."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Editor: TrangQA830810

Tô Như không hài lòng trước thái độ của Úy Lan, đưa ngón tay đặt lên môi cô, dụ dỗ " Em đừng lên tiếng, làm xong tôi thả em đi "

Miệng hần ghé sát, thì thầm vào tai cô, bàn tay mò vào trong váy, lõi kéo quần lót an toàn, còn ở trên mông cô bóp nhẹ mấy cái. Úy Lan hoảng hốt, oa một cái, khóc thét lên, Tô Như nhanh tay bịt chặt miệng Úy Lan, thấp giọng nỉm.

" Không được kêu!"

Úy Lan không nghe, ư a liên tục, nhưng môi bị hần bịt lại, rất khó chịu, Tô Như bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô, bắt lấy hai chân Úy Lan quăn ngang hông mình, đôi môi xông tới không ngừng hôn hít, dùng thân thể cọ xát hai luồng thịt đầy đặn trước ngực cô, căng tròn mềm mại, quả thật rất thoải mái.

Khó khăn lắm Tô Như mới kéo xuống khóa quần, đang định móc đồ vật bên trong ra, đúng lúc này cửa phòng bật mở. Úy Lan là nhân vật đặc biệt, đích thân Tăng Trạm dặn dò, nhất định phải chiều cô cô thật tốt. Phòng đàn cách âm không tốt, tiếng khóc Úy Lan rõ to, đánh động người bên ngoài.

Thầy giáo và học trò trốn trong phòng làm chuyện không đứng đắn, đây là suy đồi đạo đức, bại hoại thuần phong mỹ tục! Người tiến vào xem rất đông, phần lớn là học sinh, còn có một thầy giám thị. Cái mông tuyết trắng bại lộ, quần áo nhả nhum, chiếc áo somi bung hết nút, tình huống đáng xấu hổ như vậy bị mọi người bắt tại trận... Úy Lan muốn chết quách cho xong.

Tô Như giật mình, lập tức buông tha cho Úy Lan, ánh đèn chớp tắt, người thì chụp ảnh, người thì quay phim, Úy Lan úp mặt vào lòng bàn tay, ngời xồm xuống đất, khóc lớn. Tô Như âm thầm suy tính, tuyệt đối không thể để mọi người nghĩ hần cường gian, phải làm như hai bên tự nguyện.

Hần vội vàng đỡ lấy Úy Lan, ve mặt đau lòng, nhẹ giọng an ủi " Đừng sợ, đừng sợ "

Những người chứng kiến đều thâm hiểu, chẳng phải bắt ép gì, rõ ràng là đôi bên tình nguyện. Cả trường đồn ầm lên, Trầm Úy Lan quyến rũ thầy giáo Tô, một người lạnh nhạt nhả nhừ Tô Như sao có thể thích cô ấy? Nhất định là Trầm Úy Lan giờ trò quyến rũ.

Sự việc vô cùng nghiêm trọng, hiệu trưởng lật đật chạy đến trường học, có điều nhân vật chính là Trầm Úy Lam, hiệu trưởng nào dám trách móc, chỉ có thể chia mũi nhọn về phía Tô Như, người này tuyệt không thể lưu lại.

Nửa đêm, Tăng Trạm đuổi tới nơi, đi thẳng vào phòng hiệu trưởng, nhìn thấy Úy Lam ngồi khóc trên ghế sofa, sắc mặt anh xanh mét đáng sợ, tên nào lớn gan như vậy, ngay cả người phụ nữ của anh cũng dám đụng vào?

Trên đường tới đây Tăng Trạm luôn suy nghĩ, Úy Lam là cô bé ngây thơ, làm sao có thể đi quyến rũ người khác, ngay cả thích một người cô bé còn chưa hiểu thì quyến rũ cái gì?

Bất quá nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Tô Như, Tăng Trạm có chút chần chờ, nhớ lại ngày đó ở phòng luyện đàn, hai người cười nói vui vẻ...máu nóng vọt lên não, đáy lòng một mảnh chua xót, trong lúc nhất thời nói không nên lời. Úy Lam tuy nhỏ tuổi, nhưng đã nếm trải mùi vị tình dục, chẳng phải cô cũng hầu hạ anh rất tốt đó sao? Úy Lam biết nói thích chứ...khi hoan ái còn chủ động, lần trước anh nhìn thấy hai người cực kỳ thân thiết!

Tăng Trạm vừa thương tâm vừa khổ sở, con nhóc lừa đảo, dám lên anh dụ dỗ người đàn ông khác, tại sao người cô quyến rũ không phải là mình!

Hiệu trưởng cùng giáo viên chủ nhiệm nhìn thấy sắc mặt thâm trầm của Tăng Trạm, không khỏi lo lắng, dù sao cháu gái của mình làm chuyện nhục nhã, xấu hổ như vậy, ai mà không đau lòng.

"Đã xảy ra chuyện gì hay chưa?"

Hai mắt Tăng Trạm đỏ rực, găng từng chữ, nếu thật xảy ra...anh phải làm sao đây?

Úy Lam ngẩng đầu, vốn định nhào vào lòng chú khóc lóc một trận, nhưng nhìn thấy ánh mắt trách móc, một điểm ai ủi cũng không có, Úy Lam chùn bước, chỉ cắn chặt môi, từng giọt nước mắt tuôn rơi, lã lã đầu. Biểu hiện của cô trong mắt Tăng Trạm là cam chịu khi bị bắt quả tang. Bàn tay anh nắm chặt, các khớp xương kêu răng rắc, khiến Úy Lam càng thêm sợ hãi co rúm lại. Không nói hai lời, Tăng Trạm xông vào Tô Như điên cuồng đâm đá, ai cũng không dám khuyên can, hay ngăn cản, đến hiệu trưởng đứng gần đó cũng bị đánh trúng mấy cái.

Âm thanh "bốp, bốp" liên tục vang lên, Úy Lam ngồi gần đó cũng rung mình run rẩy từng hồi, lúc trước khi chú tức giận nắm mạnh tay cô đã đau như vậy...còn hiện tại...Tô Như khẳng định đau hơn gấp trăm lần.

Úy Lam có chút đồng tình, mặt khác lại hừ một cái, đánh hay lắm. Khuya như vậy trường còn phải gọi cấp cứu, đưa Tô Như vào bệnh viện. Hiệu trưởng cảm hòng đứng một bên, Tăng Trạm điện thoại cho cục trưởng bộ giáo dục, muốn vĩnh viễn khai trừ Tô Như khỏi ngành, Tăng Trạm quen biết rộng rãi, bảo đảm cuộc sống của tên Tô Như những ngày sau rất khổ sở.

Trường học quyết định chỉ xử phạt Úy Lam phạm lỗi nặng, cấm túc mấy hôm, bất ngờ Tăng Trạm mở miệng, giọng điệu rét lạnh.

"Trực tiếp đuổi học"

Úy Lam cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất, thút thít đi theo Tăng Trạm, đồ đạc trong trường cũng không mang về, Tăng Trạm ngồi trên xe, chẳng nói câu nào, hai tay nắm chặt chưa từng buông lỏng ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Editor: TrangQA830810

Úy Lam đi thẳng vào nhà, Tăng Trạm theo sau, đóng cửa 'rầm' một cái, âm thanh trong đêm khuya đặc biệt chói tai, Úy Lam giật bản mình, thân thể run lên, ngồi bệt xuống sàn, Tăng Trạm giơ tay mở đèn, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thấm đẫm nước mắt của cô.

Úy Lam đá anh...là có nguyên do, trách không được cô liên tục phản kháng, nhất định không cho anh chạm vào, hai người chẳng phải chưa từng quan hệ, cô đột nhiên cương quyết như vậy, thì ra...bên ngoài có người đàn ông khác!

Tăng Trạm lửa giận công tâm, ngồi xổm xuống đất, nắm lấy cằm Úy Lam, lên giọng "Em mới bây lớn đã biết đi quyến rũ đàn ông? Rất có bản lĩnh nha" Lời nói châm chọc, lực đạo trên tay cũng không nhẹ chút nào.

Chưa bao giờ Úy Lam chán ghét chú như hiện tại, chú dựa cái gì mà nhận xét cô như thế? Úy Lam cắn môi "Tôi không có"

Tăng Trạm nhú mày, lã lã đầu "Tôi không tin em"

Úy Lam mím môi, không muốn giải thích thêm câu nào, cảm thật đau, nước mắt cũng ngừng rơi, đáy lòng một mảnh hoang tàn. Tăng Trạm đưa tay cời

bỏ quần áo, trào phúng mở lời.

"Em cũng quyền rũ tôi đi, để tôi xem thử bản lĩnh dụ dỗ đàn ông của em cao cỡ nào?" Hừ, ngày thường chỉ cần anh đụng nhẹ là kêu gào đau đớn, anh không dám tưởng tượng cô ở dưới thân thẳng khác khoái hoạt, sung sướng như thế nào...

Uý Lam hoảng sợ, vừa rồi mới bị Tô Như dọa xong, giờ tới phiên chú! Cô không đồng ý, xoay người, chống gối định bật dậy bỏ chạy. Tăng Trạ ch ch chút khách khí, lửa dục cùng lửa giận bùng phát, khiến vật nam tính cứng ngắc trướng đau, vốn định tìm thời cơ thử với cô, hiện tại thuận tiện làm luôn. Một bên giận dữ, một bên mong chờ, Tăng Trạ bắt lấy eo nhỏ của Uý Lam, ngực anh đè lên lưng cô, một tay vén váy, đem quần lót an toàn tụt xuống, tách hai búi thịt đỏ hồng, tay còn lại cầm lấy cón thịt cắm đi vào.

Uý Lam khản trương, cả người rụt lại, cô không thích chuyện này chút xíu nào, hoa huyết khô ráo, bài xích dị vật, căn bản không thể xâm nhập.

Muốn làm, lại làm không được! Tăng Trạ mắng chửi trong lòng, há miệng ngậm lấy tai cô liếm láp, đầu lưỡi chui vào lỗ tai chọc ngoáy mấy vòng, rồi lại dờ ra phía vành tai tỉnh tể liếm mát. Thân thể Uý Lam run run, tay Tăng Trạ lần vào trong áo cô, ma sát làn da nhẵn nhụi láng mịn, bắt lấy bầu ngực căng tròn cách lớp nội y xoa nhẹ hai cái, chợt nhớ tới chỗ này từng bị người khác sờ qua, cảm giác thương hoa tiếc ngọc cũng tan biến, cô là của anh, mặc kệ là thể xác hay trái tim!

Hai mắt đỏ rực, lực đạo trên tay cũng tăng thêm, nắm lấy luồng thịt non mềm, anh muốn đem nó bóp nát.

Uý Lam kêu lên, chú quả thật điên rồi, giống tên biến thái cuồng bạo, nhiều lần cô định vụt chạy, nhưng đều bị anh chặn được, sự chống trả yếu ớt của cô chẳng ăn thua gì so với khí lực của anh. Bàn tay vói vào trong áo ngực giữ lấy đỉnh nhon mê người, vân vê, nhếch miệng cười lạnh, bị anh đối đãi như vậy, còn có thể đứng vững được...nhỏ nhỏ, co ro thành một đoàn, miết trong tay thật thích, nghe tiếng Uý Lam rên rỉ đáp lại, Trạ liền đưa ngón tay tiên đến khe hở bé xíu, chậm rãi nhét vào, đột nhiên bị đánh úp, hoa huyết căng lên, cô uốn éo mông né tránh.

Âm đạo sạch sẽ, nói rõ trước đó chưa từng làm qua, Tăng Trạ hôn lên cổ cô, ngón tay mạnh mẽ đâm vào, tường thịt gât gao bao lấy dị vật, cắn nuốt, hút chặt, tư vị mất hồn nói không nên lời.

Một tay nhào nặn phía trên, một tay đâm rút phía dưới, Uý Lam lập tức chịu không nổi, thân thể nhũn nhũn nằm sấp trên sàn, Tăng Trạ phần chấn, hai tay càng ra sức phục vụ cô bé của mình, cự vật đau nhức khó nịn, mắt thấy tư thế này chẳng thể làm nên việc, anh vội xốc Uý Lam dậy, để chân cô quỳ lên, hai tay đỡ lấy cửa tử gần tường, không đợi kịp tới khi tiểu huyết ẩm ướt, anh đã tách hai mảnh mông tuyết trắng, đặt quy đầu căng phồng chống lên cửa huyết bé xíu.

Đinh tròn thật lớn, do Uý Lam chưa động tình, âm đạo chẳng xuất ra chút chất lỏng gì, cộng thêm hành động gấp gáp của anh, chỉ mới đi vào một phần ba, Uý Lam đã đau muốn ngất đi... Vừa căng vừa ẩm, đúng là cực kỳ thoải mái, dù hoặc khôn cùng, bỏ ngoài tai tiếng xuyết xoa không ngừng của cô, anh thúc mạnh, đem toàn bộ cự vật tặ g hết vào trong.

Uý Lam hít một hơi khí lạnh, phía dưới bị cưỡng chế nóng ra, đang co rút lợi hại, cố đẩy dị vật ra ngoài, Tăng Trạ thảm than, cả người không dám nhúc nhích, chỉ sợ động một cái, liền buông súng đầu hàng.

"Đau..." Uý Lam kêu thành tiếng. Hai tay Tăng Trạ thò vào bắt lấy hai bầu ngực sữa rú xuống, phân vân không biết nên nheo, hay âu yếm để cô thả lỏng, thoải mái hơn.

Động tác đâm rút vô cùng mãnh liệt, nhưng lực đạo hai tay lại dịu dàng xoa nắn, đầu óc Uý Lam bắt đầu mơ hồ, đầu gối run rẩy, vì để bản thân không bị đau, cô đem hai chân mở lớn nhất có thể, giúp Tăng Trạ dễ dàng thúc vào.

Hình ảnh này có bao nhiêu kỳ quái, cô gái nhỏ bé bồng đáng thương bị người đàn ông cao ngất đè ép, nhìn thế nào cũng không thấy thích hợp... Kích cỡ của Tăng Trạ lớn như vậy, lại còn rất dài, bất một cô bé liên tục thừa nhận, đúng là tội nghiệp cho Uý Lam. Hoa huyết phối hợp với cón thịt, khi nhét vào khe thịt căng ra tới cực hạn, khi rút ra co rúm khép lại, một vòng tuần hoàn đâm rút cứ vậy tiếp diễn... Đại khái một lúc sau, Uý Lam gần như muốn ngất đi, thân thể mới dần sinh ra chút khoái cảm, mặt dịch ướt đầm, lổ vào trở nên trơn trượt thông thuận, Tăng Trạ vốn bị xiết hơi đau, đột nhiên được dòng nước tưới vào, hưng phấn không tả nổi.

"Uý Lam, em là bảo bối của tôi..."

Tăng Trạ nhìn không được thốt lên, giờ anh mới biết thì ra thân thể phụ nữ có thể chinh phục anh, khiến anh mê đắm, sáng khoái tốt cùng, nếu hiện tại Uý Lam bảo anh chết đi, anh cũng cam lòng.

"Tôi muốn làm em cả đời..." Hạ thân điền cuồng luật động, Uý Lam nửa đau nửa chán ghét, chú luôn mặt dày không biết xấu hổ. Dùng lực thúc mạnh mấy cái, Tăng Trạ thoải mái phóng thích tinh dịch trong cơ thể Uý Lam.

"Em là của tôi, không được để cho bất cứ ai đụng vào, nghe chưa!" Cự vật chôn trong âm đạo ẩm áp không chịu đi ra, Tăng Trạ quyền luyện xoa bóp đôi nhũ mềm mại, để cự vật khuấy động mấy vòng trong u cốc mê người mới bằng lòng lấy ra.

Uý Lam cắn răng, tự nói với mình, sau này kiên quyết không để ý tới chú, không cho chú chạm, lại càng không coi chú là người thân nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Khi Tăng Trạm tỉnh lại, Uy Lam đã trở về phòng mình, đáy lòng ảo não, anh chụp lấy chiếc áo sơ mi, vội vàng mặc vào, đi chân trần đến trước cửa phòng cô, phát hiện khoá trái bên trong. Anh cũng nghĩ tới khả năng mình đã hiểu lầm Uy Lam, bắt quá sự việc đến nông nỗi này, anh sẽ không đi giải thích, hay nguy biến làm gì.

Uy Lam ôm chân ngồi co ro dưới sàn, thân thể nho nhỏ cuộn thành một đoàn trông đặc biệt đáng thương, hiện tại cô hận chú vô cùng, không muốn cùng chú nói chuyện, càng không muốn nhìn thấy mặt chú.

Tăng Trạm ngậm ngùi đứng ngoài cửa thật lâu, chẳng dám lên tiếng, chỉ mong khi cô bé hết giận, hai người sẽ lại quan hệ thân thiết như trước.

Mỗi ngày Tăng Trạm vẫn đều đặn đi làm, nhưng dặn dò người hầu phải trông chừng Uy Lam thật kỹ, sợ cô bỏ nhà đi, anh không chắc chắn lần nào cũng tìm được cô. Công việc bề bộn, Tăng Trạm bận tới mất tối mũi, ngược lại Uy Lam ở nhà một ngày dài như một năm, cô đơn buồn chán. Ở trong phòng mấy ngày, cuối cùng cô cũng chịu bước chân ra khỏi phòng, về mặt thờ ơ, bất luận Tăng Trạm có nói cái gì, cô cũng giống như một cái xác không hồn yên lặng đến đáng sợ.

Đến bữa cơm, nếu có mặt Tăng Trạm, cô liền cầm chén rồi đi ra ngoài sân, cuối mùa thu gió thổi se lạnh, bóng dáng nhỏ bé càng toát lên vẻ mảnh mai gầy yếu. Tăng Trạm đau lòng nhìn cô, cuối cùng chịu không nổi, mở miệng ra lệnh.

" Em lại đây ngồi "

Còn chi vào vị trí bên cạnh mình, Uy Lam mím môi, đầu cúi thấp, ngồi xuống chỗ anh chỉ định. Tăng Trạm phát hiện tóc Uy Lam dài hơn, có điều xơ xác do thiếu dưỡng chất và không được chăm sóc, một đầu đen bóng tựa như khô héo, nổi bật bộ dạng mười phần uế oái của cô, phút chốc tim anh thắt lại, cực kỳ sợ hãi, sợ rằng chỉ chớp mắt một cái cô sẽ rời khỏi thế giới này, bỏ lại anh một mình.

Quan hệ bé tắc của hai người kéo dài chừng một tháng, Tăng Trạm bắt đầu xuống nước cầu hoà, anh mua cho Uy Lam cây đàn violon mới, đặt ở chỗ dễ thấy nhất, chỉ là Uy Lam không buồn nhìn tới một cái...Điều này khiến Tăng Trạm tức giận không thôi.

Khoảng thời gian này, cách năm ba ngày Tần Cẩm lại hẹn Tăng Trạm ra ngoài, anh đã nhiều lần ra sức khước từ, nửa vì công việc chồng chất, nửa vì anh phải về nhà sớm xem chừng Uy Lam.

Cực tuyệt mấy lần, Tần Cẩm đành đích thân đến văn phòng tìm anh, vì không thể dẫn cô về nhà, hai người đi ra ngoài dùng bữa, trên bàn ăn Tần Cẩm vui vẻ nói chuyện suốt, lâu lâu Tăng Trạm cũng đáp lại vài câu, dần dần tình cảm đôi bên tốt hơn trước rất nhiều, Tần Cẩm cảm thấy đây là tình yêu, còn Tăng Trạm lại nghĩ đây là tình bạn.

Tần Cẩm mua xe mới, tan làm đều chạy đến chỗ Tăng Trạm, mọi người ai cũng biết quan hệ của hai người, xum xoe, nịnh nọt, không ngớt lời khen ngợi anh. Tăng Trạm có thực lực, giao thiệp rộng rãi, tuổi trẻ đã giữ chức trưởng ban, qua vài năm chức cục trưởng chắc chắn nằm gọn trong tay Tăng Trạm. Có điều Tăng Trạm không nghĩ tới, ngày thường Tần Cẩm luôn gọi điện thoại báo trước, hôm nay đột nhiên tập kích bất ngờ...

Chạng vạng, Uy Lam còn đang ở ngoài vườn cầm xẻng đào đất, Tần Cẩm đã đứng trước cổng ra vào, liếc thấy Uy Lam đầu tóc rũ rượi, sắc mặt tái nhợt, ngồi chồm hổm trên mặt đất, giống như ma nữ trong phim...Tần Cẩm ngăn người, tại sao cô nhóc này vẫn dây dưa với Tăng Trạm? Cô không phải hạng phụ nữ độc ác, chỉ muốn hỏi rõ mọi chuyện, vì thế ần chuông cửa, mắt nhìn Uy Lam không rời.

Uy Lam không nghe tiếng ai mở cửa, đành miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy người đến là Tần Cẩm, trong nháy mắt đầu óc cô tối sầm, chú chẳng những bắt nạt cô, còn bắt nạt người khác? Uy Lam tưởng bản thân mình đã từ bỏ, không nhìn mặt chú, không nói chuyện với chú, không xem chú là người thân, nhưng khi bắt gặp người con gái khác tìm chú, trái tim cô lại đau đớn bị thương! Uy Lam phải mộng tưởng đứng dậy, bước ra mở cửa, ngẩng đầu đối mặt với Tần Cẩm.

" Tăng Trạm đâu?" Tần Cẩm nhàn nhạt hỏi.

Uy Lam đưa tay chỉ vào trong nhà, Tần Cẩm gật đầu một cái, nói tiếp " Sao em vẫn ở cùng một chỗ với Tăng Trạm? Tôi mới là vợ chưa cưới của anh ấy "

Tần Cẩm là vợ chưa cưới của chú...Hai mắt Uy Lam đỏ lợi hại, cô kim lại nước mắt chực trào ra, ngiên rắng hét lên " Tôi không biết "

Tần Cẩm nhếch miệng cười " Em còn nhỏ, không thể cứ làm tình nhân cho người ta "

Tần Cẩm quyết tâm phải làm rõ, nếu thật sự Uy Lam cùng Tăng Trạm vẫn giữ quan hệ...lần này cô tuyệt đối sẽ buông tha cho Tăng Trạm

Tình nhân? Từ này vừa dơ bẩn vừa ti tiện, Uy Lam lập tức mắng lại " Cô mới là tình nhân, cả nhà cô đều là tình nhân "

Tần Cẩm nổi giận, liếc nhìn Uy Lam một cái, rồi xoay người đi vào đại sảnh, thấy Tăng Trạm đang ngồi ở ghế sofa.

Tăng Trạm ngạc nhiên, đứng dậy hỏi " Sao em tới đây? "

Tần Cẩn nhanh bước tới, ánh mắt sắc bén nhìn anh chằm chằm "Nếu anh có người con gái khác bên ngoài, sao không nói? "

Nói? Tăng Trạ cảm thấy nực cười, khoe miệng bắt giắc cong lên, đáp trả " Tôi đã nói rồi, tôi là người xấu "

Người xấu? Tần Cẩn thật sâu khinh bỉ tên đàn ông trước mặt này, cũng không có nhìn thấy Uy Lam đứng phía sau mình, giọng điệu kiên quyết.

" Chúng ta xong rồi, lần này thật sự kết thúc "

Tăng Trạ mỉm cười, thốt ra lời thật luôn giấu kín trong lòng " Chúng ta chưa từng bắt đầu " Nói xong, liếc thấy bóng dáng nhỏ nhắn sau lưng Tần Cẩn, trái tim như bị kim châm, đau nhói, nụ cười lập tức tắt ngấm

Khuôn mặt Uy Lam vắn vẹo, thống hận, oán giận tràn đầy, nhất là đôi mắt chán ghét tới cực điểm giành cho anh. Tăng Trạ vô cùng tuyệt vọng, rồi đây Uy Lam sẽ đối xử với anh thế nào? Không bao giờ gọi chủ, hoặc không đồng ý ở bên cạnh anh nữa?

Tần Cẩn méo máo chạy đi, cô thật sự hạ quyết tâm buông tha Tăng Trạ. Uy Lam vẫn đứng yên, chỉ là đôi mắt vốn ngây thơ pha chút u sầu đã không còn, thay vào đó là nỗi đau đớn tuyệt vọng, Tăng Trạ không dám đi lên an ủi cô. Tiếp đó, cơ thể gầy yếu ngồi sụp xuống, vùi mặt vào đầu gối khóc lóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Tăng Trạ từng bước đi về phía trước, có chút chột dạ, lảng tránh không dám nhìn thẳng vào mắt Uy Lam, cũng không dám đưa tay an ủi, tiếng khóc rất lớn, gần như chuyển thành gào thét thảm thiết, bầu không khí trong phòng tràn ngập một cỗ hương vị của nước mắt, vừa nặng chát vừa cay đắng.

Trong đầu Uy Lam chỉ có duy nhất một ý nghĩ, người chủ như vậy cô không thích và cũng không cần. Một lúc sau, đến khi nước mắt khô cạn, cô cắn răng đứng dậy, dáng người thẳng tắp, nói

" Tôi phải về nhà "

Tăng Trạ cảm thấy trái tim như bị ai khoét một lỗ, máu chảy đầm đìa, anh không phủ nhận mình đã gây cho cô thật nhiều thương tổn, có điều không ngờ tới cô lại mở miệng đòi rời xa anh.

" Tôi..." Tăng Trạ giờ tay định kéo cô lại, bất quá Uy Lam nhanh chân lùi về phía sau, đánh gãy lời anh " Tôi và chủ không có quan hệ gì hết "

Tay chân Tăng Trạ luống cuống, một cơn gió từ cửa sổ thổi vào, cũng khiến anh run lập cập, không khỏi rung mình một cái, cảm giác bất an không ngừng dâng lên, anh và Uy Lam ở chung gần một năm, hiện tại bắt anh từ bỏ? Tăng Trạ làm không được, cô bé này anh mới ném thử vài lần, dự định nuôi lớn ăn lâu dài...giờ không cho anh ăn, chẳng khác nào muốn mạng của anh.

Tăng Trạ đột ngột bắt lấy Uy Lam, cô trở tay không kịp bị anh lôi kéo ôm vào trong ngực, nhỏ giọng thì thầm " Tôi không bao giờ rời em...em cũng đừng bỏ tôi lại một mình, có được không?"

Uy Lam chưa xót hít hít mũi, một bên kháng cự chú, một bên lại không muốn chú đau lòng. Nếu không có Tần Cẩn...đời này Uy Lam nhất định ở cùng với chú, nhưng sự thật là chú đã chán chừ, có cô chưa đủ, lại còn dây dưa với người con gái khác, Uy Lam chẳng thể chấp nhận, cũng tuyệt không tha thứ.

Uy Lam mím môi, âm thanh buồn bực " Tôi phải về nhà, từ giờ không muốn có bất kỳ quan hệ gì với chú "

" Em cứ nghỉ ngơi trước đã, suy nghĩ kỹ rồi hãy nói " Tăng Trạ buông Uy Lam, xoay người nhận điện thoại. Trong cục cằn điều động một người xuống tỉnh thị sát, cục trưởng liền nghĩ ngay tới Tăng Trạ, lần này đi thời gian khá dài, bù lại có thể củng cố thêm nhiều mối quan hệ

Mới đầu Tăng Trạ có chút do dự, nhưng sau đó lại đồng ý. Tăng Trạ liếc thấy Uy Lam đang ngồi trên ghế sofa, sắc mặt cực kỳ khó coi, anh lặng lẽ bước lại, cũng không dám động tay động chân, chỉ dịu dàng nói " Em đi với tôi nhé!"

Uy Lam lập tức lắc đầu, trừng mắt nhìn anh. Chú nghe không hiểu lời cô hay sao? Cô muốn về nhà! Vĩnh viễn không muốn gặp mặt chú nữa!

Tăng Trạ nhích tới, nở nụ cười hề hề, nói " Không đi thì thôi, đừng trừng tôi như vậy " Dứt lời, bắt ngờ hôn lên má cô một cái

Uy Lam nghiêng răng, khuôn mặt căm tức, giờ tay muốn đánh anh, Tăng Trạ lật đật đứng dậy, thờ dãi " Trăm Uy Lam, cuối cùng em muốn cái gì hả?"

Uy Lam coi như đã hiểu được câu bình nứt không sợ bể, đưa tay cầm lấy gạt tàn đập xuống đất, mắng " Tôi muốn đi, chú nghe mà không hiểu à? Tôi

phải về nhà của mình! Tôi với chú vốn không có bất kỳ quan hệ...." Lừa giận bùng phát, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm, đỏ kè, chẳng nói lời thứ hai, đem bàn trà trên quý lập đổ.

Tằng Trạh cảm thấy mệt cho cô bé, bàn trà này nặng tới cỡ nào, không biết cô lấy khí lực ở đâu ra? Âm thanh va chạm đinh tai nhức óc vang lên, đến sàn nhà cũng nứt ra...

Tằng Trạh không tức giận, ngược lại thấy tính cách Uý Lam thật hoang dã, đáng tiếc dùng không đúng chỗ. Anh cũng nên thể hiện chút tính cách đàn ông của mình, đưa tay bắt lấy cẳm Uý Lam, hỏi.

" Em nói cho rõ ràng, rốt cuộc muốn thế nào? "

" Tôi muốn trở về thôn, về lại nhà của mình..." Uý Lam ưỡn khuất khóc lên, nơi này chẳng có gì tốt, thầy giáo thì biến thái, Tần Cẩn nói cô là tình nhân, còn có chủ mỗi ngày đều bắt nạt cô. Cuộc sống như vậy, Uý Lam không thể chịu đựng thêm nữa, cô không cần ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống trước kia tuy kham khổ nhưng ít nhất cô không bị khi dễ.

" Tôi không ở đây, tôi phải đi về..." Uý Lam hét the the, người giúp việc cũng bị cô bé dọa bỏ chạy.

Tằng Trạh gật đầu " Em đi thu dọn đồ đạc, tôi lập tức đưa em về "

Bạn đang đọc truyện *Cẳm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chẳm)Net**.

Chương 93

Uý Lam được anh đồng ý, xoa xoa khoe mắt ướt dầm, hắt cẳm " Tôi không cần cái gì hết, cứ vậy đi thôi "

Tằng Trạh xem tức chết vì thói ương ngạnh của cô. Muốn cắt đứt tất cả quan hệ với anh sao? Tăng Trạh kéo cô lại trước mặt mình, cổ nặn ra một nụ cười, nói " Không thu dọn đồ vậy khỏi đi "

Uý Lam dẫn đi một lát, có thể rồi đi là tốt rồi, tránh cho chú lại đối, liền gật đầu đáp " Ừ " Cô vội vàng chạy lên lầu, lôi chiếc túi du lịch, mở ra, đem tất cả quần áo ngày thường hay mặc nhét vào, còn mang theo bàn chải đánh răng, khăn mặt, thu thập gọn gàng nhanh chóng, Tăng Trạh mới uống được mấy ngụm nước đã thấy Uý Lam xách theo túi lớn đi xuống.

Khẩn cấp như vậy? Tuy trong lòng cực kỳ tức giận, bất quá ngoài mặt Tăng Trạh vẫn cười cười, nhăn nẻi dò xét " Hôm nay trễ lắm rồi, ngày mai đi được không?"

Uý Lam quyết đoán " Không " một tiếng rõ to.

Tằng Trạh thở dài thườn thượt, lo lắng hỏi " Em trở về có thể sống như trước kia được à? "

Uý Lam nhìn xung quanh đại sảnh rộng lớn, trực tiếp đánh gãy lời anh " Chỉ cần không ở cùng với chú, tôi liền có thể sống tốt "

Sắc mặt Tăng Trạh tái mét, gằn từng chữ " Vậy đi thôi "

Tằng Trạh dắt Uý Lam đi bộ một đoạn, ra đến cổng đại viện, gọi điện cho trạm vận chuyển hành khách, đặt mua vé đi thôn nhỏ miền núi, đúng chín giờ mười phút xe chạy tới, Tăng Trạh và Uý Lam leo lên, ngồi vào hàng cuối cùng.

Uý Lam có chút hoảng hốt, cô bị say xe, bên trong mở điều hoà cửa xe đóng kín, ngột ngạt khó thở. Tăng Trạh giang rộng hai tay, nhẹ nhàng nói " Nếu em khó chịu thì ôm tôi đi "

Uý Lam lắ đầu, rụt vai, dựa sát vào cửa sổ, biểu tình dị thường quyết liệt. Tăng Trạh bắt đầu cảm thấn, cô bé này đang định chọc anh tức chết đây mà. Mới đi được một tiếng, Uý Lam cảm thấy cô hòng nôn nao, tức ngực thở không ra hơi, thời điểm đi đến đoạn đường xóc nảy, Tăng Trạh rút cục nhận không được nhắc bồng cô lên, đặt trên đùi mình, nhét Uý Lam vào lồng ngực rộng lớn, môi mông dán lên vầng trán âm áp của cô, âu yếm

" Có tôi ở đây, em đừng sợ "

Uý Lam kháng cự, không ngừng vặn vẹo. Một đoàn lửa nóng phía dưới bị khiêu khích, nếu không phải trên xe có rất nhiều người, anh đã đem cô ra làm, đáng tiếc, vô cùng đáng tiếc! Tăng Trạh đè lại vai cô

" Em cứ động hoài ới bây giờ "

Uý Lam càng không khách khí, đáp chất lại " Ồi thì chú ăn "

Tằng Trạm nhin xuống cảm giác nhòn nhọn ở cổ, che miệng Uý Lam nói " Trong xe nhiều người, đừng nói lung tung "

Uý Lam ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ. Tăng Trạm chỉ mong cô nhớ được đường đi, để khi muốn gặp tới anh, có thể đón xe tìm tìm đến. Đợi tới đêm khuya, xe cũng chạy đến trước cổng thôn trang nhỏ, Uý Lam chạy phía trước, Tăng Trạm tay xách túi lớn đi theo sau, nhìn thấy cửa nhà khoá lại, cô quỳ xuống đất, thò tay vào bên trong mò tìm chìa khoá, mở ổ khoá, đẩy cửa đi vào.

Tăng Trạm yêu thích sạch sẽ, thật sự chịu không nổi mùi vị trong phòng..Uý Lam giật lấy túi xách trong tay Tăng Trạm, lục ra một cái đèn pin, nói thực, hiện tại cô cũng không chịu nổi khi phải ở nơi như vậy, nhưng có biết sao được, đây mới đúng là nhà của cô.

Ngước nhìn sắc trời, lại liếc nhìn Tăng Trạm một cái, nhỏ giọng hỏi " Chú không định qua đêm ở đây đó chứ? " Không chờ câu trả lời của Tăng Trạm liền sập cửa cái rầm, nhốt anh bên ngoài " Chú, chúng ta từ biệt thôi, tôi sẽ cố gắng quên chú "

Tăng Trạm gõ cửa, đáp lại anh là tiếng khóc thốn thức của Uý Lam, đáy lòng đau nhói, anh nở nụ cười cay đắng nói " Em phải sống thật tốt, tôi sẽ chờ em đổi ý "

Tiếp đó anh lấy điện thoại, gọi cho Barbie, nhờ cậu tới đón mình, không quên dặn Barbie ghé biệt thự, lấy ít tiền, thức ăn, còn có cây đàn violon đem đến đây.

Mấy tiếng sau, Barbie dừng xe, nhìn Tăng Trạm cười hỏi " Sao lại lưu lạc tới địa phương này? "

Tăng Trạm im lặng không đáp, trước mắt cứ thả một đoạn thời gian, đợi cô giận dỗi xong, lại tiếp tục nuôi! Cô nhóc này không chịu chút cực khổ, liền không biết cuộc sống hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Đặt mọi thứ trước cửa, Tăng Trạm cùng Barbie rời đi. Sáng hôm sau Uý Lam mở cửa lập tức nhìn thấy đồ đạc Tăng Trạm đưa đến cho mình, hai mắt không tự chủ đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Thoáng một cái, Uý Lam trở về nhà đã được ba tháng. Cô gái này tính cách cũng thật kỳ quái, không nhìn thấy Tăng Trạm, con nhóc vô lương tâm thật lòng đem anh quên mất, chuyện trong quá khứ dù vui vẻ hay đau khổ, cô bé đã sớm ném ra khỏi đầu.

Mấy ngày đầu, người trong thôn còn dò hỏi tại sao cô lại quay về? Bất quá Uý Lam cảm như hén, riết mọi người cũng lười nói tới.

Trải qua cuộc sống sung túc nơi thành thị, sau đó quay về căn nhà nhỏ tồi tàn, Uý Lam có chút không quen, nhất là nhà vệ sinh, dơ bẩn hôi thối, cô chẳng muốn đi...Kể đó là chuyện ăn uống, thức ăn Tăng Trạm để lại, Uý Lam đã sớm thủ tiêu sạch sẽ, phòng bếp luôn ở trạng thái trống trơn, lạnh lẽo, may mà còn ít tiền chú cho, số lần ghé quầy bán quà vặt nhiều hơn, rất nhanh cô liền xài hết.

Đây cũng là ý định của Tăng Trạm, để cô ăn chút khổ sở, mới nhận ra sống chung với anh thoải mái biết bao nhiêu, sau đó tình nguyện trở lại bên cạnh anh ... Quả thực đúng như suy nghĩ của Tăng Trạm, tiền hết, cuộc sống Uý Lam khó khăn hơn rất nhiều.

Uý Lam nghiêng răng nghiêng lợi, lời người đàn ông ngày thường cô luôn cố quên đi ra mắng chửi " Quý keo kiệt, quý hẹp hòi, không biết cho nhiều tiền một chút à? "

Tăng Trạm ở một nơi khác liên tục hắt xì.

Có điều Uý Lam quá mức kiên định, cho dù đói chết, cũng quyết không trở về. Ngày ba bữa thiếu trước hụt sau, có khi phải nhịn đói, cô ốm đi không ít. Ngẫu nhiên vài người lớn trong thôn mang cho cô chút thức ăn, mặc dù khô khan khó nuốt, nhưng cũng không đến nỗi bị đói chết ... mấy đi lớn tuổi còn liếc nhìn cô thờ dài thương cảm, nói con bé Uý Lam đúng là mệnh khổ.

Chớp mắt lại đến mùa đông, trùng với thời điểm Uý Lam và Tăng Trạm lần đầu gặp gỡ, nằm trên chiếc giường lạnh giá, cô không khỏi nhớ tới vòng ôm ấm áp của chú, cả người tròn trong chăn run cầm cập.

Năm mới sắp đến, Tăng Trạm ghé nhà Tăng Hải. Ở trong tỉnh hơn hai tháng Tăng Trạm mới quay về, hôn ước giữa anh với Tần Cần xem như huỷ bỏ. Lúc đầu Tần Cần có chút tiếc nuối tình cảm mà mình bỏ ra, bất quá nghĩ tới Uý Lam, liền thấy Tăng Trạm đúng là tên cầm thú, thật sự ở chung với loại người như vậy, đáng giá sao? Quyết tâm cắt đứt mọi ảo tưởng, Tần Cần lập tức truyền ra ngoài tin tức cô và Tăng Trạm chia tay.

Đây đúng là tin tốt đối với Tăng Trạ, anh khó lòng mở miệng, sợ tiếp tục gây ra thương tổn cho Tần Cẩn, dù sao người có lỗi là anh, hiện tại như vậy, vẹn toàn đôi bên. Chỉ là không nghĩ tới giải quyết xong Tần Cẩn, lại xuất hiện con gái của thư ký tình uỷ...đúng là nhọc nhằn khó dứt ra!

Tăng Trạ cứ nghĩ bản thân mang tiếng bị từ hôn, hẳn rất nhiều phụ nữ sẽ né tránh không muốn cùng anh dây dưa, nhưng trên đời mọi chuyện nào theo lẽ thường, càng né tránh, phụ nữ càng bu vào, đều là con cháu trong chính phủ hoặc trong quân đội. Có điều anh chẳng có chút cảm giác gì, nếu bộ dạng được như Uỷ Lam thì hay biết mấy... Lối đồn thổi bên ngoài thật êm tai, người đàn ông si tình Tăng Trạ bị Tần Cẩn ruồng bỏ, đau thương quá độ, phải chạy tới địa phương khác ngay người mấy tháng.

Bên ngoài rí tai toàn những lời tốt đẹp về Tăng Trạ, khiến Tăng Hải rất vui mừng, giục vợ mình mau xới cơm cho Tăng Trạ, xem ra trước kia ông đánh giá thấp đứa con bảo bối này rồi. Tăng Trạ lớn lên giống mẹ, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, ai nhìn mà không mê, hơn nữa con đường làm quan liên tục thăng tiến, tương lai tiền đồ rộng mở.

" Ăn nhiều một chút! " Tăng Hải cười híp mắt, gấp thức ăn cho Tăng Trạ.

Tăng San từ trên lầu chạy xuống, ôm lấy cánh tay Tăng Trạ nói " Anh hai, cuối cùng anh đã trở về " Đây mắt đều là nhớ mong và tình yêu mù quáng, trong mắt cô anh trai là đẹp nhất, hơn nữa còn rất nam tính, chỉ là...anh và cô có chung huyết thống.

Tăng Trạ ghét bỏ liếc cô một cái, rút tay ra, khẽ gây đầu xem như trả lời. Tăng San hớn hở ngồi xuống cạnh anh, nói " Anh hai, anh phải thường xuyên về nhà mới được " Cô gái nhỏ vừa trưởng thành, dáng người cao ráo, xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Tăng Trạ không buồn lên tiếng, mẹ Tăng San vội mở miệng " Đừng nói lung tung, anh hai con công việc bận rộn "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Tăng Trạ liếc nhìn mẹ Tăng San, khoé miệng cong lên, lộ ra nụ cười âm hiểm, dọa bà hoảng hốt tay cầm đĩa thoáng run run. Ăn cơm xong Tăng Trạ gấp gấp rời đi, Tăng San bám lấy đòi đưa anh ra cửa, Tăng Hải ngồi trên ghế sofa sắc mặt đen thui. Tuy Tăng Trạ kiên quyết từ chối nhưng Tăng San vẫn đuổi theo ra ngoài sân, vị trí này thuận tiện cho người đàn bà ở trên lầu nhìn rõ ràng.

" Anh hai..." Tăng San dịu dàng mở miệng, bắt lấy cánh tay Tăng Trạ làm nũng.

Tăng Trạ biết mẹ Tăng San đứng trên lầu quan sát mình, anh phối hợp cúi thấp đầu, đưa tay xoa xoa mặt Tăng San nói " Có thật là nhớ anh nhiều như vậy?"

Tăng San mừng rỡ, thì ra anh trai cũng thích cô, cơ thể nhỏ nhắn vội dán lên người Tăng Trạ, giọng điệu si mê

" Nhớ anh muốn chết!"

Tăng Trạ không đợi Tăng San thổ lộ tiếp, đã ôm lấy eo cô, áp ở trên tường, nâng một chân Tăng San vắt qua đùi mình, làm cho người khác nhìn vào tưởng hai người đang làm chuyện mờ ám, bất quá chỉ là một động tác giả, căn bản anh không có bất kỳ động tác gì khác.

Tăng San bị anh đột ngột bắt lấy, thẹn thùng rên nhẹ một cái, cùng lúc đó người đàn bà trên lầu cũng sợ hãi kêu lên, chửi thề trong bụng, tên súc sinh này ngay cả em nó cũng không buông tha.

" Em nếu trêu chọc anh hai sẽ có kết cục bi thảm, em dám sao?" Môi Tăng Trạ khẽ sát lỗ tai cô, căm tức phun ra từng chữ.

Tăng San bị lời nói của anh dọa sợ, cơ thể cứng ngắc, im lặng không dám trả lời.

Hừ, dù sao hai người phụ nữ này đã phá huỷ gia đình anh, gây chút tổn thương cho họ để hả giận cũng hay. Tăng Trạ ra ngoài, gọi điện thoại cho Barbie, nhờ cậu đưa ít đồ cho Uỷ Lam, dù sao cũng không thể để cô bị đói, công sức anh nuôi lâu như vậy mới có được chút thịt. Trở về cảnh uyển, Tăng Trạ nằm trên giường, lần qua lộn lại, trần trọc khó ngủ, anh và Uỷ Lam ở chung được một năm, giờ tách ra, đúng là có chút không quen...

Đến đo một hồi, cân nhắc thiệt hơn, tính toán thời điểm nào thì đi gặp Uỷ Lam, bắt đem về...sau đó phải dạy dỗ ra sao. Có lẽ nên mài bớt răng, sửa luôn móng vuốt, nếu không cô chả biết trời cao đất rộng viết như thế nào!

Barbie lái xe đến trước cửa nhà Uỷ Lam, lần này Tăng Trạ không có đi theo, nên cậu muốn nhìn một chút tình cảnh hiện tại của cô bé, " Cộc, cộc.." gõ liên tiếp mà không ai trả lời, Barbie sốt ruột gọi lớn.

" Uỷ Lam, Uỷ Lam.."

Kêu thật lâu, Úy Lam mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại, thầm mắng tên điên nào lại gõ cửa om xòm, lấy chần bọc quanh người bước xuống giường.

Cửa vừa mở, liền nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của Barbie, ngoài miệng cô luôn gọi Barbie là anh trai, thật ra trong lòng Úy Lam luôn xem anh là chị gái.

"Anh trai, sao anh tới đây?" Úy Lam nhường đường cho Barbie đi vào "Sao biết em ở chỗ này?"

Barbie không đá động gì tới Tăng Trạm, chỉ cười cười, rồi nói "Anh trai nhớ em nên đến thăm"

Barbie tay xách nách mang đi thẳng vào trong "Có nhớ anh không?"

Úy Lam ngẩn người, chân chò vài giây mới gật đầu đáp lại. Thật ra cô chẳng nhớ chút nào, bất luận người hay vật có liên quan đến Tăng Trạm cô đều muốn quên đi. Thấy thái độ không mấy hoan nghênh của Úy Lam, Barbie liền hiểu rõ, đặt tiền với thức ăn xuống bàn, cần dặn.

"Em phải chiều cổ bản thân thật tốt, có gì anh trai sẽ giúp em"

Úy Lam đầu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng cũng đồng ý, dù sao tình cảnh hiện giờ...Đem tiền cất kỹ, tâm trạng Úy Lam vui vẻ hơn rất nhiều, những ngày về sau sẽ không đói khổ nữa.

Úy Lam chỉ là cô bé chưa thành niên, lại lớn lên ở nông thôn, có cuộc sống no đủ là tốt lắm rồi, việc học gì đó, cô sớm đã buông xuôi. Bên kia Tăng Trạm càng thăm hơn, tính toán tốt trong đầu không ngờ bị Barbie phá hỏng. Từ ngày được Barbie tiếp tế, Úy Lam ăn uống đầy đủ, không chịu khổ cực như anh mong đợi. Tăng Trạm không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ lái xe, nhưng vẫn cần rằng ban đêm chạy xe tới chỗ Úy Lam, cố gắng tập riết cho quen, để mai nôt đi thăm cô tiện hơn. Kỳ thực Tăng Trạm lo lắng cho Úy Lam, cửa nẻo thì rách nát, lỡ đêm khuya có ai đó đột nhập vào nhà khinh bạc cô bé của anh thì phải làm sao!

Còn cả nguyên nhân vì sao Úy Lam chưa chịu quay về bên cạnh anh? Rồi đi thời gian dài như vậy, anh nhớ cô muốn chết, còn Úy Lam? Đúng là con nhóc vô lương tâm!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Công ty Tăng Trạm vững bước đi lên, trên quan trường cũng thuận buồm xuôi gió. Trừ bỏ cách mấy hôm chạy tới thôn nhỏ xem Úy Lam, thời gian còn lại bận bịu công việc, suốt ngày đầu tắt mặt tối. Khó lắm mới có được một hai ngày nghỉ, thì phải tham gia các cuộc xã giao. Cục trưởng không đợi Tăng Trạm lên làm cục phó, đã điều anh đi tỉnh ủy, mọi người không khỏi tắc lưỡi, ghen tị, không biết Tăng Trạm đã cho cục trưởng uống bùa mê thuốc lú gì?

Đêm trước khi đi nhậm chức, Tăng Trạm lái xe đến nhà Úy Lam, muốn dẫn cô theo cùng, dù sao cứ để cô như vậy, anh rất không yên tâm. Nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ, Tăng Trạm chẳng chút kiên dè, giờ tay gõ cửa.

Tiếng Úy Lam ở bên trong vọng ra "Ai đó?" Hỏi mấy lần cũng không thấy ai đáp lại.

Tăng Trạm vẫn kiên trì gõ cửa, bộ mặt bắt đầu nhăn nhó. Úy Lam cảm thấy vô cùng phiền phức, đành đứng dậy bước ra mở cửa. Vừa mở ra, liền trông thấy Tăng Trạm, hai mắt Úy Lam tròn tròn, thiếu điều rớt xuống, Tăng Trạm còn tưởng rằng cô bất ngờ, vui mừng tới phát ngốc, lập tứ giờ tay xoa xoa mặt cô, Úy Lam giật mình tỉnh táo, nhanh tay đóng sầm cửa lại, cô không muốn gặp chứ!

Lòng tự trọng bị tổn thương, Tăng Trạm bỏ thêm khí lực mạnh mẽ đẩy cửa ra, tức giận nhìn Úy Lam. Anh nhớ cô nhiều như vậy, chẳng lẽ cô không thấy à? Đã suy nghĩ thời gian dài như vậy, còn muốn anh chờ đợi bao lâu nữa?

"Đi với tôi nhé?" Tăng Trạm mở miệng.

Úy Lam lật đật nói "Không" Hai mắt e dè nhìn anh, lùi về phía sau né tránh, rõ ràng chú đồng ý cho cô đi, còn đưa cô về nhà, sao giờ đổi ý không chịu buông tha cho cô?

Tính nhẫn nại của Tăng Trạm rất kém, thân hình cao lớn không ngừng bước tới, Úy Lam hoảng sợ liên tục lùi lại, bàn tay bấu vào đùi, kiên quyết lắc đầu "Tôi đã nói không đi, chú đừng ép tôi"

Tăng Trạm không hiểu, tại sao cô lại sợ anh, thời điểm hai người lên giường, cực kỳ thoải mái mà, anh còn thấy rõ ràng, vẻ hưởng thụ trên mặt cô, cô thích làm tình với anh, anh cũng thích làm vậy với cô, giờ còn giả bộ rụt rè cái quỷ gì chứ? Tăng Trạm hít một hơi dài, cố gắng điều chỉnh âm thanh nhẹ nhất có thể.

"Em nói cho tôi biết đi, vì sao không chịu quay về?"

Tự nhiên Úy Lam không muốn nói nữa, chỉ cúi đầu nín thinh. Tăng Trạm nghĩ chắc liên quan tới Tần Cẩn, liền dịu dàng dỗ dành " Tôi với Tần Cẩn đã huy hôn, không còn bất kỳ quan hệ gì, từ nay về sau tôi chỉ có một mình Úy Lam, được không? "

Ngu mới nghe lời chú! Úy Lam hận chú mặt dày vô sỉ, hận luôn chuyện chú đeo bám dai dẳng không tha, cô vĩnh viễn mắng mỏ " Tôi ghét chú chết đi được, sẽ không bao giờ ở chung với chú, mãi mãi không!" Lời nói vừa độc ác vừa tuyệt tình, giống như trên đời này Tăng Trạm là kẻ thù không đội trời chung với cô.

Tăng Trạm chẳng nóng chẳng lạnh, dù sao dục vọng và lý trí luôn bị cô thao túng, anh mỉm cười hiền hoà " Mai tôi phải lên tỉnh tiếp nhận công việc, em nghỉ cho kỹ, nếu không chịu theo tôi, tôi sẽ không đi tìm em, cũng không cho em tiền tiêu vặt "

Úy Lam giương đôi mắt vô tội nhìn anh, Tăng Trạm thấy chiều này có vẻ dùng được, vội vàng nói tiếp " Rồi bỏ tôi, em có cái gì? Tôi cho em ăn ngon mặc đẹp, yêu thương chiều chuộng em hết mực, còn ở lại đây, cái gì em cũng không có, mai một tính gả cho một thằng đàn ông cũng không có gì như em sao?" Anh từng bước đi tới, hai tay bắt lấy bờ vai gầy yếu của cô, cúi đầu, thấp giọng hăm dọa " Thân thể của em đã bị tôi ăn qua, nếu thằng khác đụng vào, sẽ ghét bỏ em bản!"

Nước mắt Úy Lam chảy dài, sao trên đời lại có người khốn nạn như chú?

Sợ chưa đủ, anh còn không ngừng bồi thêm " Em không cảm thấy xấu hổ à, không biết câu một lòng một dạ viết như thế nào sao?"

Hay cho câu một lòng một dạ! Úy Lam cắn răng, ừ cô không hiểu đó, xem chú muốn làm cái gì, cô ngẩng đầu, mặt đối mặt với anh, lớn tiếng trả lời " Tôi không trở về với chú thì sao, tôi sẽ tìm thật nhiều đàn ông, xem thử ai dám chê tôi bản " Nói ra lời xấu hổ như vậy, Úy Lam cũng rất mắc cỡ, có điều trước mặt Tăng Trạm cô không thể để mình yếu thế.

Hừ lạnh một cái, cô tiếp tục phản kích " Tôi muốn tìm người mình thích, hai người sống chung vui vẻ bên nhau " Ám chỉ rành rành cô không thích Tăng Trạm, cho tới bây giờ chưa từng thích anh!

Cô bé lừa đảo này, đúng là một con sói mặt trắng ... Chẳng ngoan ngoãn chút xíu nào, cần được dạy dỗ! Tăng Trạm giờ tay bịt miệng Úy Lam, nhắc bông cô lên đi thẳng về phía phòng ngủ. Quăng cô xuống giường, thân thể cao ngất đè lên, vốn anh định đến đây nắn nỉ cô quay về, không tính đụng vào người cô, chỉ là không ngờ Úy Lam miệng mồm hung ác, lời nói dơ bẩn như vậy cũng dám thốt ra, anh phải thu thập cô mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thù Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

" Lặp lại lần nữa " Giọng điệu cứng rắn, biểu tình lạnh băng, đôi mắt sâu thăm lấp lánh hai đóm lửa, khiến Úy Lam chỉ muốn co giò bỏ chạy.

Chú điên rồi! Úy Lam liên tục giãy dụa dưới thân Tăng Trạm, tay nắm chân đá không ngừng, đập trúng người anh rất nhiều chỗ, nhưng đau đớn ngoài da đó đối với anh chẳng chút tác dụng. Tăng Trạm quyết tâm phải dạy dỗ lại cô, dùng mọi biện pháp để cô khuất phục trước mình. Đúng là sai lầm khi thả cô về nhà, con nhóc này bản tính vốn hoang dã.

" Buông ra..." Úy Lam bị đè đau, chú thật nặng! Tăng Trạm cười híp mắt, lộ cả hàm răng trắng sáng, trong đêm tối phá lệ gian tà.

" Nói xin lỗi đi, tôi sẽ tha cho em " Tay Tăng Trạm tiến vào trong áo ngủ của cô, vuốt ve phần bụng phẳng lì, trơn tuột.

Được một đại ma đầu như Tăng Trạm giáo dưỡng, cơ thể Úy Lam vô cùng miễn cảm, chỉ bị ngón tay anh đụng chạm, cả người cô đã run run khó chịu...Úy Lam gấp gấp muốn hồng, lắc lắc eo né tránh liên tục. Tăng Trạm nhếch môi cười tà, anh không tin, ngay cả một cô bé mình cũng ăn không xong.

Ngón tay mò lên, ở trên bầu ngực căng tròn vẽ một vòng, thi thoảng dùng đầu móng tay ngăn ngừa sạch sẽ cào lên đỉnh nhọn vài cái, chậm rãi kiêu khích, Tăng Trạm thậm chí có thể cảm nhận được cặp bánh bao trắng nõn đáng yêu run bần bật dưới sự vỗ về của anh.

Từng chấp rồi lại từng chấp...Tăng Trạm bắt đầu tin tưởng, mặc kệ một người đàn ông có thích Úy Lam hay không, nhưng nhìn thấy cơ thể này, nhất định sẽ không thể tự chủ được bản thân. Tăng Trạm cũng không rõ lắm, rốt cục mình thích thân thể của Úy Lam trước, hay để ý khuôn mặt cô đầu tiên?

" Chú..." Úy Lam thực sự sợ Tăng Trạm đụng vào cô, khe khẽ kêu lên, cơ thể vội rút lại, nỉ non " Chú..."

Đáy lòng Tăng Trạm phút chốc mềm nhũm, âm thanh hèn yếu như vậy...anh mấp máy môi, đã muốn nhân nhượng cho cô bé, bắt quá anh cũng không thể buông tha cơ hội lần này.

" Quay về bên tôi, được không?"

Uý Lam lật đật lắc đầu.

" Thật sự không muốn trở về?" Trời đông lạnh lẽo như thế, Tăng Trạm luyến tiếc cơ thể ấm áp của Uý Lam, cô bé anh nuôi thật vất vả.

" Em không chịu quay về, hậu quả tự mình gánh chịu " Tăng Trạm vịn lấy eo cô, quỳ thẳng người lên, đưa tay cời bỏ thắt lưng.

Không cần suy nghĩ cũng biết chú định làm gì, Uý Lam sốt ruột muốn chết, gập một chân chống đầu gối lên bụng Tăng Trạm.

" Tôi nói kiếp này...ừ, về sau không muốn thấy chú nữa "

Trong bóng tối không thấy rõ biểu tình trên mặt cô, nhưng giọng điệu rất quật cường, Tăng Trạm có chút không nỡ, thăm nghĩ, dùng vũ lực tốt, hay là mềm dẻo tốt?

" Giờ trễ rồi, tôi không thể rời đi " Tăng Trạm dừng lại động tác, lui về sau một tí, ngồi xuống cạnh chân Uý Lam " Đêm nay tôi ngủ lại, sáng mai sẽ đi "

Uý Lam không theo kịp biến hoá của anh, há hốc mồm " A?" một cái

Tăng Trạm đưa mắt nhìn cô, cười cười " Vừa rồi là lỗi của tôi, tôi hứa sau này sẽ không như vậy nữa " Lời nói đánh vào trong tâm, lung lạc ý chí của ai đó.

Uý Lam cảm thấy tim mình nhảy thình thịch liên hồi, chú thay đổi nhanh quá...cô khó lòng tiếp thu, trong lúc nhất thời ngại ngần nói không nên lời. Tăng Trạm đứng dậy, đi ra ngoài rửa mặt, chà lau thân thể sạch sẽ, mới quay lại giường, Uý Lam vẫn cuộn mình trong chăn chẳng chịu nhúc nhích, Tăng Trạm nở nụ cười xảo trá, con nhóc này chỉ ăn mềm, không ăn cứng nha!

Nhẹ nhàng bước qua, chui vào trong chăn, dịu dàng hỏi " Em lạnh không?"

Uý Lam đưa lưng về phía anh, khế lắc đầu. Tăng Trạm cũng không muốn quấy rầy cô, im lặng nằm một bên nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tăng Trạm liền lái xe đến tỉnh báo danh, giữa trưa đi ăn cơm với cục trưởng, còn có tỉnh trưởng đi cùng, mọi người đều quen biết, nên cũng không khách sáo, nhỏ to trò chuyện. Tăng Trạm dù sao cũng là con của Tăng Hải, khó tránh khỏi được nhiều người lôi kéo, kết giao. Cả một ngày làm việc bận rộn, còn chưa kịp thích nghi với môi trường mới, ít nhiều có chút mệt mỏi, bất quá tan tầm Tăng Trạm vẫn chạy về nhà Uý lam, tuy chỗ đó không thể nghỉ ngơi, nhưng được nhìn thấy Uý Lam là tốt rồi, muốn cô bé đổi ý...cũng không phải là không có cách.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Tăng Trạm ôm ấp một bầu nhiệt huyết, lái xe trở về thôn nhỏ, từ chỗ anh công tác chạy về đây không tính quá xa, ít nhất so với đoạn đường chạy về nhà anh ngắn hơn nhiều. Uý Lam tuyệt nhiên không nghĩ tới, buổi sáng chú tiêu sái bỏ đi, hiện tại thể nào lại quay về? Trong tay cô đang cầm cái bánh bao khô khan, hai mắt tròn to nhìn chủ từ trên xe bước xuống, còn xách thêm cá và rất nhiều rau dưa.

Tăng Trạm bước đến trước mặt Uý Lam, vui vẻ nói " Tôi nấu thức ăn ngon cho em " Dứt lời, giật bánh bao trên tay cô vứt ra ngoài, đảo mắt nhìn quanh nhà, thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn khi chuồng gà trống tròn, ít nhất không phải ngửi mùi cứt gà, tâm tình thoáng cái khá hơn rất nhiều.

" Định làm gì?" Uý Lam bám theo anh, bĩu môi hỏi.

Tăng Trạm quay đầu, trừng mắt nhìn cô, răn dạy " Nói chuyện như vậy à, chẳng biết lễ phép gì hết "

Uý Lam lè lưỡi, bộ dạng khá ái ngại cho Tăng Trạm thiếu chút nữa cầm giữ không được bỏ nhào qua. Anh xoay người, gấp gáp đi vào gian bếp, nhanh tay đem cá xử lý sạch sẽ, nhóm bếp than, rau dưa cũng rửa kỹ, cắt khoanh, đặt chung với cá cùng nướng.

Uý Lam ngồi ngoài sân, từ bên trong bay ra mùi thơm nồng nặc, đối với một người mấy tháng trời ăn uống kham khổ như cô, đúng là thật sâu dục đồ. Uý Lam thờ đầu vào nhà, nhìn thấy bóng lưng cao lớn của chủ đang loay hoay trong bếp, sau đó bùng ra một khung sắt nóng hổi, đặt lên bàn, Uý Lam đứng dậy, chạy vào xem. Tăng Trạm nhìn cô, tươi cười.

" Xong rồi " Tiếp đó lại vội vã đi tới đi lui dọn cơm, xong hết mới dùng khăn vừa lau tay vừa thấp giọng nịnh nọt " Em ăn đi "

Uý Lam không thích ứng nổi cách nói chuyện ngọt ngào của chú, há mồm lắc lắc đầu " Tôi không ăn "

Tăng Trạm vô cùng mất hứng, đáy lòng ghen nhóm lửa giận, bất quá vẫn cố gắng nặn ra nụ cười làm lành, vẻ mặt uất ức đáng thương, nói " Tan tầm tôi

liền chạy đi chợ, sau đó về nhà lật đật nấu cơm, em nể mặt tôi ăn một chút thôi cũng được "

Uý Lam không chống cự nổi trước lời mời mọc tội nghiệp của chú, đành miễn cưỡng ngồi vào bàn, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng cá, cô ghét ăn cá, bởi nó rất nhiều xương.

Tăng Trạh nhìn đôi mày nhú chặt của Uý Lam, vội nói " Lọc hết xương rồi, em đừng lo " Dứt lời, còn cầm lấy đôi đũa tách thịt cá, xoi mói bên trong, tiếp đó gấp vào chén cho cô, hết sức dịu dàng " Em yên tâm mà ăn "

Cuối cùng Uý Lam buộc phải há miệng ăn thử một miếng, mới đầu chỉ nghĩ mùi vị thật thơm, không ngờ ăn vào miệng lại ngon đến như vậy. Tăng Trạh thấy Uý Lam hài lòng gật gù, không khỏi vui mừng, nụ cười càng rực rỡ xán lạn, tay liên tục gấp thức ăn cho cô. Uý Lam ăn đến hai mắt cong cong, đây là bữa ăn ngon nhất trong mấy tháng nay của cô .

Ăn cơm xong, Tăng Trạh vô cùng tự giác đứng lên dọn dẹp, rửa chén, rồi đi nấu nước...do từng sống trong quân ngũ, mấy việc này anh đều đã làm qua , nên động tác rất lưu loát, rành rọt. Tối đến, Tăng Trạh vẫn mặt dày ngủ lại nhà cô, giống như hôm qua, nằm nửa bên giường không dám nhúc nhích, Uý Lam cũng im lặng không lên tiếng đuổi anh.

Mấy ngày kế tiếp đều trôi qua như vậy, đến ngày thứ sáu, không nhận được Uý Lam bèn lên tiếng hỏi " Chú định ngủ ở đây luôn à?" Rất bất tiện nha, cả đêm không đi tiểu được, làm cô nhịn muốn hỏng rồi.

Tăng Trạh gạt đầu, chân thành nói " Nhà em gần chỗ tôi làm "

Uý Lam cắn môi, hất hàm " Chú ngủ trong xe đi " Tăng Trạh nghe xong, cúi đầu ra về buồn tủi.

Uý Lam thấy chú như vậy, đành nhỏ giọng thương lượng " Vậy chú ở phòng bên cạnh..." Tay cô chỉ chỉ căn phòng cách vách, tại chú ở chung, căn bản cô chẳng dám đi tiểu đêm

Tăng Trạh chưa rõ tình huống trước mặt, nên kiên quyết phản đối " Căn phòng kia giành cho người ở sao?"

" Không phải chú chưa từng ngủ qua " Uý Lam kéo chăn trùm lên người, nói khề.

" Em muốn đuổi tôi đi?"

Tăng Trạh mặc kệ, bỏ giày leo lên giường cùng chui vào trong chăn. Muốn anh chuyển đi, hừ, không có cửa đâu, anh đang chờ cô cam tâm tình nguyện theo anh, xem ra ngày đó cũng sắp tới rồi.

Uý Lam khuyên can, năn nỉ đều không đá động được anh, cuối cùng mệt mỏi nhắm mắt ngủ. Lại ghen một đêm...hôm sau bụng trướng đau khó chịu, cô cuống cuống bật mũi chạy tới nhà vệ sinh, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Tăng Trạh dọn cơm xong xuôi, tiến vào phòng gọi Uý Lam, cô thơ ơ đưa lưng về phía anh, không buồn đáp lại. Tăng Trạh ngồi lên xoa xoa lưng cô " Đây ăn cơm đi"

Uý Lam đỏ mặt, đột ngột quay lại " Đừng đụng tôi " Tăng Trạh cười hề hề, đứng là hiện tại không thể đụng nha.

" Em không thoải mái ở đâu sao?" Hai mắt anh quét lên quét xuống khắp người cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng điệu cung chiều " Cứ nói với tôi, đừng sợ "

" Chú ngủ chung với tôi thật bất tiện, tôi có thói quen tiểu đêm, có chú bên cạnh tôi rất ngại, mỗi ngày đều ghen khó chịu muốn chết " Uý Lam kể lể một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

Tăng Trạh ngậy người một hồi, lại nhớ tới cái thùng gỗ nhỏ, hèn chi không thấy đâu, thì ra...

" Em trở về thành phố với tôi mọi chuyện đều giải quyết dễ dàng " Tăng Trạh cười cười dò hỏi, làn da cô bé thật mịn màng, thật muốn cúi xuống hôn mấy cái, bất quá anh chỉ dám nghĩ, có những việc không gấp được.

Uý Lam xoay đầu, thoát khỏi bàn tay đang ve vãn mặt mình " Tôi ở chỗ này, chú về nhà của chú, tất cả đều được giải quyết "

Tăng Trạh không đồng ý, suy nghĩ chốc lát rồi đưa ra đề nghị " Thì em cứ đi tiểu, tôi bịt tai lại là được chứ gì "

Anh nói vô cùng đơn giản, Uý Lam cũng rất ngây thơ, con mắt đảo quanh vài vòng, liền quyết định " Ừ...như vậy đi " Về sau mỗi tối đi tiểu, bắt chú bịt lỗ tai là được.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Lúc xế chiều, Úy Lam đem thùng gỗ chà rửa sạch sẽ, sau đó mới chuyển vào trong phòng. Tan lăm, Tăng Trạm ghé siêu thị mua rất nhiều thức ăn, lại nhớ tới lời nói hôm qua của Úy Lam, bất giác cong môi cười mỉm, anh chẳng những không trách cô bé tiểu tiện bên cạnh mình, mà còn phải nghiêm túc lắng nghe, tha hồ suy diễn rồi ảo tưởng.

Nhìn lên kệ hàng đặt bàn chải, dung dịch rửa toilet, Tăng Trạm có chút bối rối gãi gãi đầu, lia mắt ngắm nghía đủ loại bình chứa nước tiểu giành cho trẻ em bày biện gần đó, mặc dù biết Úy Lam đã lớn, không dùng được loại bình này, nhưng anh vẫn muốn mua, để cô cảm nhận được sự bất tiện khi ở nông thôn, tiếp đó ngoan ngoãn theo anh về thành phố. Cả dãy bình tiểu nhi đồng đủ màu sắc, hình dạng, Tăng Trạm chọn ra năm cái, rất sắc sỡ, dễ thương vô cùng.

Thời điểm Tăng Trạm bày ra năm cái bình tiểu đáng yêu trước mặt Úy Lam, cô há miệng kinh ngạc, cúi xuống cầm lấy một cái có hình dạng con ếch, xăm soi, tắc lưỡi giáo huấn.

"Mua thì cũng mua rồi, sao lại vứt dưới đất như vậy " Nói xong ôm hết năm cái chạy vào phòng bếp, xếp gọn gàng trên kệ.

Tăng Trạm bắt đắc dĩ đi theo cô, nhíu mày hỏi " Em cất mấy cái đó làm gì?" Anh giờ tay định lấy chúng xuống, Úy Lam liền quay đầu, về mặt khó hiểu hỏi " Không đặt bát trên đây thì để ở đâu?"

Hai mắt Tăng Trạm mở to, hô hấp có chút ngưng trệ, cái gì...bát à? Khẽ chớp mắt mấy cái lấy lại bình tĩnh, đúng là không nên mua loại nhỏ như vậy, nhìn xem cái miệng con ếch há ra vừa đủ, kích cỡ cũng hợp, ừ hơi giống...tuy nhiên, cô không thấy mấy cái 'bát' này to một cách khác thường sao?

Tăng Trạm chẳng thể đưa ra lời giải thích hợp lý, chỉ thờ dãi thườn thợt, bỏ lại một câu " Đây không phải bát " Nói xong cầm mấy cái bình chứa nước tiểu đi vào phòng ngủ, đặt cạnh cái thùng gỗ, cuối cùng Úy Lam cũng lờ mờ đoán ra, công dụng thật sự của mấy cái bát ấy.

Ăn cơm xong, Úy Lam leo lên giường ngủ, Tăng Trạm thừa dịp trời chưa tối đem mấy tập hồ sơ công vụ chưa kịp xử lý hoàn thành nốt, sau đó tắt di động, chui vào trong chăn với Úy Lam. Cuộc sống thành thị lúc nào cũng huyền ảo âm ỉ, ngẫu nhiên đến sống ở nông thôn, đúng là rất tốt, không khí trong lành, không gian yên tĩnh.

Đến khuya, quả nhiên Úy Lam tỉnh dậy đi tiểu đêm, Trạm do ngủ không sâu, nên bị tiếng động đánh thức, chớp chớp cặp mắt nhập nhèm, vểnh tai lắng nghe. Úy Lam đến cạnh thùng gỗ, rất tự nhiên tụt quần xuống, ngồi vào...âm thanh xì xì yếu ớt vang lên.

Tăng Trạm nuốt nước bọt, đôi môi mím lại, bụng khẩn trương buộc chặt, ngay cả vật nam tính giữa hai chân cũng chậm chậm cứng rắn, anh thấy bản thân thật biến thái, thích nghe tiếng đi tiểu của Úy Lam...đến cả anh cũng thấy khinh bỉ hành vi bi ối của mình, Tăng Trạm cố ép bản thân thành người quân tử, giờ tay bịt kín hai lỗ tai.

Bên kia, Úy Lam vẫn đang giải toả, do uống nước khá nhiều, lại giữ trong người thời gian dài, bụng căng trướng khó chịu, mà khi xả ra, dòng chảy nhỏ nhoi nhu nhược, bởi vậy mất một lúc lâu vẫn chưa tiểu xong.

Tăng Trạm nhẹ nhàng xoay người, bỏ hai tay đang che lỗ tai xuống, lắng nghe tiếng nước khe khẽ, híp mắt nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ đang ngồi, thật kỳ lạ, rõ ràng là làm rồi, sao chỗ đó còn bé như vậy? Hay do...mấy tháng không làm, chỗ đó liền co rút lại kích cỡ trước đây?

Tăng Trạm đoán suy nghĩ một hồi, tuy anh chẳng nhớ được trước và sau khi làm chỗ đó có thay đổi gì không, nhưng hiện tại nghe âm thanh lại thấy giống y đúc lần đầu anh nghe Úy Lam tiểu.

Úy Lam giải quyết xong, kéo quần lên, xách thùng gỗ bỏ ra ngoài, rồi trở về giường nằm xuống. Tăng Trạm luôn cảm thấy nước tiểu của Úy Lam không khó ngửi, mà cho dù có, anh cũng chưa từng có ý nghĩ ghét bỏ. Đợi Úy Lam ngủ tiếp, Tăng Trạm liền sấp lại, lồng ngực ảm áp của anh dán lên lưng cô, do một mối, rất nhanh tiếng gáy o o của Úy Lam lại vang lên. Tăng Trạm ngồi dậy, lấy miếng khăn giấy đã chuẩn bị sẵn, cúi đầu chui vào trong chăn, cô bé này tiểu xong cũng không biết lau khô phía dưới...loại chuyện xấu xa này, hình như giành riêng cho anh thì phải.

Tăng Trạm bĩu môi không cho là đúng, bên trong tối đen chẳng thể nhìn thấy bất kỳ đường nét nào, nhưng anh lại có thể chuẩn xác tìm được vị trí, kéo quần xuống, ngón tay từ từ vạch ra, khe nhỏ đỏ hồng liền bại lộ, Tăng Trạm đặt khăn giấy vào nhẹ nhàng ma sát, thân thể Úy Lam thoáng run run, hai chân vô thức kẹp lại, cổ họng ừ ừ mấy tiếng.

Cơ thể Tăng Trạm đột nhiên khô nóng bức rức, tiểu yêu tinh này, rên thôi đã mê người như vậy, thật biết cách dụ dỗ anh. Tăng Trạm nở nụ cười gian tà, lau xong vứt khăn giấy xuống sàn, ngón trở lần mò tìm tới viên hạch tâm non mềm, nửa xoa nửa ấn, ngón giữa chống lên cửa huyết bé xiu chọc chọc khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Trong vô thức Úy Lam kẹp hai chân lại, vòng eo vặn vẹo lung tung, miệng không tự chủ ư ư rên rỉ. Tăng Trạm chậm rãi chen đầu vào giữa, mới đầu anh chỉ muốn hầu hạ Úy Lam thư thái một chút, có điều càng làm mật dịch từ khe hẹp chảy ra càng nhiều. Động tĩnh chẳng nhỏ chút nào, Úy Lam giật mình mở choàng hai mắt, khẽ gọi.

"Chú?"

Liếc nhìn bên gối trống không, dưới thân lại phồng lên một đoàn lớn, cảm nhận được có vật gì đó đang ngoạ nguyệ ở vùng nữ tính của mình, khỏi cần nghĩ cũng biết chú muốn làm gì.

"Chú?" Úy Lam lại gọi tiếp, bàn tay ở trong chăn vươn tới đỉnh đầu Tăng Trạm gãi gãi.

Úy Lam kêu thật nhỏ, cộng thêm chăn khá dày, hơn nữa lúc này đây Tăng Trạm hết sức chuyên chú, căn bản không nghe thấy, tới khi bàn tay nhỏ nhắn chuyển thành thô bạo nắm tóc anh kéo mạnh, Tăng Trạm mới kịp phản ứng, chui đầu ra hỏi "Hả?"

Chú đột ngột thò đầu ra từ bụng cô, khiến Úy Lam giật mình hoảng sợ, hai mắt đỏ lên, thấp giọng nằng "Chú làm gì thế?"

Tăng Trạm cười cười "Lau cho em" Sao mắt Úy Lam lại đen bóng đẹp đẽ hút hồn như vậy chứ? Tăng Trạm si mê cúi đầu, đôi môi ấm áp đung một cái lên hàng mi của cô. Thân thể Úy Lam run lên, lông mi cũng chớp động không ngừng, hai tay đặt trước ngực, ngăn không cho Tăng Trạm áp sát, đáy lòng đang đấu tranh giữa kháng cự...không kháng cự...hay...kháng cự...lại có chút không nỡ kháng cự...

Úy Lam vừa bối rối vừa thẹn thùng, 'xoạch' một cái xoay đầu qua chỗ khác chẳng dám nhìn Tăng Trạm, Úy Lam sao có thể không biết, nguyên nhân chú đối tốt với cô như vậy...rõ ràng là muốn ngủ với cô.

Bất kỳ người phụ nữ nào cũng vậy, gặp được một người đàn ông đối xử tốt với mình, hết lòng yêu thương chiều chuộng, ai lại không cảm động, cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn, hưởng chi, từ khi bắt đầu Úy Lam đã dần thích Tăng Trạm. Đôi môi Tăng Trạm dờ xuống, hôn lên chóp mũi Úy Lam, rồi chuyển qua má trái của cô, vuốt phẳng từng tấc da thịt láng mịn, nụ hôn dịu dàng nâng niu, không kém phần nồng nàn say đắm. Cả người cô trở nên thoải mái, buông tha kháng cự, đắm chìm trong sự ôn nhu của anh, khoé miệng bất giác nỉm cười.

Tăng Trạm đột ngột ngừng lại, thấp giọng hỏi "Cười cái gì?"

"Không có" Úy Lam lập tức lắc đầu phủ nhận, mắt còn tròn tròn nhìn anh, Tăng Trạm bật cười một tiếng, cúi đầu thì thầm vào tai cô.

"Mắt em thật đẹp"

Úy Lam hást cảm, đáp "Dĩ nhiên!"

Đắc ý đến vậy, Tăng Trạm thấy cô mở lòng với mình không khỏi cực kỳ cao hứng, mừng rỡ hỏi "Em nguyện ý cùng với tôi, đúng chứ?"

Úy Lam bừa môi lắc đầu.

Tăng Trạm có chút xấu hổ, vẫn mặt dày hỏi tiếp "Vậy phải làm sao em mới đồng ý?"

"Cũng có thể nha!" Úy Lam nhớ tới mấy cái 'bát' tiểu dễ thương, giờ ngón tay chọc lên đầu vai anh.

Hai mắt Tăng Trạm sáng rực, phấn chấn mười phần "Có điều kiện?"

Úy Lam gật đầu đáp lại. Tăng Trạm mơ hồ cảm thấy điều kiện của cô bé này chẳng có tốt lành gì đâu, nhất định rất hư hỏng! Nhưng mặc kệ, cơ hội trước mắt anh quyết không thể bỏ lỡ.

"Nói đi" Tăng Trạm xoay người, nằm xuống bên cạnh cô.

"Chú dùng cái bồn tiểu nhỏ hôm nay mua ăn cơm cho tôi xem đi" Úy Lam nói thẳng, cái 'bát' kia rất đáng yêu, còn chú thì rất nham hiểm, kết hợp lại không biết là cảnh tượng như thế nào? Úy Lam cũng không có ý ép buộc chú phải dùng cái 'bát' ấy ăn cơm thật sự, chỉ là...cô muốn nhìn thử một chút mà thôi.

Tìm Tăng Trạm như bị ai đâm, đau nhói, sao cô có thể độc ác với anh đến vậy?

"Nếu tôi chịu dùng, đêm nay em...đồng ý?" Tăng Trạm muốn cô hứa với anh.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Lam đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay thật nóng, điểm mấu chốt là cô đã động tình, dĩ nhiên mọi chuyện đều có thể!

Đàn ông muốn làm chuyện kia bởi vì không khống chế được nửa dưới của mình. Còn phụ nữ? Chẳng qua bởi vì tình cảm, riêng Úy Lam thì sao? Đơn

giản là do tâm trạng! Tâm trạng tốt, làm cái gì cũng được.

Tằng Trạm tươi cười rạng rỡ, ôm lấy eo nhỏ của Uý Lam, liên tục hôn lên mặt cô, âm thanh khàn khàn dụ hoặc "Nói với tôi, em nguyện ý "

Uý Lam vô cùng hào phóng nói "Nguyện ý!"

Tằng đá đè nặng trong lòng rốt cục rút xuống, anh thoải mái thờ phào một hơi, há miệng ngậm lấy hai cánh môi anh đào của cô mát mát, hô hấp ồ ồ hỗn loạn.

"Em cũng muốn tôi đứng không?"

Môi bị chú cắn mát, Uý Lam chỉ có thể phát ra tiếng ừ ừ, cảm nhận được tay chú bắt đầu không an phận không ngừng vuốt ve khắp người cô. Tăng Trạm bỗng nhiên nhắm mắt lại, anh có chút sợ hãi không dám nhìn vào mắt Uý Lam. Đôi mắt cô giống như vực sâu vạn trượng, hút lấy linh hồn và thể xác của anh, biết rõ là nguy hiểm, nhưng anh không cách nào thoát ra.

"Sao chú lại nhắm mắt" Uý Lam lên tiếng.

Tằng Trạm buồn rầu đáp "Đau mắt "

Uý Lam không tin, đẩy anh ra, truy hỏi "Có phải chú cảm thấy tôi thật xinh đẹp nên không dám nhìn thẳng?"

Đáy lòng anh lấp bắp kinh ngạc, miệng lại nở nụ cười chân thành. Tăng Trạm ngồi dậy, nhắc Uý Lam đặt lên đùi mình, nói "Ừ, Uý Lam của tôi ngày càng xinh đẹp " Dứt lời đem áo cô cởi ra, không chỉ khuôn mặt đẹp, dáng người còn rất quyết rũ.

"Chú làm gì? Không thấy lạnh à?" Uý Lam đưa tay che ngực lớn giọng nói.

"Đừng sợ, chỉ một lát là nóng thôi" Nói xong anh chôn cả khuôn mặt vào giữa hai bầu ngực cao vút, dùng chóp mũi cọ lên da thịt mềm mại của cô, rất thơm.

Tằng Trạm lè lưỡi liếm vài ngụm lên luồng thịt căng tròn trắng nõn. Uý Lam khẽ nhủ mày, nhìn chú thật giống ... con chó mực tham ăn lại ra vẻ keo kiệt mà cô thấy lúc trước, thềm thường ôm lấy cục xương, có điều luyến tiếc gặm, há mồm nhỏ dãi không ngừng ở trên khúc xương liếm qua liếm lại ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Tằng Trạm say mê liếm láp, đột nhiên há mồm không nặng không nhẹ cắn một ngụm lên ngực trái của Uý Lam, đúng là mật đào, mọng nước, tươi ngon, thật đáng yêu nha!

Uý Lam cắn môi ngăn lại tiếng rên rỉ chực chờ thoát ra. Tăng Trạm kéo tay cô, đặt vào vị trí giữa hai chân mình, nơi đó dựng thẳng một cây gậy, chống lên lớp vải quần ngủ hợp thành cái liều trại thật lớn. Cây gậy thịt kia cũng rất không an phận, nhúc nhích cạ cạ lên lớp vải quần như muốn phá kén chui ra ngoài.

"Của tôi cứng ngắc!" Tăng Trạm thở gấp, dẫn đường cho bàn tay Uý Lam tiến vào bên trong quần ngủ, nắm lấy phần nam tính đang phấn chấn bùng bùng.

Uý Lam ngồi trên đùi anh, hai mắt mở to hết mức, hơi nghiêng người về phía trước để sờ nắn cơn thịnh dề hơn, giọng điệu hâm mộ.

"Chú thật lợi hại, muốn cứng rắn liền cứng rắn..." Muốn mềm liền mềm! Cô rất bội phục chú, thứ này đúng là cực kỳ nghe lời.

Tằng Trạm khẽ vuốt mồ hôi lạnh trên trán, miệng cô bé luôn thốt ra những lời kỳ cục, Tăng Trạm có chút buồn bực cắn lên môi Uý Lam mấy cái, hỏi "Em hài lòng chỗ đó của tôi không?" Không phải anh khoe khoang, mà thực tế cho thấy, chẳng có bao nhiêu người so được với anh!

Uý Lam nghe hiểu, cũng nhanh trả lời "Lớn quá, còn dài nữa " Nhủ mày nhìn anh, áp ứng " Lúc làm ... có chút đau "

Bàn tay nhỏ bé vẫn đang nắm lấy cơn thịnh di chuyển lên xuống.

"Tôi muốn em đêm nay, được không?" Tăng Trạm có chút xấu hổ, liếc nhìn cô bé trêu chọc huynh đệ của mình, anh kéo cô dựa sát vào ngực mình, nói "Để tôi ôm em, sẽ không lạnh nữa!"

Uý Lam gật gật đầu, quả thật không lạnh chút nào.

Thân thể cao ngất của Tăng Trạmbao bọc lấy Úy Lam, bàn tay thô ráp lần xuống hạ thân cô bé, ngón trỏ nhắm ngay khe hở bé xíu chọc thẳng vào trong.

" Chú..." Úy Lam níu giữ tay anh, làm nũng " Nhẹ chút "

Tăng Trạmmuốn đứng lên bật đèn, để xem biểu tình hiện giờ trên mặt Úy Lam ra sao, bất quá hoa huyết mềm mại hút chặt lấy anh, khiến anh không thể động đậy.

" Ừ "

Tăng Trạmlời, ngón tay bị bao vây trong dũng đạo êm dịu nhẹ nhàng rút ra, tiếp đó chậm rãi tiến vào, động tác liên tục lặp đi lặp lại. Úy Lam cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ, hô hấp ồ ồ hỗn loạn.

" Thích không?" Giọng nói dịu dàng, khẽ khàn vang lên trong bóng tối, thân thể Úy Lam bắt đầu vận vẹo, lý trí hơi mơ hồ, ngượng ngùng cắn môi gật đầu thừa nhận. Ngón tay như con rắn nước, chui vào, trườn ra, lúc cạn lúc sâu, không ngừng chọc khuấy, quấy rối mật dịch xuất cốc, âm đạo một mảnh ẩm ướt, khiến cô ngứa ngáy khó chịu.

Cảm thấy thời điểm không sai biệt, Tăng Trạmcầm lấy cự vật thô to, chống lên cửa huyết mịn màng từ tốn xâm nhập, Úy Lam thở hắt một hơi, nỗ lực giang rộng hai chân, nửa mong đợi nửa sợ hãi, phối hợp nâng mông đè ép đi xuống.

Tiểu huyết chật hẹp, nóng rực, siết nghẹn còn thịt, khuôn mặt Tăng Trạmnhấn nhó vì đau, có chút hối hận, lẽ ra anh phải dạo đầu thêm một lúc, giúp lỏng vào rộng mở tron tru hơn. Tăng Trạml thích nhất khi nhìn cự vật tiến vào khe thịt bé xíu, cường chế hai bối thịt đỏ hồng căng tràn, run rẩy tiếp nhận từng đợt tấn công của anh.

" Xem ra sau này phải làm thật nhiều, có như vậy em mới không bị đau "

Anh quan tâm an ủi, động tác cũng không ngừng nghỉ, rất nhanh đã nhét toàn bộ gây thô dài vào bên trong hoa huyết mềm mại.

Tường thịt khít khao chèn ép làm anh sướng như bắn ra, cộng thêm Úy Lam mãi miết dây dưa, hết dòi sang trái, lại nghiêng qua phải, nhấc lên trên, ấn xuống dưới...không nhịn nổi, lỗ tròn ở quy đầu phun ra một ít dịch trắng, hoà vào dũng đạo non mềm.

Mật dịch trong suốt hoà lẫn tinh dịch trắng sữa, tưới lên cự vật nóng bỏng, vẽ mặt Tăng Trạmnhu hoà, cả người cực kỳ thoải mái, cảm giác âm đạo thông thuận, anh đặt cô nằm xuống giường, cơ thể cao ngất đè lên, vòng eo săn chắc lướt động, mạnh mẽ đâm rút.

Trưởng quá! Úy Lam khó chịu thẳm hờ, ôm lấy cổ Tăng Trạml, cắn lên lỗ tai của anh " Đừng đâm mạnh như vậy..." Cổ họng khàn khàn, khô rát.

Tăng Trạml chỉ thích nhấn một cú sâu tới đáy, anh nghĩ làm quen cô cũng sẽ thích giống mình, loại tư vị này... quả thực muốn mạng của anh! Tăng Trạml cúi xuống, ngậm lấy đỉnh nhọn dựng đứng, hai bờ môi vân vẹo, kết hợp với đầu lưỡi càn quét, thích thú chơi đùa. Thân thể cô bé trẻ tuổi, đặc biệt co dãn, chậm rãi huấn luyện rồi sẽ tốt thôi.

" Chú..."

Chú cắm rất sâu, còn dùng sức thật lớn, tuy rằng bên trong đủ ướt, nhưng cô vẫn thấy đau, chú vừa dài vừa thô, lại không biết tiết chế...mồ hôi trên trán Úy Lam ngày càng nhiều...ngay cả ngực, lưng đều lấm tấm mồ hôi lạnh.

Dưới thân vẫn mãnh liệt chuyển động, miệng cắn duyệt đầu nhũ mề người, hết dây rồi cắn, ngẫu nhiên chia đều hai bên ngực. Trong cơn khoái hoạt anh không biết tốc độ bản thân có bao nhiêu nhanh, chỉ hít mất hương thụ cơn sóng tình.

Qua một lúc lâu... đầu óc Úy Lam lâm vào mơ hồ, hạ thân không còn đau như trước, một cổ tê dại đột ngột đánh úp, thậm chí...cảm giác thân thể trôi bồng bềnh! Cô muốn chú, khao khát chú nhiều hơn.

Đầu vừa suy nghĩ, tay đã động đậy, ấn đầu Tăng Trạmlên ngực cô, nhỏ giọng " Hút tiếp..."

Tăng Trạml mỉm cười vui vẻ, bàn tay tìm đến viên hạch tâm bé nhỏ, dùng sức nhấn nhún, dẫn tới cơ thể Úy Lam kịch liệt run rẩy, muốn mắng chú lưu manh, lại thốt không thành câu. Âm thanh ư a phản đối của cô phá lệ chọc người, như liều thuốc kích thích Tăng Trạml thêm càng rồ, hai ngón tay kẹp lấy viên trân châu, kéo căng rồi thả ra, lực đạo rất lớn, nhưng Úy Lam tuyệt không đau chút nào.

Xem ra cô bé đã động tình, Tăng Trạml xoay người Úy Lam lại, chỉnh đầu gối cô quỳ trên giường, hai tay chống đỡ, bản thân anh quỳ phía sau, vỗ vỗ cặp mông tuyết trắng mượt mà, dùng tay tách hai mảnh mông đầy đặn, nâng cự vật hướng khe huyết còn đang há ra hình chữ O cắm đi vào.

Tư thế này tiến sâu nhất, Úy Lam bật ra tiếng kêu thần thốt, lòng bàn tay đập đập lên ván giường, chờ Tăng Trạml rút ra ngoài, đầu lắc lắc không ngừng. Tăng Trạml cười cười, cô bé này động tác thật sự vô cùng phong phú.

Anh cứ vậy thúc vào, mỗi cú nhấp đều đụng vào viên hoa tâm mềm mại, còn sử dụng kỹ xảo xoay trái xoay phải điên cuồng khuấy động, Úy Lam cũng không rõ bản thân lên đỉnh mấy lần ... mỗi lần đến thời khắc tiết ra cô đều muốn chết ngất.

Tăng Trạml chạy nước rút một hồi, lại thả chậm tốc độ, đem cự vật cọ cọ lên tường thịt ẩm áp, thi thoảng thúc sâu vào, bị vây trong tầng tầng lớp lớp êm dịu, giống như trải qua cực hạn núi đao biển lửa, Tăng Trạml cảm thấy chết trên người Úy Lam cũng đáng giá.

Phía dưới Úy Lam bị đánh đau, lỗ tai đều quanh quẩn âm thanh chan chát do hai túi thịt của chú phát lên vùng nữ tính mỏng manh của cô...tiếng vang thật xấu xa lại vô si. Tầng Trạ nói được làm được, anh thật sự chiến đấu cả đêm, trên giường hỗn loạn, tất cả đều là dấu vết hoan ái...Úy Lam đã hôn mê từ lúc nào, chỉ có người đàn ông bị cấm dục lâu ngày vẫn đang ra sức cày cấy, thậm nghĩ phải tiếp tục làm, tốt nhất đến khi hai người mệt chết thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Ngày hôm sau, Úy Lam xoa xoa hai mắt tỉnh lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy thoả mãn của Tầng Trạ, nụ cười treo trên môi dị thường chói mắt. Ở trường học, Úy Lam đã biết yêu sớm có nghĩa như thế nào, trong lòng cô cũng hiểu mình với chú đang làm cái gì, dù sao quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật.

Úy Lam ngồi dậy, quăng cho Tầng Trạ một cái liếc mắt, kéo chăn che đậy cơ thể trần trụi, thật ra cô với chú đã đi đến nước này, về sau cứ vậy sống cùng với nhau, cả đời cũng không chia lìa.

Tầng Trạ thấy Úy Lam ngồi thơ thẩn trên giường, cũng không quản cô bé đang suy nghĩ lung tung chuyện gì, đưa tay vuốt vuốt mái tóc rối của cô, giọng nói ân cần.

" Mau đánh răng thay đồ rồi ăn sáng "

Úy Lam ồ một tiếng hoàn hồn, quơ lấy quần áo mặc vào, nhanh chân chạy ra ngoài. Tầng Trạ vừa tỉnh dậy vội vàng lau rửa thân thể, tiếp đó chuẩn bị nước nóng cho Úy Lam tắm, anh nghĩ, sau đêm qua không biết Úy Lam có nguyện ý theo mình trở về hay chưa, nếu vẫn chưa quyết định, vậy làm tiếp lần hai...hoặc tới khi cô đồng ý đi theo anh mới thôi.

Úy Lam tẩy rửa sạch sẽ, chạy đến bàn ăn ngồi xuống, trước mặt bày biện toàn thức ăn nhanh hôm qua Tầng Trạ mua về, chỉ cần hâm nóng có thể dùng được, tuy cô rất không thích, nhưng cuộc sống nông thôn điều kiện thiếu thốn, có đồ ăn nóng hổi đã tốt lắm rồi.

Cổ họng khô ráp, chân đau, thắt lưng cũng đau, Úy Lam xấu hổ cúi đầu, cấp tốc giải quyết hết đồ ăn trong bát. Tầng Trạ đợi cô ăn xong, đứng dậy dọn dẹp, gom chén đi rửa.

Gần đây chú thật ngoan, giặt quần áo, quét tước, nấu cơm, rửa chén, tất cả mọi việc từ lớn đến nhỏ chú đều giành hết, Úy Lam đưa tay sờ sờ chóp mũi, xem ra cũng không tệ. Thời điểm dọn dẹp Tầng Trạ luôn im lặng, tập trung cao độ, hiệu suất mau lẹ, lúc rửa chén còn âm thầm tự giễu, không lâu nữa anh sẽ trở thành người đàn ông đảm đang việc nhà. Tầng Trạ đột nhiên phát hiện, từ nãy tới giờ Úy Lam cứ ngồi yên nhìn anh chăm chăm

Anh tiến đến trước mặt cô, hỏi " Sao thế, có chuyện gì mà nhìn tôi suốt? "

Úy Lam mím môi nhịn cười nói " Chú rất thích làm việc nhà à? "

Tầng Trạ nhướn mày, cẩn thận quan sát vẻ mặt cô bé mấy giây rồi trả lời " Ủ, tôi thích lắm " Giọng điệu chân thành kết hợp với biểu cảm dịu dàng khiến Úy Lam không khỏi ngẩn người.

" Chú không đi làm sao?" Úy Lam đánh trống lảng, Tầng Trạ vô cùng tự nhiên ngồi xuống cạnh cô, nhếch miệng cười mỉm, cúi đầu hôn lên gò má cô mấy cái nói " Còn không phải luyến tiếc em, mới xin nghỉ ở nhà đó thôi " Nói xong liền bế Úy Lam lên.

" Để tôi nhìn xem có bị thương hay không? " Hai tay sờ tới, định cời quần cô.

Úy Lam lắc lắc đầu, liên tục nói " Không có, không có " Bàn tay nhỏ bé giữ lấy tay anh " Tôi tốt lắm!"

Tầng Trạ bật cười vui vẻ, xoa đầu cô hỏi " Hiện tại, em nguyện ý quay về với tôi chứ? "

Trở về? Úy Lam không dám trả lời ngay lập tức, nhưng thật lòng cô muốn theo chú, cuộc sống nông thôn rất khắc nghiệt, có điều trở về, bên cạnh chú lại xuất hiện phụ nữ khác, giống như Tần Cần, lúc đó cô biết tính sao?

Úy Lam chợt nhớ tới một chuyện, ngược mắt nhìn Tầng Trạ hỏi " Tôi không phải là tình nhân, đúng không? "

Tầng Trạ kinh ngạc " Cái gì? "

Úy Lam cắn môi, lặp lại " Tôi không phải là tình nhân, đúng chứ?"

Tình nhân? Tầng Trạ trầm tư, có thể là Tần Cần đã nói với Úy Lam, như thế nào anh lại không chút hay biết, hai chữ này đối với một cô bé có bao nhiêu dơ bẩn, bao nhiêu thương tổn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rung rung vì uất ức, đáy lòng Tầng Trạ như bị kim đâm, thấp giọng an ủi.

" Dĩ nhiên là không "

Cho tới bây giờ anh chưa thực sự quan tâm đến suy nghĩ của cô, hay cảm xúc mà cô trải qua, ôm Uý Lam thật chặt, anh thở dài thương xót.

" Về sau ai nói gì cũng không được nghe "

Uý Lam dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, ậm ừ đáp " Biết rồi "

Dù sao bản tính Uý Lam vẫn còn trẻ con, mới đầu kiên quyết đòi sống đòi chết bỏ đi, giờ đang phần chần mừi phần thu dọn đồ đạc, động tác nhanh nhẹn cực kỳ

Tăng Trạm cười suốt buổi, nhìn cô hí hửng thu dọn đồ, tiếp đó mang tất cả bỏ vào trong xe, chờ Uý Lam đi đến tỉnh thành chỗ anh làm việc.

Xe chạy một lúc, Uý Lam bắt đầu mếu máo, không ngừng loay hoay trên ghế, Tăng Trạm nhẹ nhàng dỗ ngọt " Nghe lời, nhắm mắt lại, từ từ sẽ không khó chịu nữa "

Tăng Trạm chỉ vào ghế sau " Hay là ăn ô mai, có thể không bị say xe "

Uý Lam nghe được ăn, liền đồng ý, vói tay về phía sau bắt lấy túi ô mai, chậm rãi nhâm nhi, cuối cùng cô cũng phát hiện ra ăn ô mai chống say xe còn hay hơn uống thuốc.

Tăng Trạm cảm thán " Lại một năm nữa trôi qua "

Uý Lam gật gù trầm nghĩ, ừ tính ra cô lại thêm một tuổi mới.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Tăng Trạm có thuê một căn nhà trong toà cao ốc gần chỗ làm, hơn tám mươi thước vuông, trang hoàng tiện nghi, so với trong thôn tốt hơn rất nhiều. Uý Lam chạy quanh xem xét, vô cùng hài lòng với sự sắp xếp của anh.

Tăng Trạm ngược nhìn đồng hồ, nói với Uý Lam " Em ở nhà đợi, tôi đến cơ quan một lúc sẽ về ngay "

Uý Lam vui vẻ gật đầu. Đợi tới khi Tăng Trạm mở cửa định bước ra, Uý Lam mới bắt lấy tay anh ngăn ngừa.

" Chú... "

Tăng Trạm khó hiểu, đáp " Ừ "

Uý Lam nở nụ cười ngọt ngào " Chú đừng gặp người khác nữa, được không? "

Uý Lam nói người khác, ám chỉ những người phụ nữ khác. Tăng Trạm thoáng sửng sò, trong mắt anh lúc này tất cả đều là khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đầy mong đợi, xem ra cô bé đã thực sự giao trái tim cho anh, phút chốc tâm tình Tăng Trạm phức tạp đứng lên, có mừng rỡ, có dắc ý, cuối cùng con nhóc khó đối phó đã bị anh chinh phục hoàn toàn!

Miệng cười xán lạn, Tăng Trạm gật gật đầu, trán anh đặt lên trán cô cọ xát, giọng điệu triu mến " Trong lòng tôi chỉ có duy nhất một người là Uý Lam "

Cảm giác ngọt ngào như uống cả hũ mật, Uý Lam hôn tạm biệt Tăng Trạm xong liền đóng cửa lại. Lúc lái xe, Tăng Trạm bỗng thông suốt một vấn đề, mặc kệ là phụ nữ hay là cô bé, chỉ cần trước tiên đoạt lấy thân thể người đó, về sau không phải họ sẽ khăng khăng nhất mực đi theo anh sao? Về mặt Tăng Trạm nhẹ nhõm, tâm trạng cực kỳ cao hứng.

Đến đơn vị xử lý ít công vụ, lại chạy về nhà với Uý Lam. Gần ba mươi năm làm người, lần đầu tiên anh mới biết tình yêu là như thế nào. Uý Lam cũng là cô bé ngốc nghếch, từ lúc nhận định Tăng Trạm, liền bắt đầu quần quít, gát gao bám lấy anh.

Xem ti vi phải ngồi trong lòng chú, ăn cơm phải có chú bên cạnh. Tăng Trạm đi ra ngoài liền đòi theo, mỗi chân thì bắt anh cồng, ngay cả đi toilet cũng muốn Tăng Trạm đứng canh ở cửa. Khi Tăng Trạm đi làm, Uý Lam liên tục gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, trừ những lúc bận họp không tiếp điện thoại, còn lại anh đều ngoan ngoãn bắt máy, dỏng tai nghe cô lái nhai, kể lể những việc nhỏ nhặt như ti vi chiếu cái gì, ăn được hết mấy loại trái cây, đã đi bao nhiêu vòng trong nhà.

Tăng Trạm cảm thấy cô bé lủi thủi một mình, rất cô đơn, ngẫm lại Uý Lam còn trẻ suốt ngày bị nhốt trong nhà, có khi buồn chán đến hông người cũng

nên, nghĩ vậy anh hỏi cô có muốn tiếp tục đi học không.

Uý Lam nhìn màn hình ti vi đến ngơ ngẩn, bắt giác thốt lên " Tôi nhớ chú " Liếc nhìn đồng hồ trên vách tường, thì ra chú mới rời đi có hai tiếng đồng hồ... Sao cô lại nhớ chú nhiều đến vậy?

Tay cầm bút của Tăng Trạng khựng lại, cô nhóc vừa nói cái gì? Khoé miệng cong lên, trêu " Tôi chưa nghe được "

Uý Lam chớp chớp mắt, chề môi " Thật không? "

" Tôi muốn nghe em nói " Tăng Trạng đặt bút xuống, đi về phía cửa sổ, nhìn chằm chú toà cao ốc trước mặt, anh có thể dễ dàng nhận biết, vị trí hiện giờ của cô.

Uý Lam có chút đỏ mặt, cắn môi nhắc lại " Tôi nói, tôi rất nhớ chú " Tăng Trạng thở dài thoả mãn, nhẹ nhàng ừ một tiếng đáp lại.

Uý Lam lẩm bẩm " Chẳng hiểu được tại sao, không nhìn thấy chú là nhớ "

Tăng Trạng thoải mái cười to, cũng không tiếp tục đề tài này, nhỏ giọng hỏi " Em có muốn đi học lại? "

Trải qua chuyện của Tô Như, Uý Lam vẫn còn sợ hãi, cô có chút chần chừ " Tùy chú "

Tăng Trạng ừ một cái, nói thêm " Tôi xong việc sẽ về nhà với em "

Chữ nhà này đối với Uý Lam mà nói bỗng trở nên thiêng liêng, tượng trưng cho niềm hạnh phúc cô hằng ao ước. Đặt điện thoại xuống, Uý Lam thoả mãn nở nụ cười, nằm trên ghế sofa ngủ .

Trong văn phòng yên tĩnh, Tăng Trạng nghiêng ngẫm lại hành vi của bản thân, không thể phủ nhận, từ đầu mang Uý Lam về thành phố là vì dục vọng chiếm hữu, sau đó lại nhìn không được ăn luôn ... ăn xong, lại luyến tiếc buông tay...hiện tại thì sao? Khi Uý Lam bắt đầu mở lòng, nói lời yêu thương nhưng nhớ, về mặt còn rất miễn cưỡng. Đột nhiên Tăng Trạng có chút sợ, anh yêu một cô bé, nhỏ hơn mình những mười một tuổi ... Trước kia anh từng chơi đùa với phụ nữ, bất quá chưa lần nào thật tâm đối đãi, để bây giờ, rơi vào trong tay Uý Lam!

Có điều, thua liền thua đi, dù sao đàn ông thua trong tay phụ nữ là chuyện thật bình thường không phải sao? Anh là đàn ông, cũng không phải là thánh! Nghĩ như vậy, Tăng Trạng thấy thoải mái không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Một tháng sau, Tăng Trạng đưa Uý Lam đến trường học, vẫn là trường nghệ thuật như cũ, cô bé ngồi trên ghế tay ôm cây đàn violon. Có điều lần này Tăng Trạng yêu cầu nhà trường cho Uý Lam học xong thì về nhà, hơn nữa giáo viên nơi đây đặc biệt lớn tuổi, đối đãi với học trò hiền hoà lại có vẻ xa cách, đó là lý do khiến Tăng Trạng thật sự yên tâm để Uý Lam theo học.

Tô Như trẻ như vậy ... sao có thể làm thầy giáo?

Đầu óc Uý Lam tuy rằng hơi ngốc, riêng đối với đàn violon, đúng là có thiên phú bẩm sinh. Công việc Tăng Trạng cực kỳ bận rộn, nhưng buổi tối nhất định sẽ về nhà, ngẫu nhiên trên người sẽ dính một chút mùi vị son phấn, do những buổi tiệc xã giao lây dính.

Về đến nhà, anh lật đặt tắm rửa sạch sẽ mới dám leo lên giường, hôm nào về trễ, chỉ đành ôm Uý Lam ngủ, nếu trở về sớm, thế nào cũng ép buộc vài lần mới bỏ qua. Nếu trước kia Uý Lam là con thỏ nhỏ đáng thương, bị anh cưỡng chế, hai mắt đỏ ừng, về mặt uất ức xấu hổ, thì bây giờ, Uý Lam đã tu luyện thành tinh, chỉ cần anh có gan đi vào, cô bé liền có bản lĩnh khiến anh đắm chìm không thể thoát ra.

Hai chân thon dài kẹp chặt lấy anh, đôi môi nhỏ nhắn hé ra rên rỉ không ngừng, miệng lại ni non " Ừm...đừng...không cần.. "

Tăng Trạng nhướng mày trừng mắt nhìn cô, Uý Lam ngượng ngùng đưa tay che mặt, thân thể thả lỏng cong người đón nhận công kích mãnh liệt của anh, thờ đốc làm nũng.

" Lần nào chú cũng làm ở bên trong hết! "

Tăng Trạng cúi đầu xem xét chỗ kết hợp của hai người, bàn tay bắt lấy viên hạch tâm vừa xoa vừa nhún, thấp giọng trêu chọc " Không làm bên trong, em sẽ thoải mái sao? "

Mặt Uý Lan đỏ như táo chín, bĩu môi lẩm bẩm " Nhưng vẫn còn khó chịu "

Tầng Trạh hôn lên đôi môi anh đào của cô, cười hỏi " Nói tôi nghe thử, làm thế nào mới hết khó chịu? "

Động tác chuyển sang nhẹ nhàng chậm rãi, Úy Lam bật ra âm thanh nửa thống khổ nửa vui sướng, đắm đuối hưởng thụ từng đợt tình triền, áp ứg.

" Chú...dùng sức...mạnh chút..."

Tầng Trạh thật thích một Úy Lam quyến rũ như hồ ly, nhưng cô bé cứ liên tục thay đổi, khi thì ngại ngùng, khi thì kiều mị quyến rũ ... Tầng Trạh cảm thấy hai mươi tám năm làm người của mình thật uổng công, ngay cả một con nhóc cũng nhìn không thấu.

Đến tháng năm, Úy Lam bắt Tầng Trạh đi tìm Lâm Hân Du, tiếp tục thuê cô ấy làm gia sư. Đã lâu không gặp mặt, Lâm Hân Du cũng rất nhớ Úy Lam, cô bé đơn thuần đáng yêu, đầu óc có chút ngây ngô, tính cách lương thiện. Thấy Lâm Hân Du , Úy Lam có chút áy náy, lần trước đòi về nhà Lâm Hân Du cho bằng được, chủ lại là người không phân biệt phải trái, nểng người ta một trận, giờ mới đồng ý thuê lại ...Úy Lam liếc nhìn Tầng Trạh một cái, trên đời không có ai mậy dầy như chủ .

Đề xin lỗi, Tầng Trạh mời hai cô gái đi ăn một bữa, bỏ qua vẻ mặt lạnh nhạt ngày thường, cùng Lâm Hân Du trò chuyện mấy câu, xem như an ủi.

Nói đến đoạn Lâm Hân Du đã tốt nghiệp, Tầng Trạh suy nghĩ một chút rồi hỏi " Muốn đi dạy?"

Lâm Hân Du gật gật đầu " Vâng, đã tốt nghiệp chuyên ngành "

Tầng Trạh nhìn Úy Lam, gấp thức ăn vào chén cho cô bé mới nói tiếp " Tiểu học? Hay trung học? "

Hai mắt Lâm Hân Du mở to, nhanh chóng nuốt xuống miếng thịt trong miệng, mỉm cười nói " Dạ, là tiểu học "

Tầng Trạh gật đầu " Cái này cũng không khó " Anh và bộ trưởng bộ giáo dục vốn là chỗ quen biết, nói một câu đề Lâm Hân Du được dạy học là chuyện hết sức dễ dàng. Mi tâm khê nhieu, Tầng Trạh quay đầu nhìn Lâm Hân Du, nói " Việc này cô không cần gấp gáp, cứ chờ tin của tôi "

Lâm Hân Du vội tiếp lời " Tôi có thể tự nộp đơn, không cần làm phiền đến ngài.."

Úy Lam giờ tay ngăn cản Lâm Hân Du, vui vẻ nói " Có chú ở đây lo gì! "

Suốt bữa ăn Tầng Trạh vẫn giữ vẻ mặt hài hoà, lâu lâu xen vào một hai câu. Trên đường trở về Úy Lam nhìn không được lên tiếng khen ngợi " Chú đúng là một người tốt "

Người tốt? Xem ra được Úy Lam đánh giá như vậy cũng không tệ.

Ngon đèn đường kéo dài bóng dáng của hai người, Tầng Trạh im lặng bước đi, đáy lòng khó tránh khỏi suy nghĩ vu vơ, cô bé mặc dù cao lớn không ít, nhưng chung quy vẫn còn quá nhỏ... tay cô nắm chặt tay anh, coi anh là người yêu của cô, mở miệng lại gọi bằng chủ!

Anh không có hứng thú với phụ nữ khác, còn đối với Úy Lam? Thích! Không... phải gọi là yêu mới đúng. Nuôi cô thêm hai năm, rồi đăng ký kết hôn? Về đầu có thể thực hiện, còn nửa sau thì hơi khó, chuyện rối rắm này hay để sau hẵng tính, có điều hiện tại Úy Lam đã rất xinh đẹp, mai một lớn lên thì sao? Cô có chấp nhận việc anh chần chờ không đăng ký kết hôn? Khó khăn lắm mới đón được cô trở về, anh sẽ không buông tay, tuyệt đối không!

Còn cô? Nhất định sẽ không vứt bỏ anh, cả đời cũng không rời xa anh ...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Với thiên phú dị bẩm, cộng thêm ngày thường luôn nỗ lực học hỏi, chỉ một thời gian ngắn, Úy Lam đã trở thành người nổi bật nhất so với toàn bộ học sinh trong trường, cô giáo Trần, người giảng dạy trực tiếp cho Úy Lam cũng không ngừng bồi dưỡng, đối với cô bé cực kỳ chiều chuộng.

Qua mấy tháng, cô giáo Trần liền dẫn theo nghệ sĩ đàn cello tiếng tăm lừng lẫy tên Lương Nhạc, tìm gặp Úy Lam, cô bé vô cùng bất ngờ, không biết bản thân có tài cán gì khiến cho cô giáo Trần coi trọng mình đến vậy.

Úy Lam chỉ đơn thuần yêu thích đàn violon xen, mơ ước rất nhỏ nhoi, muốn kéo được một bản nhạc hoàn chỉnh, trái lại chưa bao giờ đặt kỳ vọng lớn lao hay có điểm đã tâm nào. Năm nay cô giáo Trần đã hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt hiền hoà, nắm lấy tay Úy Lam giới thiệu với Lương Nhạc

" Đây là đứa học trò mà cô tâm đắc nhất, tuy mới học không lâu, nhưng tiềm lực vô hạn "

Cô giáo Trần quay đầu nở nụ cười đối với Uyên Lam, nói " Chắc em đã biết đây là nghệ sĩ đàn cello trẻ tuổi và có thực lực nhất hiện nay, Lương Nhạc "

Uyen Lam đương nhiên biết vị này, mọi người trong trường ai cũng hâm mộ, mơ ước được như Lương Nhạc. Năm nay Lương Nhạc hai mươi sáu tuổi, nheo mắt đánh giá cô bé đang ôm cây đàn violon xen trước mặt, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt trong veo, đơn thuần, ngoài trừ trợn lên vì ngạc nhiên cũng không pha lẫn chút vui mừng nào. Càng là người không có tạp niệm, tiếng đàn kéo ra càng lay động lòng người. Bất giác Lương Nhạc nhớ lại thuở nhỏ của mình, cô cũng đơn thuần yêu thích đàn violon xen, luôn khắc khổ luyện tập, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ trở thành nhà diễn tấu tài ba.

" Lương Nhạc, em hãy mang cô bé theo, cố gắng dạy dỗ về sau nhất định sẽ toả sáng " Cô giáo Trần cười nói, tiếp đó quay sang Uyên Lam, yêu thương sờ sờ đầu cô, nói khẽ " Hãy đi theo Lương Nhạc, cô ấy rất lợi hại, em có thể học được nhiều thứ, về sau tiền đồ thênh thang "

Uyen Lam trừng mắt nhìn cô giáo Trần, thấp giọng đáp " Em chỉ muốn học đàn ở trường " Một câu nói làm cô giáo Trần không khỏi nghẹn lời.

Trong ngôi trường này, bất kỳ người nào cũng lo lắng cho tiền đồ mai sau của mình? Cho dù không có dã tâm đi nữa, nhưng đứng trước cơ hội tốt như vậy, có ai lại chọn bỏ qua.

Lương Nhạc thừa dịp cô giáo Trần chưa phát hoạ, lôi kéo Uyên Lam nói " Em theo tôi cũng giống như đi học vậy thôi, tôi sẽ hết lòng dạy dỗ em thành tài "

Uyen Lam cúi đầu, có chút né tránh, căn bản là cô không cần Lương Nhạc dạy....

" Em không muốn, em học ở trường...tốt lắm " Uyên Lam không biết cự tuyệt thế nào cho phải, cái cô để tâm duy nhất là, nếu đi theo Lương Nhạc thời gian còn lại sẽ không còn bao nhiêu, cô với chú thời gian chung đụng đã ít tới đáng thương, còn muốn giảm tiếp sao? Cô không đồng ý, tuyệt đối không.

" Em cứ cẩn thận nghiền ngẫm, tôi sẽ nói chuyện với chú của em " Cô giáo Trần hí mắt nói, giờ tay chỉ chỉ vào trán Uyên Lam " Đứa nhỏ ngu ngốc này, tiền đồ cực tốt không thích, vậy cuối cùng em muốn cái gì "

Uyen Lam rất muốn nói với cô giáo, thực ra em chỉ cần mình chú là đủ rồi. Nhưng lời này không thể nói lung tung được.

Cô giáo Trần quay đầu, liền gọi điện cho Tăng Trầm, Tăng Trầm cũng vô cùng quyết đoán, nói việc này do Uyên Lam định đoạt, con bé muốn thế nào liền theo thế đấy. Hết gặp Uyên Lam, lại đến Tăng Trầm, cô giáo Trần sốt ruột muốn chết, nhưng cô kiên quyết không buông tha một cơ hội tốt như vậy. Cô giáo Trần mong Tăng Trầm suy ngẫm kỹ càng việc này, khuyên nhủ Uyên Lam mấy câu.

Buổi tối Tăng Trầm ôm Uyên Lam nằm tổ trên ghế sofa, đột nhiên anh lên tiếng " Em thật không muốn đi theo người khác học hỏi?"

Tăng Trầm không nói thẳng tên Lương Nhạc, chỉ dùng từ người khác đề cập.

Uyen Lam thân nhiên gật đầu.

" Tại sao?" Tăng Trầm tươi cười, dùng ngón mũi cao ngất cọ cọ chóp mũi của cô.

Uyen Lam xoay người, dựa đầu lên lồng ngực rộng lớn của anh, nhỏ giọng nói " Chú lúc nào cũng bận rộn, bởi vậy tôi muốn giành thời gian ở cùng với chú "

Có đôi khi Uyên Lam luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, bắt quá toàn lời thật lòng ... đánh thẳng vào tim anh. Cô bé này đâu biết lời nói của mình có bao nhiêu kích thích, đôi mắt to tròn mở lớn, vẻ mặt ngây thơ vô tội, giọng điệu ân chứa uất ức không thôi.

" Chú, tôi muốn ở bên chú " Uyên Lam kéo chiếc áo sơ mi màu đen của anh, tha thiết nói " Tôi lúc nào cũng nhớ đến chú "

Tăng Trầm có phần sợ hãi, trước đây chiếm lấy cô bé vì dục vọng, hiện tại thì sao? Không cần đụng chạm thể xác cũng cảm thấy lo lắng nhớ nhung ... anh đã thật lòng thật dạ yêu Uyên Lam, một cô bé chưa thành niên, một người nhỏ hơn anh những mười một tuổi .. Tình huống hiện tại không quan trọng, nhưng còn tương lai? Anh có thể cho cô cái gì?

Tăng Trầm vuốt mái tóc đen mượt của cô, dịu dàng nói " Tôi cũng chưa bao giờ nói sẽ rời xa em "

Uyen Lam ôm anh thật chặt, khẽ " Ừ " một cái.

Lều trại phía dưới đã dựng đứng, căng phồng cứng ngắt, bất quá nhìn vào đôi mắt Uyên Lam, thế nào lại trong sáng sạch sẽ, cô bé rõ ràng ... là đang dụ dỗ anh đó!

" Em muốn làm gì? " Tăng Trầm hít một hơi thật sâu, đưa tay捏 hai má Uyên Lam.

Uyen Lam nhếch miệng, vui vẻ cười rộ lên nói " Cái gì cũng làm "

Cô bé giống như con hồ ly nhỏ gian xảo, động tác cực kỳ nhanh nhẹn nhào qua, hai tay giữ lấy đầu Tăng Trầm, đôi môi đỏ hồng ập đến, thỉnh thoảng lại kích khiến Tăng Trầm choáng váng, ngây ngất. Toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn đều đặt trên người Tăng Trầm, hai luồng thịt non phía trước cọ lên ngực anh, liên tục chà xát lên xuống, miệng không ngừng gặm cắn bờ môi mỏng của anh, dần dần bắt đầu cực cực, dùng cặp mông tròn trịa khiêu khích vật nam tính đang sưng to ... Một cô nhóc lại đi làm động tác kích tình này, thật khiến người khác chướng tai gai mắt.

Tăng Trạm cũng chịu không nổi, giữ chặt eo cô, hỏi "Làm gì đó?"

Uý Lam hást cằm, rất thành thậ trả lời "Làm chú "

Tăng Trạm bật cười, nhướng mày đính chính " Cho dù muốnn, cũng phải do tôi làm em mới đúng "

Nói xong định cời bỏ quần áo trên người cô. Uý Lam không thuận theo, lắ đầu quảy quảy.

" Không muốnn ...Chú...chú cho tôi cười một lần đi, một lần thôi cũng đượcc "

Tăng Trạm liếc mắt nhìn cô " Lón như vậy rồi nói chuyện vắn minh một chút "

Uý Lam đàng cời đồ, ngắng đầu trườg anh một cái nói " Tôi học từ chú " Thoát hết chỉ chừa lại kiện nội y màu đen, hai má Uý Lam đỏ ửng, thẹn thùng chỉ vào ngực mình hỏi " Màu đen, có phải ...ừ...rất đẹp mắt phải không?"

Hai điều thổ trắng nõn nà, ẩn núp trong cúp áo ngực đen tuyền, theo mỗi nhịp thổ của Uý Lam khẽ rung rinh mời gọi, liếc sơ qua đã biết nó có bao nhiêu hấp dẫn. Tăng Trạm nuốt nước bọt, không chút xấu hổ gậ đầu.

" Tốt lắm "

Uý Lam lập tức cao hứng, hỏi tiếp " Chú thích đúng không?"

Cô rướn người, đưa bộ ngực đến trước mặt Tăng Trạm, vừa tắm rửa xong, mùi hương sữa tắm thoang thoắng, nhẹ nhàng khoan khoái thật sâu kích thích hóoc-môn nam tính trong anh.

" Tất cả của em, tôi đều thích " Tăng Trạm lè lưỡi liếm lên vùng thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, tay còn lại vuốt ve vùng lưng mịn màng của cô.

" Ừm..." Uý Lam rên khẽ, tỉnh ra đã một tháng rồi cô với chú chưa làm chuyện kia.

Đầu lưỡi Tăng Trạm len lỏi vào trong nội y của cô, ở trên bầu ngực căng mọng tìm tới đỉnh nhọn mềm mại, không thể cuốn vào miệng nhắm nháp chỉ có thể dùng chiếc lưỡi đùa bỡn một hồi. Lăn qua lộn lại một hồi, gãi gãi tới khi đầu nhũ tiem trở nên đỏ tươi ướt át, nửa muốnn lỏi ra ngoài tiếp tục chơi đùa, nửa muốnn đặt ở bên trong chơi trò ẩn núp.

Uý Lam chóng đờ không xong, cả người mềm nhũm, hơi thờ ờ ờ ...

" Chú..." Âm thanh nũng nịu vang lên, hai mắt phản chiếu tia sáng khác thường, lông mi run run lợi hại.

Hạ thẽ Tăng Trạm cương cứng nhức nướ, trực tiếp chia thẳng vào đùi cô. Uý Lam ôm cổ Tăng Trạm, chôn khuôn mặt nóng bừng vào hõm vai của anh. Đúng là cô đang nhóm lửa tự thiêu mình mà! Tăng Trạm liếm mút thời gian thật lâu, Uý Lam có chút mất hứng, nứu lấy tóc anh, nhỏ giọng thì thầm.

" Để tôi tiếp nhé ..."

Bạn đang đọc truyện *Cắm Thủ Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* đượcc tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 105.2

Tăng Trạm hứng thú liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Uý Lam, hai tay giữ lấy eo cô, dùng giọng mũi ừ một cái xem như đồng ý, tầm mắt dừng lại trên bờ môi đỏ mọng mê người, đầu hơi cúi xuống, để cô dễ dàng tiến lên.

Uý Lam lập tức lao tới, há miệng ngậm lấy đôi môi Tăng Trạm, liếm mút, gặm cắn, gần như quên hết mọi thứ xung quanh chỉ tập trung vào mỗi việc ăn mỗi chú ... Tăng Trạm thoải mái dựa lên ghế sofa, thích thú ngắm nhìn cô bé đang ra sức tấn công mình, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, con sói nhỏ đói khát!

Cánh môi bị gặm tới tê dại, Tăng Trạm khẽ xoay mặt né tránh. Sau khi hôn đủ, Uý Lam bẽn đưa tay cời bỏ áo sơ mi của anh, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc, đôi môi mềm mại đặt từng nụ hôn lên làn da lúa mạch nam tính, từng chút một tìm đến viên thủ du thô sáp nho nhỏ, há miệng ngậm vào, chiếc lưỡi như tấm lưới bao lấy tủy ý liếm láp.

" A..."

Tăng Trạm than nhẹ, trong phòng ánh đèn sáng tỏ chiếu lên khuôn mặt đỏ hồng của Uý Lam. Cô bé này...đúng là đã động tình.

Tằng Trạm duỗi tay vòng ra sau lưng cô, cởi bỏ móc khoá chiếc áo nịt ngực, nhìn hai luồng thịt căng tròn khe khẽ đung đưa, Tăng Trạm bỗng chốc kim lòng không nổi, cô cứ chậm chạp như vậy, chẳng phải muốn anh nghẹn chết hay sao?

Vội vàng kéo xuống quần ngủ của Úy Lam, lại chỉ vào phần hạ thân nhô cao, nói " Cởi quần cho tôi đi "

Úy Lam chơi chưa đã, nên lắc đầu liên tục " Không được "

Tằng Trạm trưng ra bộ mặt đáng thương, hỏi " Tôi sắp nghẹn chết, em nhẫn tâm vậy sao?"

Đĩ nhiên là không nỡ, Úy Lam bữu môi, bắt tay vào việc cởi quần áo cho chú, quần lót vừa thoát, cự vật to dài lập tức nhẩy ra, quy đầu như có như không quét qua miệng cô, kêu gào muốn chui vào nơi ấm áp. Úy Lam quay mặt, định nhích người ra, liền bị Tăng Trạm đè lại.

" Không phải em nói muốn làm tôi hay sao?"

Úy Lam ngẩng đầu, neho mắt nói " Tôi cười chú...người được tiện nghi vẫn là chú "

Tằng Trạm thờ dài, thấp giọng dụ hoặc " Cho tôi đi vào, có được hay không?" Bàn tay thô ráp hướng bầu ngực đầy đà nhéo nhéo, ngón cái nhấn nhá trên đầu nhũ tiem dựng đứng, thân thể Úy Lam như tan chảy, nằm rạp lên người anh, mặc kệ căn lửa nóng sung to áp trên cổ cô.

Vô cùng nóng..Úy Lam bật cười " Chú thật hư "

Tính nhẫn nại của Tăng Trạm bị vét sạch, anh đặt hai tay dưới nách Úy Lam, nhấc bổng cô lên, để chân cô giạng ra ôm lấy thắt lưng mình, ngón tay lần xuống thăm dò cửa huyết, mặt dịch ướt át, lổ vào đã mờ...Tằng Trạm hài lòng nhếch mép, nắm lấy cự vật chống lên miệng huyết, nhẹ nhàng đi vào. Tăng Trạm không thể hiểu lý do vì sao, rõ ràng là làm nhiều lần, nhưng tiểu huyết vẫn hút chặt như cũ, ấm áp, trơn trượt, hàng ngàn nếp nhăn quần quanh khiến anh gần như nộ vũ khí xin hàng.

Bên đây Úy Lam chẳng chút thoải mái, kích cỡ của hai người quá không tương xứng, chú lúc nào cũng gấp gấp xâm nhập, rất đau...Úy Lam không khỏi chùn bước, định quay đầu chạy trốn.

" Rút ra ngoài một chút..." Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi anh đào hé mở, thở hổn hển.

Tằng Trạm làm như không nghe thấy lời cô, nắm lấy cặp mông tròn trịa ấn xuống, quy đầu xông thẳng tới đáy, đụng vào hoa tâm non nớt.

" Á.." Trừ bỏ tiếng kêu ban đầu, sức lực còn lại chỉ đủ Úy Lam há mồm rên rĩ.

Khi làm chuyện xấu, Tăng Trạm cực kỳ chuyên chú, tất cả khí lực đều tập trung ở nửa bên dưới, mỗi một lần rút ra đâm vào luôn mạnh mẽ quyết liệt. Trải qua một lúc, Úy Lam dần dần thích ứng, mặc dù còn hơi đau, bất quá...cảm giác cũng rất khá. Úy Lam thích Tăng Trạm, dù đau hơn nữa cô cũng chịu được, huống chi cô đã xác định được bản thân yêu anh.

Cơ thể trần trụi của Úy Lam không ngừng nhún nhảy trên người anh, hai bầu ngực tuyết trắng theo đó tung tung liên hồi, hoa huyết ướt đầm đón lấy cự vật, nhét quy đầu vào tận cùng bên trong, Úy Lam nhắm mắt, nửa buông thả, nửa hưởng thụ. Tăng Trạm chỉ biết cắm đầu luật động, thả trôi dục vọng điên cuồng của bản thân ... Úy Lam đưa tay giữ lấy hai khoả tình hoàn, thẹn thùng.

" Quát thật đau ..."

Tằng Trạm thúc mạnh, đem tinh dịch nóng bỏng rót vào trong tử cung sạch sẽ, Úy Lam dựa hẳn lên người anh, mơ màng nhắm mắt ngủ. Nghi ngoi một lát, Tăng Trạm mới đẩy đẩy Úy Lam, phát hiện cô bé đã ngủ từ lúc nào.

" Tiếp tục chứ! " Không cho Úy Lam cơ hội cự tuyệt, cầm côn thịt cắm đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Chương 106

Tháng tám vừa đến, cũng là sinh nhật của Úy Lam, giống như năm trước, Tăng Trạm bận tối mắt tối mũi, trừ bỏ tặng quà, chỉ nói được một câu sinh nhật vui vẻ.

Úy Lam nhắm tính trong đầu, cô đã bước sang tuổi mười bảy! Hầu hết thời gian Tăng Trạm bận rộn không về nhà, Úy Lam thì bị cô giáo Trần kéo đi

theo Lương Nhạc học tập. Thời điểm Lương Nhạc biểu diễn, Uy Lam vô cùng nghiêm túc ngồi dưới khán đài lắng nghe, đem mọi chi tiết đều ghi nhớ. Quan sát Lương Nhạc ngồi trên sân khấu diễn tấu, bàn tay khéo léo kéo đàn cello, Uy Lam không đặt tâm tư thương thức tiếng đàn tao nhã của Lương Nhạc, cái mê hoặc cô chính là phản ứng trên mặt khán giả, nói thực lòng...Uy Lam sẽ không vì một khúc nhạc mà rơi lệ, nhưng cô muốn khi mình kéo đàn sẽ khiến người nghe rơi lệ.

Đi xem Lương Nhạc diễn tấu vài lần, Uy Lam đã có chút dao động, cô bắt đầu mơ ước một ngày nào đó, bản thân cũng ngồi ở vị trí kia kéo đàn, phía dưới mọi người vừa khóc vừa vỗ tay, hoặc đến một lúc nào đó, tấm băng rôn sẽ viết hàng chữ Trầm Uy Lam thật to, cô tin rằng mình có thể làm được.

Nhìn thấy biến hoá trong mắt Uy Lam, cô giáo Trần và Lương Nhạc đặc biệt hài lòng, cả hai đều khẳng định tương lai Uy Lam nhất định toả sáng. Được Lương Nhạc chọn làm người nối nghiệp, đây là nguyện vọng của bất kỳ học trò nào theo học violon xen, mỗi người nhìn Uy Lam hâm mộ xen lẫn ganh tỵ. Công tác ở tỉnh lý, phức tạp và rườm rà hơn nhiều so với trung ương, Tăng Trầm lại là người rất kỷ lưỡng, trong công việc luôn thận trọng, hiệu suất cũng cực kỳ nhanh, cuối cùng Tăng Trầm lên chức, người cao hứng nhất lại là Tăng Hải, công văn còn chưa gửi xuống, Tăng Hải đã gọi điện báo Tăng Trầm về nhà một chuyến.

Có điều Tăng Hải quả thật không hiểu nổi, đứa con gái lẽ ra giờ này phải lên lớp lại đột ngột xuất hiện, đúng là con nhóc lừa đảo, làm thế nào biết được hôm nay anh nó trở về? Thời tiết tháng mười, không nóng cũng không lạnh, Tăng San mặc một chiếc váy liền áo màu hồng ngấn ngùn, chỉ che đủ cặp mông căng tròn, tóc nhuộm thành màu nâu, hơi xoăn, tuy ý thả rồi tung ở sau lưng.

Tăng Hải vừa nhìn thấy cổ áo khoét sâu để lộ hơn phân nửa bộ ngực đầy đặn của Tăng San liền đen mặt, đây là đại viện quân khu, con gái ông lại chẳng chút ý tứ lại còn ăn mặc như vậy. Tăng Trầm rửa tay xong đi ra, Tăng San vội vàng chạy tới ôm cánh tay anh, làm nũng.

" Anh hai, sao trở về không nói với em một tiếng?"

Không đợi Tăng Trầm lên tiếng, mẹ Tăng San lật đật nhảy ra, giận dữ hét " Con còn không nhanh buông tay "

Tăng Trầm là ai? Đó là tên hạ lưu vô si chuyện gì cũng dám làm, con gái bà đeo bám nó, không biết chừng nó sẽ thật sự xuống tay. Tăng San bị tiếng rống của mẹ dọa sợ, lập tức buông tay, trừng mắt nhìn bà mấy phút, mới ngoan ngoãn ngồi ăn cơm. Tăng Hải đối với Tăng Trầm phi thường vừa lòng, riêng đứa con gái này...đúng là rất đau đầu! Tăng Hải đập đũa 'rầm' một cái, lớn tiếng mắng.

" Cô có biết xấu hổ hay không? Đây là đại viện, lại ăn mặc như vậy, mặt mũi người làm ba như tôi phải để đâu?" Rõ ràng là đứa con gái có giáo dưỡng lại cố tình ăn mặc hở hang.

Tăng San cúi đầu, hai mắt đỏ hoe. Mẹ cô đau lòng xoa đầu con gái, rồi liếc xéo Tăng Trầm một cái, khuyên nhủ " Xã hội rất nhiều kẻ xấu, con phải biết đề phòng, ba mẹ mắng con, bởi vì lo lắng cho con mà thôi! "

Tăng San gật gật đầu, lại nhìn không được, lén lút nhìn về phía Tăng Trầm, thầm nghĩ, rốt cục anh hai có hiểu được ý muốn trong lòng mình hay không?

Ăn cơm xong, Tăng Hải lôi kéo Tăng Trầm ngồi xuống ghế sofa nói chuyện phiếm, xem thử bước kế tiếp Tăng Trầm tính thế nào. Tăng Trầm nhếch mép, cười mỉa.

" Phát triển đến đâu hay đến đó " Anh ở trong tỉnh, biểu hiện tốt, không quá lâu có thể lên chức cục phó, sau đó là cục trưởng...lý tưởng trước mắt là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 107

Miệng Tăng Trầm kín như bưng! Không moi được lời nào, Tăng Hải đành gượng cười chấm dứt đề tài này. Tăng San đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ, nhìn Tăng Trầm, nói

" Anh hai, em có quà tặng anh "

Tăng Hải hơi nhú mày, bắt quả hai vợ chồng ông đều ở đây, con nhóc Tăng San kia chắc không làm ra chuyện gì lớn lao khác thường được. Tăng Trầm bắt đắ dĩ đứng dậy, đi về phía phòng ngủ Tăng San. Cô cười hi hi, chỉ vào khung hình thật lớn bên trong, Tăng Trầm hí hóp mắt, bước thẳng đến chỗ khung ảnh. Trên bức hình là Tăng Trầm và mẹ anh, đại khái lúc đó, Tăng Hải còn chưa ép buộc bà ly hôn, khuôn mặt trẻ tuổi, vóc người cao gầy, vô cùng cân đối, Tăng Trầm cảm thấy trên đời này không ai đẹp hơn mẹ anh.

Từ khi Tăng Trầm tiến vào, Tăng San liền khép cửa lại, nhưng không dám bấm khoá. Cô hấp tấp chạy tới bên Tăng Trầm nói

" Anh hai, em rất vất vả mới lên lấy được đó " Nói xong Tăng San kéo tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, đầu tựa lên vai Tăng Trầm, khoé môi nở nụ cười hạnh phúc.

Tầm mắt Tăng Trạ đặt lên người phụ nữ trong hình, ngón tay vuốt qua vàng trán bóng loáng, lần xuống gò má tinh xảo, rồi chuyển đến chiếc cằm thon gọn, bà cứ vậy rời đi, lưu lại mình anh trên thế gian, bà sẽ yên lòng nhắm mắt sao?

"Tìm được ở đâu?" Tăng Trạ đột ngột lên tiếng.

"Chỗ mẹ em, em vụng trộm lấy ra, rồi đem phóng to " Tăng San tranh công, giọng nói ẩn chứa niềm vui sướng khó tả. Đáy lòng Tăng Trạ cười lạnh, đúng là bị à tiện nhân kia giấu đi.

Hai tay Tăng San ôm chầm cổ anh, thấp giọng nỉ non " Anh hai...anh biết em thật lòng thích anh..." Cho dù anh hai nghĩ thế nào, cô cũng thích, Tăng San đu người nhảy lên, cơ thể lồi lõm dán sát người Tăng Trạ, hai chân bấu chặt hông anh, miệng hôn tới tấp.

" Anh hai, em yêu anh "

Tăng Trạ bị hành động bất chợt của cô đẩy ngã xuống giường, chưa kịp hoàn hồn, nút áo đã bị cởi ra, đôi môi nóng bỏng nhanh chóng hướng cổ anh gặm cắn, Tăng Trạ nắm lấy vai Tăng San, định xô cô ra, thì cửa phòng bật mở.

Mẹ Tăng San đứng đó, cả người run run vì tức giận, lớn tiếng mắng mỏ " Tăng Trạ, đó là em gái của cậu, cậu không phải con người "

Bà ta chạy tới bên giường lôi kéo Tăng San đứng lên.

" Là lỗi của con, đừng trách anh hai ..." Mắt Tăng San đỏ ửng, môi mấp máy.

Tăng Trạ nhếch mép, ngồi dậy, sửa sang quần áo bị nhăn, Tăng Hải cũng vội vàng đi vào, trừng mắt nhìn Tăng San chằm chằm, trừ bỏ bà ta, người sáng mắt đều thấy rõ tất cả là lỗi của Tăng San.

Tăng Hải tỉnh tỉnh nóng nảy, vung tay liền cho Tăng San một cái tát, cả người cô té ngã trên sàn, bụm mặt khóc rống lên .

Mẹ Tăng San đau lòng trách móc.

" Ông làm gì thế? "

Tăng Trạ nhìn Tăng San khóc lóc thảm thiết, thở dài một hơi, lúc anh còn nhỏ, chẳng phải cũng bị đánh giống vậy hay sao?

" Tăng San, con tốt nhất nên an phận, từ nay về sau, không bao giờ được phép xuất hiện trước mặt anh trai con nữa, biết chưa? " Sắc mặt ông xanh mét, thờ phỉ phò cố gắng áp chế cơn giận dữ " Cô là con gái của tôi, đừng làm chuyện xấu hổ, mất mặt để người ngoài đánh giá, đây là con trai tôi, cũng là anh ruột của cô "

Tăng Trạ cầm lấy khung hình, xoay người rời khỏi, Tăng Hải liếc nhìn bức ảnh trên tay Tăng Trạ, khuôn mặt già nua nhuộm một tầng hổ thẹn, không nói gì thêm, còn về mặt mẹ Tăng San cũng cực kỳ khó coi. Đợi bóng dáng Tăng Trạ mất hút, bà ta mới nghiêng răng nói

" Đúng là đồ mất dạy " Dứt lời, một cái tát toé lửa đánh lên mặt bà.

Tăng Hải mím môi, hung tợn nhìn bà, bà nói rất đúng, Tăng Trạ không có giáo dục, mẹ thì mất sớm, kẻ làm ba cũng không biết dạy dỗ, rốt cục ông đã để con mình chịu bao nhiêu thua thiệt, đến khi muốn bù đắp thì quá muộn màng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 108

Tăng Trạ cầm ảnh chụp về nhà, trùng hợp Úy Lam cũng vừa trở về, nhìn bức hình, nhin không được lên tiếng khen ngợi.

" Thật đẹp! "

Tăng Trạ mím môi, về mặt có chút thần thờ, đi thẳng vào phòng sách, Úy Lam lật đặt theo sau, cô dừng lại ở ngưỡng cửa, chăm chú nhìn Tăng Trạ đang lau chùi khung ảnh, tiếp đó kéo ghế ngồi đối diện ở phía đối diện, cả người ngẩn ngơ.

Úy Lam im lặng đứng nhìn tấm lưng cao ngất của Tăng Trạ một lúc lâu, sau đó nghiêm túc quan sát hai người trong bức hình, rất quen mắt ... hình như đứa bé kia là chú lúc nhỏ. Qua một hồi, thấy chú vẫn không quan tâm tới mình, Úy lam ừ ừ quay về phòng.

Cô lên giường ngủ sớm, hôm sau tỉnh dậy, nghiêng đầu, không thấy chú bên cạnh, cô liền nhanh chóng ngồi dậy, chạy ra ngoài. Chẳng lẽ ... cả đêm chú đều ở trong phòng sách?

" Chú! " Ủy Lam nhỏ giọng gọi anh, Tăng Trạm khẽ xoa đầu gối, rồi đứng lên. Thân hình cao lớn cứng đờ, Ủy Lam bước lại gần ngẩng đầu nhìn Tăng Trạm, thấy khoẻ mỗi anh lấp lánh ánh cười, không khỏi yên lòng, nhẹ nhàng hỏi.

" Chú không sao chứ? "

Nụ cười trên môi Tăng Trạm càng sâu, anh lắc đầu " Không có việc gì "

Hai người rời khỏi phòng sách, nhìn đến nhà bếp lạnh tanh, anh quay đầu hỏi cô " Đói chưa?"

Ủy Lam bày ra vẻ mặt đáng thương gật gật đầu.

Tăng Trạm vừa tiến về phía toilet vừa nói " Em đợi một lát, tôi thay đồ xong, chúng ta đi ăn sáng, sau đó tôi đưa em tới trường "

Ủy Lam chu môi, hờn dỗi nói " Hôm nay không có đi học "

Tăng Trạm khựng lại, thấp giọng 'ừ' một cái xem như trả lời.

Đội Tăng Trạm bước ra, hai người cùng xuống dưới lầu ăn sáng, tiếp đó anh vội vàng đi làm, chỉ kịp dặn dò Ủy Lam cố gắng nghỉ ngơi cho tốt.

Thời điểm Tăng Trạm về nhà, khung hình đã được Ủy Lam treo ngay ngắn trong phòng sách, Tăng Trạm hài lòng gật gù, quả thật cô bé đã nhìn ra, ảnh đó là anh chụp chung với mẹ lúc còn nhỏ.

Mấy ngày sau, Tăng Trạm mới nhận được tin, Tăng San bị đưa tới Pháp du học, hơn nữa còn chịu sự quản thúc vô cùng nghiêm ngặt, nếu không có mệnh lệnh của Tăng Hải, tuyệt đối không cho phép quay trở về. Vì lý do đó, cứ cách hai ba ngày, hai vợ chồng Tăng Hải lại xảy ra cãi cọ. Hiện giờ Tăng Hải có quyền có thể, không còn phụ thuộc bên nhà vợ, nên đối với mẹ Tăng San rất thờ ơ, ngược lại bà ta suốt ngày than thở, con gái đi xa, chồng thì bỏ mặt, không quan tâm tới bà.

" Bây giờ Tăng Trạm tương lai sáng lạn, ông lại bỏ rơi hai mẹ con tôi, Tăng Hải a Tăng Hải, ông đúng là kẻ ăn cháo đá bát, vong ơn phụ nghĩa "

Lúc tiếp cận ông, bà trẻ tuổi lại xinh đẹp, giờ tay nhắc chân đều mang vẻ hiền thực nết na, nay già đi ... cũng sẽ chanh chua như mấy bà thím ngoài chợ.

Trên đời này, Tăng Hải chán ghét nhất là câu vong ơn phụ nghĩa. Ông rống lên " Bà câm miệng cho tôi " Sắc mặt đen thui, tay ông run run chỉ ra cửa " Nếu không thích ở đây, bà có thể rút "

Giọng điệu gay gắt, lời nói nghiêm khắc như vậy, cũng là lần đầu tiên ông thốt ra. Mẹ Tăng San phút chốc ngất người, khi hoàn hồn thì nước mắt là chả, âm thanh nức nở.

" Ông, ông chê tôi già, ông...ông là kẻ vô lương tâm "

Nếu hỏi Tăng Hải, ngoài câu vong ơn phụ nghĩa, ông còn chán ghét cái gì? Đó là hai chữ lương tâm. Lương tâm sao? Mẹ nó lương tâm của ông từ sớm đã bị chó tha mất rồi.

" Bà muốn sống yên ổn, tốt nhất phải biết an phận, tính tình Tăng San chẳng phải người làm mẹ như bà hiểu rõ hơn ai hết sao, nếu nó ở đây khó bảo đảm sẽ không gây phiền toái cho Tăng Trạm, bà không sợ nó làm ra chuyện kinh thiên động địa gì à, dùng cái đầu óc bà đậu của bà suy nghĩ đi " Dứt lời ông đi vào phòng, để bà một mình đứng đó.

Hừ, ông nói thật hay, nào là gây phiền toái cho Tăng Trạm, nào là làm ra chuyện động trời, bà muốn chóng mặt nhìn xem, không có con bà xen vào, có chắc Tăng Trạm sẽ không phạm sai lầm?

Thời gian sau, Lâm Hân Du chính thức đi dạy môn ngữ văn ở một trường tiểu học, lương bổng và phúc lợi vô cùng tốt, tất cả là nhờ ơn của Tăng Trạm, vì chuyện này Lâm Hân Du đã mời Tăng Trạm cùng Ủy Lam tới nhà dùng cơm.

Đào mất một cái, lại đến sinh nhật lần thứ hai mươi chín của Tăng Trạm, Ủy Lam bắt đầu nhảm tính, còn không quá mấy tháng...cô tròn mười tám tuổi. Trong công việc, Tăng Trạm ngày càng thăng tiến, từ khi nhậm chức chủ nhiệm phòng ban, danh tiếng vang xa, người tới nịnh nọt hện gặp rất nhiều, bên ngoài anh vẫn là người đàn ông thành đạt độc thân, không khỏi thu hút đám ong bướm lượn lờ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chương 109

Uý Lam theo Lương Nhạc học đàn ngày càng tiến bộ, kiến thức cơ bản vững vàng. Lương Nhạc còn sắp xếp cô bé tham gia vào mấy buổi diễn ra mắt công chúng. Chẳng ai ngờ được, từ một con nhóc ngờ nghệch si ngốc, giờ lại nhả nhặn ngồi trên đài, chỉ với trái tim thuần khiết, và tấm lòng chân thành, kéo khúc nhạc lay động khán giả bên dưới. Hôm sau các báo đài đồng loạt đưa tin, nhà diễn tấu trẻ tuổi tràn đầy hứa hẹn Trầm Uý Lam.

Tằng Trạm ngồi trong văn phòng, nhìn tin tức trên báo, không khỏi xoa cằm cười ha hả, cô bé của anh thế nhưng đã nổi tiếng. Đợi Uý Lam quay về, không biết nên thưởng cho cô cái gì, bất quá chưa kịp nhìn thấy người, anh đã bận đi công tác.

Công việc ở tình lý quá nhiều, Tăng Trạm ước gì mình có thể phân thân, mỗi lần Uý Lam diễn xong về nhà, Tăng Trạm lại đi, đến khi Tăng Trạm được phép trở về, Uý Lam đã đi diễn. Hai người cứ vậy lơ lửng với nhau, cộng thêm công việc thật sự rất vất vả, về đến nhà liền lăn ra ngủ, đôi khi Uý Lam vô cùng oán hận lịch biểu diễn dày đặc của mình, thời gian rảnh rỗi ít đến thương cảm.

Bên kia, Tăng Hải cứ cách hai ba ngày lại gọi cho Tăng Trạm biểu anh về nhà, kêu mười lần, anh mới về một lần, khiến Tăng Hải tức tối muốn chết, liền điện thoại cho cấp trên Tăng Trạm. Lãnh đạo tìm tới văn phòng anh, thấp giọng khuyên răn

"Nói như thế nào cũng là người một nhà, nên trở về bồi cha cậu nhiều hơn "

Tăng Trạm chỉ coi mấy lời này như gió thoảng bên tai.

Qua vài ngày, cuối cùng ước nguyện của Uý Lam cũng thành sự thật, cô và Tăng Trạm có thời gian ở bên nhau.

"Nhẹ chút..." Uý Lam nũng nịu van xin, gò má đặt trước ngực Tăng Trạm, cả người mềm nhũn mặc anh xoa nắn. Tăng Trạm cật lực va chạm, đáy mắt đều là tình nồng mật ý, còn thịt không ngừng thúc vào tiểu huyết căng mịn, giọng nói gấp gáp.

"Không nhẹ được...giống như bị trúng tà vậy "

Đúng là tiểu yêu tinh, luôn biết cách dụ dỗ anh mất khống chế, phía dưới lúc nào cũng siết anh thật chặt, như muốn hút cạn tinh lực của anh mới thôi. Không biết ở trong cơ thể cô làm mất bao lâu, cuối cùng phóng thích, lại quên hôm nay không phải kỷ an toàn của Uý Lam, cũng chẳng mang bảo hộ...

Uý Lam mệt lả, ngã người nằm xuống ghế sofa, tùy ý Tăng Trạm ôm cô vào toilet tắm rửa, sau đó hai người đi siêu thị mua thức ăn. Thời điểm mua đồ, Tăng Trạm lên lút quan sát Uý Lam một vòng, cô nhóc này biến hoá thật sự quá lớn, thân hình lồi lõm cân đối, cực kỳ quyến rũ. Uý Lam mua rất nhiều thứ, có điều trước ánh nhìn chăm chú của Tăng Trạm nhìn không được liền quay đầu lại, gằn từng chữ.

"Bây giờ hẳn là chủ thích lắm "

Tăng Trạm ngẩn người chưa rõ ý của cô bé, Uý Lam tiếp tục nói "Trước kia tôi cũng chẳng ưa chú "

Tăng Trạm nhướn mày "Tương lai tôi sẽ yêu em hơn nữa "

Uý Lam là cô bé đầu óc vốn rất đơn giản, vấn đề của mình còn suy nghĩ chưa xong, hướng chỉ tính đến chuyện bắt kịp tốc độ trong lời nói của Tăng Trạm, đành phải chậm chạp hỏi.

"Tại sao? "

Tăng Trạm dắt cô đi đến quầy thanh toán, giọng nói thản nhiên "Để tương lai em cũng yêu tôi nhiều hơn "

Uý Lam cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật đầu đồng ý "Được "

Hai người rời khỏi siêu thị, đột nhiên Uý Lam tránh ở sau lưng Tăng Trạm, anh vội xoay người ôm lấy cô, nhỏ giọng hỏi "Sao vậy? "

Uý Lam hást cằm về phía trước, Tăng Trạm ngẩng đầu nhìn theo, cách đó không xa, mẹ Tăng San tròn mắt nhìn trân trời. Khuôn mặt bà nhăn nhúm, ánh mắt sắc bén nhìn Uý Lam chăm chăm, tiếp đó quay sang Tăng Trạm càng thêm hung dữ. Mẹ Tăng San bước lại, đưa tay muốn bắt lấy Uý Lam, bất quá cô bé nhanh chóng lên ra sau lưng anh, miệng lầm bầm mắng 'Đồ điên'

Khuôn mặt Tăng Trạm lạnh lẽo, lớn tiếng ngăn lại "Bà định làm gì?"

"Đó là ai?" Mẹ Tăng San hét lên, đứa bé nhỏ như vậy...Tăng Trạm tên súc sinh này lại có thể ... đúng là không bằng cảm thú mà.

"Con gái bạn tôi, có chuyện gì sao?" Mặt Tăng Trạm tỉnh bơ, khẳng định.

Uý Lam lại không vui, liếc nhìn anh một cái, lầu bầu "Tôi là người yêu của chú mới đúng "

Đầu bà bắt đầu đau nhức, Tăng San đã ngốc như vậy, cô bé này thế nào còn ngu hơn? Phút chốc mặt Tăng Trạm xanh mét, anh không muốn thân phận của cô bị người ta biết đến. Anh ra sức bảo hộ Uý Lam, chờ cô trưởng thành, tròn hai mươi tuổi, lúc đó hai người có thể đi đăng ký kết hôn. Nhưng bây giờ...cô mới mười bảy, còn chưa ăn sinh nhật lần thứ mười tám.

Trước kia anh một lòng một dạ khư khư giữ cô bên cạnh mình, hiện tại anh ra sức nâng niu che chở cho cô, tóm lại tất cả...đều xuất phát từ yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 110

Editor: TrangQA830810

Tôi là người yêu của chú...Tăng Trạh không khỏi phật sát đất cách suy nghĩ vô tư lự của Uy Lam, một bên tức giận nói chẳng nên lời, một bên lại muốn bật cười sáng khoái. Tăng Trạh ném cho bà một ánh mắt cảnh cáo, lạnh nhạt nói

"Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước " Dứt lời nắm tay Uy Lam kéo đi.

Uy Lam tất tả bước theo Tăng Trạh, vừa quay đầu nhìn người phụ nữ đứng phía sau vừa tò mò hỏi anh

" Bà ta là ai?"

" Một người phụ nữ xấu xa không đáng nhắc đến "

Mẹ Tăng San tuy có nhiều nghi hoặc, nhưng cũng không dám ăn nói lung tung, đành đem việc này gác lại. Danh tiếng Trầh Uy Lam trong giới đàn violon xen cãng được khẳng định, người tìm tới mời cô biểu diễn ngày càng nhiều, mới đầu cô bé không đáp ứng, dần già cũng bắt đầu chấp nhận tham gia vài lần diễn tấu, thêm một thời gian mài giũa, cọ xát, Lương Nhạc quyết định hướng cho Uy Lam đi vào con đường biểu diễn chuyên nghiệp, kể đó tìm người đại diện cho cô.

Tác dụng của người đại diện là thay mặt cô bé liên hệ với các nơi mời diễn, Uy Lam nhìn lịch diễn trên tay, thật muốn ngất xỉu, mỗi ngày đều có!

Thời khoá biểu của cô chỉ gói gọn trong trình tự, ban ngày tập nhạc, ban đêm đi diễn...Tuy có thiên phú trời ban, nhưng với cường độ làm việc dày đặc như vậy, Uy Lam chỉ là cô bé yếu ớt làm sao chịu nổi.

Biết chuyện, Tăng Trạh không nói một câu, mà trực tiếp tìm gặp người đại diện của Uy Lam trách mắng thậm tệ. Cũng từ lần gặp đó, Tôn Nhã mới biết được tin tức, thì ra Uy Lam có bạn trai, nhưng Uy Lam còn chưa đủ mười tám tuổi...lại có bạn trai.

Hơn nữa người đàn ông này hai mươi chín tuổi...Nhớ tới khuôn mặt điển trai, vẻ ngoài lạnh băng của Tăng Trạh, Tôn Nhã không khỏi rung mình một cái, nhìn vào rất dễ nhận ra Tăng Trạh là người có quyền có thế, nhất định là kim chủ! Vậy...Uy Lam là cô gái nhỏ được bao nuôi.

Tinh tiết cũng thật cầu huyết! Bất quá Tôn Ngã vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ đại diện cho Uy Lam, tận mắt thấy khí thế bức người của Tăng Trạh, cô cũng chẳng muốn đánh đổ bát cơm của mình.

Chỉ là mọi chuyện không dừng ở đây, đúng vào một ngày tháng tư đầy nắng, cô bé Uy Lam cầm trong tay tờ giấy xét nghiệm, đập vào mắt là hai chữ, mang thai! Vốn mấy ngày gần đây Uy Lam luôn cảm thấy không thoải mái, thức ăn béo ngậy, có dầu mỡ cô liền buồn nôn, ăn uống không ngon miệng, nên Tăng Trạh dắt cô đi bệnh viện khám.

Hiện tại, Tăng Trạh đang dùng tay bóp trán, bộ dáng tiến thoái lưỡng nan, Uy Lam nhỏ như vậy, còn chưa đầy mười tám tuổi...Anh làm thế nào có thể đổi mặt, anh...đã làm cho cô bé mang thai. Đúng là anh yêu cô! Nhưng bởi vì yêu, mọi thứ đều trở nên rắc rối, chẳng biết giải quyết ra sao?

Bảo Uy Lam phá thai, có điều như vậy sẽ khiến thân thể cô bị thương tổn.

Để cho Uy Lam sinh con...anh không làm được.

Không khí giữa hai người rơi vào trầm mặc, một lúc sau, Uy Lam kéo tay Tăng Trạh đặt lên bụng mình, hỏi " Chú, có thật Uy Lam đã có thai? " Có thai, từ này đối với cô thật lạ lẫm.

Lạ lẫm...đến nỗi, chỉ chớp mắt liền có thai, sau đó sẽ sinh ra một đứa bé trắng trẻo mập mạp, đó cũng là con của chú!

Tăng Trạh nhìn về mặt hớn hờ của cô, có chút bất lực. Uy Lam ngạc nhiên nhìn anh chăm chú, cúi đầu tiến sát lỗ tai anh thì thầm.

" Uy Lam rất cao hứng nha, nhưng sao chú lại không vui? "

Cao hứng? Tăng Trạh cảm thấy thật đau đầu, có vẻ như anh là một người đàn ông...vô trách nhiệm, chỉ là với chút quyền lực ít ỏi trong tay, có chắc bảo vệ được cho Uy Lam. Bên cạnh anh luôn có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, nhiều bàn tay chờ cơ hội thu thập, lật đổ anh. Anh lấy cái gì bảo đảm cho Uy Lam bình an sinh con?

" Có thể không cần đứa bé này, được không? " Tăng Trạh trực tiếp vào thẳng vấn đề, bàn tay thô ráp vuốt ve tóc cô, giọng nói dịu dàng ân cần " Chờ lúc khác lại có, nhé?"

Ý thức Uy Lam có chút mờ mịt, đây không phải là lời nói cô muốn nghe, đứa bé cũng là con của chú, sao chú có thể nói không cần liên không cần, việc này đối với cô...hắn cực kỳ khó khăn. Uy Lam lảng tránh không trả lời câu hỏi của anh, chỉ cúi đầu im lặng. Tăng Trạm đành đưa cô về nhà.

Cuối tháng tư, thời tiết khá oi bức, Uy Lam cởi quần áo tắm rửa, Tăng Trạm tò mò muốn nhìn bụng của Uy Lam liền đi theo. Căn nhà được thiết kế tương đối giản dị, cả cửa toilet cũng gắn mặt kiếng trong suốt nhìn thấu bên trong. Tăng Trạm đứng ở ngưỡng cửa phòng tắm, mắt dán lên bóng dáng trần trụi, tiếng nước ào ào không ngớt...cô bé dáng người uyển chuyển, vùng lưng trắng ngần, eo nhỏ, chân thon, cặp mông căng tròn, Tăng Trạm cảm thấy cổ họng khô khốc, khẽ nuốt nước bọt, nhìn không được giờ tay đẩy cửa chậm rãi đi vào.

Uy Lam nghe thấy tiếng động, vội vàng xoay người lại, bất gặp Tăng Trạm đứng đó, trên môi nở nụ cười xấu xa.

"Chú..." Uy Lam ngượng ngùng hô lên, gò má trắng nõn không biết vì hơi nước hay do xấu hổ đỏ rực như táo chín, hai tay theo bản năng che lại phong cảnh mê người trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 111

"Chú..." Uy Lam ngượng ngùng, từng bước lùi về phía sau, gò má ửng hồng "...Uy Lam đang tắm đó..."

Tăng Trạm gãi đầu, cười híp mắt "Tôi với em cùng tắm"

Uy Lam dậm chân, thấp giọng hờn dỗi "Phòng tắm nhỏ như vậy, hai người rất bất tiện, chú ra ngoài đi"

Uy Lam nhớ lời dặn của bác sĩ, ba tháng đầu nhất định phải bảo vệ tốt đứa nhỏ, không thể làm mấy động tác mạnh, bác sĩ đã xác nhận cô mang thai mới tháng thứ hai. Uy Lam run rẩy, liên tục lắc đầu "Tôi muốn tắm một mình"

Tăng Trạm nhìn bộ dạng có phần hoảng sợ của Uy Lam, nhìn không được đưa tay nhéo khuôn mặt đáng thương của cô, vỗ về "Em đừng sợ, tôi hứa sẽ thật nhẹ nhàng" Dứt lời anh xoay người cô lại, cõng thắt lưng kéo quần xuống, ngay cả áo cũng thoát ra. Trông mặt Uy Lam tròn tròn, nhìn chăm chăm vào tấm gương phản chiếu hai cơ thể trần trụi.

Bàn tay Tăng Trạm dịu dàng vuốt ve làn da láng mịn, vật nam tính cứng ngắt chia thẳng vào nơi mềm mại giữa hai đùi cô cọ xát vài cái. Nhớ tới cô bé đang mang thai, anh liền điều chỉnh lực đạo nhẹ nhất có thể, bàn tay thô ráp dờn về phía bụng Uy Lam, thân thể cô nhỏ như vậy...lại mang thai con của anh.

Đôi môi khiêu gợi hé mở, ngậm lấy lỗ tai cô, đầu lưỡi đưa ra, liếm từng vòng lên viền tai tinh xảo, từ từ trượt vào ống tai bé xíu chọc ngứa.

Lúc đầu Uy Lam cảm thấy chú không định bỏ qua cho đứa trẻ...chẳng phải cô đang mang thai sao? Nhưng qua mặt gương phản chiếu, cô nhìn rất rõ trong mắt chú tràn ngập yêu thương khi đặt tay lên bụng cô. Đấy lòng Uy Lam cực kỳ xúc động, từ lúc cầm trên tay tờ giấy xác nhận mình mang thai, chú luôn chán nản mất hứng, đến tận bây giờ cô mới cảm giác được cái gọi là tình thân máu mủ...

Tay Tăng Trạm di chuyển từ bụng cô lên phía trên, bất lấy bầu ngực mượt mà, nắm trong lòng bàn tay xoa nắn đủ hình dạng, ngẫu nhiên ngón cái cùng ngón trỏ kẹp chặt đầu nhũ non nớt vừa miết vừa se.

Hai đầu mày Uy Lam nhíu lại, cơ thể miễn cưỡng bắt đầu phát sinh phản ứng, cặp mông theo bản năng dâng cao, hướng về vật nam tính nóng bỏng chà sát, khe huyết trở nên ướt át, lổ vào thông thuận đón chờ cự vật xâm nhập.

Tăng Trạm đẩy nhẹ một cái, quy đầu tròn bóng thuận lợi tiến vào tiểu huyết, phần bụng săn chắc dính sát vào lưng cô, bàn tay cũng ra sức nhào nặn đôi nhũ tròn trịa. Mặt kính phủ một tầng sương mờ ảo, có điều vẫn hiện rõ ràng hai cổ thân thể trần truồng chồng lên nhau, hai đỉnh ngực co ro hồng hào kiêu diễm, Tăng Trạm cong môi cười khê, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô.

"Em có đau không?"

Quy đầu to lớn cứ vậy chặn ngay cửa huyết, Uy Lam cố gắng thả lỏng cơ thể, muốn nhiều thêm nữa, âm đạo bao vây xiết lấy chỗ xâm nhập, lực hút ngày càng mạnh, khiến Tăng Trạm tê dại đi lên, từ đầu lan tới gốc rễ, rồi chạy về phía bụng dưới.

Uy Lam thờ dốt, cắn răng nói "Lấy ra...hoặc tiến vào!"

Tăng Trạm hài lòng tươi cười, vốn định thúc vào, nhưng lại thấy có vẻ không ổn, phải hầu hạ cô bé của anh thật tốt mới được. Anh dứt khoát rút quy đầu rời khỏi tiểu huyết hút hờn, ngồi xổm xuống sàn, hai tay nắm lấy cặp mông đầy đặn tách mở, ngắm nhìn nơi tư mật mê người, chỗ đó của Uy Lam luôn luôn sạch sẽ, tươi non.

Hai ngón tay thành thực đẩy ra đôi cánh hoa e ấp, cửa động kỳ bí bị ánh đèn soi rọi, nơi đây đã thuộc về anh, về sau còn phải sinh đứa nhỏ...Tăng Trạm

có chút không đành lòng.

Tuy là không nở, nhưng thân thể quyến rũ bày ngay trước mắt, mặc dù có thương tiếc, cũng chống không lại dục vọng đói khát đang kêu gào, ngón giữa chai sần hướng lỗ nhỏ trung tâm đút vào, Uy Lam vội vàng giữ lấy tay anh, bối rối

"Chú..." Không vào thì thôi, tại sao còn chơi trò này!

Ấm áp, ướt nhẹp, căng mịn... Trong đầu Tăng Trạm lần lượt lướt qua từng đợt cảm xúc nồng nức, ngón tay bị tiểu huyết chèn ép, từng từng lóp lóp tường thịt tham lam hút...

Uy Lam nửa thích thú nửa tức giận, hai mắt toé lửa nhìn anh, dù rằng cảm giác rất không sai, bắt quá vì sao cứ phải làm trong nhà tắm mới được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 112

Phòng tắm oi bức, sắc mặt Uy Lam ngày càng đỏ rực, nắm ngón tay xinh xắn xen vào mái tóc ngắn ngắn của Tăng Trạm hết giặt rồi kéo, nhưng anh vẫn điềm nhiên như không, tất cả sự chú ý đều tập trung vào động tác ở ngón tay, chọc vào, xoay tròn một vòng, rút ra, rồi lại đi vào...

Chỉ vài cái đã khiến cho Uy Lam ngây ngô há miệng rên ư a. Cảm thấy chưa đủ, Tăng Trạm nhướn người, chui đầu vào giữa hai chân cô, đầu lưỡi đưa ra, hướng ngay phần da thịt non mềm trong bấp dùi liếm láp, đối với Uy Lam đây quả thực là tra tấn kép, rất ngứa ngáy khó chịu.

Cô cắn môi, hai tay chống lên bồn rửa mặt, cố gắng ngăn không để cơ thể đổ ập xuống, nhìn lên mặt gương, phát hiện từ lúc nào một tay chú nắm lấy vật nam tính của bản thân, không ngừng khuấy động, Uy Lam then thùng nhắm mắt lại, chú đang làm...đúng là mặt dày không biết xấu hổ mà! Vừa đùa bỡn thân thể cô, vừa chơi đùa thân thể mình.

Đột nhiên tiểu huyết căng trướng, Uy Lam chịu không nổi, đành phải mở mắt, cúi đầu nhìn Tăng Trạm, lúc này khe huyết bé xíu bị cấm thêm một ngón tay, cả hai ngón mạnh mẽ đâm vào rút ra.

Tăng Trạm một đường liếm đi lên, đầu lưỡi ấm nóng tìm tới viên trân châu non mềm trên chọc, đôi môi mỏng hé mở, ngậm cả phần thịt đỏ hồng vào trong.

Từ góc độ này nhìn xuống, khuôn mặt Tăng Trạm đã bị che khuất, bắt quá lại nhìn rất rõ bàn tay màu đồng đang nắm chặt cây gậy to dài không ngừng lật động, quy đầu bóng bẩy thoát ẩn thoát hiện dưới lớp da tối màu, càng làm nổi bật đầu nắm hồng nhạt...Uy Lam có chút hổ thẹn, rõ ràng mới đầu chán ghét nó nhất...nhưng bây giờ lại thấy, nó thật đáng yêu!

Yết hầu Tăng Trạm ngân rung khe khẽ, từng luồng khí nóng phả lên chỗ da thịt mẫn cảm, hai tay Uy Lam bầu vịu vào thành bồn, âm thanh nước nổ "Chú...không chịu nổi..."

Tăng Trạm nghe vậy, liền nhả vật mềm mại trong miệng ra, rút hai ngón tay về, bàn tay đang nắm cự vật lên xuống cũng dừng lại, thân hình Uy Lam phụt chóc mềm nhũn, được Tăng Trạm đỡ lấy, anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, thấp giọng nói "Em cẩn thận, coi chừng bị đụng trúng "

Uy Lam ngồi xồm trên sàn, hai tay bắt lấy căn lửa nóng, cúi đầu tỉnh há miệng ngậm lấy, Tăng Trạm giặt mình, lật đặt lùi về sau, hỏi "Em muốn làm gì?"

Uy Lam trừng mắt liếc anh "Chú không thích à? "

Tăng Trạm xoa xoa đầu cô, giọng nói cưng chiều "Để tôi hầu hạ em thôi "

Bé Uy Lam tới bên người, để hai chân cô vắt ngang thắt lưng của mình, chọn vị trí thuận lợi nhất, Tăng Trạm chậm chạp đem côn thịt thô to tiến vào trong khe huyết lây lị, anh biết Uy Lam có thai, không thể vận động mạnh, vật nam tính của anh vừa bự vừa dài, nếu nhét hết vào trong là không thể, anh liền nhẫn nhịn, chỉ tiến vào một phần ba, hơn nữa cũng cực kỳ thận trọng..

Uy Lam đỏ mặt, cơ thể bị tình dục chi phối, ham muốn ngày một nhiều, cô muốn chú dùng sức nhiều chút, đẩy sâu hơn...tốt nhất giống như lần trước, mãnh liệt đâm rút, khiến cô hưng phấn thét lên, có điều chú vẫn thủy chung mím môi, từ tốn ra vào, mặc cho mồ hôi trên trán lấm tấm từng khoả to đùng.

Bất ngờ Uy Lam ôm lấy đầu Tăng Trạm, miệng nhỏ dâng lên, bao trùm đôi môi mỏng khiêu gợi của chú cắn mút, Uy Lam như bị mê hoặc, thèm muốn được ăn môi chú, nên lực đạo mười phần thô bạo, cưỡng ép hàm răng chú mở ra, cái lưỡi thom tho cuồng dã xông vào, cứng rắn thám hiểm, lũng súc mỗi tác đất trong khoang miệng Tăng Trạm, ăn đến say mê, liếm đến miệng anh bắt đầu phát đau.

Càng về sau, Uy Lam sắp đạt cao trào, Tăng Trạm mới gia tăng tốc độ, nhưng vẫn cấm cự vật thật nông, vờn quanh chưa tới một nửa chiều dài côn thịt.

Uy Lam há mồm, không nhịn được đóc thức.

"Dừng sức!...a...nhanh lên chút ..."

Gần như là hét vang, làm Tăng Trạh sợ tới mức vội vàng rút đi, vừa kịp lúc một cổ tinh dịch trắng đục bắn trên bụng cô.

May mà rút ra ngoài, Tăng Trạh sợ bắn bên trong sinh con ra không sạch sẽ. Đứa nhỏ, có lẽ nên sinh ra. Chỉ cần cố gắng, anh có thể bảo vệ hai mẹ con cô. Đáy lòng Tăng Trạh âm thầm đưa ra quyết định, cứ sinh trước, còn mấy chuyện khác sau này hẵng tính.

Cả người Úy Lam xụi lơ, đầu tựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, nũng nịu "Chú thật xấu...chẳng thích chút nào..."

Tăng Trạh cười cười đáp lại, hôn lên trán cô mấy cái, giúp Úy Lam cấp tốc tắm rửa, rồi trùm khăn bế cô về phòng.

Hai người chui rúc trong chăn, Úy Lam mệt mỏi nhắm mắt muốn ngủ, Tăng Trạh thở dài, bàn tay không an phận nắm lấy một bên ngực của cô nhẹ nhàng xoa nắn, khi sờ tới đầu nhũ co ro êm dịu, tay anh bất chợt khựng lại, không lâu nữa ở đây sẽ có sữa để cho đứa nhỏ ăn, vậy mỗi lần đứa nhỏ ăn xong, anh cũng có thể ăn...đúng là bảo bối, thật tốt!

Tăng Trạh mân mê thêm vài cái, mới lên tiếng hỏi Úy Lam "Em nguyện ý sinh con cho tôi chứ? "

Đầu óc Úy Lam một mảnh mơ màng, nhưng vừa nghe đến đứa nhỏ liền tỉnh táo, nhớ tới bản thân không có mẹ, Úy Lam trịnh trọng gật đầu, giọng điệu kiên quyết "Nguyện ý " Tăng Trạh vô cùng hài lòng, cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ bên phải, triển miên bú mót...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chương 113

Từ khi đưa ra quyết định sinh đứa bé, Tăng Trạh bắt đầu toàn tâm toàn ý vun vén mọi việc. Cô gái nhỏ mang thai rất cần người chăm sóc chiều chuộng, nhưng Tăng Trạh lại có ý định giữ kín việc này không hé răng cho bất luận kẻ nào, kể cả Cao Nhâm và Barbie!

Riêng Úy Lam thì khác, cao hứng phần chân mười phần, gọi điện thoại cho Lâm Hân Du thông báo "Chị, em đã mang thai! "

Đầu bên kia, Lâm Hân Du đang uống nước liền bị sặc, ho khan liên tiếp mấy cái, gấp gáp hỏi "Em nói cái gì? "

Khuôn mặt Úy Lam tràn trề hạnh phúc, lặp lại "Em mang thai! "

Lâm Hân Du ngớ người, bàn tay vỗ vỗ ngực bỗng chốc đơ ra, Úy Lam...còn chưa đến mười tám tuổi đâu! Lâm Hân Du có chút lo lắng.

" Là của chú em sao?"

Úy Lam mỉm cười gật gù "Ừ, ừ, là của chú!"

Lâm Hân Du sững sốt hồi lâu cũng không phản ứng lại, Úy Lam chờ đợi một lúc thấy đầu bên kia im lìm, đành cúp điện thoại.

Buổi tối Tăng Trạh trở về, Úy Lam vội đem sự tình kể lại, Tăng Trạh nhú mày, không hài lòng nói "Ai em cũng đi kể hết sao?"

"Tôi chỉ có mình chị ấy là bạn, không nói với chị ấy thì nói với ai?"

Tăng Trạh lắc lắc đầu, có chút cam chịu, cầm lấy thức ăn đi vào bếp nấu canh.

Úy Lam xoa xoa bụng mình, hỏi " Phải đến mười tháng mới sinh em bé à?"

Tăng Trạh quay đầu nhìn bụng cô, miệng nở nụ cười ngây ngô. Do không còn mời Lâm Hân Du về làm gia sư kiêm chức bảo mẫu, nên một ngày ba bữa đều do Tăng Trạh chiều cô, đây là dịp để anh phát huy tài trí thông minh, sắp xếp mọi chuyện lớn nhỏ cho Úy Lam, từ ăn mặc, đi đứng, luôn luôn đặc biệt ân cần chu đáo, qua hai tháng Úy Lam đã béo lên không ít.

Hai tháng trước Úy Lam còn bận đi diễn tấu, tên tuổi khá nổi, được nhiều người yêu thích, bắt đầu từ khi mang thai, Tăng Trạh không để cho cô đi biểu diễn, còn làm đơn xin phép tạm nghỉ học, gấp riêng cô giáo Trần cùng Lương Nhạc nói chuyện.

Lương Nhạc bĩu môi " Phải biết rằng lần sau rất khó để nổi tiếng lại "

Tăng Trạh chỉ cười nói Úy Lam bận việc, phải đi xa một thời gian dài, đến khi trở lại sẽ tiếp tục việc học. Chú cô bé đã nói như vậy, Lương Nhạc và cô giáo Trần đành phải thả người. Đến tháng thứ tư, Lâm Hân Du liền chạy qua nhà chăm sóc Úy Lam, mỗi ngày đọc sách, hoặc giảng giải mấy kiến thức cơ bản lúc mang thai, còn kể nhiều chuyện ly kỳ hài hước cho Úy Lam nghe, giúp cô vui vẻ.

Tăng Trạm cũng mua cho Uý Lam thật nhiều sách, còn bắt cô đọc thật kỹ, để sau này làm một người mẹ tốt.

Thời gian này, hai vợ chồng Tăng Hải cũng không tìm tới gây sự, ngay cả mấy người bạn gái Tăng Hải giới thiệu cũng không tới gây phiền phức. Về sau mỗi lúc nhớ lại, Tăng Trạm luôn cảm thấy khoảng thời gian Uý Lam mang thai đưa con đầu lòng là lúc thư thái an nhàn nhất của mình.

Lâm Hân Du chăm sóc Uý Lam vô cùng tốt, có đôi khi, Tăng Trạm rất muốn nói một tiếng cảm ơn chân thành, nhưng lời nói cứ nghẹn trong họng, không cách nào thoát ra, Lâm Hân Du cũng hiểu ý, gạt đầu, ném cho Tăng Trạm một ánh mắt bảo anh cứ yên tâm, mọi chuyện của Uý Lam đã có cô lo liệu. Ba người bọn họ, đúng là ăn ý đến không ngờ.

Cô giáo cùng trường chỗ Lâm Hân Du dạy học giới thiệu bạn trai cho cô, càng khéo hơn, người bạn trai ấy cũng làm ở cục quốc thổ, có điều chỉ là một nhân viên nhỏ, nhưng kết hợp với Lâm Hân Du một giáo viên tâm thường lại rất xứng đôi vừa lứa. Hẹn gặp mấy lần, hai người nhanh chóng xác định quan hệ yêu đương.

Chuyện Uý Lam mang thai, Lâm Hân Du phải bận rộn đi tới đi lui chăm non, cô đều không dám kể cho bạn trai mình biết. Mặc dù đã nghe Tăng Trạm nói qua, đẻ Uý Lam sinh con ở đây, sau đó tính dưỡng một thời gian, nếu Uý Lam muốn đi học tiếp cũng được, riêng đứa bé chờ đủ tuổi hai người sẽ đi làm giấy chứng nhận.

Nhưng Lâm Hân Du biết chuyện này đâu chỉ đơn giản như vậy, đầu tiên Uý Lam là trẻ vị thành niên, hơn nữa, Tăng Trạm là viên chức chính phủ.

Sự tình trọng đại, Tăng Trạm và Lâm Hân Du đều biết, Uý Lam tuy rằng vẫn ngây thơ, nhưng chí ít cũng không đi kể lung tung, ngẫu nhiên ra vô gặp mặt, có người hỏi cha đứa bé là ai, Uý Lam liền trả lời lấy lệ "Con của cha bé chứ ai" Uý Lam không nói, người khác cũng không tiện hỏi lại.

Bụng mỗi ngày một lớn, Tăng Trạm lại đi công tác, Uý Lam luôn trông ngóng anh trở về, chẳng phải chú đã nói, không muốn rời xa cô một phút nào sao. Nhắc điện thoại, bấm số của Tăng Trạm, chờ đầu bên kia bắt máy, cô liền gào lên.

"Chú khi nào mới về?"

Tăng Trạm nhăn mày, giờ điện thoại ra xa, đưa tay xoa xoa lỗ tai, rồi nhẹ giọng hỏi hang, nói thêm mấy câu Uý Lam mới hạ hỏa, anh cũng tươi cười an ủi.

"Cần về rồi."

Bên kia lại gầm gừ, hăng giọng nghiêm nghị nói 'Uý Lam nhớ chứ'. Về mặt Tăng Trạm như nở hoa, vợ yêu của anh, và cả đứa nhỏ đều nhớ anh đó.

Cứ tưởng cả đời không có con cũng chẳng sao, vậy mà bây giờ, anh lại vô cùng mong ngóng đứa bé được sinh ra, anh đã suy tính rất lâu không biết nên đặt tên gì cho con đây?

Uý Lam còn nhỏ, năm nay sinh một đứa, khoảng hai năm sau lại sinh đứa nữa, tiếp đó qua vài năm lại sinh thêm một đứa...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 114

Thai kỳ của Uý Lam đến tháng thứ năm, Tăng Trạm lại có đợt công tác xa nhà. Uý Lam luyến tiếc anh, tóm lại từ lúc mang thai cô luôn dựa dẫm vào anh từng ly từng tí. Vốn Tăng Trạm muốn dẫn cô theo, nhưng Uý Lam mang thai, chẳng những say xe, còn say tàu say máy bay...đi theo, khẳng định là chịu tội. Điểm mất chốt nhất là lần đi này ở ngoài tỉnh, công tác bận rộn, để cô một mình anh càng không yên lòng.

Buổi tối, Uý Lam ngồi trên giường sắp xếp đồ đạc bỏ vào và ly cho Tăng Trạm, cô len lút thả thêm mấy cái quần lót in hình gấu Pooh vào trong, thời điểm Tăng Trạm quay đầu lại, cô vô cùng tự nhiên đóng nắp, kéo khoá, về mặt thản nhiên nắm lấy tay anh nài nỉ.

"Chú nhớ về sớm đó"

Tăng Trạm mỉm cười, xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương của cô, nói "Tôi biết rồi"

" Bao lâu chú mới về?" Uý Lam hỏi, cúi đầu xuống hôn lên bàn tay màu đồng của anh. Tiếp đó hai tay vòng qua, ôm chặt vòng eo rắn chắc của Tăng Trạm, mặt dán lên bụng anh, thì thầm "Tôi nhớ chú muốn chết"

"Chỉ ba ngày thôi" Tăng Trạm nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, an ủi "Rất nhanh sẽ trở về"

"Bình thường chú đã rất bận rộn..." Âm thanh Uý Lam có chút buồn bực. Trái tim Tăng Trạm phút chốc tê rần, hình như đã lâu lắm anh không dặt cô ra ngoài đi dạo.

" Chuyện thăng chức quan trọng vậy sao? Không làm không được à?" Dù giọng cô có vẻ không vui, nhưng nghe vào tai anh, lại là lời cầu xin tha thiết.

" Có thể không cần được chứ?" Úy Lam lặp lại một lần nữa, Tăng Trạm vẫn im thin thít.

Anh bắt đầu dao động, cũng không rõ lắm ước nguyện ban đầu của bản thân mình là cái gì, tương lai anh muốn làm gì? Nhưng mọi chuyện đã đi đến bước này, vốn không thể ngừng lại...có rất nhiều người đang chờ thu phục anh.

Chưa kể đến việc muốn cùng một chỗ với Úy Lam sẽ gặp bao nhiêu trở ngại, không quyền thế, không tiền bạc, sẽ chẳng giải quyết được vấn đề, Tăng Trạm thở dài một hơi, dịu dàng nói " Yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách bên em nhiều hơn "

Đến lúc đi ngủ, Tăng Trạm sợ đẻ trứng bụng Úy Lam, nên xê dịch ra phía ngoài, ngược lại Úy Lam sát tới, ôm lấy anh không buông, cười trừ.

" Chú không ủ ấm cho Úy Lam sao?"

Tăng Trạm chẳng còn lời nào, đành ôm cô ngủ. Nằm một lúc, Tăng Trạm lại đứng lên, Úy Lam cũng nhanh nhẹn bật dậy, Tăng Trạm gãi đầu, giải thích " Kiểm tra lại xem có quên thứ gì hay không " Tăng Trạm bước đến chỗ đặt va ly, mở khoá kiểm tra đồ đạc bên trong.

Thứ không cần thì bỏ ra, mang theo nhiều đồ càng bất tiện, Úy Lam luôn nhét đủ thứ linh tinh vào hành lý của anh, mỗi lần chuẩn bị đều bỏ thêm một xấp tiền thật dày...

Úy Lam liếc nhìn Tăng Trạm đang lục lọi đồ, cảm râm " Khuya rồi, chú còn chưa chịu ngủ " Tăng Trạm khi đi xa, ghét nhất là mấy cái quần lót hoạt hình cô lén bỏ vào...xem ra đã bị phát hiện.

Tăng Trạm nhướn mày, quay đầu nhìn cô, ý cười đọng đầy trong mắt " Làm chuyện xấu gì à? " Dứt lời, tay anh cầm mấy cái quần lót hoạt hình giơ lên.

Mặt Tăng Trạm đen thui, giọng điệu có chút hờn giận " Ở nhà mặc không sao...chỉ là..." Đi ra ngoài cũng mặc...cảm thấy rất kỳ cục, làm gì có người đàn ông gần ba mươi tuổi còn mặc quần trong hình gấu pooh?

Úy Lam nhăn mặt, chê môi " Ý chú là nó khó coi?" Không chờ Tăng Trạm đáp lại, cô đã tiếp lời " Chẳng phải ở nhà chú còn mặc nó nhảy nhót trước mặt tôi sao, thế nào ra ngoài lại thành không được? "

Ý thức có chỗ nào không đúng, Úy Lam đột ngột ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, giọng nói dừ dãn " Không lẽ chú muốn ra ngoài ăn vụng?"

Tăng Trạm cười hề hề làm lạnh, ném hết mấy cái quần vào va ly, thề thốt " Có em rồi, tôi còn dám vụng trộm bên ngoài hay sao "

Tăng Trạm lập tức bò lên giường, ôm chầm lấy Úy Lam, né phần bụng hơi nhô cao, liên tục hôn mấy cái lên gò má cô, bàn tay mò lên bộ ngực đầy đặn, vừa xoa vừa nắn, miệng há ra ngậm lấy lỗ tai cô liếm liếm, thủ thủ.

" Đồi này của tôi liền thua trong tay em, ai cũng không thể chen chân vào "

Từ lúc mang thai, thân thể Úy Lam ngày càng nhạy cảm, bị Tăng Trạm vuốt ve thân mật một chút, cả người liền mềm nhũn run run, cô nép sát vào lòng anh, bàn tay nắm lấy vạt áo vãn vãn, thẹn thùng nói " Chú..." cô ngửa mặt đối diện với anh, đôi mắt to đen loé lên những tia sáng khác thường, cái miệng nhỏ nhắn chu ra nũng nịu " Úy Lam muốn..."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chương 115

Tăng Trạm chịu không nổi trước bộ dạng nửa xấu hổ nửa mong đợi của Úy Lam, đôi môi anh hấp tấp tìm tới, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn cắn mút vài ngụm. Cô cũng hưởng ứng, vòng tay ôm chặt cổ anh, hơi thở rối loạn, Tăng Trạm nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, hai cánh tay rắn chắc chống đỡ thân thể cao lớn, áp ở phía trên cô.

" Ừm..." Úy Lam rên khẽ, nhưng vẫn ý thức được tình huống của bản thân, nhỏ giọng nói " Coi chừng đẻ trứng bụng "

Tăng Trạm gật đầu, yêu thương hôn lên mặt cô mấy cái, rồi nói " Chờ sinh xong hãy làm "

Úy Lam lắc đầu " Đừng..."

Tăng Trạm giải thích " Lỡ bị đè nặng thì không nên "

Hai trông mắt Úy Lam xoay xoay, ra chiều suy tư, sau đó đột ngột trở mình, cặp mông đưa về một hướng, nói " Chú vào từ bên hông là không sao rồi "

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Úy Lam, Tăng Trạ**m** bật cười vui vẻ, tay anh vỗ bộp bộp vào cặp mông đầy đặn, mím môi nói " Ngủ đi! ". Dứt lời anh nằm xuống vị trí cạnh Úy Lam, ôm cô vào trong ngực mình, xoa xoa đầu cô bé dụ dỗ " Úy Lam ngoan, đi ngủ nào "

Úy Lam dẫu môi, cũng không thể bắt ép chú được, đành cọ cọ mặt lên lồng ngực rộng rãi, ấm áp của chú làm nũng. Tăng Trạ**m** biết Úy Lam không vui, nên dịu dàng an ủi " Chờ em sinh con xong, hai chúng ta chậm rãi làm "

Úy Lam cũng không quấy nữa, ậm ừ " Tốt! Đi ngủ thôi "

Hôm sau, trời vừa sáng Tăng Trạ**m** đã rời khỏi nhà. Lâm Hân Du nhận nhiệm vụ chăm sóc Úy Lam trong những ngày anh đi vắng. Một lúc sau, bác sĩ mang theo đầy đủ dụng cụ, tới nhà khám thai cho Úy Lam.

Thời gian kiểm tra hơi lâu, Úy Lam luôn nhăn mặt nhủ mảy, bác sĩ cũng chỉ tập trung làm tròn bổn phận, suốt buổi không hé răng nói nửa câu. Chờ kiểm tra đầy đủ, bác sĩ mới mở miệng nói " Rất khoẻ mạnh "

Khoẻ mạnh...Úy Lam ừ một tiếng đáp lại, con của cô nhất định phải thật khoẻ mạnh. Lâm Hân Du tiễn bác sĩ ra ngoài, quay vào thấy Úy Lam đang vận động duỗi thẳng tay chân, Lâm Hân Du lật đật chạy đến, giữ lấy người Úy Lam, lo lắng nói " Em nhẹ chút! "

Úy Lam cười cười, khoát tay " Không sao đâu "

Úy Lam tiếp tục hoàn thành bài thể dục, vừa kịp lúc Lâm Hân Du bung canh bỏ câu đi ra, Úy Lam bước lại, hỏi " Bỏ câu? "

Lâm Hân Du tươi cười, nói " Rất bổ, uống nhiều có lợi cho thân thể "

Úy Lam ngồi xuống, cầm muống uống mấy ngụm, ngẩng đầu nhìn Lâm Hân Du ngồi ở phía đối diện, giọng điệu đều đều, khơi lại chút chuyện trong quá khứ " Nếu em nói mình nhớ được tất cả mọi chuyện xảy ra lúc năm tuổi, chị tin chứ?"

Lâm Hân Du ngẩn người, Úy Lam chớp chớp mắt, múc một miếng thịt bỏ câu cho vào trong miệng nhai, chậm chạp kể " Từ nhỏ em chỉ có một mình, bên cạnh không còn thân thích nào cả, sợ dĩ em nhớ được chuyện hồi nhỏ, chắc do toàn bộ thời gian em đều giành ra để ghi lại "

" Em..."

Úy Lam nỗ lực lục lọi trong mớ ký ức đầy bụi bặm, khoé môi khê cong lên " Khi em sáu tuổi, có nhiều người từ bên ngoài đi đến thôn ở một đoạn thời gian...bọn họ cũng giống như chú, đến nhà em trọ lại "

Lâm Hân Du nở nụ cười hiền lành, hỏi " Sau đó thì sao?"

" Phía sau thôn là núi, bọn họ rất hay lên đó bắt gà rừng, khi trở về còn cầm theo thật nhiều bỏ câu, nhốt trong một cái lồng to đựng "

Úy Lam khua tay múa chân diễn tả cho Lâm Hân Du, đôi mắt đen láy mang theo ánh sáng chân thành, hoài niệm một đoạn quá khứ vui vẻ " Bọn họ về nhà, đem gà cùng bỏ câu nướng lên, thơm phức, còn chia cho em rất nhiều thịt gà, cả thịt bỏ câu nữa...nhưng em chẳng thích ăn bỏ câu chút nào, chúng nhỏ như vậy..."

Lâm Hân Du bị sặc, liên tục ho khan mấy tiếng, Úy Lam nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của cô, bật cười ha hả " Nhưng giờ em mới phát hiện, lúc mang thai mình lại thích ăn " Úy Lam liếm liếm môi, nói thêm " Thịt bỏ câu là ngon nhất "

Lâm Hân Du vuốt vuốt tóc Úy Lam, nói " Hiện tại mọi thứ đều tốt, em đừng suy nghĩ lung tung " Bất giác, Lâm Hân Du nhớ lại bản thân lúc nhỏ, tính ra cùng Úy Lam không khác bao nhiêu, cô không có cha, mẹ cô dắt theo đứa nhỏ, mưu sinh cũng không dễ dàng, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cô không nhớ mình lớn lên như thế nào, suốt thời thơ ấu đến khi trưởng thành chỉ biết cắm đầu vào việc học, tuy giờ không tính là công thành danh toại, nhưng chí ít có thể đảm bảo cuộc sống no đủ, hiện tại cô chỉ có duy nhất một tâm nguyện, mong mẹ cô sẽ trải qua những ngày an nhàn hạnh phúc.

Bỗng nhiên Úy Lam nhớ ra một chuyện, tiếng cười giòn tan vang lên " Lúc chú ở nhà em, ngày nào cũng đòi ăn 'đồ cưới' mà em không cho "

" Đồ cưới?" Lâm Hân Du nghi ngờ hỏi lại.

" Là...bây gà em nuôi " Úy Lam gãi gãi chóp mũi, lẩm bầm " Lần sau về thôn, nhất định cho chú ăn hết "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Có Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 116

Ba ngày sau Tăng Trạm trở về, liền gọi điện thoại mời bác sĩ tới nhà khám thai cho Úy Lam lần nữa, kết quả vô cùng khoẻ mạnh. Tăng Trạm tiễn bác sĩ ra cửa, quay vào phòng xoa đầu Úy Lam, đáy lòng thương tiếc, cô bé nhỏ như vậy đã phải sinh con cho anh, có bao nhiêu hung hiểm đang chờ đợi cô.

Úy Lam chỉ vào bụng mình, nói " Còn lớn tới cỡ nào nữa, cả ngày nâng tới nâng lui rất khó chịu "

Tăng Trạm nói không nên lời, hoài thai mất mười tháng...về phần bụng khoảng bao lớn...anh đâu có biết! Tăng Trạm khom người, yêu thương hôn lên tóc cô " Yên tâm, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em "

Úy Lam an lòng nhắm mắt, ngủ một giấc thật say...

Đến tháng thứ bảy, bộ ngực đầy đặn của Úy Lam đột ngột chảy ra sữa, Tăng Trạm vừa thấy, sợ tới mức tay chân luống cuống, hốt hoảng gọi điện cho bác sĩ. Bác sĩ cười, nói đây là hiện tượng bình thường, chờ đứa bé chào đời liền có sữa sẵn để uống, bất quá phải chú ý giữ vệ sinh. Tăng Trạm nghe xong, thở phào một hơi, đưa tay quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, chưa kịp ngồi nghỉ đã đi thẳng vào toilet giặt sạch khăn mặt ra lau cho cô. Úy Lam thẹn thùng, từ lúc bụng to ra, cô không muốn Tăng Trạm nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình, cô liền né tránh, hỏi.

" Chú muốn làm gì?"

Tăng Trạm cười cười " Lau người cho em"

Tay Úy Lam giữ chặt vạt áo, không cho Tăng Trạm kéo lên, lắc lắc đầu " Úy lam có thể tự làm "

Tăng Trạm liếc nhìn bộ ngực căng đầy, lại nhìn xuống phần bụng to tròn, hơi khó hiểu nói " Tôi là người đàn ông của em, có gì phải sợ "

Úy Lam bịu môi " Là chú của tôi mới đúng "

Tăng Trạm mím môi, lặp lại " Tôi là người đàn ông của em "

" Là chú " Cặp mắt Úy Lam trừng to nhìn anh, hai tay vò vò vạt áo ngủ, cái gì là người đàn ông của em, cô thật không ngờ từ miệng chú có thể thốt ra lời như thế! Chẳng phải lúc bắt đầu cô vẫn gọi là chú đó sao? Giờ muốn sửa đổi cách xưng hô, cô làm không được! Huống chi gọi là chú thì có gì sai chứ?

" Tôi là người đàn ông của em " Tăng Trạm cực kỳ buồn bực nhấc lại. Ôm cô bé tiến vào trong ngực mình, nhấc áo ngủ lên, hai bầu ngực trắng nõn đầy đặn nhanh chóng bại lộ, điểm trên đó là hai khoà anh đào xinh đẹp, lấp lánh tia sữa màu ngà vương vãi.

Đột nhiên Tăng Trạm nhớ tới khoảng thời gian vừa dắt Úy Lam về nhà, còn đối với cô sinh ra đủ loại ảo tưởng, ví như làm cho cô mang thai, hay sau khi sinh con xong...anh có thể hút sữa.

Thế mà lúc này...nhìn Úy Lam giống như nàng dâu nhỏ nép vào lòng anh, trọng bụng đang mang đứa nhỏ của hai người, muốn anh khi dễ cô...Tăng Trạm không cách nào xuống tay, ngay cả trong suy nghĩ cũng không dám, ngộ nhờ làm bị thương hai mẹ con thì phải làm sao?

Chiếc khăn mặt mềm mại hướng đình hồng ma sát qua lại, hành động rất nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng đầu ngực vừa bị chạm vào, mọi dây thần kinh của Úy Lam đều trở nên mẫn cảm, hai bàn tay nhỏ bầu vú lay anh, nũng nịu gọi chú.

Tăng Trạm cố bỏ ngoài tai âm thanh đầy mê hoặc của cô, cưỡng chế chỗ bụng dưới nóng rực ép xuống, tập trung tinh thần vào việc lau lau hai đầu ngực dính sữa, đến khi sạch sẽ hoàn toàn mới nói " Hình như lại lớn thêm thì phải?"

Úy Lam gật đầu "Ừ, đã to còn căng tràn, khó chịu muốn chết "

Mặt mày Tăng Trạm hớn hở, giọng nói vui mừng " Tôi rất thích "

Úy Lam hừ lạnh một cái " Tôi biết, đàn ông mấy chú ai chẳng thích phụ nữ ngực lớn "

Giặt áo ngủ che lại, Úy Lam xoay người bước xuống giường, động tác hơi mạnh, eo nhỏ vịn một góc chân giường.

Tăng Trạm giặt mình, vội nói " Cần thận trọng eo " Tuy bộ ngực và bụng lớn hơn trước rất nhiều, nhưng Úy Lam vẫn gầy...Tăng Trạm lo lắng thời điểm sinh nở, sợ cô gặp phải tình huống nguy hiểm.

Hôm sau, chờ tan tằm, Tăng Trạm gọi tiếp cho bác sĩ, hỏi xem Úy Lam sinh thường hay là sinh mổ. Bác sĩ trả lời đến lúc đó mới biết được, câu nói đó như tảng đá đè nặng trong lòng anh chẳng thể buông bỏ, vên vên mấy ngày anh đều ăn không ngon ngủ không yên.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hân Du bỗng nhiên tới nhà báo tin, cô sắp kết hôn. Ông xã Lâm Hân Du tên là Chu Trì, làm việc ở cục quốc thổ, bởi vậy khi kết hôn mời không ít người trong cục, bao gồm cả Tăng Trạm. Úy Lam thật vui vẻ, đó giờ chỉ nghe nhắc tới Chu Trì qua lời kể của chị Hân Du, giờ có thể gặp mặt, Úy Lam la hét nhất định phải tham dự đám cưới.

Tăng Trạm không đồng ý.

" Bụng em lớn như vậy, sao đi được?"

Lâm Hân Du cũng khuyên can " Chờ em sinh xong, chị sẽ dẫn anh ấy đến cho em gặp mặt "

Uý Lam tròn mắt, đầu môi " Em chưa bao giờ thấy qua đám cưới trong thành phố đó "

Lâm Hân Du đỏ mặt, đứng dậy " Tụi chị kết hôn rất đơn giản " Tiền bày tiệc còn đang tính toán chưa xong, dù sao hai người đều mới đi làm, đi nơi nào lấy ra nhiều tiền như vậy.

Về chuyện này Tăng Trạm giúp không ít, hoàn cảnh cả hai tương đối thiếu thốn, khách sạn tìm mãi không được, nhờ Tăng Trạm lên tiếng mọi việc đều giải quyết ổn thoả, ngay cả cửa hàng rượu cũng lo xong. Cuối cùng dưới sự ngăn cản của Tăng Trạm và Lâm Hân Du, Uý Lam đành uỷ khuất nói sẽ không tham dự tiệc cưới nữa. Không đi cũng tốt, cô mà đi, chẳng phải nhân phẩm cảm thụ của chú sẽ sáng tỏ à!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 117

Editor: TrangQA830810

Hon một tháng sau, Lâm Hân Du và Chu Trì cử hành hôn lễ, khi Tăng Trạm bước vào đại sảnh, Chu Trì không khỏi ngẩn người, thì ra nàng dâu nhà mình với lãnh đạo có quen biết!

Lâm Hân Du tươi cười tiếp đón, Tăng Trạm cũng khách khí mỉm cười đáp lễ. Tăng Trạm đi thẳng tới chỗ mấy người lãnh đạo khác trong cục quốc thổ ngồi xuống, lúc này Chu Trì mới mở miệng hỏi Lâm Hân Du.

" Em cùng Tăng Trạm rất quen thuộc à?"

Lâm Hân Du lắc lắc đầu " Chỉ quen sơ thôi "

Chu Trì không chút tin tưởng gặng hỏi tiếp " Quen sơ? Khách sạn do anh ta đặt đúng không?"

Đến phiên Lâm Hân Du ngớ người, vội lôi kéo cánh tay Chu Trì nói nhỏ " Hôn lễ đang tiến hành, bạn bè thân thích đều ở đây còn không lo đi chiêu đãi "

Chu Trì phản ứng kịp thời, bày ra nụ cười tươi rói, nhanh chân tiến về phía trước tiếp đón khách khứa. Tăng Trạm chỉ ngồi một chút cho có lệ rồi ra về, nhưng tầm mắt của Chu Trì cứ đặt trên người Tăng Trạm đến tận khi bóng lưng anh biến mất, đáy lòng không ngừng hoài nghi, rõ ràng Tăng Trạm và vợ mình quan hệ tốt như vậy, tại sao vợ mình lại né tránh nói quen biết sơ sơ?

Hôn lễ diễn ra vô cùng thuận lợi, Lâm Hân Du còn để dành cho Uý Lam một đồng kẹo cưới, hôm nay mang tới, vừa vặn ngay lúc Tăng Trạm và Uý Lam đang chuyển sang nhà mới. Thai kỳ của Uý Lam đã hơn tám tháng, Tăng Trạm không nỡ để cô bôn ba một nhọc, nên nhờ Lâm Hân Du đi theo chăm sóc cô.

Nhà mới là một căn biệt thự nhỏ ở ngoại thành, lịch sự tao nhã, không khí mát mẻ trong lành, cực kỳ thích hợp với người yêu thiên nhiên như Uý Lam đến cư ngụ. Ba người tại nhà mới dùng xong cơm tối, Uý Lam nhìn đồng hồ, rồi nói với Lâm Hân Du.

" Hay đêm nay chị ngủ ở đây nhé"

Lâm Hân Du liền từ chối " Không được, bây giờ vẫn còn sớm, về nhà còn kịp

Tăng Trạm cũng nhìn đồng hồ, cười nói " Nơi này không có xe công cộng " Dứt lời anh cầm lấy chìa khoá xe " Để tôi đưa cô về "

Uý Lam tròn mắt nhìn Tăng Trạm trân trối, hình như từ khi lên chức cha, Tăng Trạm đối với người khác cũng hoà ái hơn trước rất nhiều!

Lâm Hân Du sững sờ hơn nửa ngày mới hoàn hồn, nhìn Uý Lam rồi nói " Uý Lam cần người chiếu cố, không thể ở nhà một mình "

Tăng Trạm cũng nhìn về phía Uý Lam, nụ cười càng sáng lạn " Yên tâm, tạm thời chưa đến thời điểm sinh nở "

Cuối cùng dưới sự ép buộc của Uý Lam và Tăng Trạm, Lâm Hân Du đành leo lên xe để Tăng Trạm đưa về nhà.

" Cảm ơn anh!" Lâm Hân Du xuống xe, lấy chìa khoá từ trong túi xách ra.

Tăng Trạm quan sát khu nhà, hỏi " Vẫn còn tiền để thuê phòng chứ?"

Lâm Hân Du có chút ngạc nhiên, rất nhanh gật đầu nói " Đây là căn phòng Chu Trì mua trước khi kết hôn "

Tăng Trạm cũng gật gù đáp lại, dù sao ấn tượng của anh đối với Chu Trì khá là mờ nhạt, chẳng qua nghĩ tới tấm lòng Lâm Hân Du dành cho Uy Lam, anh mới hỏi hăng vài câu " Vậy cô lên đi "

Lâm Hân Du vẫy tay tạm biệt, đứng nhìn xe Tăng Trạm rời đi, sau đó xoay người, bất ngờ thấy Chu Trì đứng ở cổng tiểu khu từ lúc nào, sắc mặt thâm trầm khó đoán khiến ai nhìn vào cũng sợ hãi không thôi.

Lâm Hân Du vui vẻ chạy tới, cười hỏi " Mới về sao?"

Chu Trì mỉm cười gượng gạo " Anh vừa đi tản bộ xong " Anh nhận ra người đàn ông trong xe, chắc chắn là Tăng Trạm! Nhân vật lớn đang nổi như cồn trong cục quốc thổ, giao thiệp rộng rãi, qua tiếp một hai năm nữa đừng nói phó cục trưởng, ngay cả cục trưởng nói không chừng cũng thuộc về Tăng Trạm.

Chu Trì lại nhìn không được hoài nghi, lý do vì sao Tăng Trạm đối với Lâm Hân Du tốt đến vậy? Bà xã nhà mình rất xinh đẹp, chỉ do gia cảnh tầm thường mới gả cho mình, mấy lần trước đi đón Lâm Hân Du tan làm, thấy mấy người đồng nghiệp của cô ấy luôn nỗ lực nhà họ có quen biết với quan chức trong chính phủ, sao đó còn sợ ý nói lộ ra việc Lâm Hân Du xin được vào đây là do có người giới thiệu, hơn nữa còn liên quan đến cục quốc thổ chỗ anh làm, ngoài Tăng Trạm ra còn ai vào đây.

" Lần trước anh hỏi em, em nói không thân với Tăng Trạm, chẳng phải người ta đưa về tận nhà đó sao " Hai người cùng tiến vào thang máy, giọng điệu của Chu Trì mui phần chất vấn.

Lâm Hân Ngu ngăn người hỏi lâu, trước khi kết hôn Chu Trì luôn đau cô, thương cô, hiện tại thế nào lại trở nên vô lý đến vậy " Em chỉ là..." Lâm Hân Du không dám đem chuyện của Uy Lam kể ra, hết sức chân thành nói " Do trùng hợp mà thôi "

Cô cũng nhìn ra ý nghĩa trong lời nói của chồng mình, đành nhẹ nhàng phân bua " Em chỉ là người bình thường, sao xứng được Tăng Trạm để mắt tới, anh đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?"

Lời này như chọc vào điểm yếu của Chu Trì, khiến hắn càng điên tiết hơn " Ý cô nói là tôi kém cỏi sao?"

Người này...Lâm Hân Du tức giận dậm chân rầm rầm, lớn tiếng nói " Anh cố tình bẽ cong ý em, em chưa bao giờ nghĩ như vậy, thật đó " Lâm Hân Du đau khổ nhìn sắc mặt không chút chuyển biến của chồng mình, âm thanh nức nở thương tâm " Trước khi kết hôn anh luôn tốt đẹp và hiểu lý lẽ, thế nào cười xong liền thay đổi? "

Chu Trì cũng không trả lời, buồn bực đi thẳng vào nhà, thời điểm bước vào phòng ngủ còn sập cửa ầm một cái thật mạnh, bỏ mặc Lâm Hân Du ngồi một mình ngoài sô pha sâu nào...

Uy Lam nâng cái bụng rõ to ngồi trên sô pha, một chân gác lên bàn, một chân gấp khúc, Tăng Trạm về kịp lúc, ba chân bốn cẳng chạy tới, giúp Uy Lam bóp chân, nhìn mồ hôi nhỏ giọt trên mặt cô, dịu dàng hỏi.

" Rất nóng sao?"

Anh đưa tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, tiếp đó lại tập trung xoa xoa ấn ấn, cơ thể Uy Lam run rẩy theo từng động tác của anh, vội trốn tránh " Đùng mà..."

Tăng Trạm lật đật bỏ tay ra, hỏi " Không thoải mái?"

Uy Lam ừm một tiếng, rút chân về, cả người dựa hẳn vào sô pha, làm nũng " Chùng nào mới sinh đây?" Bụng lớn như vậy khó chịu muốn chết.

Tăng Trạm ngồi xuống kế bên Uy Lam, cẩn thận bế cô đặt lên đùi mình, bàn tay to hướng sau gáy của cô mát xa, thấp giọng dỗ dành " Rất nhanh thôi, em ráng nhịn thêm chút nữa " Anh đúng là người cực kỳ may mắn, từ lúc Uy Lam mang thai vẫn luôn khỏe mạnh, mọi chuyện vô cùng suông sẻ.

" Ừ "

....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chương 118

Cả người nóng bức, Uy Lam hắt văng tấm chăn đắp trên người, lồm cồm ngồi dậy, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, hai mắt còn ngái ngủ, làm bầm trách móc thời tiết sao lại nóng đến vậy. Cô họng khô khốc, Uy Lam muốn uống nước, có điều sờ soạng một lúc cũng không thấy Tăng Trạm đâu, cô có chút hờn dỗi, vòng tay đỡ thắt lưng bước xuống giường.

Cửa phòng tắm khép hờ, tia sáng từ bên trong chiếu ra ngoài, Úy Lam để chân trần tiến lại gần xem thử, vừa đi vừa ngáp, không khỏi cảm thán chú, đã lớn tuổi còn bày đặt tắm vào đêm khuya.

Úy Lam kiễng chân trái, tầm mắt vượt qua khe cửa hẹp nhìn vào trong...chuyện xấu hổ nhất của đàn ông là vụng trộm đánh máy bay nhanh chóng hiện ra. Dưới ánh đèn, cả người Tăng Trạm trần trụi đứng dưới vòi hoa sen, khuôn mặt anh tuấn phủ hai rặng mây đỏ ửng, đôi mắt khẽ nhắm, miệng hé mở bật ra những tiếng rên mỏng manh yếu ớt, thời điểm cô đứng nhìn, Tăng Trạm còn dùng răng cắn vào môi dưới cố gắng kiềm nén cơn tình triều...Bờ môi khiêu gọi càng đỏ thắm ướt át!

Thân hình cao to đứng thẳng, giữa hai chân là vật nam tính vừa thô vừa dài, phồng to cứng ngắt, cho dù đã gặp qua vô số lần, nhưng mỗi khi nhìn tới Úy Lam đều bị đánh đập dữ tợn của nó dọa sợ, hai tay Tăng Trạm thường không làm việc nặng, chỉ thỉnh thoảng leo núi, bất quá lòng bàn tay vẫn có chút vết chai, khi sờ lên người cô đều đau và ngứa vô cùng.

Hiện tại chú đang dùng đôi tay ấy, đặt lên vật nam tính to lớn, ma sát lên xuống, không ngừng di chuyển, quy đầu đỏ hồng hết lộ ra lại chui vào phần bao bì sẫm màu, phá lệ cuốn hút mê người.

Úy Lam lùi về sau một bước, liếm liếm đôi môi khô ráo, ngón tay trắng nõn vô thức cào cào từng phát lên bức tường.

"Hô..." Âm thanh tràn ra ngoài, động tác trên tay Tăng Trạm trở nên nhanh hơn. Úy Lam xoa bàn tay nhẵn tính đã bao lâu hai người họ chưa có làm...hơn bảy tháng rồi, không ngờ chú nhìn lâu như vậy!

"Khụ...khụ..." Úy Lam nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, mắt nhìn chằm chằm người đàn ông bên trong.

Nghe thấy âm thanh, Tăng Trạm lập tức mở mắt, nhưng do tới thời điểm then chốt anh không thể dừng tay được, phải bắn ra cái đã rồi nói chuyện sau.

Có điều Úy Lam không nghĩ vậy, cô liền bước chân đi vào, khiến Tăng Trạm một phen nhảy dựng, hoảng sợ buông vật nam tính trong tay, nhanh chóng đi qua đỡ lấy cô.

"Trên đất trơn trượt, nước lại lạnh, em mau vào ngủ đi"

Úy Lam kiên quyết lắc lắc đầu, hai tay bắt lấy cánh tay Tăng Trạm đang đưa "Chú, có Úy Lam ở đây mà, sao lại lén lút làm việc này?"

Tăng Trạm ngẩn người, cổ ép xuống dọc vụng đang hưng phấn bùng bùng, giọng nói "Em mang thai đó, không thể xằng bậy được đâu"

"Người ta muốn mà" Thân thể nhỏ nhắn tựa lên người anh, vốn định dùng bộ ngực đầy đặn hấp dẫn chú, nhưng do bụng quá lớn, lại bị ngăn trở.

Bác sĩ cũng nói qua, ba tháng đầu mấu chốt nhất...tuyệt đối phải dè dặt cẩn trọng. Hiện tại đứa nhỏ đã ổn định, nếu nhẹ nhàng không dùng lực, chắc không có vấn đề gì đâu. Anh cũng nhớ muốn chết tiểu huyết vừa căng vừa ẩm của Úy Lam, mỗi lần đi vào giống như hút cả hồn phách anh vào trong đó.

Làm? Hay không làm? Hai tư tưởng đấu tranh lợi hại.

Gặp Tăng Trạm do dự không quyết, Úy Lam chẳng dám chậm trễ, vội vàng lôi kéo anh đi về phòng ngủ, lật đặt leo lên giường, chỉ mấy động tác liền cởi hết quần áo trên người mình, hai chân tách ra, nằm im chờ đợi...

Tăng Trạm ngơ ngẩn nhìn Úy Lam một lát, mới hoàn hồn bước lại gần, hai mắt chăm chú đánh giá thân thể loà loà trước mặt, sau khi mang thai Úy Lam ăn nhiều hơn, rất ít khi chịu phơi nắng, cả người trắng nõn nà như trứng gà bóc, cũng đầy dẫy so với trước đây, nhất là bộ ngực vĩ đại tròn trịa đang vênh lên, chỉ cần cô khẽ nhúc nhích, cặp vú tuyết trắng như lác lư mời gọi.

Rất chói lóa...Tăng Trạm cảm thấy mình sắp đui mù! Ủ, nhẹ một chút! Cố gắng nhẹ nhàng chắc sẽ không sao.

"Nhanh lên a" Úy Lam nũng nịu lên tiếng, hai chân giang rộng thêm chút nữa, để Tăng Trạm nhìn rõ vùng nữ tính mê người của cô.

Trước đây do Úy Lam còn nhỏ, mỗi lần làm xong Tăng Trạm vô cùng săn sóc dịu dàng bôi thuốc mỡ cho cô, dường tới phía dưới lúc nào cũng trắng hồng mịn màng.

Tăng Trạm duỗi tay sờ lên khe huyết bé xíu, không khỏi há mồm kinh ngạc, cô bé này rõ ràng là ham muốn, chưa làm gì đã ướt đến vậy.

Úy Lam cắn môi, hai mắt khép hờ, chẳng dám nhìn vào mặt Tăng Trạm, cô sao có thể không biết xấu hổ nói với Tăng Trạm mình từ sớm đã rất mong chờ...

"Mau tới đi!" Âm thanh thô thê như muỗi kêu của Úy Lam vang lên.

Tăng Trạm gấp đôi chân dài quỳ ở trên giường, cầm lấy gối đầu nâng mông Úy Lam đẩy lót vào, hai tay vịn lên đầu gối cô, chống quy đầu hướng cửa huyết mềm mại ướt sũng, phần eo dùng thêm chút lực, cự vật nhanh chóng xâm nhập...từ vị mất hồn này đã rất lâu anh chưa được hưởng qua. Tăng Trạm sáng khoái thờ phào nhẹ nhõm, thời gian dài hai người không giao hợp, tiểu huyết có phần chật chội chút ít, tầng tầng lớp lớp nếp nhăn xiết lấy cơn thịnh vượng to của anh, ý nghĩ muốn bắn tinh lại trở dậy... nhưng bây giờ chưa được!

Tăng Trạm hít một hơi thật sâu, dần xuống cảm xúc tê dại trong đầu, thân hình cường tráng hơi khom, nỗ lực không đụng tới bụng cô. Úy Lam nhú mày, hé miệng rên rỉ, gáy thịt càng tiến sâu...chút nữa là đụng vào miệng tử cung của Úy Lam, Tăng Trạm cấp tốc dừng lại, căn lửa nóng thô dài chỉ dám đi

vào hai phần ba, dù không xâm nhập đến tận cùng, nhưng nếm chút hương vị chắc là đủ!

Đâm vào rồi rút ra, lực đạo nhẹ tênh, Uy Lam thật thất vọng, hai mắt tròn tròn nghĩ muốn phát hoả. Tăng Trạm đau lòng, sợ cô không vui, nên quyết định đẩy cao tốc độ, để cô nếm được chút ngon ngọt, có điều thời gian cũng không dài, Tăng Trạm đã rút ra, chụp lấy khăn giấy hứng lấy dòng tinh dịch nồng nặc phun trào.

Đầu sôi đói khát cuối cùng cũng được thoả mãn chút đỉnh, anh chồm lên hôn trán Uy Lam mấy cái, rồi lặng lẽ quay về phòng tắm. Chuyện đánh máy bay, xem ra còn phải làm dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Chương 119

Một tháng sau, bác sĩ gia đình được mời tới trong nhà, Uy Lam thì nằm trên giường chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi mệnh lệnh của bác sĩ. Đội ngũ từ y tá đến bác sĩ đều là tinh anh, cũng cho phép Tăng Trạm đi vào phòng sinh, nhưng Uy Lam cản mỗi, kiên quyết nói "Chú mà vào tôi sẽ không sinh "

Cô sợ Tăng Trạm sau khi chứng kiến quá trình sinh con, tâm lý lẫn sinh lý bị ảnh hưởng, về sau quan hệ vợ chồng gặp trở ngại. Tuy ngoài miệng cô luôn gọi Tăng Trạm là chú, nhưng từ lâu, trong lòng cô đã nhận định đây là người đàn ông của mình.

Tăng Trạm đành rút chân lại, ngoan ngoãn đứng đợi bên ngoài.

Trong gian phòng kia thỉnh thoảng vọng ra tiếng kêu thảm thiết, có khi lại im ắng đến kì lạ, trái tim Tăng Trạm như bị ai bóp nghẹn, mỗi lần nghe giọng cô la hét nói đau quá, tay chân anh giống như nhũn ra, cảm thấy không còn chút sức lực gì.

Tuy tuổi cô bé còn nhỏ, có điều thân thể vô cùng khoẻ mạnh, bác sĩ đã nói mọi thứ rất thuận lợi sẽ không xảy ra vấn đề! Có lẽ một lát sẽ xong...có khi phải đợi thêm chút nữa...

Tăng Trạm ở ngoài phòng không ngừng đi qua đi lại, một người không thích thuốc lá như anh, cũng ngậm một điếu trên môi hút liên tục. Tiếng kêu khóc của cô...quá dọa người! Lời bác sĩ chần an, dùng sức, hít sâu...dùng sức, hít sâu...xen kẽ là tiếng hét tê tâm liệt phế...chốc chốc âm thanh lại trở nên yếu ớt, rồi tắt ngấm.

Cuồng phong đi qua, mọi thứ bỗng yên tĩnh khiến Tăng Trạm kinh hãi không thôi, anh rất sợ cô chịu không nổi...hai mắt anh thoáng cái đỏ ngầu, cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy, thân thể cứng đờ chết lặng!

Nhưng Uy Lam là ai chứ, một cô bé lớn lên ở thôn nghèo miền núi, từ nhỏ luôn phải kiên cường mà sống, dám theo anh về thành phố, còn có thể tiếp nhận hết thảy mọi chuyện anh gây ra cho cô, dù phía trước đau đớn cỡ nào, nhưng nghĩ tới sinh mệnh trong bụng, đó là kết tinh tình yêu của cô với chú, bác sĩ và y tá đều nhìn cô, mỗi người đều thật mong chờ sinh mệnh bé bỏng chào đời, nhưng so với họ cô còn trông mong không biết bao nhiêu lần, vất vả lắm mới đợi đến ngày đưa bé từ trong bụng đi ra, chẳng cần mang nặng suốt ngày, cô đã mừng rỡ thật lâu đó.

Làm cho Tăng Trạm đứng ngồi không yên gần một tiếng thì đứa nhỏ cất tiếng khóc chào đời, y tá ẵm đứa bé khuôn mặt nõ nà cười, nhưng vừa nhìn đến Uy Lam nháy mắt lại thấy đau lòng, nhỏ như vậy...có khi còn chưa đủ tuổi thành niên đã phải làm mẹ, cô bé làm sao nuôi con? Một mặt cao hứng mẹ tròn con vuông, một mặt trách cứ Tăng Trạm là đồ cầm thú, cô bé nhỏ như vậy cũng không buông tha, nhưng nói cho cùng người ta là con ông cháu cha, ai dám quản đây!Uy Lam cản mỗi, thì thảo "Trai hay gái?"

Y tá ngẩn đầu nhìn cô vui vẻ nói "Con trai, có tiểu kê kê nha!"

Uy Lam nhếch miệng mỉm cười, gật gật đầu, đưa tay nghĩ muốn bắt lấy, y tá vội bồng tới gần cho cô nhìn mặt, nhiều nếp nhăn...bé xú...còn đỏ hỏn...

Uy Lam lập tức quay mặt, nhú cái mũi ẩm ướt "Thế nào lại xấu như vậy?"

Một y tá khác đã ra ngoài, Tăng Trạm liền bước tới hỏi "Sinh rồi?"

Y tá đáp "Con trai "

Tăng Trạm lật đặt chen lấn đi vào, loáng thoáng nghe được chữ xấu, trong lòng không vui, nháy dưng.

"Ai dám nói con tôi xấu?"

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 120

Nghe được giọng nói của Tăng Trạ, Uy Lam liền không cầm được nước mắt khóc rống lên, chú ở trong thân thể cô gieo xuống mầm móng, khiến cô trong phòng sinh đau đớn chết đi sống lại, nhưng tốt xấu gì đây cũng là người đàn ông của cô, là ba của đứa nhỏ, nơi nương tựa của hai mẹ con cô sau này.

Đứa bé nhỏ như vậy, Tăng Trạ rất muốn ôm lại không dám động vào, nhỏ nhỏ mềm mềm...phải ẵm thế nào đây?

Uy Lam sinh xong, Lâm Hân Du cũng vừa chạy tới, lật đặt vào trong phòng nhìn tiểu Tăng Trạ, cung nựng chốc lát lại chạy qua nhìn Uy Lam, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tái nhợt, vô cùng đáng thương.

Còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe bác sĩ hỏi Uy Lam " Cảm thấy thế nào?"

Uy Lam lắc đầu, giọng nói yếu xìu " Mẹ"

Sinh sản xong người mẹ rất cần thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, Lâm Hân Du cùng Tăng Trạ chăm chú học hỏi cách chăm sóc tiểu bảo bối như thế nào từ y tá.

" Thật sự rất nhỏ..." Lâm Hân Du cúi người xuống nhìn, giống như Tăng Trạ, cô cũng không dám bế bảo bối lên.

" Sinh mệnh quả thực rất thần kỳ!" Lâm Hân Du tươi cười chúc mừng Tăng Trạ " Uy Lam còn nhỏ nên được chiều cõ nhiều hơn " Nghe đến câu Uy Lam còn nhỏ, Tăng Trạ cũng cảm giác được mình đúng là cảm thú, cô bé vừa mới mười tám tuổi đã phải làm mẹ.

Tăng Trạ gật đầu, nhìn tiểu Tăng Trạ không rời mắt.

Uy Lam ngủ thật lâu, trong thời gian đó tiểu Tăng Trạ cũng ngủ suốt, chờ tới khi tỉnh dậy, được Lâm Hân Du đút cho chén thuốc thập toàn đại bổ, khí sắc mới dần tốt lên.

" Đứa nhỏ đâu?" Uy Lam hỏi.

Tăng Trạ chỉ chỉ căn phòng cách vách, nói " Em cần nghỉ ngơi lấy sức, anh sợ con khóc ầm ĩ em không ngủ được "

Lâm Hân Du mang bát không ra ngoài, đi qua thăm tiểu Tăng Trạ phòng bên cạnh, một đôi tình nhân... phải là đôi vợ chồng mới đúng, cần có không gian riêng tư.

Có điều Uy Lam mở miệng là gọi chú, nũng nịu tựa đầu vào lồng ngực rộng lớn của Tăng Trạ, hai tay ôm chặt thắt lưng anh " Thời điểm sinh nở em cứ sợ mình sẽ chết đi "

" Tất cả đều tốt đẹp " Tăng Trạ an ủi, cúi đầu hôn mấy cái lên tóc cô " Chẳng phải hai mẹ con đều bình an còn gì "

" Chú..." Uy Lam ngửa mặt nhìn anh, đôi mắt long lanh phá lệ hết sức câu người.

" Ừ "

" Chú nói xem, vì sao không phải đàn ông sinh con?" Uy Lam mím môi, ở trên ngực anh không ngừng cọ qua cọ lại " Sinh con rất đau "

" Vậy thì không sinh " Tăng Trạ thoải mái trả lời, anh cũng không đành lòng nhìn cô chịu thêm đau đớn lần nữa.

Uy Lam liếc mắt nhìn anh " Uy Lam muốn có thêm một bé gái "

Tăng Trạ mở to hai mắt, còn muốn một bé gái sao? Anh như có như không gật gù, ngoài miệng nói " Để sau này hẵng tính "

Một nhà ba người...về sau là một nhà bốn người!

Tăng Trạ đã suy tính, chờ Uy Lam hai mươi tuổi lại đi lãnh giấy đăng ký kết hôn, đến lúc đó đứa bé tròn hai tuổi, anh thì ba mươi hai, haizz thời gian, đúng là khiến người ta già đi!

Hai ngày nay, vừa tan tầm, Lâm Hân Du liền hướng nhà Uy Lam chạy, mặc dù có bảo mẫu, nhưng cô chẳng yên tâm phải qua xem mới được. Uy Lam ngồi trên giường, nhìn Lâm Hân Du mở lời nhủ nhạo, cười tếu " Em thấy chị còn mệt hơn cả em "

Lâm Hân Du bật cười theo, thấp giọng nói " Em nhỏ như vậy, chị không thể không lo "

Nhỏ sao? Uy Lam chu môi " Em đã làm mẹ, từ giờ chị không thể nói em nhỏ đâu đây "

Trong nôi, đứa bé đang ngủ say sưa, bộ dạng vẫn bé xíu, nhưng đã dần dần nhìn khá hơn, hiện tại Úy Lam không còn nói bé xấu nữa.

Lâm Hân Du cười vui vẻ, nói " Vâng, chị biết rồi " Dứt lời lại quan tâm, hỏi hăng " Về sau em định làm gì? Ở nhà chăm con? Hay tiếp tục tới trường?"

Tương lai tiền đồ rất quan trọng, không thể vì đứa bé, từ bỏ tất cả.

Úy Lam nhú mày suy nghĩ, lại nói " Chú nói chờ thân thể em tốt lên, rồi tính "

Lâm Hân Du gật gật, xoa xoa đầu Úy Lam

Luôn chạy qua nhà Úy Lam cũng không phải quyết định sáng suốt, nhất là từ khi bị Chu Tri nhìn thấy, vợ chồng bắt đầu xảy ra lục đục cãi vã suốt ngày.

" Mỗi ngày cô đều qua nhà Tăng Trạm là có ý gì?"

" Không có ý gì cả, cháu gái Tăng Trạm bị bệnh, em chỉ qua chiếu cố chút thôi "

Tình cảm chị em của cô và Úy Lam kéo dài hai năm, hơn nữa Úy Lam đáng yêu như vậy, tự nhiên cô muốn yêu thương chăm sóc.

" Cháu gái nào?" Chu Tri gắng hỏi.

Lâm Hân Du mềm mỏng giải thích " Ông xã, em thật sự đi chiếu cố cháu gái Tăng Trạm mà, em ấy lúc nào cũng gọi em là chị, em không thể bỏ mặc không lo..."

Chuyện này cứ vậy cho qua, Lâm Hân Du cũng không nói thêm cái gì, bất quá Chu Tri vẫn âm thầm điều tra, chung quy anh không thể để bản thân hết lần này tới lần khác bị cầm chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Chương 121

Editor: TrangQA830810

Tháng ở cữ của Úy Lam trôi qua, tiểu bảo bối cũng có da có thịt không ít, lúc này bà mẹ trẻ mới dám ẵm con. Chiếu cố đứa bé là việc lớn, Tăng Trạm không chút lơ là, Úy Lam càng đặc biệt cẩn thận, nhưng mỗi lần nhìn đến Úy Lam còn nhỏ như vậy, giao con cho cô, anh có chút lo lắng.

Tăng Trạm không khỏi vùng trộm nhấc đi nhấc lại với bảo mẫu " Trông coi thật kỹ, đừng để xảy ra sơ xuất gì "

Lời này trùng hợp lọt vào tai Úy Lam, cô nín chặt Tăng Trạm cái cọ ằm ỉ, cô chiếu cố con có thể xảy ra chuyện gì chứ? Bảo mẫu thờ dài, mang đứa bé qua phòng bên cạnh nhường không gian riêng cho đôi vợ chồng trẻ.

Chu Tri theo dõi vài lần, tìm đến khu biệt thự cao cấp nơi Tăng Trạm ở, nhìn ngôi nhà rộng lớn khang trang nhất thời trong lòng không khỏi hít hà cảm thán. Chu Tri vờ hỏi đường, sau đó lấy thuốc lá mời người bảo vệ, thấy xe Tăng Trạm chạy qua, Chu Tri làm bộ hiếu kỳ nói " Nhà hẳn có một cô cháu gái à "

Bảo vệ nhìn theo xe Tăng Trạm, suy nghĩ một chút rồi gật đầu " Có, đúng là cô bé còn rất trẻ, hơn nữa vừa sinh con xong "

Chu Tri nhẹ nhàng thờ ra, nhà Tăng Trạm thật sự có đứa cháu gái, nhưng...rõ ràng bà xã nói với mình là bị bệnh mà! Sao lại thành sinh con? Chu Tri cười cười, tiếp tục bắt chuyện hỏi thăm.

" Rất trẻ? Khoảng bao nhiêu tuổi?"

Bảo vệ dè dặt âm thanh, nói " Cũng không phải nhỏ lắm, có điều tôi đoán còn chưa tới tuổi trưởng thành đâu, lúc trước mỗi ngày đều tản bộ quanh đây, cô bé vác cái bụng thật to...ai nhìn cũng thấy kỳ quái vô cùng! "

Bảo vệ thờ dài một hơi, rồi lại cười rộ lên nói tiếp " Tuy nhiên bộ dạng rất xinh đẹp, nói không chừng là cô dâu nhỏ nhà hân cũng nên " Haiz, người ta có tiền có thế, muốn chơi bao nhiêu em trẻ đẹp đều được, đúng là người so với người thật sự tức chết người mà.

Này là việc gia đình người ta, lẽ ra bà xã mình với Tăng Trạm không thân quen gì, lại đi quản mấy chuyện không đâu, Chu Tri cũng thật tò mò, tại sao bà xã mình đối với cô bé đó tốt như vậy? Cô ta sinh rõ ràng sinh đứa nhỏ, phải tìm hiểu mới được...Chu Tri quyết định trở về cùng bà xã nói chuyện.

Buổi tối, Lâm Hân Du về nhà, Chu Tri ngồi trên ghế sofa, mí mắt hơi nâng liếc nhìn cô một cái. Lâm Hân Du liền đổi giày, đi đến ngồi vào bên cạnh anh, cười hỏi " Có chuyện gì à?"

Chi Trì đề cập ngay vấn đề chính " Hôm nay tôi theo dõi em "

Nụ cười trên môi Lâm Hân Du đơ ra...

" Cháu gái nhà Tăng Trạm thì liên quan gì đến em, em là vợ tôi, không lo ở nhà hầu hạ chồng, lại đi nhà lo việc nhà người ta " Anh cũng thương bà xã của mình, nhưng không thể chấp nhận chuyện vợ anh cứ xuất hiện ở nhà người khác, cô bé kia nhỏ như vậy, lại vừa sinh con xong, khó bảo đảm khi nào Tăng Trạm đột nhiên nổi thú tính đem bà xã xinh đẹp nhà mình ăn luôn.

Chu Trì biết ý tưởng này có phần xấu xa, nhưng phòng bị trước vẫn hơn.

Lâm Hân Du vội vàng nói " Chuyện này anh đừng đi nói lung tung ở chỗ làm "

Ban đầu Chu Trì cũng chưa nghĩ tới sự việc này không thể công khai, nhưng nhìn đến sắc mặt nghiêm trọng của bà xã, anh đành gạt đầu " Biết, nhưng em phải duy trì khoảng cách với nhà bên đó "

Lâm Hân Du chậm chạp đồng ý " Biết rồi, cảm ơn ông xã nhiều " Cô tựa đầu lên vai Chu Trì, giọng điệu sầu não " Cô bé kia rất đáng thương, từ nhỏ không cha không mẹ, về sau em được mời đến làm gia sư cho em ấy, khi đó cuộc sống vô cùng khó khăn, mẹ em bệnh không có tiền uống thuốc, may mà tiền lương Tăng Trạm trả khá nhiều. Công việc hiện tại cũng do Tăng Trạm tìm cho, mới kiếm được thu nhập cao như vậy, phụ giúp trong nhà, tất cả đều nhờ ơn của Tăng Trạm, em không thể bỏ mặc không lo, hơn nữa em với cô bé đó rất hợp nhau, cực kỳ thân thiết "

Nghe bà xã tâm sự xong, đáy lòng Chu Trì thông thoáng hơn nhiều, vỗ vỗ đầu cô, cười nói " Được rồi, về sau anh không cấm cản em nữa "

Trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, Chu Trì mím môi, thăm dò " Em cùng nhà đó quan hệ tốt như vậy, không lâu sau Tăng Trạm thăng chức, em có thể nói với hắn đề bạt anh một chút được không?"

Lâm Hân Du nâng mặt nhìn chồng mình, sắc mặt Chu Trì có chút chột dạ, nhanh tay ôm Lâm Hân Du vào lòng, thì thầm " Phó khoa cũng được..."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 122

Editor: TrangQA830810

Lâm Hân Du suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng " Do Tăng Trạm thấy em đối tốt với Uy Lam nên cân nhắc giúp em nhiều việc như vậy, hơn nữa anh đi làm chưa bao lâu, Tăng Trạm cũng biết rõ anh là chồng em, chuyện đề bạt từ từ hẳn tính được không anh?"

Chu Trì miễn cưỡng gạt gạt đầu, ôm bà xã nghĩ ngợi đăm chiêu.

Cô không thể trực tiếp cự tuyệt chồng mình mới nói vòng vo lảng tránh, đến cuối cùng có nên nói giúp anh ấy hay không...cô thực sự không biết.

--- ---

Chỉ chớp mắt đứa bé đã được hai tháng tuổi, mỗi lần nhìn Uy Lam cho con bú sữa, Tăng Trạm có chút nhịn không nổi, bình thường luôn tìm cơ lẩn trốn, hoặc đứng một bên ngơ ngác nhìn.

Lượng sữa của Uy Lam khá dồi dào, tiểu bảo bối ăn dư dả, có điều nhóc tì cũng luyến tiếc nhường thức ăn của mình cho người khác, cho dù đó là ba ba đi nữa! Đương nhiên Uy Lam cũng không đồng ý.

Khi bảo bối ăn no, Tăng Trạm liền ra hiệu cho bảo mẫu ẵm bé qua phòng bên cạnh, bản thân anh nhanh chóng đi qua, đưa tay bắt lấy bộ ngực đầy đà của Uy Lam, so với trước đây lớn hơn không ít, căng mọng đầy nước. Vén áo cô lên, đôi môi anh hấp tấp nhấp nhào tới.

Thật lòng anh cũng không thích sữa mẹ cho lắm, nhưng mỗi lần nhìn tên nhóc bú ngon lành...chỗ đó vốn thuộc về anh. Anh đúng là có một chút ghen tị, dù sao con cũng ăn no, giờ đến phiên anh. Tay Uy Lam chụp lấy đầu Tăng Trạm

" Thật vất vả cho con ăn xong, chú tha cho tôi được không?"

Tăng Trạm buồn bực, ngẩng đầu nhìn cô.

" Cho tôi sờ một chút cũng được " Tăng Trạm nở nụ cười ngây ngô, bàn tay thô ráp nắm lấy bầu ngực nhào nặn liên hồi.

Uý Lam lắc đầu, không kiên nhẫn đánh cái chất lên tay anh "Chú sẽ không nhìn nổi, lát nữa lại đòi hỏi cho xem" Đẩy anh ra, cô lật đặt chui vào trong chăn nhắm mắt ngủ, vờ như không biết ai đó đang giương mắt nhìn lưng cô chằm chằm.

Qua hai tháng, có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường, anh chờ lâu như vậy, nhớ cô muốn chết. Mặc kệ cô phản đối, anh bò lên giường, hai tay lôi kéo cô rời khỏi chăn.

Uý Lam bừng tỉnh, đưa tay nhéo tai anh "Chú là đồ trướng thối, chỉ biết tra tấn, ép buộc tôi, sinh con cho chú còn chưa đủ, hiện tại còn muốn...muốn..."

Tăng Trạ đứng hình, không dám có thêm động tác nào, Uý Lam trợn mắt, phồng má tức giận phun ra năm chữ.

"Muốn cường bức tôi sao?"

Dù Tăng Trạ có là đồ trướng thối, nhưng nghe xong mấy từ này cũng mất hết hứng thú, điểm mấu chốt là hiện tại anh rất giống tên cường gian. Vũ khí oai vệ giữa hai chân Tăng Trạ bất thành linh yếu xiu, do quá trình dẫn co, áo Uý Lam bị xốc lên, bộ ngực tròn trịa trắng nõn bại lộ...có điều anh chẳng còn chút ham muốn gì! Con mẹ nó, dám nói anh thành tên cường bức à? Mang thai anh nhin, giờ đã sinh đứa nhỏ còn muốn anh nhin đến khi nào?

Con mẹ nó, thiên lý ở đâu? Tăng Trạ đứng dậy, thờ ơ nói "Tối nay tăng ca, không về!"

Nếu không cho làm, vậy khỏi nhin tới là được, bằng không mỗi ngày nhin, lại không được đụng, khác nào tra tấn chứ.

Tăng Trạ cứ vậy đi luôn, đem Uý Lam dọa cho hoảng hốt. Đúng như lời Tăng Trạ nói, buổi tối Uý Lam bế con trong lòng, mà không có chú bên cạnh, cô có chút mất mát, một thời gian dài cô tuy hứng kiêu căng đã quen, đột nhiên không ai yêu thương chiều chuộng, liền cảm thấy rất khó chịu. Gọi điện thoại đến chỗ làm, đầu dây bên kia liên tục báo bận, điện thoại di động cũng không nghe.

Sáng hôm sau Tăng Trạ về nhà thay quần áo, còn mang theo mấy bộ đồ, vào phòng nhin con một chút lại đi, buổi tối ngủ ở văn phòng.

Uý Lam muốn đi khuyên Tăng Trạ, tiểu bảo bối lại khóc đòi ăn, tình thế bất đắc dĩ cô đành cho bé bú trước, cứ vậy ngồi nghe tiếng anh bước ra khỏi cửa, chẳng nghĩ được biện pháp nào, cô uất ức vô cùng, vừa khóc vừa cho con bú.

Chuyến này Tăng Trạ rất quyết tâm, ban ngày ngẫu nhiên trở về thăm hai mẹ con, nhắc nhở bảo mẫu chăm sóc cẩn thận, rồi nhanh chóng rời đi, hầu như mỗi buổi tối đều mất tích. Ý tưởng của Tăng Trạ cực kỳ đơn giản, không cho anh đụng anh liền không về nhà, nhất định một ngày nào đó Uý Lam sẽ tự dâng mình cho anh.

Đến ngày thứ ba mươi, ý tưởng này của anh cuối cùng cũng được chứng thực!

Bảo mẫu ôm tiểu Tăng Trạ đi ngủ sớm, Uý Lam nhin chăm chăm di động một lúc, cắn răng đưa ra quyết định. Cô chạy tới tủ quần áo, lựa bộ đồ ngủ khiêu gợi nhất, đứng ở trước gương mặc thử. Thịt trước ngực căng nhiều, cao ngất dần lên áo ngủ mỏng tang, hai điểm đỏ thoát ẩn thoát hiện hết sức quyến rũ, đường rãnh sâu hõm, ngăn cách hai đồi núi đồ sộ theo nhịp thở của cô không ngừng phập phồng.

Uý Lam cầm điện thoại, gọi cho Tăng Trạ, reng reng reng...tiếng chuông vang lên khá lâu, thời điểm cô tuyệt vọng muốn từ bỏ, đầu dây bên kia đột ngột thông, âm thanh khàn khàn ậm ừ, giống như người say rượu.

"Chú không về nhà sao?" Uý Lam nhẹ giọng hỏi.

Tăng Trạ cong môi cười cười, nói "Em muốn tôi về à"

Uý Lam ngượng ngừng ừ một cái.

Kế hoạch thành công, Tăng Trạ cười toe toét, liên tục gật gật "Tôi về liền"

Uý Lam vui vẻ đáp "Tôi chờ chú"

Chỉ ít chớp mắt cửa đã mở ra, Uý Lam đặt di động lên bàn, thắc mắc "Sao về nhanh vậy?"

Tăng Trạ vừa cởi áo vừa nói "Lúc em gọi điện tôi đang đứng ngoài cửa" Nụ cười tươi rói của anh khiến cô rất ấm lòng, thì ra chú vẫn quan tâm lo lắng, nhớ thương cô thật nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chương 123

Uý Lam xóc chần, nhảy xuống giường, chạy như điên về phía Tăng Trạ, cả người vọt tới, hai chân kẹp lấy eo anh, cái miệng nhỏ nhắn chu ra hôn đôi " Chú, tôi nhớ chú " Hai tay ghi chặt cổ anh, đôi môi không ngừng hôn hít.

" Tôi cũng nhớ em muốn chết " Tăng Trạ vừa nói vừa cười, bước nhanh về phía chiếc giường, dùng răng cắn nhẹ lên lỗ tai cô, thì thầm " Tôi không về nhà, em tức giận sao?"

Bị Tăng Trạ đẩy ngã xuống giường, Uý Lam có chút gấp gáp xen lẫn mong chờ, hơi thở rối loạn, bộ ngực phập phồng lợi hại, hai tay ôm cổ Tăng Trạ chưa hề buông ra, đầu gật gật.

" Ừ, đúng là rất tức giận "

Tăng Trạ vui vẻ, cười nói " Tức giận mới tốt " Dứt lời anh lập tức cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào của cô mát mát, bàn tay to lớn vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô, từ từ dời lên phía trên, bắt trọn một bên vú phải, ra sức nhào nặn.

" Hừ...ừm.."

Uý Lam hừ một cái, cảm giác sữa đang chảy ra, Tăng Trạ cũng nhanh chóng phát hiện, dù sao sữa kia chảy trực tiếp lên lòng bàn tay anh.

Chắc con ăn no rồi? Tăng Trạ vừa cắn mút đầu lưỡi Uý Lam vừa nghĩ, giọng anh khàn khàn hỏi " Con ngủ rồi?"

Uý Lam then thùng, cổ họng hướng ứng ừ một tiếng đáp lại.

Tư tưởng xấu xa đột nhiên xẹt qua, Tăng Trạ nở nụ cười đáng khinh vén váy ngủ cô lên, ngắm nhìn thân thể lồ lộ lồn mề người, nhất là khu tam giác thần bí, ngón tay lưu luyến sờ trớn từng chút một, tiếp đó trượt nhanh tới bầu ngực căng tròn, độ cong trên khoé môi càng treo cao, hai tay Tăng Trạ nắm lấy hai bên vú, bỏ thêm chút sức lực bóp...tia sữa trắng ngần liền phun trào.

Mặt Uý Lam đỏ như trái cà chín, cô tưởng chú muốn ăn, nên đêm nay cố tình chứa lại một chút. Cho dù không tình nguyện, nhưng mỗi lần nhớ tới ánh mắt khát khao của chú, khó tránh khỏi mềm lòng, nào ngờ...Uý Lam nhú mồm, hất tay Tăng Trạ ra, giận dữ nói " Để dành cho chú, chú không ăn cũng đừng đập hư chứ "

Thiệt là, trong tình huống lửa tình bùng cháy lại bị lời đứng đắn của cô chen ngang, Tăng Trạ quyết định tốc chiến tốc thắng, anh hấp tấp cởi quần lót nhỏ của cô xuống, ngón tay cứ vậy nhét vào, không ngờ cô nàng ẩm ướt!

Tăng Trạ cười hết sức gian xảo, vỗ vỗ cặp mông đầy đặn của Uý Lam, nhỏ giọng nói " Bé cưng ngoan, mở mắt xem tôi yêu em thế nào " Nâng mông cô lên, không có bất kỳ hành động dư thừa nào, chỉ một cú nhấp thức thẳng cự vật vào hoa huyệt chặt hẹp.

Đại khái đã mấy tháng hai người chưa quan hệ, bị cơn thịnh nộ lớn cứ vậy xâm nhập, âm đạo co dãn hết mức cổ nuốt lấy vật nam tính khổng lồ, rõ ràng mới sinh con xong, tại sao còn căng đến vậy?

Tăng Trạ cúi đầu, lòng bàn tay bao trọn bầu ngực nhào nặn, miệng ngậm chặt đầu nhũ, ừng ực nuốt xuống chất lỏng ngọt ngào. Uý Lam chậm rãi ưỡn người, cơ thể thả lỏng để mặc anh bú mút...

Nhìn chú thật giống bé con, mỗi ngày nằm sấp trong ngực cô tham lam bú sữa, miệng tóp tép không ngừng nghỉ.

Hạ thân của anh vẫn lướt động, chọc khuấy trong vùng nữ tính của cô, liên tiếp đâm vào rút ra, chỉ là động tác dù báo đạo lại không kém phần dịu dàng.

" Bé cưng, về sau tôi hứa không bao giờ giận em nữa " Tăng Trạ moi tìm móc phổi nói lời chân thành tha thiết.

Uý Lam ngây ngô cười cười " Tôi biết "

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 124

Việc đặt tên cho tiểu Tăng Trạ vẫn lằng nhằng chưa quyết, thời gian cứ vậy trôi qua, chớp mắt bé đã được sáu tháng tuổi.

Thời kỳ này, cu cậu động chút là tè dầm, nhưng đối với Uý Lam hay Tăng Trạ vốn xem cậu như thượng đế chẳng ai dám than thở câu nào, chưa kể cậu nhóc được bảo mẫu hết lòng yêu thương chiều chuộng. Có đôi khi bảo mẫu ra ngoài, chuyện thay tã liền dừng trên tay Tăng Trạ, trong công việc hay đánh nhau một mình anh có thể chấp mười người, riêng thay tã thì...mười cái Tăng Trạ cũng chống không lại một người bảo mẫu.

Uý Lam thư thái ngồi trên giường, ngẫu nhiên chỉ điểm một vài chỗ. Mỗi lần Tăng Trạm đổi tã, tiểu bảo bối rất không phối hợp khóc rống om xòm.

Tăng Trạm buồn rầu hôn mặt cu cậu " Con chính là ông trời của ba, không khóc nữa được chứ?"

Đáp lại Tăng Trạm là âm thanh khóc thét không ngừng, anh vội vàng dỗ dành " Đại ca, ngoan nào, đừng khóc, con đang làm chậm trễ thời gian ba với mẹ thân thiết đó biết không?"

Anh ôm cu cậu xoay vòng, Uý Lam nghe xong lời anh nói, nhịn không được cảm gối vừa đập vừa mắng " Nói lung tung "

Tăng Trạm cười hi hi " Coi chừng trúng con, đợi một lát anh đến thương em "

" Ai muốn chú thương " Uý Lam đứng dậy, tiếp lấy tiểu bảo bối trong tay Tăng Trạm, làu bàu " Ba con buổi tối không đáng tin "

Tăng Trạm cảm thấy sau khi sinh xong Uý Lam giống như lột xác, từ cô bé ngây ngô trở nên thông minh, đôi mắt to đen sáng ngời, tay cũng linh hoạt hơn, chỉ cần anh hơi bất cẩn liền bị cô nàng khi dễ.

Buổi tối Tăng Trạm dắt theo Uý Lam và bé con đi siêu thị, xe em bé do Tăng Trạm đẩy, mua này nọ rất nhiều đồ, khi trở về đổi thành Uý Lam đẩy xe, Tăng Trạm tay xách nách mang, đèn đường phản chiếu hình ảnh một nhà ba người vô cùng hài hoà. Tăng Trạm vừa bước đi vừa không quên che chở hai mẹ con Uý Lam, khuôn mặt vốn nghiêm nghị đặc biệt dịu dàng vui vẻ.

Cũng thật khéo, gặp được Lâm Hân Du và Chu Trì.

" Chị!" Uý Lam gọi to, giơ tay vẫy vẫy.

Lâm Hân Du buông tay Chu Trì, đi về phía Uý Lam, cười hỏi.

" Ở nhà riết nên chán sao?"

Uý Lam liên tục gật đầu, nói " Đúng đó "

Chu Trì mỉm cười, bắt tay chào hỏi Tăng Trạm, động tác cực kì khiêm tốn lễ phép. Tăng Trạm cũng cười đáp lại.

Chu Trì nhận được tin hành lang, rất nhanh Tăng Trạm sẽ thăng chức, dù hiện tại Tăng Trạm mới hơn ba mươi nhưng hẳn thăng quan ai dám hó hé. Chu Trì cũng ngáp nghé chức trưởng phòng, có điều bản thân đi làm không bao lâu, quan hệ hạn hẹp, muốn dứt lốt tìm đường cũng không dễ, vấn đề này khiến Chu Trì thật buồn phiền, rõ ràng bà xã nhà mình đã nhận lời nói chuyện với Tăng Trạm, vậy mà đợi hoài vẫn giậm chân tại chỗ, Chu Trì tự trách thì ít oán hận thì nhiều.

" Cậu tên là Chu Trì đúng chứ?" Tăng Trạm cười nhạt, lên tiếng " Lần trước tôi có tham gia hôn lễ của hai người "

Chu Trì vội cúi đầu, giọng điệu thành khẩn " Cảm ơn chủ nhiệm, ngài còn nhớ đến đúng là vinh hạnh cho tôi "

Tăng Trạm tùy ý xua tay " Mọi người đều là bạn bè không cần khách khí như vậy " Nói xong quay qua bà xã nhà mình.

Lâm Hân Du đang trêu đùa nhỏ, hỏi " Đặt tên chưa?"

Uý Lam chỉ lắc đầu, Lâm Hân Du hơi mỉm môi hỏi thêm " Vậy đăng ký hộ khẩu chưa?"

Uý Lam tiếp tục lắc đầu, phải chờ tới năm sau cô mới đủ hai mươi tuổi, lúc đó đi đăng ký kết hôn và làm hộ khẩu cũng không muộn.

Lâm Hân Du nhìn nhìn Uý Lam, nói " Em tính sắp xếp đứa nhỏ thế này? Còn chuyện học hành nữa?"

Uý Lam nghĩ một chút rồi đáp " Tháng sau là hết phép, khi đó em sẽ đi học lại "

Lâm Hân Du ừ nhẹ một tiếng, nhìn sắc trời nói tiếp " Mẹ chị mới đến, nên chị với ông xã vội vàng đi mua thêm đồ dùng cho người, mẹ chị có thói quen ngủ sớm chị phải chạy nhanh cho kịp mai rảnh ghé nhà em nhé "

" Chị đi nhanh đi, tui em cũng phải về rồi " Uý Lam kéo tay Lâm Hân Du ra khỏi xe đẩy, lên tiếng thúc giục.

Chu Trì gặp người chào tạm biệt Tăng Trạm, rồi mới nắm tay Lâm Hân Du bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chương 125

Editor: TrangQA830810

Ngày hôm sau, Tăng Trạ đi làm, Uy Lam vẫn còn ngủ nướng, lúc này bảo mẫu đột nhiên gõ cửa. Bảo mẫu khoảng bốn mươi tuổi, do cuộc sống nghèo khó cùng sinh hoạt kham khổ nên nhìn qua có phần già trước tuổi. Uy Lam bước tới mở cửa, bảo mẫu cúi đầu xấu hổ phân trần.

" Cô chủ, thực sự xin lỗi cô, con gái tôi sinh con, mẹ chồng lại không chịu chăm non, tôi cũng không muốn xin nghỉ đột xuất thế này, nhưng chẳng còn biện pháp nào, tôi không thể bỏ mặc con gái không ai chiều cô, nên đành muối mặt cầu xin cô."

Uy Lam ngẩn người, nếu bây giờ bảo mẫu nghỉ việc, cô với chủ phải làm thế nào? Đây là bảo mẫu do Lâm Hân Du giới thiệu, đáng tin cậy, con người lại thật thà. Bảo mẫu do bên ngoài giới thiệu, Uy Lam chưa chắc dám mướn.

" Cô chủ, tôi vô cùng xin lỗi cô, tôi cũng không ngờ mẹ chồng của nó tính tình kỳ cục như vậy, con dâu sinh con cũng chẳng chịu ngó ngàng tới "

Uy Lam thở dài, liếc nhìn tiểu Tăng Trạ đang ngủ trong nôi " Sinh con là chuyện tốt!"

Uy Lam có chút ề ảm, không nói thành lời, nếu mẹ cô còn sống nhất định sẽ chiều cô cô thật tốt, chẳng cần lo lắng đến việc mướn bảo mẫu, hay lo sợ họ có tâm tư xấu. Rốt cuộc bảo mẫu cũng rời đi, Uy Lam còn cố tình cho bà nhiều hơn một tháng tiền lương, bảo mẫu liên tục cảm tạ, lại không ngừng nói cầu xin lỗi...

Tan làm, Lâm Hân Du chạy tới nhà Uy Lam, không thấy mặt bảo mẫu đâu liền hỏi.

" Sao không thấy thím Tống?"

Uy Lam buồn rầu, nói " Đi rồi, con gái thím ấy sinh con, thím phải đi chiều cô "

Lâm Hân Du kinh ngạc, việc lớn như vậy sao thím Tống không nói qua với cô chứ?

" Vậy...Em và Tăng Trạ có chăm sóc bé con được không?" Lâm Hân Du dò hỏi, bất quá nhìn vẻ mặt ủ ề của Uy Lam cô cũng hiểu phần nào, cô bé ngay cả nấu cơm cũng không biết, đứa nhỏ cần dinh dưỡng thật tốt từ sữa mẹ, nếu như ngay cả bản thân người mẹ cũng không đảm bảo dinh dưỡng thì đứa bé liệu có khỏe mạnh được?

" Haiz, em cũng không biết nữa, hiện tại công việc của chủ bận rộn suốt, tháng sau em phải đi học tiếp, tính tới tính lui đều không nghĩ ra biện pháp nào " Giáo sư Trần và Lương Nhạc đặt rất nhiều kỳ vọng lên cô, huống hồ cô đã đồng ý với hai người cũng không thể nuốt lời.

Hơn nữa, dù cho Uy Lam ở nhà, chỉ mình cô với tiểu Tăng Trạ, cô không tự tin mình có thể chăm sóc tốt cho bé con.

" Chị còn quen ai đáng tin cậy giới thiệu cho em đi " Uy Lam mong đợi nhìn Lâm Hân Du, ở thành phố này cô chỉ tin nhiệm chủ và Lâm Hân Du.

Lâm Hân Du vắt óc suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra ai, thời điểm lúc đầu mới nhớ tới một người " A, mẹ chị được không? Mẹ chị một mình nuôi chị khôn lớn, khẳng định chăm sóc trẻ con vô cùng lợi hại "

Uy Lam nở nụ cười, mẹ của chị Hân Du là một người tốt.

" Nhưng...mẹ chị sẽ đồng ý chứ?" Uy Lam bế tiểu Tăng Trạ lên, lúng túng nói.

" Sao lại không đồng ý, mỗi ngày chị và Chu Trì đi làm hết, bà ở nhà một mình rất buồn chán, chị đang lo lắng bà lại đòi về nhà, giờ mang tới một đứa bé, bà nhất định cực kỳ vui vẻ, bé con có người chăm sóc, mẹ chị cũng không còn cô đơn " Lâm Hân Du vừa cười vừa nói, cô còn đang lo chuyện mẹ mình cứ hai ba bữa lại đòi về.

Uy Lam gật đầu, cười hi hi " Quyết định vậy đi, thật tốt, cảm ơn chị "

" Nói cảm ơn làm gì " Lâm Hân Du tiếp lấy tiểu Tăng Trạ, cảm thán " Nhoáng cái bé con đã lớn vậy rồi, thời gian trôi qua thật mau "

" Chị đối với em thật tốt " Uy Lam chân thành nói, cô chồm tới trước, cả người ôm chầm Lâm Hân Du " Nếu không có chị, một mình em cô đơn muốn chết "

Lâm Hân Du khẽ lắc đầu " Chị chẳng có bạn bè nào hết, thật may mắn bên cạnh luôn có em, tiếng cảm ơn phải do chị nói mới đúng "

Buổi tối Tăng Trạ về nhà, Uy Lam kể rõ mọi việc " Con gái thím Tống sinh con, thím ấy xin nghỉ, ngày mai mẹ của chị Hân Du sẽ qua chăm sóc bé con "

Tăng Trạm nhủu mầy, hỏi " Như vậy được không?"

" Chị Hân Du nói không sao " Uyên Lam nói thêm " Cả ngày mẹ chị ấy chỉ lủi thủi một mình, được chăm sóc trẻ con hẳn sẽ rất vui "

Tăng Trạm gật gù " Ủ, đúng là nên cảm ơn hai người họ."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 126

" Vậy...Em và Tăng Trạm có chăm sóc bé con được không?" Lâm Hân Du dò hỏi, bắt quá nhìn về mặt ủ ê của Uyên Lam cô cũng hiểu phần nào, cô bé ngay cả nấu cơm cũng không biết, đứa nhỏ cần dinh dưỡng thật tốt từ sữa mẹ, nếu như ngay cả bản thân người mẹ cũng không đảm bảo dinh dưỡng thì đứa bé liệu có khỏe mạnh được?

" Haiz, em cũng không biết nữa, hiện tại công việc của chú bận rộn suốt, tháng sau em phải đi học tiếp, tính tới tính lui đều không nghĩ ra biện pháp nào " Giáo sư Trần và Lương Nhạc đặt rất nhiều kỳ vọng lên cô, huống hồ cô đã đồng ý với hai người cũng không thể nuốt lời.

Hơn nữa, dù cho Uyên Lam ở nhà, chỉ mình cô với tiểu Tăng Trạm, cô không tự tin mình có thể chăm sóc tốt cho bé con.

" Chị còn quen ai đáng tin cậy giới thiệu cho em đi " Uyên Lam mong đợi nhìn Lâm Hân Du, ở thành phố này cô chỉ tin nhiệm chú và Lâm Hân Du.

Lâm Hân Du vắt óc suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra ai, thời điểm lúc đầu mới nhớ tới một người " A, mẹ chị được không? Mẹ chị một mình nuôi chị khôn lớn, khẳng định chăm sóc trẻ con vô cùng lợi hại "

Uyên Lam nở nụ cười, mẹ của chị Hân Du là một người tốt.

" Nhưng...mẹ chị sẽ đồng ý chứ?" Uyên Lam bế tiểu Tăng Trạm lên, lúng túng nói.

" Sao lại không đồng ý, mỗi ngày chị và Chu Trì đi làm hết, bà ở nhà một mình rất buồn chán, chị đang lo lắng bà lại đòi về nhà, giờ mang tới một đứa bé, bà nhất định cực kỳ vui vẻ, bé con có người chăm sóc, mẹ chị cũng không còn cô đơn " Lâm Hân Du vừa cười vừa nói, cô còn đang lo chuyện mẹ mình cứ hai ba bữa lại đòi về.

Uyên Lam gật đầu, cười hi hi " Quyết định vậy đi, thật tốt, cảm ơn chị " " Nói cảm ơn làm gì " Lâm Hân Du tiếp lấy tiểu Tăng Trạm, cảm thán " Nhoáng cái bé con đã lớn vậy rồi, thời gian trôi qua thật mau "

" Chị đối với em thật tốt " Uyên Lam chân thành nói, cô chồm tới trước, cả người ôm chầm Lâm Hân Du " Nếu không có chị, một mình em cô đơn muốn chết "

Lâm Hân Du khẽ lắc đầu " Chị chẳng có bạn bè nào hết, thật may mắn bên cạnh luôn có em, tiếng cảm ơn phải do chị nói mới đúng "

Buổi tối Tăng Trạm về nhà, Uyên Lam kể rõ mọi việc " Con gái thím Tống sinh con, thím ấy xin nghỉ, ngày mai mẹ của chị Hân Du sẽ qua chăm sóc bé con "

Tăng Trạm nhủu mầy, hỏi " Như vậy được không?"

" Chị Hân Du nói không sao " Uyên Lam nói thêm " Cả ngày mẹ chị ấy chỉ lủi thủi một mình, được chăm sóc trẻ con hẳn sẽ rất vui "

Tăng Trạm gật gù " Ủ, đúng là nên cảm ơn hai người họ."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 127

Editor: Giảng Sinh

Những bữa tiệc rượu ngày càng nhiều nên mỗi ngày Tăng Trạm về nhà rất khuya, hầu như không có thời giờ để ý đến gia đình.

Úy Lam luyện tập một tháng trời đã được đi biểu diễn.

Tiểu Tăng Trạm được mẹ Lâm và thím Tổng chăm sóc rất tốt nên càng ngày càng khỏe mạnh, cứng cáp.

Do nhóc con nhà Úy Lam Tăng Trạm vẫn chưa có họ khẩu nên việc đặt tên cứ trì hoãn mãi làm mẹ Lâm và thím Tổng chỉ có thể gọi là tiểu Tăng Trạm.

Úy Lam biểu diễn không bao lâu đã lấy lại tên tuổi, có rất nhiều người đến xem buổi hòa nhạc, Úy Lam trầm lặng biểu diễn mỗi một bài hát mình thích. Những lúc rảnh rỗi Tăng Trạm cũng sẽ đến xem cô biểu diễn.

Ngày hôm nay Úy Lam đã không còn là một cô nhóc ngờ nghệch nhút nhát ở thôn nhỏ năm nào nữa.

Nếu vẫn còn ai xem cô như con ngọc, cô sẽ đáp trả cho người đó biết cô “ngốc” như thế nào nha.

Tăng Trạm đã ngồi lên vị trí Phó Sở trưởng nhưng Tăng Hải cũng không yên lòng, cứ liên tục gọi điện thoại cho Tăng Trạm không phải đích thân ông thì cũng là kêu người khác gọi điện tới tập.

Giờ Tăng Trạm cũng đã ba mươi mà vẫn chưa lập gia đình làm Tăng Hải rất sốt ruột. Khi ông bằng tuổi Tăng Trạm bây giờ thì con trai ông cũng đã được năm tuổi rồi.

Con dâu tương lai nhất định phải là đối tượng ưu tú nên Tăng Hải đem hình của Tăng Trạm cho mấy người mai mối xem thử, thấy họ cũng khá hài lòng. Riêng Tăng Hải thì ưng ý được ba cô gái rất ưu tú vì thế liền sắp xếp thời gian để Tăng Trạm đi coi mắt.

Tăng Trạm vẫn chưa chịu đi nhưng lúc tan việc đã thấy xe đối phương đậu trước văn phòng làm việc của anh.

Người phụ nữ thấy Tăng Trạm thì thoải mái vẫy tay: “Chào Tăng Sở trưởng!”

Giọng nói ngọt nhưng không ngáy lại cuốn hút người nghe.

Tăng Trạm nhú mồm bước tới, người kia cũng xuống xe.

“Chào anh, em được bác Tăng giới thiệu...” Cô ta gãi gãi đầu không biết phải giới thiệu mình thế nào. Xem mắt ư? Nói như thế có vẻ khó nghe: “Em tên Cổ Dịch Hân.”

Cô muốn bắt tay nhưng Tăng Trạm không đưa tay ra, chỉ gật đầu một cái, bĩu môi: “Xin lỗi, tôi không muốn xem mắt với cô.” Anh lễ phép lùi bước rồi xoay người bỏ đi một nước.

“Em rất thích anh, em đã hai mươi tám tuổi rồi nên... Tại sao anh không cho em một cơ hội?” Cổ Dịch Hân đuổi theo, ở Mỹ mấy năm vẫn không tìm được người ưng ý, hôm nay trở về Trung Quốc lại gặp được người vừa mắt, nhất định phải tranh thủ vì giờ tuổi cô đã không còn nhỏ nữa.

“Xin lỗi, tôi không thích.” Anh tiếp tục sải bước về phía trước, rất hối hận khi hôm nay không lái xe đi làm, bắt một chiếc taxi bước lên không một chút do dự.

“Bác Tăng, Tăng Trạm anh ấy không hề muốn xem mắt với con.” Cổ Dịch Hân ngồi phịch lên xe buồn tui nói.

Đầu dây bên kia Tăng Hải an ủi vài ba lời, ông cau mày ngồi trên ghế salon, giới lắm Tăng Trạm, mà đã ba mươi tuổi đầu mà vẫn không quan tâm đến hôn nhân đại sự của mày. Mẹ Tăng Từ San bưng trà ra, mắng: “Người ta rất kiêu ngạo, ông coi trọng nhưng người ta lại xem thường.”

Tăng Hải quay đầu trừng bà: “Bà nói ít vài câu cho tôi nhờ.”

“Tăng Hải à, nói không chừng nó đã thích ai rồi, ông bận tâm làm chi cho mệt.” Mẹ Tăng Từ San lấy gối dựa salon để sau lưng mình, làm sao bà có thể để Tăng Trạm cười được một cô dâu có tiền đồ sáng lạn về nhà được cơ chứ.

“Có người thích?” Tăng Hải nhăn mặt nhìn bà một cách nghi hoặc.

Nếu vậy tại sao không thấy Tăng Trạm dẫn người phụ nữ nào tới tham dự các tiệc xã giao thế? “Bữa khác tôi sẽ đi hỏi xem sao.” Tăng Hải nheo mắt, thờ dãi: “Nếu gia thế không tốt, đừng hòng bước vào cửa Tăng gia.”

“À... Cửa Tăng gia sao? Ông nghĩ Tăng Trạm muốn nhận người cha như ông à?” Mẹ Tăng Từ San châm chọc, con gái nhà bà thua kém Tăng Trạm sao? Cũng vì thằng đó mà con gái bà phải sống xa gia đình, chịu cực chịu khổ ở bên ngoài... .

“Đừng gây thêm rắc rối cho tôi!” Tăng Hải đứng lên: “Bà bực bội thì đi ra ngoài chơi cho đã đi, cứ ở đây nói chuyện ruồi bu.”

“Ông...” Mẹ Tăng Từ San tức tối, đúng là già thật rồi, giờ không nói lại được ông. Chẳng lẽ ông ấy chê bà rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chương 128

Tránh được một Cổ Dịch Hân nhưng hai ngày kế tiếp lại có hai phiên bản Cổ Dịch Hân khác tìm tới cửa, Tăng Trạm thật sự rất phiền não. Trước mặt mọi người anh không tiện phát tiết, nếu không sắc mặt âm u tức đến điên của anh có thể dọa chết vài người chứ chẳng chơi.

Tăng Trạm lái xe về nhà, hai cô gái kia cùng một thủ đoạn bám càng theo xe Tăng Trạm. Tăng Trạm chạy vòng vèo qua mấy con phố vài con đường để đánh lạc hướng, rốt cuộc cũng cắt được hai cái đuôi để về tới nhà.

Thật hiếm khi như hôm nay cả anh và Úy Lam đều cùng về nhà khá sớm.

Mẹ Lâm và thím Tổng được nghỉ sớm nên cũng tranh thủ về nhà. Úy Lam ôm bé con chơi đùa, nụ cười trên mặt vô cùng xinh tươi rạng rỡ. Tăng Trạm còi giầy, cười lên: “Thật là hiếm thấy!” Úy Lam quay đầu làm mặt xấu, ôm tiểu Tăng Trạm đi tới: “Tôi muốn ở nhà chăm sóc bé con.”

Tăng Trạm cúi đầu hôn lên mặt Úy Lam, lại đưa tay ôm tiểu Tăng Trạm vào trong ngực. Úy Lam theo sau, kéo cánh tay Tăng Trạm “Giờ chú chỉ biết con trai, không còn xú gì muốn tới nữa.”

Tiểu Tăng Trạm như nghe hiểu mẹ mình đang ăn giấm chua, há miệng cười rộ lên, nhìn đáng yêu vô cùng.

Úy Lam nhón chân hướng về tiểu Tăng Trạm hôn lên cái miệng nhỏ của bé con, Tăng Trạm liền cúi đầu đưa miệng tới: “Hôn anh nữa.” Úy Lam lắc đầu: “Không thèm!” Tăng Trạm muốn cưỡng hôn, nhóc con liền tè lên người anh.

Úy Lam không nhịn được cười, kéo cánh tay Tăng Trạm: “Ôi thật là! Tôi quên mặc tã cho bé con rồi!” Cô rút khăn giấy lau tay cho Tăng Trạm, rồi lại nằm bò ra đất cười như được mùa.

Tăng Trạm nhủ mảy: “Không cười nữa!” Ôm tiểu Tăng Trạm vào nhà tắm, rửa sạch mông cho bé rồi mặc tã lót vào, Úy Lam đi theo vào, dựa vào cửa nhìn chú và con trai nhà mình.

“Em thích anh hơn hay nhóc con này hơn hả?” Tăng Trạm quay mặt nhìn Úy Lam, xoa xoa cánh tay, nhìn trên áo sơ mi thấy rõ vết ố của nước tiểu anh càng mím môi nhủ mảy chặt hơn. Úy Lam liền chạy tới ôm tiểu Tăng Trạm, Tăng Trạm liền cởi áo ra, lộ ra cơ ngực hấp dẫn. Anh cảm vùi sen phun khắp trên ngực và cánh tay mình, lại vò ý mà làm ướt luôn cái quần. Úy Lam nhìn chăm chăm đầy quần anh, cười lên: “Tôi thích con trai mình hơn.”

Tăng Trạm cười xấu xa, khom người cởi quần ra, Úy Lam nhắm nghiền mắt: “Chú là kẻ lưu manh, là đồ thói.” Tăng Trạm cười hắc hắc không ngừng, đưa đầu tới: “Úy Lam, anh cứng rồi!” Một tay giúp Úy Lam ôm chặt tiểu Tăng Trạm, tay còn lại nắm lấy một tay của Úy Lam bao chặt lấy chỗ đang sưng to của mình.

Cái thứ trong tay Úy Lam nóng bỏng chét người, hé một con mắt: “Chú... Chú...”

Tăng Trạm thoáng nhìn tiểu Tăng Trạm rồi nói: “Em cần phải yêu anh nhiều một chút.” Anh liếm liếm lỗ tai Úy Lam, chọc cho cô nhột rồi cười nói: “Chúng ta phải thật đoàn kết.”

Thật muốn chết quách đi cho xong!

Úy Lam trừng mắt nhìn anh, cúi đầu lại thấy tiểu Tăng Trạm nghe được hai chữ “đoàn kết” thì cứ cười hắc hắc suốt, trông nhóc con rất háo hức vui thích. Úy Lam thuận thế gục vào ngực Tăng Trạm: “Tôi biết nên đặt tên con là gì rồi.”

Tăng Trạm “hửm?” một tiếng, Úy Lam nói: “Là Đoàn Kết!” Tăng Trạm lúng túng gật đầu: “Nghe cũng được.” Ôm cả hai mẹ con vào ngực, chỉ nói: “Đói bụng quá!”

“Đoàn Kết!” Úy Lam hôn tiểu Tăng Trạm ở trong ngực mình, ôm cổ Tăng Trạm: “Tăng Đoàn Kết, nghe được đấy chứ!” Tăng Trạm cũng không nói chuyện, đến giường liền đặt tiểu Tăng Trạm vào nôi rồi để Úy Lam dưới thân: “Tên con sau này cứ từ từ suy nghĩ, giờ chúng ta làm trước đã.”

Thiếu nữ mặc áo sơ mi rộng thùng thình, do vừa tắm xong nên bên trong không mặc gì cả. Tăng Trạm không cưỡng được cám dỗ, vén áo sơ mi lên, hai tay nắm lấy hai quả mật đào đầy đặn của Úy Lam, giữa các kẽ hở của ngón tay tràn đầy thịt mềm trơn bóng yêu kiều mê người.

“Vẫn còn sữa sao?” Tăng Trạm hỏi.

Úy Lam lắc đầu: “Không biết.” Tăng Trạm tách hai chân nhả bóng loáng của Úy Lam ra, đem thân mình lách vào giữa, để hai chân cô vòng ngang hông mình, cúi đầu nhìn thấy chiếc quần lót bé xinh vô cùng đáng yêu, giữa quần đã rịn một chút nước...

Chương 130: Chương 129

Editor: Giáng Sinh

Ngón tay Tăng Trạm vuốt ve dịch thủy ướt đầm trên quần lót, Ủy Lam vặn vẹo thân thể, chỉ chỉ vào tiểu Tăng Trạm: “Con kia!” Tăng Trạm không buồn để ý, cúi đầu ngậm lấy hạch đào mật ngọt nhỏ xinh ở trên đỉnh, đầu lưỡi đánh lượn một vòng sau đó mút lấy đỉnh trần châu làm nó săn cứng đỏ hồng lên.

“Ừm...” Ủy Lam khẽ rên rỉ: “Chú đừng...” Để tiểu Tăng Trạm thấy được thì mắc cỡ chết đi được.

Tăng Trạm há miệng, mật dịch thơm ngon chảy dọc từ miệng xuống cằm, anh bước xuống giường đẩy cái nôi của tiểu Tăng Trạm ra thật xa, Ủy Lam ngồi bật dậy, quát: “Sao chú lại làm vậy với con chứ?”

Tăng Trạm lắc đầu: “Anh không để nhóc con chiếm em làm của riêng đâu.” Hai ngón cái hợp lại day miết hạch đào nhỏ đến đáng thương, anh không thể chờ đợi thêm nữa vội lột sạch quần áo cả hai, vật nam tính của anh đã sớm dựng thẳng đứng như lều trại, lấy cái gối mềm lót dưới eo của Ủy Lam, nhẹ thả lỏng người rồi dùng sức đẩy về phía trước, chui qua khe cửa mình của Ủy Lam, phóng thẳng vào cơ thể cô.

Bên trong ấm nóng, trơn trượt lại mềm mại bao bọc lấy anh thật chặt, cậu em nhỏ của anh sướng ngây ngất đến phát điên, thoải mái đến chết đi được...

Hai chân Ủy Lam co rút muốn vùng thoát khỏi hông của anh nhưng lại không đủ sức, đá nhẹ vài cái.

A... Ừm...

Ủy Lam nhắm nghiền hai mắt, càng nghe thật rõ tiếng thờ đóc mờ ám đầy quyến rũ, mị hoặc.

Tăng Trạm lau mồ hôi trên mặt, chột bật cười: “Hèn gì mấy hôm nay cảm thấy không thoải mái...” Cúi đầu ngậm lấy một bên bánh bao no tròn trắng trẻo, cơ thể Ủy Lam run lên bắn bật, Tăng Trạm hài lòng cười hắc hắc: “Sao anh có thể nhiều ngày như vậy mà không đụng vào em thế nhỉ?”

Ủy Lam cắn mu bàn tay anh, mắng: “Đàng hoàng xú được không?”

Đỉnh quy đầu tiến sâu vào trong, đụng đến chỗ nhạy cảm, đâm đến tận cổ tử cung làm Ủy Lam hơi đau. Ủy Lam hí mắt, mắng: “Đau chết đi được.”

Tăng Trạm gấp rút lui ra ngoài, hôn lên trán Ủy Lam: “Anh sẽ nhẹ nhàng hơn.” Ủy Lam gật đầu, vỗ vỗ tay anh: “Tiếp tục đi mà!”

Tăng Trạm tuân lệnh, ra sức cày sâu cuốc bẫm, chăm chỉ cày cấy.

***

Những ngày kế tiếp cuộc sống càng trời yên biển lặng, ba cô gái được Tăng Hải chọn lọc không có lấy một cơ hội tiếp cận Tăng Trạm, anh may mắn không lo lắng gì cả.

Tiếng tăm của Lương San San không hề nhỏ nhưng khoảng thời gian này lại bị tên tuổi của Ủy Lam lấn lướt. Bây giờ khắp trong thành phố, không ai lại không biết đến Trầm Ủy Lam.

Nào ai ngờ được, từ một cô gái ngây ngô ở thôn nhỏ không ai biết giờ lại nổi đình nổi đám đi biểu diễn âm nhạc khắp nơi.

Chớp mắt một cái, tiểu Tăng Trạm đã tròn một tuổi.

Ủy Lam không ngờ cuộc sống lại qua nhanh đến thế!

Tăng Trạm lật lịch xem, mới giật mình, cô vợ nhỏ của mình đã tròn hai mươi tuổi.

Anh đã dẫn cô theo mình hơn bốn năm rồi...

Hơn bốn năm trời, biết bao nhiêu chuyện xảy ra.

Tăng Trạm đang suy tính xem chừng nào đi đăng ký kết hôn với Ủy Lam, nhưng lúc này thì chưa được... Với tiếng tăm của Ủy Lam hiện giờ, nếu đi đăng ký kết hôn sẽ có người điều tra giấy tờ liên quan đến Ủy Lam, đến lúc đó tiểu Tăng Trạm sẽ bị phát hiện.

Một cô gái còn ở tuổi vị thành niên lại ở chung với một người đàn ông, chưa kết hôn mà đã có con...

Cái chính ở chỗ người đàn ông ấy lại là anh đây!

Với lại thân phận hiện giờ của anh cũng không tiện kết hôn. Tăng Trạh khổ não rất lâu, đợi Úy Lam về nhà hai người liền bàn tính với nhau.

“Em muốn kết hôn không?” Tăng Trạh nhìn cô, nắm lấy tay cô, ánh mắt vô cùng kiên định.

Úy Lam mím môi, cô và Lâm Hân Du đã có nói qua, bây giờ kết hôn không tốt, đối với cô không tốt, đối với chú cũng vậy.

Úy Lam lắc đầu: “Không muốn!”

Tăng Trạh hôn lên trán cô: “Anh nhất định sẽ cưới em, nhất định sẽ cho em một danh phận.”

Thời gian không quá lâu, chỉ hai năm thôi.

Danh dự bị tổn thương cũng không bằng việc anh sợ nhất Tăng Hải sẽ gây nguy hại đến Úy Lam.

Úy Lam quay đầu hỏi: “Đoàn Kết đâu?”

Chắc rồi... Đặt tên bé con là Đoàn Kết. Tăng Đoàn Kết! Mặt Tăng Trạh đầy lúng túng: “Mẹ Lâm dắt ra ngoài chơi rồi.” Úy Lam gật đầu: “Sao chú hai lại cười tên của con chứ?”

“Anh không cười.” Anh không dám cười nha. Chính cái tên hài hước như vậy... mới làm cho người khác nghe được mà bật cười.

“Chúng ta phải đoàn kết, phải thật đoàn kết, có biết hay không hả?” Úy Lam vặn lổ tai anh, Tăng Trạh không biết phải nói cái gì, chỉ nâng cả người Úy Lam đặt ngồi lên đùi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chương 130

Edít: Giảng Sinh

Tên tiểu Tăng Trạh được quyết định như thế: Tăng Đoàn Kết!

Tăng Trạh chịu cái tên đó, càng kêu lại càng thấy thích thú.

*

Úy Lam không ngờ mình sẽ như vậy...

Chẳng qua cô chỉ đi mua một món đồ, mà cũng có một người bạn nhỏ gọi cô là chị Úy Lam.

Có lúc Úy Lam thấy rất may vì mình và chú không cùng nhau đi ra ngoài. Cô đã tròn hai mươi tuổi nên cũng đã hiểu chuyện. Huống chi chú giống như một người thầy, chỉ dạy cô rất nhiều thứ. Cô hiểu rõ thân phận của mình cũng như là của chú, thật không thích hợp để công khai.

Ít nhất... là vài năm nữa đã.

Úy Lam lại càng không nghĩ đến, ngay lúc này cô lại mang thai lần nữa.

Kinh nghiệm có Đoàn Kết nên ít nhất Úy Lam biết triệu chứng nôn ói là dấu hiệu của điều gì.

Đi trình diễn rất nhiều nên cô lại quên, không để ý đến chu kỳ kinh nguyệt của mình...

Bác sĩ gia đình được Tăng Trạh mời tới, báo tin vui: “Chúc mừng cô, được ba tháng rồi.”

Được ba tháng rồi...

Úy Lam đứng hình một phút rồi ngã ngồi xuống ghế salon. Đúng vậy! Trong lòng rất vui! Thật sự rất rất vui! Nhưng mà... Chả lẽ bây giờ lại phải xin nghỉ mấy tháng nữa? Tăng Trạh thì vui thôi rồi. Úy Lam bé nhỏ của anh đích thị chính là phúc tinh ông trời ban cho anh. Làm cho anh vui vẻ, rồi còn sinh con trai cho anh, không chừng lần này lại là con gái.

Sau khi bác sĩ ra về, Tăng Trạh liền ôm Úy Lam xoay mấy vòng. Đoàn Kết ngồi chơi trên sàn nhà rất im lặng, tay đang cầm cục đất sét nặn thành hình một em bé. Thường đứa trẻ mười sáu tháng tuổi sẽ huyền thoại gọi ba gọi mẹ suốt nhưng Đoàn Kết thì hơi cứng đầu. Chỉ thỉnh thoảng đòi ăn cái gì mới ngọt ngào kêu một tiếng ba, hoặc những lúc vói Úy Lam bông ảp yêu trong ngực mới nũng nịu mà gọi một tiếng mẹ.

Dù bây giờ không biết ba mẹ đang bị làm sao nhưng với cảnh tượng trước mắt... Đoàn Kết cũng biết nhất định là chuyện vui.

Đề Ủy Lam xuống, Tăng Trạm liền phá bình thế giới an tĩnh của Đoàn Kết. Bay lại ôm lấy Đoàn Kết, hôn chốc chốc lên mặt nhóc con mấy cái: “Ba lại được làm ba nữa rồi, còn con được lên chức anh hai nha!”

Ủy Lam vượt vụng, một chân chống đất, chân còn lại gác lên bàn trà nhỏ. Hi hi! Cô lại được làm nữ hoàng nữa rồi!

Đoàn Kết bắt đầu nổi quạu, bị Tăng Trạm bế lên quá cao, sợ đến nỗi cầm chặt cục đất sét, vừa mới nắn xong hình người coi như hư hết rồi...

Ủy Lam vội kêu lên: “Chú đừng bế con như thế, nguy hiểm lắm...”

Tăng Trạm ngưng lại, đặt bé con xuống sàn nhà rồi chạy tới bên Ủy Lam, dán sát mặt lên bụng cô: “Không biết là tiểu công chúa hay lại là một tiểu hoàng tử nữa đây?” Anh nhìn Ủy Lam cầu xin khẩn thiết: “Ủy Lam, sinh cho anh một cô con gái nha! Nha! Nha! Nha em!”

Ủy Lam lắc đầu: “Tôi sao biết sinh con trai hay con gái cơ chứ.”

Tăng Trạm quyết không buông tha: “Không được! Anh muốn công chúa nhỏ!” Anh mong con gái của mình sẽ nhỏ nhắn, xinh xắn, dễ thương giống hệt như Ủy Lam vậy, ôm trong tay sợ đau, ngậm trong miệng sợ tan. Như vậy đây!

Ủy Lam mím môi: “Không biết thật mà!”

Bên này Đoàn Kết nổi giận đùng đùng, cái mông bé xiu bên dưới ề ầm không thôi, bóp chặt cục đất sét trong tay, rồi lấy đà...

Nhắm ngay ót của Tăng Trạm, vụn hết nội công mình có, ném...

“A...” Tăng Trạm rên lên, Ủy Lam cũng ngây người. Tăng Trạm ôm lấy ót, mặt đầy mồ mị.

Nghe Tăng Trạm kêu rên thảm thiết, Đoàn Kết mới khoái chí, miệng cười toe toét.

Ủy Lam mới kịp phản ứng. Ánh sáng trong phòng chiếu rọi dịu nhẹ, ấm áp, Đoàn Kết ngồi ở chỗ đó, dưới mông được lót một chiếc gối mềm mại, cầm trong tay là mấy khối đất sét xanh xanh đỏ đỏ nhiều màu sắc, xung quanh là bữa bộn các loại súng ống, xe tăng các kiểu. Đây đơn giản chính là thiên đường chốn nhân gian!

À... Thì ra là ăn miếng trả miếng nha!

Tăng Trạm ôm lấy Ủy Lam, rồi quay đầu nhìn về phía Đoàn Kết.

Nhóc con cũng lợi hại gớm!

“Cho chú chừa, sau này còn dám chọc ghẹo con, đáng đời chú!” Ủy Lam chu môi, hôn gió với Đoàn Kết. Đoàn Kết ngẩng đầu lên, hớn hờ tươi cười, giờ tay chop lấy nụ hôn gió của mẹ trong không khí rồi úp chup vào cái miệng nhỏ còn thơm mùi sữa của mình nghe rõ to một tiếng “chụt” trong gian phòng.

Sau đó lại hí ha hí hửng ngồi nắn nắn cục đất sét vô cùng thích chí.

Tăng Trạm ôm eo Ủy Lam, xoay mặt cô đối diện với mình: “Anh chừa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chương 131

Lúc Ủy Lam mang bầu bốn tháng thì lại xin nghỉ lần nữa...

Lần này thì Lương San San bắt đầu nghỉ ngơi.

Cái con bé này! Đang yên đang lành, tại sao lại xin nghỉ? Sự nghiệp đang lên như điều gặp gió, rộng mở thành thang, tại sao lại xin nghỉ?

Lương San San bực mình, vỗ bàn: “Em như vậy là không có trách nhiệm với bản thân mình, là không có trách nhiệm với sự nghiệp của chính mình.” Ủy Lam chớp chớp mắt với vẻ ngây thơ vô số tội nhìn cô giáo của mình.

Lương San San lèm bèm, lải nhải một hồi, phùng mang trợn má một lúc lâu, lại mắng tiếp: “Cũng là không có trách nhiệm với tôi nữa.”

Đúng vậy! Cô giáo rất tốt bụng đã rèn luyện, bồi dưỡng cho một người vô danh tiểu tốt như cô, thế mà cô lại làm như thế... Mỗi lần sự nghiệp của cô bắt đầu tiến triển tốt đẹp thì ngay thời khắc máu chốt lại xin nghỉ... Xin nghỉ chỉ một năm thôi!

Nhưng... Đòi người có bao nhiêu cái một năm đây?

Nghề này luôn luôn thay đổi không ngừng. Nói không chừng một giây kế tiếp sẽ có người mới trẻ trung hơn tài năng hơn xuất chúng hơn em xuất hiện. Năm sau mới quay lại, chưa chắc lợi hại hơn xưa đâu, thử hỏi còn được bao nhiêu người nhớ tới em? Nên nhớ: Vắng mợ thì chợ vẫn đông như thường nhé!

Hết lần này đến lần khác lại để cơ hội trôi qua mất. Giờ đây Lương San San không còn đủ bình tĩnh và nhẫn nại nữa rồi!

Úy Lam chỉ có thể nói tiếng xin lỗi... Nghĩ đến việc bản thân có nổi tiếng hay không nổi tiếng, có nhiều tiền hay không có nhiều tiền, có sự nghiệp thành công hay không thành công đã không còn là vấn đề quan trọng nữa. Cô yêu Tăng Trạm, thương Tăng Đoàn Kết, vô cùng háo hức mong chờ bé con thứ hai đang thành hình trong bụng mình sẽ ra đời. Mong mỗi duy nhất của cô trong cuộc sống này chính là cùng Tăng Trạm trải qua những tháng ngày yên bình, sống vui vẻ bên nhau...

Dù bây giờ vẫn chưa được...

Nhưng cô vẫn không hối hận. Cô biết mình đã phụ lòng Lương San San và thầy Trần, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với hai người. Sau một hồi, Lương San San vẫn còn rất giận, quát: “Đi đi!”

Tạm thời bây giờ cô không muốn thấy mặt Úy Lam

Úy Lam dè dặt nói xin lỗi lần nữa rồi lấy túi xách của mình rời khỏi chỗ đó.

*

Tăng Trạm thì vui thôi rồi! Có vợ, có con trai... Không lâu nữa sẽ có con gái. Nhất định là con gái! Nhất định là con gái! Coi như không phải đi, thì anh và Úy Lam sẽ cùng nhau sinh nữa, sinh con gái... Nhất định phải sinh con gái.

Có thể... Lần này là mang thai đôi, thai long phượng nha!

Một lần ôm được hai đứa nha!

Mà nói không chừng một lần ôm được tận ba đứa nha!

Lúc anh ngồi ở mép giường vừa tưởng tượng vừa cười ngây ngô thì Úy Lam cũng vừa về tới nhà. Tăng Trạm liền ngồi dậy hỏi: “Sao rồi?” Úy Lam gật đầu: “Đã đồng ý cho tôi nghỉ.”

Tăng Trạm ôm cô tới ghế salon ngồi xuống, dùng chóp mũi cạ cạ chóp mũi cô, liếm liếm môi, cười thẹn: “Là anh làm trễ nải em...” Úy Lam ngẩn người, sau đó nhăn nhó mặt mày vì máy tạo độ ẩm, run lập cập: “Đặt cái đó ra xa xa đi.”

Tăng Trạm nghe vậy, lập tức đem máy tạo độ ẩm không khí tới gần cửa sổ, rồi trở lại bên cạnh Úy Lam.

Đã vào đông, tiết trời lạnh kinh người. Tăng Trạm xoa xoa cọ cọ tạo chút hơi ấm cho Úy Lam, nói: “Anh không ngờ... Sẽ có ngày em lại hiểu chuyện như vậy.”

Hả?

Úy Lam ngẩn người, Tăng Trạm ngồi sát rạt vào Úy Lam, nhẹ giọng cười nói: “Anh còn nhớ năm đó mình ghé vào thôn nhỏ, em thì ngốc...” Đâu chỉ ngu ngốc, mà còn có chút điên điên khùng khùng. Được mỗi chỗ đáng yêu chút chút, nếu không thì Tăng Trạm chả buồn để ý.

Coi như lúc đó không để ý thì ngược lại bây giờ trong mắt trong tim của anh chỉ có mỗi hình bóng của Úy Lam mà thôi.

Ngốc... Úy Lam nghe thế liền mỉm cười, cô cũng không biết từ lúc nào mà đầu óc của mình được mở mang như thế. Dựa cả người vào ghế salon, hai tay vòng qua ôm chặt eo của chú, từ lúc nào đã thích chú? Hình như... Trước đây không phải rất sợ chú hay sao?

Bà vai Úy Lam run run, khẽ gọi: “Chú!”

Tăng Trạm không vui, ngược nhìn đồng hồ trên tường, kim giây đang tích tắc dịch chuyển không ngừng...

Thời gian cứ trôi qua như vậy!

“Anh không còn là chú của em lâu rồi.” Anh là chồng của cô nha! Anh chính là ông xã của cô nha!

Úy Lam cọ cọ vào anh, ngón tay bắt đầu ngứa ngáy, tay phải không yên phận, chen vào trong quần của Tăng Trạ, cách lớp quần lót nắm lấy cậu em nhỏ của anh, ngón tay cái ấn một cái, lòng bàn tay càng thêm ngứa ngáy, cọ xát lên lên xuống xuống.

Nóng quá!

“Hơ...” Tăng Trạ hít một hơi. Anh và Úy Lam đã lâu rồi không có làm cái kia.

“Nếu chú không phải là chú của tôi, vậy thì tôi sẽ không cho chú làm tôi đâu.” Giọng Úy Lam khàn khàn, đôi mắt mở to tròn đầy linh hoạt, chu chu đôi môi đỏ hồng căng mọng như nước. Không thể tưởng tượng nổi, nếu như cô há miệng ngậm lấy cái kia của anh, sẽ đạt tới khoái cảm tuyệt diệu biết là bao nhiêu...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Chương 132

Edit: Giảng Sinh

Tăng Trạ nghe thế thật muốn giận vô cùng, nhéo lấy cằm của Úy Lam, sau đó ngón tay lại trượt xuống cổ Úy Lam, nhẹ nhàng xoa nắn đầy khiêu khích: “Anh chính là người đàn ông của em.” Úy Lam biết chứ, sao lại không biết được.

Nhưng... Đã gọi là chú lâu như vậy rồi, giờ không đổi được.

Vội lại kêu là chú có gì không tốt chứ?

Ngón tay Úy Lam vô thức vẽ bậy gì đó trên đùi mình, cúi đầu không muốn mở miệng.

Tăng Trạ đang ngồi ngang bằng với trán của Úy Lam, phát hiện cô bé nhỏ này khi không lại đỏ mặt, cả căn cổ cũng đỏ mà không rõ nguyên do... Lại mỏng manh như vậy sao! Tăng Trạ hí mắt cười một tiếng, xoa xoa đầu cô: “Không được gọi như vậy nữa nhé!”

Úy Lam ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tia sáng, vui vẻ gật đầu: “Ừm, chú.”

Lại chú...

Tăng Trạ xoay mặt Úy Lam lại, ngay sau đó cô liền dang rộng hai chân, nhảy ngồi lên người của anh.

Cô cởi áo khoác ngoài của mình ra, cũng vén luôn lớp áo len đang mặc bên trong, trong phút chốc để lộ ra hết cái bụng. Lần trước sinh Đoàn Kết cơ thể khôi phục rất tốt, một chút dấu vết cũng không lưu lại. Úy Lam tự nhủ: “Đúng là nên sinh con khi còn trẻ.” Tăng Trạ cười híp mắt gật đầu: “Vậy phải mau sinh vài đứa nữa.”

Úy Lam meo máo: “Sinh hai đứa đủ rồi.”

Tăng Trạ đặt tay lên cái bụng mềm mại, mịn màng như tơ lụa của cô, sờ qua sờ lại mấy lượt, rồi lắc đầu, nói với giọng đầy khát vọng: “Không! Hai đứa vẫn chưa đủ, có lẽ lần này là sinh đôi đấy!”

Úy Lam liếc mắt, cũng không thèm trả lời.

Ngón tay của người đàn ông nào đó hơi xù xì, thô ráp. Cái bụng của Úy Lam bị anh sờ mó, ma sát ở những điểm mẫn cảm, cô rên rỉ trong niềm sung sướng xen lẫn thờ dốt trong sự giầy vò khổ sở mà anh mang lại. Phút chốc, cậu em nhỏ ỉu xiu dưới háng của Tăng Trạ như được bơm khí, cứng rắn như sắt vô cùng lợi hại, đã nghiêm chỉnh đội dậy đứng chào cờ, sẵn sàng cùng anh tác chiến.

Úy Lam “Ừm...” một tiếng, cảm nhận rất rõ ràng cái đó của anh đã cương cứng dữ dội, muốn tiến công vào địa phận vườn hồng mềm mại, ướt át này của cô lắm lắm rồi...

Bên ngoài thì thấy Tăng Trạ muốn nhưng nói trắng ra thì rõ ràng Úy Lam còn muốn hơn.

Cuộc sống mỗi ngày dài đằng đẵng như thế nhưng không hề chán nản một xíu nào, ngược lại rất rất thích là đằng khác. Chủ là người đàn ông thực thụ, thuộc hàng cực phẩm trong giới quân ngũ, và lại trong phương diện phòng the cũng đứng mánh không kém.

Úy Lam nuốt nước miếng, không thể kiềm chế được nữa, móc tay vào quần lót của mình, kéo phăng xuống, cũng nhanh chóng kéo quần lót của Tăng Trạ xuống, hai tay vô cùng bận rộn, một tay kéo quần, tay còn lại tranh thủ cầm lấy cậu nhỏ của anh đưa ra ngoài. Cô cũng không thèm ra hiệu hay xin phép Tăng Trạ gì cả, vặn vẹo cái mông như là đẻ ba, rồi lựa chọn vị trí đắc địa, nâng mông rồi tự nhiên ngồi xuống như đúng rồi vậy...

Động tác vô cùng lưu loát thuần thục, nuốt chửng vật khổng lồ của Tăng Trạm...

Trán Tăng Trạm thấm ướt mồ hôi lạnh, động tác của cô sao mà mau lẹ thế, như cố sống cố chết ăn bằng được anh vậy, sau đó tốc độ chậm lại vài nhịp, áp mặt anh vào khuôn ngực ưỡn cao của mình, đồng thời há miệng hít lấy hít để vài hơi dài trong không khí.

“Chú, của chú lớn quá!” Vì cô quá khản trương nên cửa mình càng co rút lại, bầu chặt lấy Tăng Trạm khiến anh có chút đau, vỗ vỗ mông cô: “Đừng hút chặt anh quá!”

Tâm địa Úy Lam nổi tính xấu, cười suy tính, ngoan độc đến nhẫn tâm, dùng sức nơi eo thon, ngồi thẳng xuống...

Tăng Trạm thấy cậu nhỏ của mình chỉ mới được bó chặt có hai phần ba. Không! Muốn sống thì phải bao chặt toàn bộ, không thôi hai viên bi nhỏ nhỏ của anh cũng sẽ lạnh lẽo, cô đơn mà chết mất. Tăng Trạm muốn phụ một tay, nắm lấy eo Úy Lam: “Để cho anh.”

Úy Lam lắc đầu: “Sức lực của chú rất mạnh sẽ làm tôi bị thương.” Khi nào cô thoải mái rồi thì sẽ tự khắc rời đi.

Tăng Trạm cười khổ, hai tay nâng eo Úy Lam muốn động nhưng Úy Lam vẫn kiên quyết không cho, đem hai tay Tăng Trạm để sau lưng anh, trợn mắt: “Đàng hoàng giùm tôi một chút được không?”

A!

Ngược lại vô cùng si mê và kích thích!

Tăng Trạm vẫn đàng hoàng nghiêm chỉnh đến gần chót, hai tay không hề cựa quậy, nhúc nhích xúu nào.

Úy Lam nhắm hai mắt hưởng thụ, cặp mông cứ nhấp nhô lên lên xuống xuống, nhả ra rồi lại nuốt vào cậu nhỏ của anh thoải mái vô cùng tận.

Bên trong cô cứ ngựa ngửa, và cô rất muốn giải... Ôi! Thật là ngứa! Tuy cô rất muốn bạo loạn nhưng vẫn luôn quan tâm đến bé cưng trong bụng. Vì vậy cô không đi vào quá sâu cũng như không rút ra quá triệt để, cứ động như thế được vài phút thì cô ưỡn cao ngực đạt đến cao trào khoái cảm.

“Ừm...” Tiếng ngậm nga lười biếng mà vô cùng kích tỉnh, đầu Tăng Trạm đầy mồ hôi, thật là hành hạ anh quá mà!

Sức lực của cô gái nhỏ này quá yếu! Hầu như là không có.

Dục vọng của anh vẫn căng tràn nha!

Anh đang chuẩn bị ôm Úy Lam làm thêm lần nữa nhưng giữa chừng cô gái nhỏ của anh lại cầm lấy cậu em của anh rút khỏi cửa mình của cô. Sau đó cô nhích sang một bên, kéo quần lót lên mặc vào, rồi nằm xuống, kéo áo khoác dài đắp lên người, cuối cùng nhắm mắt lại nhỏ giọng nói: “Ôm tôi! Tôi muốn ngủ!”

Mệt muốn chết đi được!

Cô đã không muốn nữa... Anh cũng không dám làm càn đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Chương 133

Editor: Giảng Sinh

Vốn định cho Tiểu Tăng Trạm cai sữa nhưng giờ lại không muốn bởi theo ý của Tăng Trạm thì: “Không biết trong bụng có mấy đứa bé, em phải giữ đủ sữa để cho con bú.” Úy Lam chỉ mong trong bụng là một đứa bé thôi, còn sau này thì quyết không sinh thêm nữa.

Mỗi ngày Tăng Trạm cứ lẻo đẻo theo đuôi Úy Lam cầu khẩn: “Nhất định là con gái đúng không em?”

Úy Lam chả buồn để ý tới anh, thấy anh hết như mấy đứa thần kinh dầm phải đinh ấy.

“Nhất định là sinh đôi đúng không em?”

Phiền chết đi được...

Úy Lam ráng ‘tốt bụng’ cho qua được vài ngày nhưng đáng tiếc Tăng Trạm vẫn không hề khách khí, mỗi ngày cứ lăm bằm, lải nhải mấy chục lần, đến tối đồ Đoàn Kết ngủ, Úy Lam phải phát tiết: “Chú xéo ngay!” Không một chút nể nang, dang chân tung một cước khiến Tăng Trạm phủ phục quỳ rạp dưới

chân của cô...

Anh té xuống giường, quai hàm bất ngờ bị đá, đau nhức không thôi nhưng không dám hó hé, than vãn một lời, quyết bám lấy Úy Lam, thế là lại bò lên giường, đến bên chân Úy Lam, áp mặt lên đầu gối của cô. Anh cảm thấy mình như sắp chết đến nơi ấy, mong mỏi có được một cô con gái đến phát điên luôn rồi.

“Coi như lần này không phải con gái, vậy sau này xin em hãy sinh cho anh...”

Úy Lam ngẩn người, đột nhiên nhớ tới một chuyện lớn, vội vã nâng mặt của anh lên: “Sinh con gái rồi thì thế nào?”

Tăng Trạm trừng mắt, bắt đầu nói vãn nói hoa: “Anh sẽ yêu sẽ thương, sẽ cưng sẽ chiều con gái chúng ta!”

Úy Lam chớp mắt, không đúng như vậy...

“Chẳng lẽ chứ...” Úy Lam quan sát anh từ trên xuống dưới, cực kỳ chán ghét mà nói: “Cũng muốn làm con bé hết như đã từng hèn hạ với tôi, đúng không hả?” Trời đánh thánh đâm anh ngay tại đây đi! Lời phán xét của Úy Lam làm anh sợ hết cả hồn, anh nào có suy nghĩ kinh khủng khiếp đó.

Úy Lam của anh đáng yêu như vậy, nên anh tham lam muốn có thêm một Tiểu Úy Lam, nuôi dưỡng từ lúc còn nhỏ để xem xem Úy Lam khi còn bé trông như thế nào.

“Không phải!” Tăng Trạm lúng túng, lắc đầu: “Hoàn toàn không phải thế!”

Úy Lam tạm bỏ qua cho anh, cũng coi như là bỏ qua cho chính mình, mong là bản thân cô đã nghĩ sai. Ngược lại lần này Đoàn Kết không muốn tha cho anh, mọi người nghĩ coi... Nhóc con thích mẹ Úy Lam như vậy, có đồ ăn ngon đều dành cho mẹ ăn... Nhưng tại làm sao mà cậu nhóc không thích tí gì về ba mình thế? Bé con mỗi lần thấy ba mình là lại quăng đồ lung tung, lần trước cậu nhóc còn ném đồ chơi xe lửa vào đầu Tăng Trạm đến đỏ máu luôn, giờ để lại một vết sẹo khá to.

Lần này cũng không nhịn nổi nữa rồi.

Nhóc con thấy Tăng Trạm càng ngày càng quá đáng, cả ngày cứ đòi mẹ sinh em gái... Ba dường như đã quên cậu đây vẫn là tiểu bảo bối của cả nhà đây mà!

Tay chụp lấy một chuỗi Phật trên châu, dùng sức ném tới.

Thời gian Úy Lam và Đoàn Kết gần gũi bên nhau rất nhiều nên cô rất hiểu con trai mình, biết nhóc con định làm gì, vội vàng đẩy Tăng Trạm qua một bên nên kịp né được, sau đó cô liền quay đầu nhìn Đoàn Kết đang ngồi dưới sàn nhà.

Nếu cô cứ để nhóc con bắt nạt ba ruột mãi như vậy thì thân phận làm vợ của cô là để chơi cho vui à.

Tăng Trạm vô cùng cảm kích, ôm lấy bắp đùi của cô mà hôn lấy hôn để, sau đó quay đầu trừng mắt với Đoàn Kết, Đoàn Kết bĩu môi rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi với con gà con một cách tự nhiên như thể chưa xảy ra chuyện gì.

Tăng Trạm không thích cậu bé chơi con gà con, nên lập tức đứng dậy đánh vào tay nhóc con. Chơi... Chơi nữa, chơi hoài cái này không sớm thì muộn sẽ trở nên yếu đuối, vô dụng, phải làm sao đây? Anh muốn con trai phải giống anh, vàng thật không sợ lửa, đầy nam tính và vô cùng cường tráng.

Mỗi đứa bé đều thích đánh vào miệng của ba nó, dĩ nhiên Đoàn Kết cũng không ngoại lệ. Không được chơi con gà con, cậu nhóc liền vỗ vào mặt Tăng Trạm, bàn tay tuy nhỏ nhưng sức lực lại lớn vô cùng...

Úy Lam tặc lưỡi: “Chú tránh ra coi, đúng là đầu óc ngu si từ chi phát triển mà.”

Tăng Trạm dĩ nhiên tránh ra, sao có thể không tránh ra được đây.

“Thằng nhóc lớn chút nữa anh sẽ đưa đi bộ đội, nhóc con...” Sau này sẽ có tương lai xán lạn.

Úy Lam mắng: “Con còn bé như vậy mà chú đã đòi đưa đi, chú có bị thần kinh không?” Cô vuốt bụng, trên mặt vẫn non nớt như cũ nhưng trong ánh mắt lại rất có thần sắc, đã học được cách đối nhân xử thế.

Bởi vì bây giờ cô đã làm mẹ.

Tăng Trạm không hề đáp lời, Úy Lam cũng không muốn nói thêm nữa. Dần dần thì Tăng Trạm và Đoàn Kết chơi với nhau cực kỳ hòa hợp, thậm chí là vô cùng vui vẻ. Nhóc con làm gì mà ghét ba ruột của mình chứ, nhóc con rất thương mẹ và rất mong chờ em trai ruột hoặc em gái ruột của mình sắp chào đời nữa cơ.

Đến tối, Đoàn Kết đã ngủ như thường lệ. Tăng Trạm lại rạo rức nhào người qua bên Úy Lam, vén quần áo cô lên, bàn tay to nắm lấy một bên vú, há miệng ngậm lấy còn kéo kéo đi lên...

Úy Lam bị tỉnh giấc, bàn tay cắm vào tóc của anh, kêu ư hử không ngừng.

Chồng và con trai thật là không giống nhau. Miệng lưỡi của người đàn ông này như có ma lực, cứ treu đùa, chọc ghẹo làm ngực của cô ngay lập tức cương cứng, dựng đứng hẳn lên. Tăng Trạm như được mùa, càng hút càng liêm kích liệt hơn, làm sữa mẹ trào ra ngoài.

“Để em không bị căng tức ngực, anh giúp em hút bớt sữa ra nha!”

“Hừ...”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 134

Edit: Giáng Sinh

Khi Úy Lam mang thai ở tháng thứ sáu của thai kỳ, Tăng Trạm dẫn cô đi siêu âm. Sau khi làm xong Tăng Trạm liền hỏi bác sĩ: “Đứa bé là trai hay gái vậy ạ?”

Bác sĩ siêu âm là một người phụ nữ khá lớn tuổi, không hiểu ý Tăng Trạm, mặt đối mặt dạy bảo: “Đứa bé là trai hay gái thì cũng đều là con ruột của anh.” Rồi lại nhìn Úy Lam, cô gái còn nhỏ như vậy đã phải sinh con rồi.

Tăng Trạm liếc mắt, định bụng sẽ đi hỏi bác sĩ gia đình.

Lúc dẫn Úy Lam ra khỏi bệnh viện, Tăng Trạm vô cùng cẩn thận, cứ nhìn trái rồi lại nhìn phải, bao bọc Úy Lam rất kỹ lưỡng. Cô bé bụng bầu đã khá to, nở nụ cười rạng rỡ trên môi, đợi tới lúc ngồi lên xe mới mở miệng: “Con trai con gái bộ không giống nhau sao? Làm gì mà cứ luôn để ý con gái con trai hoài thế? Tôi mà sinh ra con trai chắc chú cũng không cần, phải không?”

Tăng Trạm quay đầu nhìn cô, khẽ cười: “Con trai con gái anh đều thích cả.”

Úy Lam hé miệng cười, lại nghe Tăng Trạm nói: “Bởi vì đều thích nên anh đều muốn có được cả hai.”

Úy Lam quay đầu, Tăng Trạm vừa cười vừa nói: “Nếu lần này sinh con trai thì lần sau chúng ta sẽ sinh đôi hai cô con gái nhé, như vậy chúng ta sẽ có hai cậu con trai và hai cô con gái, đôi đôi với nhau, ôi thật là tốt biết bao!”

“Giấc mơ đẹp ghê!” Úy Lam chu mỏ, về nhà cùng với Tăng Trạm.

Mỗi ngày Tăng Trạm bận rộn chăm sóc con trai và con gái của mình, cũng chẳng hề kiêng dè Tăng Hải xúi nào. Tăng Hải đã đưa Tăng Tử San đến nơi khác, coi như bây giờ ông chỉ còn lại một đứa con là Tăng Trạm. Cứ ba ngày hai bữa là ông lại gọi điện thoại cho Tăng Trạm, muốn anh tới lui thăm nom nhưng mỗi lần y như rằng đều chỉ nói về chuyện hôn nhân của anh. Tăng Trạm che chở, bảo vệ cho Úy Lam cực kỳ tốt khiến cho Tăng Hải không hề hay biết gì về sự tồn tại của cô con dâu có tên là Úy Lam này.

Rất nhiều người theo nịnh hót Tăng Hải, mà chủ yếu là vì thằng con trai bảo bối của ông thôi. Mọi người nghĩ mà coi, Tăng Trạm vừa cao to vừa đẹp trai lại tài giỏi vượt bậc cộng thêm nhân cách vô cùng tốt, được xếp vào hàng cực phẩm. Bởi vậy hỏi sao ba mẹ nhà nào cũng muốn ‘chụp lấy’ người con rể này cơ chứ. Nhưng khổ nỗi cha mẹ sinh con trời sinh tính, thằng con này lại kén cá chọn canh, ai cũng không ưa, cũng không biết đang chờ đợi cái quái gì nữa.

Tăng Hải chọn lựa bao nhiêu người thì Tăng Trạm gạt phăng hết bấy nhiêu người. Anh không chịu ai cả, chỉ nói là chưa phải lúc.

Tăng Hải đành bó tay, không thể làm gì khác hơn nên cứ để mặc Tăng Trạm tiếp tục như thế.

Qua vài tuần thì bác sĩ gia đình tới khám, Tăng Trạm trộm hỏi: “Trai hay gái vậy?”

Bác sĩ gia đình lộ vẻ mặt khó xử, tên này chẳng lẽ trọng nam khinh nữ? Hoặc ngược lại trọng nữ khinh nam?

Tăng Trạm khoát tay: “Không! Không phải!” Anh suy nghĩ một chút: “Tôi thích có nhiều con, trai hay gái không thành vấn đề nhưng hiện giờ tôi muốn nhất là con gái.”

Bác sĩ nghe thế thì thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đúng vậy, đây là một bé gái.”

Bác sĩ vừa thông báo xong, mọi người không biết Tăng Trạm vui sướng cỡ nào đâu...

Chờ bác sĩ về, Tăng Trạm chạy bay đến bên Úy Lam, ôm chầm lấy cô trong ngực rồi thỏ thẻ: “Em thật đúng là bảo bối của anh, đã sinh cho anh con trai giờ lại sinh con gái.”

Úy Lam vừa nghe thì biết trong bụng mình là con gái.

Trong lòng tan chảy như kẹo mềm mật ngọt nhưng vẫn cứng miệng: “Mau thả tôi xuống.” Bụng cô đã lớn vậy rồi nên sợ anh làm cô bị thương.

Tăng Trạh không nghe: “Không thả, anh vui quá, anh muốn mỗi ngày đều ôm hai mẹ con em ngủ, một khắc cũng không muốn buông ra.”

“Chú ôm đi! Dù sao người khó chịu cũng là con gái của chú, chứ không phải là tôi.” Úy Lam dứt khoát ngẩng đầu, không thềm để ý tới anh. Tăng Trạh vừa nghe thấy thế, không thể làm gì khác hơn là đặt cô ngồi trên giường, ghé đầu vào bụng cô, hỏi nhỏ: “Em nói thử xem con bé có giống em hay không?”

Úy Lam không nói lời nào, giống tôi là giống thế nào, con bé là con gái của chú mà.

Tăng Trạh vuốt ve cái bụng to của Úy Lam, ngón tay cực kỳ dịu dàng nâng niu trân trọng với dáng vẻ yêu thương khôn nguôi không lời nào tả xiết. Úy Lam ngưng cười, Tăng Trạh liền mở miệng: “Anh muốn con bé cũng có đôi mắt to tròn giống hệt em vậy.”

Úy Lam cúi xuống nhìn đỉnh đầu anh, đáy lòng âm thầm tan chảy... Mềm mại lạ thường.

“Anh cũng muốn con bé sẽ thông minh giống như anh vậy.” Tăng Trạh khoái trá cười một tiếng, đầu ngón tay nắm được viên bi trên nụ hoa của Úy Lam, khẽ khảy cho đứng lên.

“Ừm... Hừ...”

“Anh mong rằng sau này con bé sẽ giống như em vậy, tìm được người chồng tốt giống như anh đây.” Người đàn ông tự tin vãi chưởng nào đó rất tự hào cười lên, mong đợi chết đi được bé cưng trong bụng Úy Lam.

Úy Lam: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Chương 135

Editor: Giáng Sinh

Bởi vì biết cái thai là bé gái, anh Tăng nào đó thà bị đánh chết chứ nhất quyết không chịu rớt đến bà bầu Úy Lam, dẫu chỉ là một đầu ngón tay cũng không dám. Mọi người nhìn xem đi, con gái cưng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy thì chỉ để cưng để chiều để chiều để chiều mà thôi.

Úy Lam cứ thường chọc anh: “Thấy chú mong đợi con gái như vậy, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng chú đang mong đợi một cô vợ.”

Anh Tăng nào đó lập tức không vui, ôm ngay Úy Lam vào trong ngực, hôn lên lỗ tai nhỏ xinh của cô: “Nói bậy gì đó, vợ anh chỉ duy nhất là em, người phụ nữ thứ hai trên đời này anh thương yêu đó chính là con gái của em.”

Úy Lam không nghe, quệt miệng mắng: “Chú thương tôi chỗ nào, chú chỉ yêu mỗi con bé.” Úy Lam chi bụng: “Dù sao bây giờ cũng chỉ sinh một đứa con gái.”

Anh Tăng sừng sốt thật lâu mới hoàn hồn, cười hi hi xoa xoa eo ếch mềm mại của Úy Lam rồi bóp bóp chân cho cô: “Anh biết.”

Úy Lam ngẩng đầu, hỏi: “Biết cái gì?”

Anh Tăng đặt cô ngồi trên ghế salon, rồi xoay qua xoa xoa đầu Tiểu Đoàn Kết đang ngồi trên sàn nhà chơi súng lục, tiếp đó anh đi thẳng vào nhà tắm mở nước nóng vừa đủ rồi đứng trước mặt Úy Lam, tự mình đem đôi chân sung vũ của cô bỏ vào một cái chậu nhỏ.

Úy Lam hơi rụt lại, ngơ ngác nhìn anh.

Anh Tăng mím môi, bắt đầu xoa bóp cho cô.

“Chú biết cái gì?” Úy Lam hỏi.

Tăng Trạh ngẩng đầu nhìn cô, cười cười: “Em ghen! Em đang ghen với con bé!” Tăng Trạh chỉ chỉ vào cái bụng tròn vo của cô, độ cong ở khoeo miệng vươn cao ngất ngẩng một cách vô cùng mỹ mãn.

Úy Lam bĩu môi, không thềm đáp trả. Tóm lại là giấu chưa... Giờ nếm phải mới biết chưa không thể tả.

Anh Tăng tập trung rửa chân cẩn thận cho Úy Lam, sức lực cũng không tẻ lắm. Úy Lam tựa hẳn người vào ghế salon, miệng ngậm nga rên rì vì quá thoải mái, dễ chịu.

Không lâu sau, Tiểu Đoàn Kết bò bò tới, cái miệng nhỏ nhắn thì ư ư a a không biết đang nói cái gì, khuôn mặt thì vui tươi hí hửng, da dẻ mềm mại mịn màng, tay chân mập mạp trắng trẻo nhìn cung ghê nôi. Nhóc con chọt nhào tới, hai tay nắm hai bên của cái thau, ngược đầu nhìn Úy Lam. Úy Lam vì vướng bụng bầu nên không thể khom người do đó chỉ có thể đưa tay xoa xoa đầu bé con. Anh Tăng cười xòa một tiếng, vẫn chuyên tâm rửa chân cho Úy Lam.

Tiểu Đoàn Kết tuy còn bé nhưng rất có hiểu, thấy mẹ yêu của mình rất thoải mái khi được rửa chân nên cũng hòa theo, duỗi hai bàn tay nhỏ bé của mình ra, vọc nước bì bõm chà chà xoa xoa chân Úy Lam.

Úy Lam cảm động vô cùng, liếc mắt với Tăng Trạm: “Vẫn là con trai tốt nhất.”

Anh Tăng liếc mắt hình viên đạn vào cái đứa cùng họ Tăng với anh - khi không ở đâu tới giành công của mình, rồi lại vùi đầu tiếp tục chăm chỉ làm việc, quyết giành lại công cán của bản thân.

Tăng Trạm giành lại chân Úy Lam từ tay Tiểu Đoàn Kết vì thế nhóc con mắt tròn ngả nhào về phía trước... “Tùm!” Cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào thau nước rửa chân của Úy Lam...

Cũng may... Nước không thú lắm!

Tiểu Đoàn Kết há miệng để hít thở nên uống không ít nước.

Úy Lam liền kêu: “Mau kéo con lên!” Anh Tăng chả buồn để ý, chỉ thấy buồn cười, ngồi bẹp xuống sàn nhà, cười hặc hặc như chưa bao giờ được cười, từ từ nắm lấy cổ áo Tiểu Đoàn Kết kéo lên rồi đặt nhóc con qua một bên, thấy bé con liếm liếm khóe miệng, há miệng thở dốc, trán và tóc cũng đã ướt nhẹp...

“Ha ha ha ha ha ha!!” Anh Tăng cười không khác gì Diêm vương chốn âm phủ. Tiếng cười đầy hả hê và khoái trá, làm khuấy động cả một không gian yên tĩnh.

Thật là một ông ba có ‘tâm’! Tiểu Đoàn Kết đúng là có ‘phước phần’.

Chú già Tăng! Chú rốt cuộc có phải là ba của Đoàn Kết không vậy?

Úy Lam chả thèm lên tiếng, dùng mũi chân còn đọng nước vẩy vẩy vào mặt Tăng Trạm, mắng: “Xéo! Có ai như chú không?” Anh Tăng chùi chùi vệt nước bị hắt trên mặt, ngồi dậy, ôm lấy chân trái của Úy Lam, coi như cái khăn, cạ cạ lau lau lên mặt mình: “Em làm gì với anh, ông xã đây cũng thích.” Còn không quên thưởng thêm một nụ hôn lên đầu ngón chân của Úy Lam.

Úy Lam phát cáu, ngã ngửa về sau, mắng: “Đi rửa mặt cho con!”

Bây giờ Tăng Trạm mới nhìn tới Tiểu Đoàn Kết, thấy nhóc con không hề tức giận, lại hi ha hi hục bò bò tới hóng chuyện, muốn xem coi ba mình vì sao lại đi liếm chân của mẹ.

Tăng Trạm xoa xoa sau gáy, bế Tiểu Đoàn Kết vào nhà tắm, rửa mặt sạch sẽ cho bé con.

Úy Lam nhìn hai cha con rồi vuốt bụng, có lẽ... Chú thật sự rất thích con gái.

Nhưng... Hai đứa con đều là bảo bối của cô, chú như vậy là quá thiên vị rồi.

Úy Lam ghét bỏ nhìn anh rồi dòm xuống bụng, cũng gần tới ngày sinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 136

Edit: Giảng Sinh

Sớm đã biết Úy Lam sinh con gái nhưng khi ngồi chờ bác sĩ ẵm bé con ra khỏi phòng sinh, Tăng Trạm vẫn vui mừng, phần khởi gì đâu. Kiểu như muốn có bao nhiêu hưng phấn bao nhiêu kích động là anh cũng có đủ bấy nhiêu kích động bấy nhiêu hưng phấn vậy đó.

Đã sớm đặt tên cho con gái yêu, giống với anh trai của bé, anh Tăng kiên quyết chọn tên cho con bé là Khản Trương.

Đầu anh Tăng có hơi quai đản, cha mẹ người ta đặt tên cho con cái sao mà dễ nghe gì đâu, trong khi tên của hai đứa con anh thì... Aizz! Những cái tên thật cá tính và cũng rất... cá biệt!

Anh còn dự tính khoảng 1-2 năm nữa sẽ cùng Úy Lam sinh đôi một cặp trai gái. Con trai đặt là Nghiêm Túc, con gái đặt là Hoạ Bất. Ừm, hay quá đi, nghe tên là đã biết anh chị em ruột một nhà rồi!

Ừm, có bốn đứa con, tốt quá đi thôi!

Úy Lam mà nghe anh tính như vậy, có đánh chết cũng không sinh nữa, sinh con đau đớn biết là bao nhiêu...

Anh nếu muốn sinh nữa thì tự mình sinh đi.

Khi Úy Lam sinh em bé thì Lâm Hân Du và Chu Trì liền tới nhà thăm, phụ giúp chút việc vặt trong nhà. Vì mấy tháng trước hai mẹ con Lâm Hân Du đã từng chăm sóc cho Úy Lam nên Tăng Trạh thẳng chức cho Chu Trì vì vậy giờ đây anh ta cứ lẻo đẻo theo sau nịnh bợ lấy lòng Tăng Trạh suốt.

Lâm Hân Du khuyên nhủ anh ta mấy lần, nói anh làm vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm chị em giữa cô và Úy Lam nhưng Chu Trì không hề nghe, hễ rảnh rỗi là đi tìm Tăng Trạh, làm mọi người trong cơ quan đều cười nhạo anh vì thiên vị cho một kẻ không có tài cán gì như Chu Trì.

Lời ra tiếng vào, nói bóng nói gió cũng không hề lọt tai Tăng Trạh, anh chỉ tập trung làm việc của mình thật tốt và được sống cùng ba mẹ con Úy Lam là hạnh phúc lắm rồi!

Anh hợp tác với Cao Hòa mở công ty cũng có tiến triển tốt. Mọi người luôn thắc mắc không biết phía sau sự thành công của người đàn ông tên Tăng Trạh này là người phụ nữ bí ẩn nào đây?

*

Tăng Đoàn Kết, Tăng Khản Trương...

Tiểu Khản Trương bị bẩm đáng yêu và rất khỏe mạnh nên mỗi lần anh hai Đoàn Kết thấy em gái là khoái chí cười tít mắt, cả ngày chạy loanh quanh dính lấy em gái nhỏ.

Vì hai người chưa kết hôn và cũng chẳng thông báo cho ai nên chỉ có Lâm Hân Du và Cao Hòa tới thăm Úy Lam. Cao Hòa chuẩn bị tới Mỹ hùng hạp mở công ty làm ăn, cũng dự tính sinh con bên đó... Bản thân Úy Lam thì nghĩ rằng, chuyện của cô và Tăng Trạh là chuyện cá nhân riêng tư của hai người nên không muốn ồn ào.

Cao Hòa và Tăng Trạh chỉ nói đơn giản vài ba câu về công ty mới. Sau đó Tăng Trạh cũng chẳng tập trung, đi tới bế Tiểu Khản Trương lên hôn hít cung nụng. Cao Hòa đứng phía sau, nhìn Úy Lam rồi than thở: “Em nói anh không quan trọng thì cũng được đi, nhưng bây giờ bản thân em cũng không còn chỗ đứng nữa, giờ đây trong nhà Tiểu Khản Trương là người quan trọng nhất.”

Trời bên ngoài đã nhá nhem tối, Tăng Trạh mặt dày đi qua nói với Úy Lam: “Chờ em hồi phục hoàn toàn chúng ta lại sinh con, anh còn muốn thêm hai đứa nữa.”

Úy Lam dùng hết sức bình sinh ném gối thẳng vào mặt Tăng Trạh: “Đi chết đi, ai thèm sinh con cho chú nữa.”

Anh Tăng vô lại đứng lên né tránh, bế Tiểu Khản Trương đi loanh quanh trước mặt Đoàn Kết. Còn Tiểu Đoàn Kết thì giờ tay qua giờ tay lại muốn đón lấy em gái, anh Tăng lại bế Tiểu Khản Trương lên cao hơn...

Mọi người nhìn đi... Người đàn ông này thiên vị con trai con gái như vậy thế có đáng mặt làm cha hay không?

Tiểu Đoàn Kết nhảy nhẩy với lên, giờ tay rướn người về phía anh Tăng...

Úy Lam mắng: “Chú suốt ngày chọc ghẹo con trai, nào có ai làm cha như chú không?”

Anh Tăng chả thèm để ý, chỉ thấy vui thích khi nhìn vẻ mặt bị anh trêu ghẹo của Tiểu Đoàn Kết, anh cười hắc hắc không ngừng, hôn chụt chụt lên má con gái cưng, ý muốn nói: Ba thương em gái nhiều hơn con!

“Chú cứ như vậy tôi sẽ không thêm sinh con cho chú nữa!” Úy Lam nổi giận, nhìn Tăng Trạh: “Bộ chú là con nít ba tuổi hả?”

Tăng Trạh ngẩn người, quay đầu nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Úy Lam, suy nghĩ một chút rồi đặt Tiểu Khản Trương vào trong nôi. Đoàn Kết thấy vậy liền hí hoáy đuổi theo, chạy lại chơi đùa vui vẻ với em gái nhỏ.

Tăng Trạh lên giường, quay đầu quan sát con trai và con gái của mình rồi ôm lấy chân Úy Lam, đưa lưng về phía hai nhóc con.

Úy Lam thà muốn anh rót những lời mật ngọt tuy đôi lúc có chút sến sảm hơn là như bây giờ, ánh mắt đầy dối trá nhìn chằm chằm Úy Lam, sau đó dang hoàng tự nhiên kéo xuống khóa quần, móc ra đại bảo bối đã sớm giấu cao đầu...

Cây gậy nhìn thấy Úy Lam thì càng thêm dũng mãnh cương cứng...

“Em thừa biết anh không phải là con nít ba tuổi mà.”

Úy Lam không kịp phản ứng, tay liền bị bắt lấy...

Thật kỳ diệu! Tuy cô nhóc này đã sinh con hai lần nhưng cứ hễ nhìn thấy là anh lại liền động tình như mọi lần.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 137

Editor: Giảng Sinh

Úy Lam còn chưa kịp “xử lý” anh thì Khản Trương đã khóc to ở đằng kia...

Đoàn Kết cuống cuống chạy tới, cơ thể nhỏ bé đã cao lên không ít, trông như một tiểu soái ca vậy. Tăng Trạh vội vàng vàng cất bảo bối vào trong quần, vuốt vuốt mồ hôi lạnh ở trán, nghiêng mặt nhìn khuôn mặt đầy sứt ruột của Đoàn Kết, cũng may nhóc con chưa thấy gì cả.

Úy Lam híhíp mắt, đá đá Tăng Trạh: “Còn không đi xem con!”

Tăng Trạh vuốt nịn chân Úy Lam sau đó chạy đi dỗ con gái cưng.

Úy Lam còn ở cữ nên Tăng Trạh dù có thêm cách mấy cũng nịn xuống. Mặc dù rất muốn lôi cô lên giường hưng hăng làm chuyện đó nhưng nhớ lại cô vẫn còn trong tháng, sống chết nịn nịn trong đau khổ...

Thì ra chú rất rất thương Khản Trương!

Chờ mẹ Lâm dỗ Đoàn Kết và Khản Trương ngủ xong, Tăng Trạh liền vọt vào phòng, đóng cửa lại, sau đó vén áo của Úy Lam lên, ngậm lấy một bên mật đào, tham lam bú mót. Úy Lam bất ngờ bị đánh úp, cả người run lên, càng ưỡn cao bộ ngực. Bên còn lại cũng không được tha, Tăng Trạh tranh thủ xoa xoa nắn nắn, hôn hít qua lại hai bên, tùy ý chơi đùa trên người Úy Lam.

“Ăn mãi một món, có phải chú đã chán chê rồi phải không... Cũng đúng thôi, ăn riết một món nên ngán tận cổ rồi!” Úy Lam giận dỗi đá chân. Tăng Trạh ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, nói: “Ăn hoài chẳng hề biết ngán!”

Úy Lam cạh lời, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Đội Úy Lam hết ở cữ xong, Tăng Trạh định bụng tối nay về sớm cùng Úy Lam “hú ha hú hí” một trận thật đã, nhưng không ngờ cái con yêu tinh Tăng Từ San lại mon men tới tìm anh.

Anh gọi điện về cho Úy Lam báo rằng mình bận tăng ca, 11 giờ mới có thể về.

Khi ra tới bãi đậu xe, một cô gái cao gầy nhẹ nhàng chạy lại ôm lấy Tăng Trạh, vùi mặt vào ngực anh, ní non: “Anh...”

Tăng Trạh thoáng ngẩn người, sau đó hất Tăng Từ San ra ngay.

Cô mặt một chiếc đầm lụa trắng mỏng tang không tay, vóc dáng lại cao gầy, váy che kín ngực nhưng vẫn ẩn hiện hai chân ngực quỳnh rũ chết người.

Cô ôm rất chặt, vòng tay qua eo Tăng Trạh, môi dán vào cổ anh: “Anh, em muốn anh!” Tăng Trạh nhíu mày, ngửi được mùi rượu nồng nặc, đoán chắc cô uống không ít.

“Buông ra!” Tăng Trạh thấp giọng, Tăng Từ San bỏ ngoài tai, môi đỏ mọng dính sát vào sơ mi trắng của anh, hôn lấy hôn để lên cổ anh rồi thò thè: “Anh, em muốn anh, em thật sự rất muốn anh!” Cô bị đưa đi mấy năm này, một ngày kia chợt nhớ anh đến phát điên, nếu Tăng Trạh không phải là anh trai cô thì chắc chắn cũng sẽ yêu cô rồi.

“Buông ra!” Tăng Trạh gắng sức hất thẳng tay, Tăng Từ San mất đà, té phạch xuống đất.

Đau quá đi!

Tăng Trạh thoáng nhìn Tăng Từ San, coi như cô không phải là em gái anh thì anh cũng sẽ không thích cô, trên đời không tồn tại hai chữ “nếu như”.

Tăng Từ San ngồi vật trên đất vài giây, thấy Tăng Trạh lên xe liền khễ cắn răng ngồi bật dậy, kéo nhanh người lấy xe ra rồi chui ngay vào, theo sát xe

Tăng Trạm

Tăng Trạm chạy rất nhanh, vừa muốn cắt đuôi Tăng Tử San vừa muốn nhanh chóng về nhà với ba mẹ con Úy Lam.

Tăng Tử San uống quá nhiều rượu nên đầu óc choáng váng nhìn mọi thứ hoa cả mắt, chỉ tập trung nhìn chăm chăm xe Tăng Trạm, quyết đuổi theo tới cùng. Trên đường lớn nhiều xe đều cố ý nhường đường cho quái xế bạt mạng này...

Tăng Trạm nhìn qua kính chiếu hậu, “hừ” một tiếng, liếc mắt nhìn đèn giao thông, khóe miệng cong lên rất cao.

Tăng Trạm đạp mạnh chân ga khi đèn xanh còn mấy giây, phồng chừng khi Tăng Tử San chạy đến là đã qua đèn đỏ, cô ta phải dừng lại. Tăng Trạm vừa chạy qua khỏi thì nghe tiếng phanh gấp cực kỳ chói tai...

“Àmmmmmm... ....”

Lòng ngực Tăng Trạm ngừng đập trong chốc lát, đậu xe ven đường, thò đầu ra nhìn thì liền hết hồn.

Mới vừa rồi anh còn thấy Tăng Tử San lái chiếc Maserati màu rượu vang đỏ.

Mà giờ đây nó lại ngã ngửa giữa đường, nằm dưới bánh xe hàng mang tải trọng 10 tấn.

Không ít người ven đường tỏ ra tiếc nuối, có người còn ôm kín mặt, một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, vừa có tiền vừa có quyền... Sao lại bạc mệnh như thế...

Uống quá nhiều rượu rồi không còn tỉnh táo chú ý đèn xanh đèn đỏ, thấy Tăng Trạm chạy nhanh thì cô nhấn mạnh ga đuổi theo... Dù đoạn đường này khá ít xe nhưng vẫn có xe hàng lớn chạy về đêm, ngay tại ngã 3 hai chiếc xe đâm sầm vào nhau...

Còi hú báo động nhanh chóng vang lên khắp nơi...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chương 138

Edit: Giáng Sinh

Tăng Trạm chạy theo xe cứu thương đến bệnh viện, nhanh chóng tiến hành cấp cứu.

Phẫu thuật được hai mươi phút thì Tăng Hải và mẹ Tăng Tử San mới vào tới. Tăng Trạm ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt ngập tràn nước mắt của người đàn bà. Bà ta đặng đặng sát khí cực kỳ hung ác nhào tới nắm lấy cổ áo anh: “Mày! Mày là cái thứ súc sinh, rớt cuộc mày đã làm gì con gái tao?”

Tăng Hải vừa nghe hai từ “súc sinh” thì liền nhăn xị mặt lại, hận không thể đánh cho bà ta một trận.

Tăng Trạm không hề nổi giận, mẹ Tăng Tử San liếc mắt xuống cổ áo anh thấy có dấu hôn đỏ mọng của son môi, nghĩ rằng anh và Tăng Tử San đã xảy ra quan hệ gì.

“Mày, mày...” Bà chỉ cổ áo Tăng Trạm: “Mày và Tử San, mày và Tử San...” Bà không dám tưởng tượng anh em cùng cha khác mẹ lại phát sinh chuyện đó. Bà biết rõ Tăng Tử San rất thích Tăng Trạm, còn Tăng Trạm có ý gì với Tử San hay không cũng không quan trọng, không chừng cái thằng khốn nạn này lại làm cái chuyện loạn luân với Tử San để chọc cho bà và Tăng Hải giận điên đến chết.

Tăng Trạm chột đẩy bà ra, sửa sửa lại áo, thấp giọng mắng: “Tự đi hỏi con gái cung của bà đấy, mắc mớ gì đến tôi.”

“Tiểu Trạm, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tăng Hải lo lắng nhìn anh, lòng ông như lửa đốt, chẳng phải đã đưa Tăng Tử San đến nơi khác rồi sao. Con bé đột nhiên trở về, bọn họ không hề biết, thiệt là xằng bậy hết sức...

Tăng Trạm lắc đầu: “Uống rượu rồi đụng xe.”

“Sao con biết...” Tăng Hải nhìn Tăng Trạm, hỏi: “Con bé đuổi theo con?”

Tăng Trạm gật đầu: “Đạ, bạt mạng đuổi theo.” Vừa nói vừa liếc mẹ Tăng Tử San. Bà ta vừa nghe hai chữ “bạt mạng” liền phát điên, đứng phắc dậy nhào tới Tăng Trạm: “Mày tại sao phải bỏ chạy? Tại sao mày lại muốn hại con bé? Nó vẫn còn con nít...”

Con nít? Tăng Trạm cười khẩy: “Bà mua xe hơi cho nó?”

Vừa nghe xe hơi, Tăng Hải và mẹ Tăng Tử San liền ngán ra, ở đâu ra xe hơi?

Tăng Trạm cười cười: “Cái này mấy người nên hỏi Tăng Tử San.”

Đèn ở phòng cấp cứu vẫn còn sáng. Tăng Trạm cũng hi vọng Tăng Tử San không xảy ra bất trắc gì... Chờ tới khi đèn tắt, y tá bước ra, mẹ Tăng Tử San chạy tới rung rung nước mắt: “Con tôi thế nào, thế nào rồi?”

Y tá cúi đầu xin lỗi, nói câu kinh điển mà người nhà bệnh nhân đều sợ và không muốn nghe nhất: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Mẹ Tăng Tử San ngã ngửa ra sau, Tăng Hải ôm lấy bà, cau mày. Bác sĩ giờ mới bước ra, bỏ khẩu trang xuống, vẻ mặt bình tĩnh: “Thật xin lỗi, đầu và tim bệnh nhân bị tổn thương rất nặng... Cấp cứu không có hiệu quả!”

Không có hiệu quả!

Mất mẹ Tăng Tử San trọn trắng rồi ngất lịm đi.

Đọc hành lang cực kỳ im ắng, Tăng Trạm rất khó chịu, dù sao cũng vì đuổi theo anh mà tạo thành cục diện tệ hại như bây giờ. Một giây trước đó còn sống tốt đẹp, còn giờ thì... Tăng Hải ngồi sụp xuống ghế, hô hấp nặng nề, hai tay nắm chặt thành hai quả đấm...

Tăng Tử San được đẩy ra, Tăng Hải liền đứng dậy vén tấm khăn trắng nhìn một lần, sau đó lao đảo mấy bước, được y tá đỡ lấy.

Mẹ Tăng Tử San vẫn chưa tỉnh lại, đã được y tá đưa vào phòng bệnh.

Tăng Trạm nhìn Tăng Hải rồi lại nhìn người đã mất dưới tấm khăn trắng lạnh lẽo, cúi thấp đầu, nghe tiếng lộc cộc của bánh xe phát ra giữa không khí tang thương.

Úy Lam gọi điện tới thì Tăng Trạm vẫn còn ở bệnh viện, anh không biết chuyện này có phải báo ứng hay không nhưng... Báo ứng sao lại đổ lên đầu của Tăng Tử San.

“Sao chú chưa về nhà? Ba giờ sáng rồi!” Úy Lam ngáp một cái, có chút tức giận.

Tăng Trạm nghe được giọng của Úy Lam, ngực chột đau dữ dội. Quan hệ máu mủ với Tăng Tử San, đó là một mạng người tuổi đời còn rất trẻ, chỉ lớn hơn vợ anh một hai tuổi thôi...

Bất kể là thế nào, con bé cũng nên được sống.

Tăng Trạm cảm thấy chua xót, lại nhớ tới mẹ mình, nhất thời cảm thấy sinh mạng thật yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 139

Editor: Giảng Sinh

Tăng Trạm liếc mắt nhìn đồng hồ rồi thở dài: “Chút nữa sẽ về.”

Úy Lam “ừ” một tiếng, nghe trong giọng nói của Tăng Trạm rất mệt mỏi và đau buồn, liền hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì ư?”

Tăng Trạm lắc đầu: “Không có gì đâu. Lát anh về, em ngủ trước đi.”

Hai người cúp điện thoại. Úy Lam liền đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất, đứng ngóng nhìn một hồi mới đi về giường...

Chú không dễ dàng gì nói ra tâm sự của mình, dù cho đó là chuyện phiền não đến như thế nào thì cũng chỉ qua loa mấy câu với cô... Nhất định đã xảy ra chuyện gì không vui rồi.

Rốt cuộc đêm nay Tăng Trạm cũng không về nhà, Úy Lam ôm hai đứa bé đi ngủ nhưng cũng không yên giấc.

Sáng sớm thứ hai, mẹ Tăng Tử San tỉnh lại, xác định thông tin Tăng Tử San đã chết là sự thật thì liền gào khóc một hồi... Sau đó thấy đáng về một mối của Tăng Hải thì lại gục đầu vào người ông khóc một lúc nữa. Khi Tăng Trạm chuẩn bị rời khỏi bệnh viện thì bà ta liền nổi cơn điên, chân trần chạy ra ngoài, nín lấy cổ áo Tăng Trạm, nhìn với ánh mắt sắc bén như muốn đâm anh vài nhát, nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa: “Tao sẽ không tha cho mày, tao sẽ

không tha cho mày!”

Tăng Trạm sững sờ giấy lát, nhìn gương mặt trắng toát của bà ta, anh nhếch mép lạnh lùng nói: “Lúc bà hại chết mẹ tôi thì có nghĩ đến quả báo như bây giờ không?”

Mẹ Tăng Tử San nhướn mày đầy khinh bỉ, hai tay bà run run, nghiêng răng ken két...

“Tao không hại chết mẹ mày...” Né tránh ánh mắt quá khứ, bà ta run lấy bầy, bị Tăng Trạm đẩy ra.

“Tôi chống mắt chờ xem bà không tha cho tôi thế nào đây.” Tăng Trạm híp mắt cười khẩy, chân dài sải bước rời khỏi bệnh viện.

**

Tuổi đời của Tăng Tử San tuy còn rất trẻ nhưng vì là con gái út của Tăng Hải nên tang lễ cũng được tổ chức khá long trọng.

Các cấp dưới của Tăng Hải đều đến đông đủ, mẹ Tăng Tử San thì chỉ có vài chị em, ba mẹ của bà ấy tuy đã lớn tuổi nhưng cũng tới dự. Tăng Hải trải qua vài đêm đã già nua trông thấy, thêm vào sáng sớm còn có mưa nên trông càng ảm đạm, thê lương.

Tăng Trạm cũng đến, vóc dáng cao ngất ngưỡng đứng trước biển lớn, bạn bè Tăng Hải đến an ủi: “Dầu gì cũng còn một người con trai ưu tú thế này, ông phải thật bảo trọng.”

Tăng Hải gật đầu, đúng vậy, ông vẫn còn cậu con trai này. Phải bảo vệ, che chở thằng con này thật tốt.

Nhưng mẹ Tăng Tử San đang dầm mưa cách gần đó, mắt sưng đỏ ngập nước thì không hề nghĩ như vậy. Bà làm sao có thể để cho thằng khốn đã hại chết con gái cưng của bà được sống yên vui như thế được. Tăng Hải càng che chở thì bà càng phá hủy. Bàn tay bà nắm chặt thành quả đấm nghe rõ các khớp xương.

Tăng Trạm nghiêng đầu thì liền thấy Tàn Thế Vinh và Tàn Cẩn.

Tàn Cẩn... Hình như đã lâu rồi không gặp! Tàn Cẩn mặc một chiếc váy dài không tay màu trắng, mang giày cao gót ba phân, vóc dáng cô cao ráo thanh mảnh mặc cái gì cũng xinh. Mái tóc uốn xoắn thành những lọn lớn, nhìn tổng thể trông cô rất nhẹ nhàng đơn giản thanh thoát nhưng vẫn toát lên được vẻ đẹp ngọt ngào và trí thức vô cùng hoàn hảo.

Thấy Tăng Trạm, ánh mắt Tàn Cẩn vẫn phẳng lặng như mặt hồ, không còn lăn tăn gợn sóng như mấy năm trước: vội vàng, bồn chồn, mừng rỡ đã không còn nữa rồi. Tăng Trạm cũng thoáng nghĩ, ừ, đã bốn năm không gặp rồi.

Tàn Thế Vinh và Tăng Hải thăm hỏi đôi lời khách sáo qua lại với nhau, rồi tới an ủi mẹ Tăng Tử San một lúc, sau đó xoay người nhìn tới Tăng Trạm, trong ánh mắt có chút không cam lòng, gật đầu: “Tiểu Trạm giỏi giần, được thăng chức nữa rồi.”

Tăng Hải liếc mắt nhìn Tàn Cẩn, cười phớt lờ: “Bác nghe nói Tiểu Cẩn đã về dạy học ở thôn rồi, phải chi tụi con... Aiz mới đó mà đã mấy năm rồi.”

Tăng Trạm sững sờ một chút, nhìn Tàn Cẩn.

Đúng là đen hơn... Gầy hơn... Tiều tụy hơn!

Tàn Cẩn lễ phép gật đầu chào hỏi Tăng Hải: “Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt đã mấy năm rồi.”

Tăng Hải liếc nhìn Tăng Trạm rồi cười nói với Tàn Cẩn: “Bác không nghe ba con nói gì về hôn sự của con cả, có phải con vẫn còn...” Sắc mặt Tàn Cẩn hơi đổi một chút, lắc đầu: “Bác Tăng, con vẫn chưa kết hôn nhưng đã có bạn trai rồi ạ!” Cô nói như vậy một mặt không muốn mình bị thương hại, mặt khác không để Tăng Trạm thấy xấu hổ.

Tăng Trạm vô cùng cảm kích, miệng cười toe toét, lúc này Tàn Cẩn mới phát hiện thời gian bốn năm qua... Có thể khiến cho người đàn ông này trưởng thành rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chương 140

Edit: Giảng Sinh

Tằng Hải tiếc nuối, con bé Tần Cẩm này không những xinh xắn, lại có gia thế vô cùng tốt, quan trọng là tính tình rất hòa nhã, dịu hiền. Tầng Trạ phải tích đức mấy đời mới kiếp mới lấy được con bé.

Tùng Hải hơi thất vọng, nhìn Tần Cẩm, lại quay đầu nhìn Tầng Trạ, cũng ba mươi mốt tuổi, sao vẫn rề rà như không thể này? Không hề may mắn cuồng lo chuyện hôn nhân đời mình! Chẳng lẽ... Thân thể có vấn đề? Có thể lắm... Không! Sức khỏe nó rất tốt, không thể nào cái đó lại... Không mần ăn được gì chứ?

Phải tìm một cơ hội thử nó xem sao.

Tang lễ kết thúc, mẹ Tầng Từ San được cô cháu gái nâng đỡ đi nhưng khi vừa thấy Tầng Trạ, bà ta liền nổi điên, hất tay cô cháu gái ra rồi bấu lấy cổ áo Tầng Trạ, hung hăng giáng xuống một bạt tay không chút nể nang.

Tiếng bạt tay cực kỳ lớn!

Khỏe miệng Tầng Trạ hơi co quắp, ánh mắt thoáng chốc sa sầm lạnh tanh, không khác ác ma là bao.

Tùng Hải càng giận dữ hơn, đã kết thúc rồi còn gây nhốn nháo. Nhiều người nhìn thấy như vậy, hỏi Tầng Trạ phải ứng phó thế nào đây? Tầng Hải liền níu lấy bà ta, găm nhẹ bên tai: “Bà nổi điên cái gì?”

Bà ta cắn môi, mắng: “Thằng khốn này không phải là người, nó là súc sinh, nó là súc sinh!”

Súc sinh?

Tầng Trạ hé miệng, Tần Cẩm thấy anh sắp nổi trận lôi đình liền bước lên dắt tay anh: “Chúng ta đi thôi, đã lâu không gặp, anh nên mời em một bữa cơm.” Tầng Trạ cúi đầu nhìn cô, sau đó liếc mắt sang mẹ Tầng Từ San, trước bao ánh nhìn của mọi người, mở miệng nói: “Tôi đã sống ba mươi mốt năm trên cõi đời này nhưng tới giờ vẫn không rõ “người” và “súc sinh” khác nhau chỗ nào, như nhau cả thôi đấy!”

Mẹ Tầng Từ San thấy anh vẫn mồm mép đáp trả, phản dame cực kỳ lợi hại, như thể ‘nếu tôi là súc sinh thì bà đến súc sinh cũng không bằng’.

"Mày, mày..." Mẹ Tầng Từ San bí từ bí ngữ, không biết phải chửi rửa thế nào nữa. Tần Cẩm kéo tay Tầng Trạ, cười xã giao với mọi người rồi cùng anh rời khỏi nghĩa trang.

"Không phải từ hôn rồi sao?"

"Lại ở cùng một chỗ?"

"Trai chưa cưới vợ, gái chưa lấy chồng, dĩ nhiên có thể quen nhau."

"Đã nhiều năm như vậy, vẫn luôn chờ đôi phương, vốn là rất xứng đôi mà."

"Thiên kim nhà họ Tần thì khỏi phải bàn nhưng tôi thấy Tầng Trạ không xứng với cô ấy."

"Không bao lâu nữa Tầng Trạ sẽ lên chức Sở trưởng, tới đó còn nói xứng với không xứng nữa không, tuổi trẻ tài cao thế kia..."

...

Tầng Trạ mở cửa xe cho Tần Cẩm, anh ngồi ở ghế lái rồi hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Tần Cẩm nhìn ra ngoài cửa xe, nhẹ giọng lắc đầu: "Em chỉ muốn về nhà."

Tầng Trạ gật đầu, lái xe về nhà Tần Cẩm.

Đọc đường không ai nói câu nào, băng đi một lúc thì Tần Cẩm lên tiếng: "Anh không mời cơm em sao?"

Tầng Trạ chỉ có thể lắc đầu. Đã lâu rồi anh không ăn cơm cùng Úy Lam. Con gái cưng lại sắp đầy tháng, càng phải về ngay để bù đắp yêu thương.

Tần Cẩm “ừm” một tiếng, rồi xuống xe bước vào nhà.

Tầng Trạ liền chạy xe thẳng tiến về nhà.

Chu Trì và hai mẹ con Lâm Hân Du đều đang ở nhà Tầng Trạ. Tiểu Đoàn Kết tăng động chạy tới chạy lui khắp nhà, tinh lực hết sức dư thừa.

Úy Lam còn nằm trên giường, mẹ Lâm thì đang bận thay tã cho Tiểu Khẩn Trương, còn Chu Trì đi tới đi lui khắp nhà Tầng Trạ, ánh mắt chứa đầy ngưỡng mộ ghen tỵ.

Mấy bữa trước, nhờ mối quan hệ với Tầng Trạ, anh ta một bước liền thăng tới chức Trưởng khoa.

Lúc đầu làm còn tuân theo quy tắc này nọ lọ chai. Sau vài ngày thì đã biết cách luồn lách thế nào rồi, đây há chẳng phải chính là con đường hốt bạc rồi

sao?

Nhà Tăng Trạm to lớn, sang trọng thế này, không lâu nữa thôi anh cũng sẽ có một cái nhà hết vậy.

Vừa thấy Tăng Trạm về, Chu Tri liền cung cung kính kính đứng dậy, hô một tiếng Sở trưởng.

Cởi ngay áo khoác màu đen, Tăng Trạm gật đầu với anh ta, khẽ cười nói: "Không cần kính nể như thế, mọi người đều là bạn bè thân tình."

Hai mẹ con Lâm Hân Du luôn chăm sóc gia đình anh vô cùng tốt, anh rất cảm động và biết ơn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 141

Chu Tri gật đầu cười cười, tự nhiên cũng không biết nói gì cho phải.

Tăng Trạm vừa vào thì Ủy Lam liền mở mắt. Cô cũng biết chuyện Tăng Từ San đã mất. Cô cũng rất khó chịu, dù cho thế nào đi nữa thì một cô gái tuổi đời còn trẻ như thế phải sống thật lâu, phải sống thật tốt...

Ngàn vạn lần sai hay chính cô ấy đã sai lầm.

Ủy Lam cũng biết mẹ Tăng Từ San rất hận Tăng Trạm.

"Mặt chú..." Ủy Lam ngồi dậy, thấy dấu bàn tay hằn rõ trên má phải Tăng Trạm, phải lấy bao nhiêu sức mạnh mới để lại một dấu đỏ ngời đến như vậy.

Tăng Trạm cười lác đầu: "Anh không sao."

Anh vội vàng ngồi bên cạnh Ủy Lam, mang bao tay ấm cho cô: "Đưa tay cho anh." Ủy Lam mỉm cười: "Ừm." Rồi cô nắm lấy tay anh: "Chú chịu thiệt thòi rồi!"

"Là bà ta mới đúng." Măng xéo bà ta không bằng súc sinh cũng hà dạ rồi.

Ủy Lam chớp chớp mắt, kinh ngạc: "Chú đánh lại bà ta sao?"

Làm sao thế được...

Dù gì anh cũng là đàn ông con trai!

"Không có." Giọng điệu Tăng Trạm có chút xem thường, không muốn mình bị nói như thế.

Ủy Lam liếc mắt, Tăng Trạm tiếp tục: "Chả lẽ anh là loại đàn ông đi đánh phụ nữ sao?" Anh không phải loại đó.

Không phải sao?

Đích thị là loại đó!

Cô nhớ năm mình 15 tuổi, lần đó đi suối nước nóng... Bị đánh mấy bạt tay. "Chú đánh tôi." Ủy Lam cúi đầu, bất mãn nói, khuôn mặt đầy nhăn nhó.

Tăng Trạm suy nghĩ lại, anh không nhớ đã đánh cô, cô tốt đẹp như thế sao anh nỡ đánh chứ! Tăng Trạm lác đầu: "Không hề!" Ủy Lam ngẩng đầu tròn mắt nhìn Tăng Trạm, còn không nhận.

"Anh đánh hồi nào!" Thấy Ủy Lam nhìn chăm chăm mình, anh hơi chột dạ. Dù sao thì... Không có đánh là không có đánh. Chết cũng không đánh!

"Dám làm không dám chịu!" Ủy Lam phản bác, quăng cho anh một cái nhìn hình viên đạn, sau đó vùi mặt vào trong chăn, thấp giọng mắng mỏ: "Dám làm không dám chịu, dám làm không dám chịu..." Tụng câu này rít đến tận 30 lần, Tăng Trạm phải thò tay vào chăn che miệng cô lại, thủ thi: "Không làm sao nhận bừa được..." Vừa nói vừa kéo chăn ra, đưa miệng vào ngậm lấy môi Ủy Lam, dứt lưỡi vào miệng cô, mút một lần, thò thè bên miệng cô: "Anh 'ăn' em rồi, cái này thì anh thừa nhận."

Lưu manh!

Khốn nạn!

Lâm Hân Du đem bình sữa vào, thấy hai cái đầu đang chụm vào chân, liền đỏ mặt, sau đó ho nhẹ một tiếng. Úy Lam liền đẩy Tăng Trạm ra, mắng: “Đi ra mau, đừng phiền tôi!”

Tăng Trạm đứng lên, cười giả là với Lâm Hân Du rồi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Hân Du thấy Úy Lam đỏ mặt, khẽ mỉm cười, sau đó bế Tiểu Khẩn Truong lên, đút nước cho bé con uống.

*

Qua vài ngày, Tăng Trạm ngồi trong văn phòng nghe được chuyện của Chu Tri

Mà chuyện này được truyền ra từ miệng của Sở trưởng.

“Phó trưởng Tăng, có phải Chu Tri là do anh đề bạt?” Biết còn hỏi, trong ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Tăng Trạm gật đầu: “Ừ, thế thì sao?”

Sở trưởng lấy một xấp hóa đơn từ trong cặp, quăng xuống bàn Tăng Trạm: “Trong văn phòng được chiêu đãi khách, chiêu đãi rầm rộ cũng không sao, nhưng sổ sách phải giữ cho ‘sạch sẽ’.

Tăng Trạm chớp mắt, lật lật xấp giấy đó.

Giấy cũng là giả.

Kể cả thời gian cũng sai!

Toàn bộ xấp giấy... đều giả hoàn toàn.

Tính cách tha hóa theo thời gian, lãng phí của công gây hậu quả nghiêm trọng! Nếu nộp những giấy tờ này cho cấp trên, mọi người đều sẽ bị kỉ luật! Tăng Trạm cau mày, Sở trưởng liền lên tiếng: “Không sớm thì muộn, vị trí Sở trưởng này sẽ do anh kế nhiệm. Anh nói xem chuyện này có gây tiếng xấu cho phòng cán bộ không?”

Tăng Trạm lắc đầu, chuyện lớn rồi, e một mình Chu Tri không gánh nổi.

“Điều anh ta về chỗ cũ đi.” Tăng Trạm hét cách rồi, chỉ có thể làm như vậy.

Sở trưởng lắc đầu: “Không kỷ luật sẽ còn tái diễn, sa thải anh ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chương 142

Khi Chu Tri thấy trên bàn làm việc có thông báo “sa thải”, anh ta không tin vào mắt mình, tức tối vô cùng, không phục là không phục.

Chắc chắn là Tăng Trạm sa thải, nhưng sao anh ta lại làm vậy với anh, huống hồ anh đã vào được biên chế rồi mà.

Chu Tri cảm thông báo sa thải tới phòng làm việc của Phó Sở trưởng, không thèm gõ cửa đã xông thẳng vào.

"Anh Chu!" Thư ký Tôn ngăn lại, liền mắng: “Anh không còn là viên chức ở đây nữa, phiền anh tôn trọng Phó trưởng Tăng một chút.”

Tôn trọng?

Chu Tri nghiêng đầu trợn mắt nhìn thư ký Tôn, cười nhạo: "Thế nào là tôn trọng? Sa thải tôi đã rồi còn muốn tôi tôn trọng?" Đẩy thư ký Tôn gầy nhỏ qua, anh ta lao vào phòng.

Tăng Trạm ngẫm nghĩ Chu Tri là chồng của Lâm Hân Du, mà Lâm Hân Du lại là bạn rất thân với Úy Lam, thế nên hà cớ gì anh lại đối đãi với Chu Tri như thế. Nếu có thể anh rất muốn đưa anh ta vào làm trong công ty riêng của anh, lương chắc chắn gấp mấy lần chỗ này.

Nhưng đầu óc Chu Tri đã lú lẩn mê muội rồi, vừa xông vào đã nắm cổ áo Tăng Trạm, lớn tiếng mắng: “Anh làm vậy là ý gì? Tôi chẳng phải là chồng của Lâm Hân Du sao, anh lại đuổi cổ tôi?”

Tăng Trạm ngăn người, lại nghe Chu Trì tiếp tục khích bác: "Làm giả sỏ sách? Từ đầu năm nay ai lại không làm giả? Sao chỉ truy mình tôi?"

Tăng Trạm cao 1m86 còn Chu Trì chỉ 1m75, hai thân người chênh lệch khá nhiều, huống chi Tăng Trạm lại là lính đặc công, vóc người cao to chắc khỏe nên nhìn Chu Trì càng thêm yếu thế. Vậy mà anh ta lại dám nắm cổ áo Tăng Trạm, đúng là tự tìm cái chết.

Tăng Trạm nắm lấy cổ áo Chu Trì, không tốn chút sức quăng anh ta xuống ghế salon, sau đó chỉnh chu lại quần áo rồi gầm nhẹ: "Anh bình tĩnh giùm tôi một cái."

Cả người Chu Trì té vật xuống salon, thờ hồn hên, hai giọt nước mắt rớt xuống, anh ta lấy tay quệt đi, từ từ ngồi dậy.

Tăng Trạm nghĩ anh ta đã bình tĩnh lại, không ngờ Chu Trì chợt bật dậy, chụp lấy bàn trà nhỏ trước mặt giờ lên rồi dùng lực đập xuống...

Trong phòng làm việc vang lên một tiếng thật lớn...

Xoảng xoảng xoảng...

Tăng Trạm không kịp phản ứng, Chu Trì lại phá luôn hồ cá, còn chưa đủ... Anh ta đập cả mấy vi tính của Tăng Trạm, trên bàn còn một hộp mực mở nắp...

Phốc!

Cửa phòng làm việc mở ra, ba người bảo vệ vọt vào, thấy cả người Phó trưởng Tăng nhuộm đầy mực, họ liền hít một hơi dài, tên này đúng là ăn gan hùm!

"Chúng tôi đến chậm, Phó trưởng Tăng!" Ba người đi lên bắt cánh tay Chu Trì, một anh đánh vào lưng anh ta mấy cái: "Tự tìm đường chết phải không?"

Tăng Trạm rất tức giận, liếc anh ta: "Ném ra ngoài."

Chu Trì gào thét mắng Tăng Trạm là thứ súc sinh, là đồ không biết xấu hổ, mày hại tao, mày hại tao...

Chửi riết đến khi anh ta bị lôi xệch vào thang máy.

Thư ký Tôn mang quần áo vào, xin lỗi không ngừng, mặt hơi đỏ, anh đúng là xui mảy kiếp mới gặp phải thằng điên như Chu Trì, can cũng không được.

Đây là lỗi của anh... Mong Phó trưởng Tăng nhẹ tay...

Chu Trì giống chó nhà có đám, bị bảo vệ ném khỏi văn phòng, cũng không mang gì ra.

Tăng Trạm vừa thay quần áo xong, Sở trưởng liền tới.

"Nếu không phải hai người quen nhau thì không để anh ta đi dễ dàng thế đâu, đây là đã phạm tội." Sở trưởng nói.

Tăng Trạm cười gật đầu.

"Ồ tù mực xương!" Sở trưởng vỗ vai Tăng Trạm: "Không lâu nữa tôi được thăng chức, cậu sẽ thế vị trí của tôi thì phải chú ý kỷ lưỡng, xem người nào dùng được, người nào không dùng được, phải biết nhìn người."

Tăng Trạm mỉm cười, Sở trưởng lại nói tiếp: "Tôi và ba cậu quen thân, tôi không muốn thấy cậu khó xử..."

Sở trưởng thở dài: "Sau này cậu phải càng cẩn thận hơn đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Chương 143

Editor: Giáng Sinh

Tăng Trạm vừa về nhà thì Úy Lam liền hỏi chuyện ngay.

"Chị Lâm ở nhà gọi suốt cho anh Chu Trì nhưng anh ấy vẫn không nghe máy."

Úy Lam cung nựng bẹo cái má phúng phính của Tiểu Khấn Trương, ngẩng đầu nhìn Tăng Trạ

Tăng Trạ quay đầu nhìn Úy Lam, vẻ mặt hơi biến sắc, mím môi: “Đó là chuyện vợ chồng người ta.” Úy Lam gật đầu: “Ừm.”

Chuyện này qua được mấy ngày, vừa đúng đầy tháng của Tiểu Khấn Trương, vì liên quan đến thân phận của Úy Lam nên Tăng Trạ vẫn không dám công khai.

Giờ Úy Lam tròn hai mươi tuổi, trong khi Đoàn Kết đã gần hai tuổi, chưa kết hôn đã sinh con. Tăng Trạ muốn chờ Tiểu Khấn Trương được một tuổi, tới lúc đó hình ảnh công chúng của Úy Lam đã dần trôi vào quên lãng, lúc đó anh sẽ đi sửa lại tuổi của cô sau đó thông báo hai người đã kết hôn rồi.

Trong khi anh đang vô cùng khoái chí với suy nghĩ và dự định như thế thì thầy Trần và Lương San San gọi điện cho Úy Lam. Cô đã quyết ở nhà không đi trình diễn gì nữa.

Thầy Trần và Lương San San rất không vui, bảo rằng qua mấy ngày nữa sẽ gọi lại.

Úy Lam không đánh đàn mà chỉ ru rú ở nhà thật là đáng tiếc.

Khi mọi người ngồi thưởng thức Úy Lam trình diễn, không, cho dù cô chỉ ngồi im ở đấy, không phải đàn kéo gì cả, cũng thấy hút hồn và có thần thái.

Người ta thưởng thức không phải là bài nhạc mà chính là Úy Lam cô.

Có lúc Tăng Trạ xem Úy Lam trên TV, bị cô cuốn hút mê mết mà bất giác đứng lên.

Nếu không biết cô ngoài đời có chút ngốc ngốc, qua màn ảnh anh đoán chắc mắt cô là con nhà tiểu thư quyền quý chứ chẳng chơi.

Úy Lam nói xong thì cúp điện thoại, rồi ngồi thừ ra đó thật lâu.

So với đánh đàn, so với trình diễn, so với danh tiếng thì cô càng thích ở bên chú, ở bên Đoàn Kết và Khấn Trương hơn nhiều.

Nếu chú đối tốt với cô như thế thì cô nguyện ý sống trọn bên chú mãi mãi như những đôi vợ chồng bình thường giản dị khác.

Thấy Úy Lam cúp điện thoại, Tăng Trạ bưng ly sữa bỏ qua, xoa xoa đầu cô, nhẹ giọng cười nói: “Không hối hận chứ?” Úy Lam nhận lấy uống một hớp: “Hừm?”

Tăng Trạ cười không nói lời nào, Úy Lam liền co chân lấy dĩa, nhắc mông ngồi lên đùi anh, môi cọ cọ gò má của anh, nhẹ giọng: “Tôi phải hạ quyết tâm lắm mới từ bỏ đam mê của mình, sau này chú...” Nhéo chóp mũi của Tăng Trạ, Úy Lam cười nói: “Phải đối tốt với tôi cả đời đấy.”

Tăng Trạ gật đầu, nhay cán lỗ tai cô: “Anh đương nhiên phải chăm sóc tốt cho em.”

Úy Lam bị nhột tránh né, Tăng Trạ lại nói: “Anh không biết trừ đối tốt với em ra, còn có thể đối tốt với ai nữa?”

Trong phòng ngủ chỉ còn hai vợ chồng, tim Úy Lam chộn rộn, ngửa ngửa lại có phần thẹn thùng, sau đó liền cắn răng mắng: “Còn phải đối tốt với Đoàn Kết và Khấn Trương nữa chứ!”

“Đúng rồi, đúng rồi, còn hai bé con nữa, chính vì thế tình yêu của anh đối với em càng lớn hơn.” Nhắc đến “yêu” thì Tăng Trạ càng muốn làm, có trời mới biết anh đã nhịn bao lâu rồi, cảm giác chỉ có nhìn mà không thể “ăn” thật là khổ sở, tệ hại quá đi... .

Đôi môi men theo cảm của Úy Lam dần đi xuống, cắn mở vạt áo ngủ của cô, hai nhũ hoa mềm mại bên trong nhảy vọt ra, Tăng Trạ há miệng ngậm lấy, xoay liếm một vòng nhụy hoa hồng phấn e ấp đó, nghe Úy Lam khẽ rên một tiếng cũng đã đủ làm anh bốc cháy rồi, chỉ muốn bỏ hết vương bận mà đi vào trong cô ngay và luôn.

Muốn làm cô hết lần này đến lần khác...

“Úy Lam ơi, đi phải về đây.” Mẹ Lâm gõ cửa phòng ngủ, giọng rất gấp: “Úy Lam ơi, đi về trước nhé!” Tăng Trạ vội kéo khóa quần, cột chặt đai áo ngủ cho Úy Lam

Mẹ Lâm đẩy cửa ra, nhìn thấy Úy Lam và Tăng Trạ đang ngồi ngay ngắn, đàng hoàng, ngượng ngừng cười cười: “Cậu Tăng cũng ở đây sao.”

Đều là người quen biết nhưng thấy Tăng Trạ khá lạnh nhạt nên bà cũng không dám xưng hô thân thiết, chỉ dám gọi “cậu Tăng cậu Tăng”.

Úy Lam “ạ” một tiếng, chưa kịp hỏi sao gấp gáp như vậy thì mẹ Lâm lại nói: “Chu Trì và Hân Du nhà đi gây gỗ, Hân Du trong điện thoại cứ khóc suốt, đi phải về an ủi con bé.”

Mẹ Lâm không biết chữ nên Lâm Hân Du đã mua cho bà một chiếc di động riêng cho người già, khi điện thoại reo chỉ cần ấn một cái là có thể nghe, tuy bà hơi dốt chữ nhưng nghe điện thoại cũng không quá khó khăn.

Úy Lam rất quan tâm, hỏi ngay: “Sao lại gây gỗ ạ?”

Mẹ Lâm bấu môi, thở dài thườn thượt: “Khoảng thời gian này Chu Trì chả biết thế nào mà tính khí cứ thất thường. À không nói nữa, di phải về gấp đây.”

“Chú đưa mẹ Lâm về đi.” Ủy Lam phản phó cho Tăng Trạ

Tăng Trạ gật đầu: “Mẹ Lâm, con đưa di về, nơi này rất xa nhà di.”

Sốt ruột con gái vẫn đang đau buồn, mẹ Lâm ngượng ngừng gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 144

Mấy ngày nay Chu Trì cứ uống rượu suốt, dường như rượu trở thành ‘vật bất ly thân’ vậy.

Lâm Hân Du đã hỏi rất nhiều lần nhưng Chu Trì không thèm trả lời trả vốn gì.

Đến khi đã uống say thì anh ta ngồi trên ban công, nước mắt ngấn nước mắt dài: “Cái gì cũng mất rồi, tôi cái gì cũng không còn...”

Lâm Hân Du đã nhẫn nhịn nhiều lần, cũng cãi vã ồn ào với Chu Trì nhiều lần nhưng anh ta quyết không hé môi nửa lời.

Hôm nay không biết anh ta bị ai nhập lại còn đánh cả Lâm Hân Du.

Một bạt tay không hề nhẹ... Từ lúc kết hôn đến giờ đây là lần đầu tiên Chu Trì động thủ. Lâm Hân Du vô cùng thất vọng về anh ta...

“Tự anh làm khổ anh, còn trút giận lên đầu tôi?” Thấy mẹ Lâm không ở đây Lâm Hân Du mới dám lớn tiếng nă

Có liên quan tới Tăng Trạ sao? Lâm Hân Du giận vô cùng, từ dưới đất bò dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng ửng đỏ.

“Tại anh không có tiền đồ còn trách người khác làm gì?” Lâm Hân Du nén giận, từ từ bước lại gần ghé salon. Lại không hề biết tên Chu Trì vì lời nói vừa rồi mà tức điên người, giật lấy tay Lâm Hân Du, hất cô văng xuống đất: “Tôi không có tiền đồ? Nếu không vì những kẻ có tiền đã mua hết quyền thế, ông đây còn ngồi uất ức làm gì? Chỉ trách tôi không phải là con ông cháu cha thôi!”

Bụng Lâm Hân Du hơi đau, Chu Trì vẫn mù quáng: “Đời tôi đã bị thằng Tăng Trạ hại rồi...” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào mặt Lâm Hân Du: “Cô biết thằng đó có tiền sao không theo nó, so với Trầm Ủy Lam thì cô xinh đẹp hơn mà, không phải sao? Thằng khốn đó có tiền có quyền sao không theo, giờ chửi tôi không có tiền đồ?” Anh ta nói đã miệng rồi đẩy cửa ra khỏi nhà.

Lâm Hân Du thấy khó chịu liền gọi điện cho mẹ Lâm. Khi mẹ Lâm chưa kịp về nhà, cô đã bị chảy máu khá nhiều. Lúc mẹ Lâm về tới nhà thấy con gái như thế, sợ hãi vô cùng, lập tức gọi xe cấp cứu chở vào bệnh viện...

Cái thai chưa kịp thành hình cứ như vậy mà ra đi!

Ủy Lam và Tăng Trạ nghe tin liền chạy ngay vào bệnh viện, thấy mẹ Lâm ngồi trên băng ghế dài khóc đến đáng thương.

“Ai có ngờ một đứa hiền lành tốt tính như thế mà hôm nay lại rat ay đánh vợ?”

“Hân Du nhà di từ nhỏ rất ngoan hiền... Không ngờ gặp phải loại người thế này.”

Ủy Lam an ủi vài lời lại luống cuống nhìn Tăng Trạ như cầu cứu.

Tăng Trạ vẫn trầm mặc, nếu vì chuyện kia thì quả thật Chu Trì là kẻ không biết điều, không ra lệnh kỷ luật mà chỉ đuổi cổ như vậy là đã khách khí lắm rồi.

Lâm Hân Du tuyệt vọng nhìn chăm chăm trần nhà, Ủy Lam không dám nói nửa lời.

Vài tiếng sau thì Lâm Hân Du đột ngột nhón miệng cười, nhìn Ủy Lam, vỗ vỗ vào tay cô, lại như an ủi: “Thế cũng tốt, Chu Trì khó mà làm một người cha tốt.”

Nghe cô ấy nói thế Ủy Lam càng khó chịu vô cùng, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Chị Hân Du tốt như vậy sao lại gặp phải người như anh ta thế này?

***

Bên này thì tên Chu Tri say bí tỉ lao đảo trên đường lớn, tới tận khuya thì lại tạt vào một quán nhậu lẻ đường, móc ra một trăm đồng tiếp tục tăng hai.

Sáng hôm sau anh ta lại chạy đến sảnh quân khu.

“Tăng Trạm! Đồ chó nhà mày, ý là con ông cháu cha thì muốn làm gì thì làm sao?” Chu Tri vẫn trong men say, người lao đảo, tiếng chửi cũng không suông.

Anh ta biết mình không thể vào được nên cứ đứng ngoài mà chửi rủa, quân sĩ vừa nghe anh ta chửi loạn thì vội vàng xông ra ngoài.

Cũng vừa hay...

Hôm nay Tăng Hải không có ở nhà.

Mà lại có mẹ Tăng Tử San.

Đúng lúc bà ta ra ngoài mua thức ăn thì nghe có người chửi Tăng Trạm như thế liền cho binh lính lui xuống.

“Bà là ai?” Chu Tri ngồi bẹp dưới đất ngẩng đầu nhìn gương mặt tiều tụy của người đàn bà trước mặt.

Mẹ Tăng Tử San hừ một tiếng, mở miệng: “Tôi là mẹ kế của Tăng Trạm.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Chương 145

Mẹ kế?

Đó cũng chính là người thân của Tăng Trạm.

Đôi mắt Chu Tri đỏ sọng, tay siết thành nắm đấm, vờ như muốn đánh mẹ Tăng Tử San, quân sĩ nhìn thấy muốn cường chế Chu Tri: “Thằng kia mày đang hoang coi.”

Mẹ Tăng Tử San khoác khoác tay, nhìn Chu Tri hỏi: “Có chuyện xảy ra vậy, sao cậu lại chửi Tăng Trạm?”

“Nó...”

Chu Tri không nói được hết câu, suy nghĩ thế nào lại lớn gan rống lên: “Tăng Trạm tham ô! Nó bỏ tiền ra mua chức quyền!” Mẹ Tăng Tử San tròn tròn mắt, tham ô?

“Tên đó, tên đó còn...” Chu Tri thấy hai điều xấu kia vẫn chưa đủ, đốc vào thêm: “Nó còn giao cầu với trẻ vị thành niên!”

Người quân sĩ kia vừa nghe xong thì đứng ngây người. Tuy biết Tăng Trạm cũng khá lưu manh nhưng không đến mức dám phạm những tội lớn này.

Quân sĩ cũng biết mẹ Tăng Tử San là ai, sợ bản thân bị liên lụy liền nhìn Chu Tri quát: “Miệng mày có thể sạch chút không, nói tầm bậy tầm bạ.”

Tham ô, mua chức quyền, giao cầu trẻ vị thành niên.

Ngược lại mẹ Tăng Tử San vô cùng phấn khích, chặn người quân sĩ lại, nhẹ nhàng mỉm cười với anh ta: “Thật xin lỗi! Để cho cậu thấy chuyện mất mặt trong nhà, nói chuyện ở đây không tiện như căng vạch áo cho người xem lưng vậy.” Quân sĩ hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ Tăng Tử San nên gật đầu rồi xoay người rời đi.

“Tôi và Tăng Trạm là kẻ thù không đội trời chung, những lời tố cáo của cậu vừa vặn đã giúp tôi. Và cậu cũng có đầy đủ chứng cứ phải không?” Mặt bà ta tràn đầy hưng phấn, tiếng cười thì quý dẻ vô cùng, sột sắng vô vai Chu Tri: “Chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.”

Chu Tri ngẩn người, sau đó đi theo mẹ Tăng Tử San.

Lần gặp ở siêu thị đã để lại ấn tượng trong đầu mẹ Tăng Tử San: Tăng Trạm đi cùng một cô gái, cô gái ấy trông còn rất nhỏ. Lúc ấy bà ta không để tâm lắm, nghe đâu là người phụ nữ của Tăng Trạm.

“Tăng Trạm đúng là tên cầm thú, già không bỏ nhỏ cũng không tha, bắt cô bé ấy sinh hai đứa bé một trai một gái.” Chu Tri thở hổn hển, đột nhiên sinh ghét cả Lâm Hân Du, cô nào có thua kém gì Trầm Úy Lam, thế mà lại vượt hết lần này đến lần khác cũng không quyến rũ được Tăng Trạ, rót mật vào tai tên đó để đường công danh sự nghiệp của anh ta được rộng mở.

Bất kể Tăng Trạ có tham ô, mua quyền chức hay không... Thậm chí có giao cấu với trẻ vị thành niên hay không thì những chuyện này một khi đã đến tai mẹ Tăng Từ San, bà ta đều biến chúng thành sự thật cả.

Cái chết của con gái bà ta chẳng lẽ không phải do Tăng Trạ gây ra.

Ngoại trừ khiến Tăng Trạ bà ta mới có thể nguôi ngoai phần nào.

Tăng Trạ, mày hãy chờ xem!

“Có chứng cứ không?” Bà ta hỏi lần nữa.

Chu Tri chần chừ trong giây lát, nghĩ đến sắp tờ đơn chá khác nào mớ giấy vụn kia không có lấy một chữ ký thật, chủ yếu vu khống chứ bới Tăng Trạ cho sừng miêng, anh ta gật đầu: “Dĩ nhiên là có.”

Thấy anh ta chần chừ, bà ta cười: “Đưa hết cho tôi đi, tôi đã có cách.”

**

Một người đàn ông và một người phụ nữ dính lấy nhau ngoài làm tình ra thì còn có thể làm gì.

Lâm Hân Du không ngờ mình thấy tin tức của Tăng Trạ trên TV khi đang nằm trong bệnh viện.

Quả thật... rất đáng sợ.

Phó Sở trưởng Tăng Trạ hối lộ cấp trên, mua chức mua quyền, tham ô thối rửa, giao cấu với trẻ vị thành niên gây phẫn nộ trong dư luận.

Tin tức còn chiếu công ty làm ăn của Tăng Trạ và Cao Nhẫ, có cả... Trầm Úy Lam nữa!

Bản tin ấy hết như quả bom hạng nặng làm nổ tung cả thành phố, ngay cả các cấp lãnh đạo cũng ra chỉ thị điều tra. Trong nguy khốn người ta thường dồn đẩy trách nhiệm.

Trong phòng làm việc của Tăng Trạ có anh, cơ quan điều tra công an, kiểm sát viên cũng đều có mặt đầy đủ.

“Có người tố cáo Phó trưởng Tăng tham ô, mua chức, hiếp dâm trẻ vị thành niên, mời Phó trưởng Tăng đi với chúng tôi một chuyến, hợp tác điều tra cùng cơ quan công an.” Trong lời nói của điều tra viên khá khách khí, nửa thăm trách mắ Tăng Trạ, nửa lại lo cho thân phận hiện tại của anh, cực kỳ mâu thuẫn.

“Là ai tố cáo?” Sắc mặt Tăng Trạ vẫn ung dung, nhưng mồ hôi đã chảy đầy cả lòng bàn tay.

Hai chuyện tố cáo đầu tiên anh không sợ, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Úy Lam, anh cũng thừa biết, trừ Chu Tri chả ai có gan làm chuyện này.

“Xin lỗi, chúng tôi có nghĩa vụ phải bảo mật thông tin cá nhân người tố cáo.”

Cá nhân...

Tăng Trạ giận đến nghiến răng nghiến lợi, chạy khỏi văn phòng.

Sống ba mươi mốt năm trên cõi đời này anh chưa bao giờ điên tiết như vậy.

Chu Tri, ông đây không giết mày thì không phải người.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 247

Mở rộng điều tra toàn diện, ngay cả điện thoại Tăng Trạm cũng không được sử dụng.

Úy Lam thì đang ở nhà với Đoàn Kết và Khấn Trương. Lâm Hân Du thấy tin xấu ấy liền gọi điện cho cô.

“Gi cơ?”

Thật không dám tin... Có người đi tố cáo chú. “Chị... Chị đoán là Chu Trì.” Lâm Hân Du hơi áy náy, vừa rồi cô gọi cho Chu Trì nhưng anh ta không nghe máy.

Úy Lam hỏi lại lần nữa: “Chị nói chú bị người ta tố cáo thật sao? Tham ô? Mua chức? Cường... Cường hiếp trẻ vị thành niên?” Tham ô và mua chức thì cô không rõ nhưng cường hiếp trẻ vị thành niên là sao chứ? Bây giờ cô không còn ngốc như xưa, mình chính là chứng cứ quan trọng nhất để chú bị kết tội.

“Ừm.” Lâm Hân Du trả lời, cánh tay Úy Lam vô lực rũ xuống, thần thờ nhìn Đoàn Kết và Khấn Trương.

Tại sao có thể như vậy...

Sau khi cúp điện thoại Úy Lam ngồi suy nghĩ rất lâu nhưng cũng không biết tìm ai giúp đỡ.

Ngay lúc này chuông cửa nhà Úy Lam reo vang. Hôm nay cũng chỉ có cô và hai đứa bé ở nhà.

Úy Lam rất sợ. Cô đi lại gần quan sát màn hình hiển thị.

Cô bấm nút xem thì thấy là Cao Nhẫn, tim liền đập thịch một cái, trong lòng vô cùng khấn Trương.

Cô kích động mở cửa ngay, trên tay vẫn còn bế bé Khấn Trương.

Cao Nhẫn bước nhanh vào nhà, thấy vành mắt Úy Lam ửng ửng hồng thì cũng đoán được cô đã biết chuyện rồi.

Lúc này cô cũng đang mở TV, khắp mọi kênh đều là tin về Tăng Trạm.

Tham ô, mua chức, cường dâm trẻ vị thành niên...

Còn một tội nữa là hại chết em gái ruột!

Trong bản tin nói vô cùng khó nghe, đầy bất lợi cho Tăng Trạm. Úy Lam thiếu điều muốn đập vỡ TV. Khấn Trương nằm trong ngực cô không hiểu sao lại khóc nháo ầm ĩ, Úy Lam rất phiền não, ôm ôm dỗ dành con bé, quay đầu nhìn Cao Nhẫn: “Chú Cao... Giờ phải làm gì đây?”

Cả Cao Nhẫn cũng không biết phải làm sao đây, ai mà biết mọi chuyện lại bất ngờ ập đến như vậy. Nói điều tra là liền đưa người đến sở công an tạm giam, thậm chí còn không cho gặp người nhà nữa.

Thời gian hỏi cung là ba ngày, nếu sau đó có đầy đủ chứng cứ buộc tội thì... Đòi này Tăng Trạm coi như xong rồi!

Cũng vừa hay có đến ba ngày, Cao Nhẫn kịp đi hủy hết chứng cứ.

Cao Nhẫn cũng khá ranh mãnh nhưng chung quy vẫn là người tốt. Anh là anh em chí cốt bao năm với Tăng Trạm, vì vậy Úy Lam rất tin tưởng anh. Tiểu Đoàn Kết chạy tới nhào vào ôm Cao Nhẫn gọi chú.

Cao Nhẫn không biết hình dung tâm tình của mình lúc này thế nào, anh là chú của Úy Lam... Vậy sao là chú của Đoàn Kết được? Mặt Úy Lam ửng đỏ, nhìn Cao Nhẫn đầy mong đợi.

Cao Nhẫn hôn Tiểu Đoàn Kết một cái rồi bế bồng bé vào trong ngực, khẽ mỉm cười: “Mọi chuyện đều có cách giải quyết của nó cả, tôi cũng đã nghĩ ra rồi.”

Anh đứng lên, khoe miệng nâng cao: “Cũng may biệt thự và công ty đều đứng tên tôi. Tôi cũng đã cho người bảo vệ mấy mẹ con rồi nên hãy cứ yên tâm. Có chuyện gì cứ gọi cho tôi.”

Úy Lam “ạ” một tiếng rồi nhìn Cao Nhẫn ra khỏi nhà.

Cao Nhẫn khôn khéo như thế, nhất định sẽ có cách. Đoàn Kết nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Cao Nhẫn, cũng chả hiểu mô tê gì, liền chạy ủa vào Úy Lam, hỏi: “Ba đâu rồi?”

“Vẫn chưa về, mình chờ ba nhé!” Úy Lam hôn trán nhóc con nhưng lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh.

**

Tăng Hải thấy tin xấu ấy, tức đến độ gân xanh nổi đầy trên trán. Phản ứng đầu tiên là vọt ngay tới Cục Công an nhưng mẹ Tăng Tử San ôm giữ lại: “Ông đi làm cái gì, là do cái con sao chổi xui xẻo ấy.”

Con sao chửi?

Tằng Hải cười giễu đầy chua xót, ông đã mất một cô con gái tên Tăng Từ San rồi, giờ đây cũng không còn Tăng Trạh thì phải làm sao?

Làm sao đây cơ chứ?

Tằng chợt nhớ lại lời tố cáo trên báo chí, còn có tội dụ dỗ em gái ruột, thậm chí hại chết con bé.

Ông liền quay ngoắt nhìn đăm đăm mẹ Tăng Từ San, khoe miệng giật giật, sắc mặt vô cùng khó coi, ông chợt bóp cổ bà ta, gào lên: “Là bà phải không? Là con tiện nhân như bà đã đi tố cáo Tiểu Trạh, có phải không?”

Bà ta ngẩn người giây lát rồi lập tức lắc đầu phủ nhận: “Bà đây không rành hơi đi quán chuyện thẳng đó.” Mặt bà ta đỏ lên, bị siết cổ rất khó chịu nhưng đành phải nén giận, không để giận quá mất khôn được.

“Còn ai vào đây tố cáo Tiểu Trạh hại chết em gái nó? Để tôi nói cho bà biết, là Từ San ngốc nghếch, không hiểu chuyện, tự mình hại mình, tại sao bà cứ đổ trách nhiệm lên Tiểu Trạh mãi vậy? Đừng tưởng tôi đây không biết bà năm lần bảy lượt muốn hại Tiểu Trạh, hôm nay ông đây phải nói rõ ràng cho bà biết, tôi chỉ có mỗi thằng con trai là nó, dù liều cái mạng già này cũng phải bảo vệ nó bằng được. Nếu bà cứ muốn chết, ông đây thành toàn cho bà.” Ông rất phẫn nộ, đây là huyết mạch duy nhất nhà họ Tăng, để xem ai dám động vào.

Chỉ có mỗi thằng con trai...

Bà đây đến con gái cũng không còn...

Bà ta cười dửng dưng, bị Tăng Hải đẩy phịch xuống ghế salon. Từ miệng Chu Trì bà ta biết được Tăng Trạh và con nhỏ sao chửi ấy có một trai một gái thì phải.

Nhưng điều này bà ta sẽ ém nhẹm, quyết không hé môi với Tăng Hải.

Tăng Hải hất thẳng tay bà ta rồi chạy ngay tới Cục Công an.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Chương 248

Editor: Giảng Sinh

Cao Nhắm không ngờ đã có người nộp các hóa đơn, chứng từ giao dịch có chữ ký của Tăng Trạh lên Cục Công an.

Cao Nhắm quen biết khá nhiều con em cán bộ cấp cao nhờ thế mà qua hỏi thăm, mới phát hiện tất cả công an đã bị mua chuộc. Họ nhất quyết không gặp anh và kiên quyết không để lộ chứng cứ ra ngoài.

Ban đầu anh định mua chuộc họ để lấy được số chứng cứ ấy...

Nhất thời Cao Nhắm không nghĩ ra được người nào lại có thể lực lớn đến vậy đứng sau chuyện này thì ba Cao lại đột ngột gọi điện tới.

“Tôi bảo anh này, đừng phí sức vào chuyện của Tăng Trạh nữa.” Trong giọng nói vừa nghiêm khắc lại mang theo ý uy hiếp.

Cao Nhắm liền ngẩn ngơ, ba của anh rõ ràng biết anh và Tăng Trạh rất thân thiết...

Ông Cao cũng không trả lời, chỉ nói: “Trước nhất anh đừng quan tâm chuyện này nữa, nhanh về nhà ngay cho tôi.”

“Ba, rốt cuộc là ai?” Anh nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có mẹ Tăng Từ San... Mà ba mẹ của Tăng Từ San lại từng là cấp trên của ông Cao...

Nếu mẹ Tăng Từ San có ý hãm hại Tăng Trạh thì đúng là mọi chuyện khó khăn hơn rồi.

“Anh không lẫn lộn trong giới chính trị nhưng thật biết giới chộc người. Tôi đây còn không chộc nổi, anh cũng đừng mong chộc nổi.” Ông đang rất giận dữ, sáng nay mẹ Tăng Từ San gọi điện đến cảnh cáo ông và con trai ông đừng nhúng tay vào chuyện này.

Cao Nhắm nghe liền hiểu, qua một lúc chợt cười khan.

Giới chộc người?

Cao Nhảm cúp điện thoại, yên lặng theo dõi diễn biến tiếp theo, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

**

Trong phòng thẩm vấn

Người đàn ông trải qua một đêm không cạo râu nhìn khá phờ phạc, cặp mắt hẹp dài cổ tỏ tức giận.

Ánh đèn rọi xuống gò má anh tuấn của Tăng Trạ, đối diện anh là một nữ cảnh sát, đang giao nộp chứng cứ từ Chu Trì cho sếp.

Đó là vị cảnh sát họ Trương, 35 tuổi, chuyên về tra hỏi lấy cung, xưa nay luôn cực kỳ nghiêm túc lại theo đuổi chân lý. Việc này đối với Tăng Trạ mà nói rất có lợi...

Tăng Trạ xoa xoa mắt, liếc mắt nhìn cảnh sát Trương, hỏi một câu đã biết rõ câu trả lời: “Là ai tố cáo tôi?”

Cảnh sát Trương không trả lời, lật lật xấp hóa đơn, biên lai do kế toán giao nộp, hỏi: “Ngày 2 tháng 4, 5/4, 30/4, 9/5, 12/5 tổng cộng đã ký thanh toán sáu trăm năm chục ngàn.”

Mắt Tăng Trạ khẽ động, sao có thể, anh nhìn kỹ lại, mỗi lần Chu Trì ký lấy tuyệt không quá sáu trăm. Liên tục năm lần cũng không thể vượt quá năm ngàn. Nhưng chi tiêu kia để ngoại giao tiếp đãi, đều không có vấn đề.

Sáu trăm năm mươi ngàn...

Tăng Trạ nghiêng răng, thấp giọng hỏi: “Đưa tôi xem hóa đơn này đã.”

Cảnh sát Trương lắc đầu, tạm thời cứ đình kèm với bản chính, đề phòng anh ta giả vờ rồi tiêu hủy. Viên cảnh sát bàn giao lại giấy tờ cho nữ cảnh sát, sau đó lấy ra một văn kiện và bản thỏa thuận. Trước giờ Tăng Trạ chưa thấy qua những thứ này.

Nội dung bản thỏa thuận là mua chức, bỏ vốn mười triệu, từ cấp Phòng vượt thẳng lên cấp Sở.

Tăng Trạ cười mỉa: “Trước giờ tôi chưa từng thấy qua thỏa thuận này, không hề ký kết một chữ nào cả.” Anh nhìn thẳng vào mắt nữ cảnh sát, chìa tờ đơn trong tay về phía cô ấy: “Sáu trăm năm mươi ngàn là một con số cực kỳ lớn, tôi không có quyền chỉ vượt định mức cho phép.

Những thứ này... Thật ra rất hợp tình hợp lý!

Sở trường là cấp trên, cũng không đến lượt phải có chữ ký của Tăng Trạ. Ai cũng như nhau, đều sẵn sàng đi trên dây, sống dưới họng súng đạn. Nhưng... Đảng này chứng cứ rành rành. Quan trọng nhất là có chữ ký của Tăng Trạ.

“Chả lẽ tôi ngu ngốc tới độ mua chức còn ký biên bản xác nhận?” Anh bức xúc, Chu Trì và mụ đàn bà kia thật ngu xuẩn.

Sắc mặt cảnh sát Trương tái xanh, quả thật...

Sau đó anh ta lấy ra một sấp hình.

Trong hình là Ủy Lam và Đoàn Kết, còn có cả Khản Trương nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 249

Editor: Giáng Sinh

Mắt Tăng Trạ đỏ sọng lên, con giận phùng phực như lửa đốt...

Cảnh sát Trương mím môi, nhìn chăm chăm Tăng Trạ mấy giây, rồi hỏi: “Cậu với cô gái và hai đứa bé này có quan hệ thế nào?”

Con giận của Tăng Trạ không hề bớt đi, ánh mắt anh vẫn khóa chặt trên người cảnh sát Trương. Nếu như có thể, anh muốn lấy dao đâm chết cái tên tố cáo khốn nạn kia.

“Đây là cháu họ của tôi, hai đứa bé là bà con xa, đang ở tạm nhà bạn tôi.”

Dứt lời Tăng Trạm toét miệng cười, khoe khoang không kiềm chế được: “Ai chụp thế? Thật chưa đủ trình!” Ủy Lam nhất định đang rất sốt ruột... Còn Đoàn Kết và Khấn Trương nữa...

Cảnh sát Trương lại nói: “Chúng tôi có khả năng điều tra rõ cô gái và hai đứa bé này có quan hệ thế nào với cậu.”

Tăng Trạm liếc nhìn anh ta một cái, sau đó im lặng không lên tiếng.

Lần đầu tra hỏi cứ vậy kết thúc. Cục Công an đã có chứng cứ, Viện Kiểm sát bắt đầu khởi tố.

Cao Nhẫm đến Cục Công an dò hỏi tình hình và được gặp Tăng Trạm.

Một nữ cảnh viên ngồi bên cạnh, Tăng Trạm luôn tỏ ra thoải mái, cười thân thiện với cô ấy. Còn nữ cảnh viên thấy anh không phải dạng lưu manh vô lại nên cũng không quá khắt khe nghiêm nghị.

Tăng Trạm hồ hững nói: “Bọn họ nói tố tham ô sáu trăm năm mươi ngàn, còn nói tố mua chức với giá mười triệu, có cả bản thỏa thuận, trên đó có chữ ký của tố nữa.”

Cao Nhẫm gạt đầu, đây chính là trọng điểm.

“Còn nữa, Ủy Lam và...” Tăng Trạm có chút khó chịu, vẻ mặt cứng cứng ngắc.

Cao Nhẫm an ủi: “Còn có tố đây.”

Sau cuộc nói chuyện, Cao Nhẫm tìm tới luật sư Kim.

Bắt đầu từ tháng 5, giờ chỉ mới tháng 7, trong vòng 3 tháng chỉ cần hoàn trả cả vốn lẫn lời, cùng với việc quen biết của luật sư Kim với Viện Kiểm sát, Tăng Trạm sẽ không bị khởi tố ra tòa.

Ngoài ra, nếu Tăng Trạm không ký bản thỏa thuận kia, anh sẽ có cách để Tăng Trạm được vô tội.

Còn Trầm Ủy Lam thì...

Vấn đề này hơi nan giải! Giờ đây đã có người điều tra ra Trầm Ủy Lam, nếu chỉnh sửa chứng minh thư sẽ kéo theo nhiều hệ lụy.

Cao Nhẫm trầm mặc, thấy sắc mặt luật sư Kim cũng không tốt, chỉ âm ừ nói: “Nếu Ủy Lam có chuyện gì, Tăng Trạm sẽ lấy mạng của anh.”

Luật sư Kim cười cười: “Tôi là người lương thiện, sao bỗng chốc lại lao đao rơi vào vòng khốn đốn thế này.”

Cao Nhẫm gạt đầu, bắt đầu xử lý vụ sáu trăm năm mươi ngàn, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề thì không phải lo rồi. Còn bản thỏa thuận kia, nhờ vào mối quan hệ rộng của luật sư Kim đã gặp được người làm chứng. Người đó áp ứng nói: “Họ có công nghệ cao nên nhai y hệt chữ ký, vân tay; căn bản không phân biệt được đâu là thật nào là giả.”

Cao Nhẫm ra giá cao, mua chuộc người làm chứng.

Bây giờ đã xử lý được hai vấn đề.

Còn vụ Ủy Lam và hai đứa nhỏ quả thực là nan đề.

Tăng Hải cũng xoay chuyển khắp nơi, mọi chuyện ông cũng đều rõ, giờ ông cũng biết chỉ còn mỗi chuyện của Trầm Ủy Lam...

Ông đã biết chỗ ở, tới thẳng ngôi biệt thự.

Ủy Lam ở nhà chăm con nhưng lòng thì như lửa đốt, cũng không thể gọi điện cho chú. Nhưng Cao Nhẫm đã nói không có chuyện gì, mọi chuyện vẫn ổn thỏa.

Nhưng TV và báo đài đều tràn ngập tin tức về chú, cô thiếu điều muốn đập banh cái TV nhưng vẫn ráng nhìn, mỗi lần mở lên đều liếc nhìn một xiu...

Tất cả đều đang nguyên rủa chú...

Chuông cửa vang lên, Ủy Lam chạy ra.

Đó là một người đàn ông trung niên cao lớn thâm trầm, tóc muối tiêu, đôi mắt sâu, rất giống Tăng Trạm. Ủy Lam quan sát một lượt, bắt đầu tương tượng hình dáng của mẹ Tăng Trạm.

Chắc chắn phải là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, vì so với người đàn ông này thì chú cao to đẹp trai phong độ khí chất hơn rất nhiều.

“Mở cửa.” Cái nhìn quan sát của Ủy Lam làm ông ta khó chịu cực kỳ.

Úy Lam ấn nút mở cửa, Tăng Hải bước nhanh vào nhà.

Đập vào mắt ông là một cô gái nhỏ xíu, yếu đuối, mặc dù khuôn mặt rất xinh xắn nhưng... So với quý tử nhà ông thì chẳng đáng được xách dép nữa là.

Đoàn Kết thức dậy, la hét đòi gặp ba, bò dậy chạy ra phòng khách.

“Mẹ ơi...” Tiếng gọi nũng nịu làm người lớn phải mỉm lòng. Đoàn Kết chạy rất nhanh, tay chân trắng trẻo tròn vo...

Tăng Hải nhìn không rời mắt. Hệt như Tăng Trăm lúc còn bé...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thú Nuôi Nhốt Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.